

Từ Tiểu Tam Biến Tiểu Thụ

Contents

Từ Tiểu Tam Biến Tiểu Thụ	2
1. Chương 1: Một Ngày Không May Mắn	2
2. Chương 2: Thất Nghiệp Lại Còn Thất Tình, Đúng Là Chó Cắn Áo Rách...	4
3. Chương 3: Bóng Đêm Mê Tình	6
4. Chương 4: Thất Thân.....	8
5. Chương 5: Tình Dịch	10
6. Chương 6: Gặp Lại...	12
7. Chương 7: Phỏng Vấn Bị Đùa Giỡn...	14
8. Chương 8: Bữa Tối Cuối Cùng Trúng Tuyển	16
9. Chương 9: Hát Tình Ca	19
10. Chương 10: Bắt Kẻ Thông Dân	21
11. Chương 11: Một Đêm Bên Nhau	24
12. Chương 12: Gặp Nhau Chung Đường.	26
13. Chương 13: Say Rượu	28
14. Chương 14: Chết Vắn	31
15. Chương 15: Làm Bằng Hữu Đi	33
16. Chương 16: Lầu Trên Lầu Dưới.....	36
17. Chương 17: Đột Nhiên Xuất Hiện Hai Người....	39
18. Chương 18: Chuyện Xưa...	42
19. Chương 19: Mất Ngủ....	45
20. Chương 20: Vì Sao Lại Thích???	49
21. Chương 21: Thân Mật Như Thế...	51
22. Chương 22: Hợp Tác...	54
23. Chương 23: Không Nhận Thức Được	57
24. Chương 24: Có Thích Hay Không???	60
25. Chương 25: Nụ Hôn Đầu Tiên	63
26. Chương 26: Thông Báo...	67
27. Chương 27: Ở Cùng Nhau Đi....	70
28. Chương 28: Đau Lòng....	73
29. Chương 29: Ở Chung...	76
30. Chương 30: Thị Phi	79
31. Chương 31: Tiêu Tan.	82
32. Chương 32: Thích Anh....	84
33. Chương 33: Ký Ức...	88
34. Chương 34: Thì Ra Là Người Quen...	91
35. Chương 35: Từng Chút Từng Chút...	94
36. Chương 36: Thì Ra Là Thế...	96
37. Chương 37: Cuộc Đời Như Một vở Kịch	98
38. Chương 38: Tình Cảm Lưu Luyến Sáng Tổ	100
39. Chương 39: Phản Công	104
40. Chương 40: Lời Hứa	107
41. Chương 41: Xem Mặt	110

42. Chương 42: Chia Tay	112
43. Chương 43: Mua Rượu	115
44. Chương 44: Ngày Giỗ	118
45. Chương 45: Gặp Cha Mẹ Chồng	121
46. Chương 46: Chỉ Cần Con Hạnh Phúc Là Được	124
47. Chương 47: Tình Dịch	127
48. Chương 48: Lần Đầu Giao Chiến	130
49. Chương 49: Ghen...	133
50. Chương 50: Ngày Cưới	136
51. Chương 51: Cãi Nhau	139
52. Chương 52: Tin Tưởng	142
53. Chương 53: Đau Đớn	145
54. Chương 54: Ý Trời Khó Đoán	148
55. Chương 55: Làm Sáng Tổ	150
56. Chương 56: Tâm Sự	153
57. Chương 57: Hôn Lễ	155
58. Chương 58: Vẫn Còn Yêu Nhau	158
59. Chương 59: Phụ Trách	160
60. Chương 60: Thành Toàn	164
61. Chương 61: Gần Nhau	166
62. Chương 62: Cầu Hôn	169
63. Chương 63: Kết Hôn Đi	172

Từ Tiểu Tam Biến Tiểu Thụ

Giới thiệu

Chàng thanh niên trẻ tuổi vì bị một cú sốc trong chuyện tình cảm, người yêu mình lại đi theo một ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-tieu-tam-bien-tieu-thu>

1. Chương 1: Một Ngày Không May Mắn

Ngày đó Diệp Vĩ Gia thực xui xẻo, cho tới bây giờ, cậu cũng chưa từng quá may mắn, nhưng quả thực có thể dùng hình ảnh mây đen dày đặc, vô cùng thâm hiểm để hình dung.

Cậu tràn đầy tự tin đến mấy công ty để phỏng vấn, nhưng giống như đã hẹn trước, tất cả đều báo cho cậu mấy lời khách sáo không khác nhau là mấy: “Hiệp Tiên sinh, thật ngại quá, chúng tôi rất tiếc phải thông báo với ngài, sau khi xem xét và khảo hạch với ngài, chúng tôi cảm thấy ngài không thích hợp với vị trí hiện tại của công ty cần tuyển dụng, nhưng nếu có vị trí nào thích hợp, chúng tôi nhất định sẽ báo cho ngài đầu tiên, cảm ơn ngài đã đến công ty chúng tôi phỏng vấn, chúc ngài có cuộc sống vui vẻ!”

Diệp Vĩ Gia nghe xong đều chết lặng, sau đó tức giận nghĩ: ‘Vui vẻ, vui vẻ cái rắm. Thực đối trá, nói thẳng là phỏng vấn không qua có được không, sao cứ phải dong dài thế làm gì, không mệt sao. Nhiều người như vậy, mỗi người một lần, nếu là ta, chắc chắn sẽ rất mệt, chỉ cần nói một câu phỏng vấn không qua, thỉnh đi chỗ khác!’

Cậu ngồi ở quán nước ven đường, thở phì phì gọi bình nước lớn nhất, sau đó gọi điện thoại cho mấy người cùng phòng, hẹn buổi tối đi ăn cơm, mấy người đó rất cao hứng.

Diệp Vĩ Gia tự an ủi mình, không phải chỉ là công việc thôi sao, không tin mình không thể tìm được, tốt xấu gì cậu cũng tốt nghiệp đại học khoa công nghệ thông tin.

Tự cổ vũ mình xong, cậu liền cười con xe đạp đã bốn năm quay về trường.

Cậu không thích đi mấy phương tiện công cộng. S thị là thành phố bận rộn, trên mấy cái phương tiện công cộng đó, loại người gì cũng có, cậu thích đi xe đạp hơn, tự do tự tại.

Người không may mắn, uống nước cũng có thể giắt răng.

Lời này không biết ai nói, bất quá, thực sự là tmd (con mẹ nó) rất chuẩn.

Lúc Diệp Vĩ Gia nhanh chóng đến trường, cư nhiên bị một chiếc xe thể thao đụng phải. cũng may là tay lái của cậu không tồi, tuy rằng đã né được, nhưng vẫn chạm vào một chút, cả người cả xe đều ngã ra.

Người nọ dừng xe, bước xuống, đứng bên cạnh, dựa vào xe. Ánh mắt trời xuyên qua đám tán lá cây, rơi trên người y, làm cho y như thể đang phát sáng, hần gãi đầu, vẻ mặt không kiềm chế được tươi cười.

“Người đem xe của ta làm hỏng như vậy, bồi thường đi.” – Y híp mắt, khí thế sắc bén, lời nói cũng mang khẩu khí ác liệt.

Diệp Vĩ Gia có chút buồn cười nhìn y: “Nếu ta có thể làm xe người hỏng đến mức đấy, ta có thể còn sống để nói chuyện với người sao?”

Y nhíu mày, Diệp Vĩ Gia liếc nhìn chiếc xe màu đỏ kia, đuôi xe dường như đã bị nát, mà xe đạp của hắn lại nằm cách đó hai thước, rõ ràng là do y lái xe không chú ý, đụng vào hắn, hắn vốn là người tốt, nhưng tên kia thì vừa ăn cắp vừa la làng.

Y vẫn tươi cười như trước, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ nguy hiểm khiến Diệp Vĩ Gia rung mình, hắn lùi lại, y tiến lên, đến khi hai người cách nhau có hai bước thì dừng lại.

Vóc dáng y rất cao, khoảng chừng mét chín, đứng trước mặt Diệp Vĩ Gia cao mét tám mà vẫn hơn nửa cái đầu, y lắng lặng từ trên nhìn xuống cậu.

Rõ ràng đang là tháng năm, Diệp Vĩ Gia vẫn cảm thấy rét, bị ánh mắt của y chuyên chú nhìn khiến lưng hắn đổ một tầng mồ hôi. Đột nhiên y vươn tay ra, giữ cầm hắn, một giây tiếp theo liền cúi xuống. Diệp Vĩ Gia kinh ngạc, ngây ngốc nhìn gương mặt tuần lãng cứ phóng đại trước mắt mình.

Y ác liệt đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng cậu, hung hăng mút mát, Diệp Vĩ Gia đầu óc trống rỗng, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, một quyền đánh vào mặt y, khiến y lùi lại hai bước, Diệp Vĩ Gia lại hung hăng tiến lên, đạp y hai phát mới hết giận.

“Ta đánh chết người, đồ biến thái! Điên cũng không nên phát tác ở đây!” – Diệp Vĩ Gia gào vào mặt y, dùng tay cố gắng chà xát môi, phun nước bọt, cảm thấy vô cùng ghê tởm, nhớ tới vừa rồi y luồn đầu lưỡi vào miệng của mình, hắn liền cảm thấy buồn nôn.

Thế nhưng y vẫn cười si ngốc: “Bảo bối, đừng giận dữ, ta biết sai rồi có được không?”

Thấy y tươi cười như thế, Diệp Vĩ Gia có cảm giác phát điên, hướng về phía y phun một ngụm, lại tiến đến đạp y một cước, thế nhưng y không hề phản kháng, vì thế cậu liền hướng về phía “chân giữa” mà đạp.

Y rốt cục cũng phản kháng, nhưng mà không phải đánh hắn, mà là gắt gao ôm lấy cậu, cánh tay trắng kiện hữu lực, bị y ôm vào ngực, Diệp Vĩ Gia vô lực phản kháng.

“Đừng lộn xộn, người khác nhìn đấy!” – Y ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, phả ra nhiệt khí trên mặt hắn.

Diệp Vĩ Gia kinh hoàng nhìn quanh, nơi này vắng vẻ, làm quái gì có người, không khỏi giãy dụa kêu lên: “Con mẹ nó, người mau buông ta ra!”

Y lại ôm cậu chặt hơn, tiếp tục thấp giọng nói: “Ta nói thật, bắt quá vừa rồi cảm ơn người.”

Y buông Diệp Vĩ Gia ra, lại hôn nhẹ lên má cậu: “Thật sự có người nhìn, bắt quá, ta muốn cho người biết, diện mạo với ngôn ngữ hành vi của người một chút cũng không tương xứng.”

Diệp Vĩ Gia hắc tuyến nhìn y.

Y cư nhiên nhéo mũi hắn nói: “Bộ dạng thanh tú nhã nhặn như vậy, nhìn rất giống nữ nhân, nhưng lời nói thì thô lỗ, lại còn dã man như vậy.”

Mặt Diệp Vĩ Gia càng lúc càng đen, muốn tát y một phát, nhưng y động tác nhanh nhẹn, tránh được, đồng thời, nắm lấy tay cậu, bàn tay dày rộng hữu lực: “Người nghĩ rằng ta không đánh được người sao? Ta chỉ không muốn động thủ thôi.”

Diệp Vĩ Gia hốt hốt nhìn y, nghiêng răng nghiêng lợi muốn đem y băm thành trăm mảnh.

Y vẫn thản nhiên cười, thản nhiên bước về phía chiếc xe thể thao, sau đó lái xe rời đi.

Diệp Vĩ Gia điên tiết nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ kia kiêu ngạo rời đi, sau xe nổi lên một cuộn khói mịt mù, oán hận nghĩ ‘tiểu tử chết tiệt này đừng để ta gặp lại, nếu không ta nhất định cho người biết tay.’

2. Chương 2: Thất Nghiệp Lại Còn Thất Tình, Đúng Là Chó Cắn Áo Rách...

Diệp Vĩ Gia mang xe trở lại ký túc xá. Vừa rồi khi bị đâm, hắn nhanh chóng tránh được, nhưng vẫn bị ngã, hiện tại mới phát hiện trên người có chút đau, vừa rồi bị người kia làm cho hồ đồ, nhất thời không cảm giác được mà thôi.

Lúc Diệp Vĩ Gia đẩy cửa phòng ngủ ra, ba người cùng phòng đều ở nhà, đang ngồi túm tụm lại, không biết là đang nói cái gì.

Diệp Vĩ Gia đi qua, đem đầu chen vào chỗ họ.

“Đúng đúng, cùng Lão Tam nói vậy.” – Đây là thanh âm của Dư Phàm.

“Ta xem chừng cũng chỉ có thể làm thế.” – Lâm Vũ nói.

“Như vậy không tốt lắm đâu.” – Từ Bân có chút do dự nói.

“Ta ở đây nè, có gì nói thẳng ra đi.” – Diệp Vĩ Gia một tay khoác vai Dư Phàm, một tay khoác vai Lâm Vũ.

Ba người giật nảy mình, Từ Bân kinh ngạc kêu: “Lão Tam, người về lúc nào thế?”

“Vừa mới về.” – Diệp Vĩ Gia cười đến giảo hoạt.

Ba người đồng thời yên lặng, người nhìn ta, ta nhìn người, một câu cũng không nói, trầm mặc. Diệp Vĩ Gia thấy bọn họ như vậy, càng cảm thấy có gì không thích hợp, nhíu mày, tức giận nói: “Rốt cuộc có chuyện gì? Nói đi!”

Dư Phàm đẩy gọng kính trên sống mũi, mâu quang chột lóe, khóe miệng cong lên cười: “Lão Tam, không phải nói buổi tối liên hoan sao? Chúng ta đang nghĩ có nên tìm một chỗ mới ăn không, không đi chỗ cũ nữa, đang thương lượng xem nói với người như thế nào?”

Diệp Vĩ Gia hồ nghi nhìn ba người, Dư Phàm vẫn cười như trước, Lâm Vũ cùng Từ Bân cũng thản nhiên nhìn hắn cười, hắn cảm thấy hai người kia nhẹ nhàng thở ra, Diệp Vĩ Gia cười cười: “Các người quyết định là tốt rồi, thay đổi khẩu vị cũng tốt.”

Dư Phàm nói đầy hàm ý: “Đúng vậy, không nên cứ ăn mãi ở một nơi, bên ngoài nhiều quán ăn như vậy, ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng tốt.”

Lâm Vũ ngầm hiểu gật đầu: “Đại ca nói đúng, cũ không nên đi, nói không chừng mới còn tốt hơn cũ nhiều lần.”

Từ Bản không nói lời nào, chỉ cười nhìn Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia khoác vai Từ Bản, cười đến khi nói không ra hơi, ôn nhu hỏi: “Lão Tứ, trong mấy người chúng ta, người thành thật nhất, nói cho ta, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Rõ ràng là cười, nhưng Từ Bản lại cảm thấy lưng phát lạnh, hẩn nhìn Dư Phàm, lại nhìn Lâm Vũ, lắc đầu nói: “Ta không nên nói.”

Diệp Vĩ Gia híp mắt, hỏi lại hẩn: “Người thực sự không nói.”

Từ Bản cắn môi, dùng sức lắc đầu.

Diệp Vĩ Gia có chút tức giận, hung tợn nói: “Tam Ca người hỏi, người cũng không nói?”

Từ Bản vẫn cắn chặt môi, bày ra bộ dáng ủy khuất, nhìn Lâm Vũ cùng Dư Phàm cầu cứu.

Dư Phàm kéo Diệp Vĩ Gia, ôn hòa nói: “Lão Tứ không nói, người cũng không nên ép hẩn, chúng ta nhanh đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói.”

Mấy người liền tới quán lẩu mới khai trương gần đây.

Diệp Vĩ Gia không hiểu sao lại đi ăn lẩu, Lâm Vũ nói: “Lão Tam, người không biết, nơi này nghe nói làm lẩu rất ngon.”

Diệp Vĩ Gia tức giận liếc mắt: “Loại thời tiết này mà đi ăn lẩu, không sợ thượng hỏa sao?”

Lâm Vũ thấp giọng than thở một câu: “Thượng hỏa thì có là gì, thương can thương vị thương thận thương tâm mới là đại sự.”

Trước kia Diệp Vĩ Gia có nói một câu, Lâm Phỉ Phỉ là tâm, là can của hẩn, là ba phần tư của sinh mệnh hẩn. Hẩn nếu biết có chuyện gì, không biết là sẽ thương đến đâu.

Dư Phàm đẩy Lâm Vũ một cái, bảo hẩn nhanh chóng ngồi xuống, gọi thức ăn, mới có tháng năm, đi ăn lẩu thì có sao, có người giữa hôm nóng cực điểm còn đi ăn lẩu nữa là.

Mấy người đều quen nhau từ khi bắt đầu vào học, ở cùng phòng ký túc, sắp xếp theo trình tự, Dư Phàm lớn nhất làm Lão Đại, Lâm Vũ Lão Nhị, Diệp Vĩ Gia Lão Tam, Từ Bản Lão Tứ.

Lúc đầu, Dư Phàm cùng Lâm Vũ luôn trêu ghẹo Diệp Vĩ Gia kêu hẩn Tiểu Tam, Tiểu Tam. Kết quả có một lần đi học, hẩn đang ngủ ở dưới, thầy giáo kêu tên hẩn, hẩn không nghe thấy, Lâm, Phàm ngồi sau lưng hẩn ra sức kêu Tiểu Tam Tiểu Tam rõ to, còn tặng hẩn một cước. Lúc đấy Diệp Vĩ Gia liền nhảy dựng lên, mắng: “Người mới là Tiểu Tam, cả nhà các người đều là Tiểu Tam!”

Đợi khi hẩn nói xong, mới phát hiện ra đây là lớp học, cả lớp bảy tám mươi người nhìn hẩn chằm chằm, khiến mặt hẩn đỏ như cái mông khi, thầy giáo kinh ngạc đánh rơi quyển sách trong tay. Sau đó mọi người mới biết chuyện ở phòng của hẩn, nên tất cả khi gặp hẩn đều kêu Tiểu Tam hết.

Khi đó Diệp Vĩ Gia vô cùng phẫn nộ, cả ngày đuổi đánh Lâm Vũ, sau lại có bạn lớp bên chạy tới hỏi, vì sao mọi người nhìn thấy đều kêu người là Tiểu Tam, Diệp Vĩ Gia liền giải thích là ở nhà hẩn đứng thứ ba, cha mẹ gọi hẩn là Hiệp Tam, mấy bạn cùng phòng đùa giỡn nên gọi như thế. Vì thế, dần dần có người gặp hẩn kêu Tiểu Tam, có người sửa lại kêu Hiệp Tam.

Mấy người ăn lẩu, uống bia, nói đến chuyện này lại cười to.

“Người xem, nhờ có chúng ta, mà mọi người đều biết đến người, ngay cả các lão sư cũng biết.” – Lâm Vũ hớn hỏ nói.

Diệp Vĩ Gia trợn mắt, mắng: “Chớ má, nếu không phải do các người, bốn năm đại học của ta có thể ghen khuất như thế sao? Tiểu Tam, Tiểu Ta, rất khó nghe a!”

Lâm Vũ cười rót rượu cho hắn: “Ta cảm thấy rất tốt, bằng không làm sao cả khóa đều biết người, còn đối tốt với người.”

Diệp Vĩ Gia vỗ đầu: “Người nói ra ta mới nhớ, chúng ta ở chỗ này ăn cơm, nên gọi mỹ nhân đến a.”

Hắn lập tức rút điện thoại, gọi cho Lâm Phỉ Phỉ.

Lâm Vũ giật mình, tay đang rót rượu cũng run lên, rượu rót hết ra ngoài.

“Mỹ nhân à, nàng đang ở đâu thế, chúng ta đang ở Bắc Đại môn ăn lẩu ở nhà hàng mới khai trương, nàng có muốn tới đây không?” – Lúc Diệp Vĩ Gia nói chuyện với Lâm Phỉ Phỉ, vẻ mặt thật sự rất ôn nhu.

Lâm Vũ đoan đoan chính chính ngồi trở về, nhin không được nhìn trộm thần sắc Diệp Vĩ Gia, bên kia Dư Phàm cùng Từ Bân nháy mắt.

“Cái gì? Người nói lại lần nữa xem?” – Diệp Vĩ Gia nghe Lâm Phỉ Phỉ nói, đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt kích động gào thét.

“Người hiện tại đang ở đâu? Ta lập tức qua tìm người!” – Mặt Diệp Vĩ Gia vốn đỏ hồng vì uống rượu đột nhiên trắng bệch.

“Không cần, những gì cần nói ta đã nói xong, Vĩ Gia, thực xin lỗi.” – Lâm Phỉ Phỉ đầu bên kia đã nói xong.

Sau đó nàng treo điện thoại luôn, Diệp Vĩ Gia cầm di động, suy sụp ngồi trên ghế.

“Làm sao vậy?” – Dư Phàm nhẹ giọng hỏi.

Diệp Vĩ Gia thống khổ nhìn bọn họ: “Mỹ nhân nói muốn chia tay với ta.”

3. Chương 3: Bóng Đêm Mê Tình

Ba người không cảm thấy kinh ngạc, trên mặt là biểu tình đã sớm biết.

Buổi sáng, ba người mới từ bên ngoài trở về, liền thấy Lâm Phỉ Phỉ từ một chiếc xe thể thao bước ra, ba người mới đầu cũng không thấy có việc gì. Một lát sau, liền thấy một nam nhân từ trong xe bước ra, Lâm Phỉ Phỉ cười rục rịch, tiến đến hôn nam nhân kia. Ba người liền cảm thấy không thích hợp, liền thối lui đến gốc cây bên cạnh, sợ Lâm Phỉ Phỉ nhìn thấy.

Đột nhiên ba người cũng không biết nói gì, Diệp Vĩ Gia đột nhiên nhìn bọn họ nói: “Các người không phải đều đã sớm biết sao, cho nên lúc đó mới thương lượng nên nói cho ta thế nào?”

Ba người cùng nhau sững sốt, sau đó trầm mặc nhìn hắn không nói lời nào.

Diệp Vĩ Gia gắt gao ôm lấy điện thoại di động, trong lòng đau xót vô cùng, hắn cầm cốc bia trên bàn, uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt mạnh cốc xuống, phát ra tiếng.

Hắn cùng Lâm Phỉ Phỉ ở cùng một chỗ đã ba năm, hắn là người đã yêu thì nhất định sẽ yêu cả đời, không phải nói muốn tán là tán, hắn là người chung tình, tin tưởng rằng hai người có thể ở chung cả đời, nhưng là, nàng lại nói cho hắn, nàng đã yêu người khác, muốn chia tay hắn.

Hắn không cam lòng!

Tuyệt đối không cam lòng!

Diệp Vĩ Gia đứng bật dậy, thì thào nói: “Không được, ta muốn tìm nàng.”

Dư Phàm ngồi bên cạnh vội vàng giữ chặt hắn: “Lão Tam, hiện tại người đến tìm nàng để nói cái gì? Tính nàng quật cường giống người vậy, chuyện nàng đã quyết định, người cảm thấy mình có thể thay đổi được gì sao? Người ở cùng nàng lâu như vậy, người phải hiểu tính của nàng chứ?”

Diệp Vĩ Gia thần sắc càng khó coi, vẻ mặt bi thương, hẳn chưa từng khó chịu như vậy bao giờ, hẳn hiểu tính tình của Lâm Phỉ Phỉ, nhưng là, vô luận thế nào, hẳn cũng không thể tin tưởng được những gì Lâm Phỉ Phỉ nói.

“Mặc kệ thế nào, ta phải mặt đối mặt nói chuyện với nàng.” – Diệp Vĩ Gia thấp giọng nói.

Dư Phàm chậm rãi buông lỏng tay.

Lâm Phàm tràn đầy lo lắng nhìn Diệp Vĩ Gia rời đi, bất đắc dĩ thở dài.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy như đầu sắp nổ tung, hẳn bám vào vách tường, chậm rãi hướng về phía WC, cảm giác như hai chân không còn khí lực, cất bước thật khó khăn.

Thật vất vả hẳn mới đến được WC, mơ màng nghe thấy bên trong truyền đến từng đợt âm thanh kỳ quái, hẳn ngẩng đầu, cẩn thận nhìn biểu tượng trên cửa, đúng là WC nam.

Hắn đẩy cửa bước vào, âm thanh kỳ quái càng lúc càng lớn, hẳn tiến vào, liền đứng đó bất động.

Hắn thấy một người ghé vào bồn rửa tay, * lộ ra trọn vẹn, cái mông nhếch lên, phía sau là một nam nhân mặc áo sơ mi đen, một tay gãi ôm lấy thắt lưng người kia, một tay đặt tại cái mông đang nhếch lên, một bên nhanh chóng động. Người đang ở trên bồn rửa tay phát ra tiếng rên rỉ động lòng người, nam nhân phía sau không nói lời nào, rất nhanh lướt động.

Diệp Vĩ Gia có chút đau đầu, mở to mắt ra nhìn, như là không thấy rõ động tác của hai người kia vậy, nhin không được muốn xem rõ hơn.

Nam nhân mặc sơ mi đen đột nhiên quay ra nhìn hẳn, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén, Diệp Vĩ Gia run lên, nhìn y cười cười, nam nhân sưng sốt một chút, động tác dưới thân lại nhanh hơn một chút.

Nam nhân úp sấp phía trước hét lên một tiếng, cong người lên, sau đó đổ xuống, toàn bộ thân mình nằm trên bồn rửa tay, mà Diệp Vĩ Gia lại thấy nam nhân đứng phía sau giật mình, mặt sau của nam nhân kia có cái gì đó chảy dọc xuống theo chân.

“Người xem đủ chưa?” – Mộ Phi lạnh lùng nhìn cái tên đầu gối kia đứng đó nhìn chằm chằm bọn y.

Mộ Phi lấy giấy lau phía dưới, đem quần áo chỉnh trang lại, thuận tiện rửa sạch tay, kết quả phát hiện nam nhân kia vẫn chằm chằm nhìn bọn họ.

Hắn đại khái uống hơi nhiều, trên mặt một mảnh ửng hồng, làm nổi bật làn da trắng nõn, dưới ánh đèn càng thêm vẻ hồng nhuận mê người.

Diệp Vĩ Gia dường như là hiểu ra vấn đề, xấu hổ nhìn hai người, rượu đã tỉnh phân nửa, cười gượng nói: “Ta chỉ đi ngang qua, cái gì cũng chưa thấy, các người cứ tiếp tục.”

Hắn nói xong, liền nhanh chóng chạy mất, tốc độ kinh người.

Thời điểm hẳn quay lại bàn của mình, tim vẫn còn đập rất nhanh, vừa rồi khẳng định là vì uống rượu nhiều, sau đó hoa mắt sinh ra ảo giác, vừa rồi khẳng định là không có gì, không phải là thật.

Từ chỗ Lâm Phỉ Phỉ trở về, hẳn tới ‘Bóng đêm’ uống rượu.

‘Bóng đêm’ là quán bar lớn ở đây, hẳn sợ dĩ đến đây là vì sau khi gặp Lâm Phỉ Phỉ, trên đường trở về, nơi này là quán bar gần nhất, hẳn liền trực tiếp bước vào.

Uống rượu thật sự có thể làm quên đi chuyện tình. Đợi đến khi hẳn uống đến mức hồ đồ, ngay cả Lâm Phỉ Phỉ cũng không biết là ai, nhưng vì sao trong tim hẳn vẫn có điểm đau.

Diệp Vĩ Gia ngồi đó không ngừng uống rượu, chỉ có điều hẳn thấy kỳ quái là, quán bar này vì sao tất cả đều là nam nhân thế? Mà hẳn chỉ muốn ở đây uống rượu mà thôi, vì sao mà cứ có nam nhân đến chào hỏi hẳn, hơn nữa ánh mắt lại rất kỳ quái.

Mộ Phi vừa giải quyết xong xuôi chuyện tình, quay sang khu vực màu lam liền thấy cái người hẳn gặp ở WC, nam nhân đó ngồi một mình ở sô pha, thần sắc có chút ưu thương uống rượu.

Nick cầm ly rượu đưa cho Mộ Phi, thấy Mộ Phi nhìn nam nhân kia ngẩn người, cười cười: “Thế nào? Ấn tượng với người ta?”

Mộ Phi nở một nụ cười quý dật, cũng không trả lời, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, ánh mắt không rời khỏi người Diệp Vĩ Gia.

“Người này ta cũng để ý, hắn vừa tới đã hấp dẫn không ít người, có nhiều người tới gần, chính là hắn chẳng quan tâm ai cả, vẫn chỉ ngồi ở đó uống rượu, giống như có chuyện gì đó không vui.”

Mộ Phi khước miệng cười cười: “Phải không?”

Y đột nhiên nghĩ tới tình cảnh vừa nãy, vẻ mặt của hắn khó hiểu mờ mịt nhìn chằm chằm y, cái vẻ mặt này khiến y cảm thấy hứng thú mới mẻ.

Nick cười nhạt: “Bộ dạng người như là dã lang bắt được con mồi vậy.”

Mộ Phi không để ý tới gã, uống một ngụm rượu, hướng phía Diệp Vĩ Gia bước đến.

4. Chương 4: Thất Thân.....

Mộ Phi còn chưa đến được chỗ Diệp Vĩ Gia, di động vang lên như đòi mạng.

Mộ Phi nhìn Diệp Vĩ Gia một cái, làn da trắng nõn của hắn dưới ánh đèn nhu hòa càng thêm vẻ ôn nhu, hắn với những người trong bar thoát nhìn cũng không giống nhau, theo trực giác của Mộ Phi, có lẽ đây là lần đầu tiên hắn đến nơi này.

Tâm tình y cực tốt, nở nụ cười sáng lạn, có loại tình thế bắt buộc tự tin này, y mới tiếp cuộc điện thoại kia.

Đợi cho y nói chuyện điện thoại xong, xử lý toàn bộ phiên toái, quay lại chỗ Diệp Vĩ Gia, liếc mắt một cái, nhanh chóng xuất quyền, ánh mắt đầy sát khí.

Chỉ đi một lát vậy mà đã có kẻ muốn động đến người của y.

Hắn là người mà Mộ Phi nhìn trúng, lẽ nào lại để cho người khác chiếm được?!

Mộ Phi hùng hổ tiêu sái bước đến, túm lấy nam nhân trên người Diệp Vĩ Gia, trực tiếp cho một quyền, động tác cực nhanh, khiến nam nhân kia không kịp có phản ứng, bị y đánh cho khước miệng chảy máu.

Diệp Vĩ Gia nằm trên sofa, nghe thấy một trận náo loạn, mơ mơ màng màng mở mắt ra, vẫn cảm thấy mê muội như cũ, ánh mắt mờ mịt, không rõ trước mắt đang xảy ra chuyện gì.

Hắn chỉ nhớ có người đến muốn bồi hấn uống rượu, người nọ nói gã vừa mới thất tình, tâm tình không tốt cho nên một mình đến đây uống rượu giải sầu, một người càng uống càng bức, vừa vận thấy hắn ngồi một mình, nên muốn cùng nhau uống.

Diệp Vĩ Gia vốn là muốn cự tuyệt, dù sao trước đó cũng có không ít nam nhân đến gần hắn, nhưng hắn đều cảm thấy bọn họ không có hảo ý, nhìn ánh mắt đều rất kỳ quái. Nhưng mà nam nhân này không giống với mấy người đó, đều là thất tình, là đồng bệnh tương liên!

Hắn uống một ly rượu nam nhân đưa, liền cảm thấy choáng váng, hoa mắt, rượu này thật lợi hại. Rồi sau đó, hắn cảm giác được nam nhân đó đẩy hắn ngã ra sofa, tiến lại hôn hắn, hắn muốn đẩy gã ra nhưng một chút khí lực cũng không có, tay của gã cũng không hề quy củ, sờ loạn trên người hắn.

Nam nhân tỉnh rượu hơn phân nửa, khước miệng sừng vêu lên, đứng dậy lao đến Mộ Phi.

Mộ Phi giơ chân cho gã một cước ngay bụng dưới, gã đau đớn té lăn ra đất, tức giận mắng: “Mẹ! Tin lão tử chém ngươi không?”

Mộ Phi cười lạnh một tiếng: “Phải không? Vậy người có tin hiện tại ta có thể làm ngươi không?”

Ánh mắt Mộ Phi lạnh băng, lợi hại hơn cả ngàn dao phi ra, khiến cho nam nhân bị dọa đến co rúm người lại, một tay ôm chỗ bị thương, ánh mắt không cam lòng nhìn Mộ Phi.

Mộ Phi trợn mắt, cầm cái chén trên bàn, ném về phía gã, cái chén vỡ nát, hung hăng nói: “Còn không mau cút đi!”

Nam nhân bị dọa, hoảng sợ đứng lên, nhanh chóng li khai.

Mộ Phi nhìn Diệp Vĩ Gia đang nằm trên sofa, khép hờ mắt, cổ áo rộng mở, lộ ra xương quai xanh trắng nõn mê người, khoe miệng hằn hơi cong lên một chút, đúng là cực kỳ quyến rũ.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy cổ họng khô cháy, miệng khô lưỡi khô, rất muốn uống nước, nhưng toàn thân lại mệt mỏi, đau nhức lợi hại, tay chân đều như không phải của mình.

Hắn mở to mắt nhìn bốn phía, liền nhanh chóng cảm thấy không thích hợp, nhất thời muốn đứng dậy mà không được, đầu vẫn có chút đau.

Hắn thử cử động, từng đợt đau đớn từ hông truyền đến, Diệp Vĩ Gia thấy cả kinh, mới phát hiện ra chỗ nào không đúng. Đây căn bản không phải là phòng ký túc của hắn, thoát nhìn giống quán rượu hơn.

Quán rượu! Từ này xuất hiện trong đầu khiến hắn lập tức kinh hoàng ngồi dậy, lại một trận đau đến xé người từ hông truyền đến, hắn trợn mắt nhe răng rên khê.

Đúng lúc đó, bên cạnh hắn truyền đến một thanh âm dày: “Tỉnh?”

Diệp Vĩ Gia kinh nhiên quay đầu lại nhìn, một nam nhân diện mạo tuấn lãng lấy tay chống đầu nhìn hắn, mặt mày hơn hớn.

Diệp Vĩ Gia giật mình sững sốt, đầu óc nhanh chóng tua lại, cố sức hồi tưởng chuyện gì đã xảy ra. Hôm qua, hắn đi tìm Lâm Phi Phi, sau đó thương tâm đi ‘Bóng đêm’ uống rượu, gặp được một nam nhân động thủ với hắn, sau đó nghe thấy tiếng đánh nhau, sau đó bị nam nhân mang ra khỏi quán bar, chuyện tình sau đó, hắn không nhớ rõ lắm.

Mộ Phi tâm tình vô cùng tốt nhìn Diệp Vĩ Gia, trên mặt y là biểu tình thú vị thực sự, y muốn đùa giỡn hắn một chút, nói: “Như thế nào, lợi dụng ta xong rồi không nhớ sao? Định không nhận thức?”

Diệp Vĩ Gia nghe những lời này, hoàn toàn đại ra, trong đầu trống rỗng, bình tĩnh nhìn Mộ Phi.

Mộ Phi ngồi dậy, một tay nâng cằm Diệp Vĩ Gia lên, hai người tựa sát vào nhau, hơi thở nóng rực phả lên mặt Diệp Vĩ Gia, làm tai hắn đỏ bừng, loại cảm giác này làm cho hắn thấy không tự nhiên, nhưng cuối cùng thần trí cũng trở về, hắn gỡ tay Mộ Phi ra.

Mộ Phi ám muội cười: “Lợi dụng con người ta xong, thì không thèm nhận, tối hôm qua lúc Phi, Phi vô cùng thân thiết.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc, nói chuyện có chút lắp bắp: “Không... Không Không có khả năng.”

Mộ Phi cười đến tươi sáng: “Phải không? Nhưng mà ta nghe rõ ràng!”

Diệp Vĩ Gia càng đau đầu hơn, cổ họng càng khó chịu, hắn há miệng thở dốc, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hắn lấy quần áo đang vứt tứ tung, mặc vào, muốn nhanh chóng chạy khỏi địa phương này.

Đáng sợ, thật kinh sợ, hắn cứ nhiên cùng nam nhân làm, sao có thể như thế được?!

Lúc Diệp Vĩ Gia còn chưa rời khỏi phòng, Mộ Phi liền ngăn cản hắn, cười tủm tỉm: “Cứ như thế mà chạy? Không chịu trách nhiệm?”

Diệp Vĩ Gia nhìn hắn một cái, liền cúi đầu không dám nhìn nữa, gian nan mở miệng: “Thực xin lỗi.”

“Người tên là gì?” – Mộ Phi hỏi.

“Diệp Vĩ Gia.” – Thanh âm Diệp Vĩ Gia càng thấp.

“Diệp Vĩ Gia.” – Mộ Phi lặp lại tên hắn, một tay vuốt tóc hắn, cười giảo hoạt – “Ta sẽ nhớ kỹ tên người.”

5. Chương 5: Tình Dịch

Trở lại ký túc xá, may mắn là không có ai ở nhà, cậu tiến vào buồng vệ sinh tắm rửa kì cọ từ đầu đến chân, nhất là cái địa phương kia, dùng cái tư thế quái dị, cực kỳ gian nan đem bên trong rửa sạch, cuối cùng hẳn thấy vô cùng xấu hổ, lần đầu tiên cậu dùng phương thức này để tẩy rửa.

Cậu thay quần áo nằm trên giường, trợn mắt nhìn trần nhà trắng như tuyết, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt của nam nhân kia, ánh mắt đen sáng ngời, tươi cười như luôn chứa hàm ý gì đó.

Cậu cảm thấy người kia có chút quen thuộc, lại nhất thời không nghĩ ra.

Cậu thích nữ nhân, không phải đồng tính luyến ái, cư nhiên lại cùng một nam nhân thượng giường, hẳn quả thực xấu hổ và tức giận vô cùng.

Người nọ cư nhiên dám đùa cợt mình, nghĩ mình không biết khi đồng tính hoan ái thì phải làm thế nào, hơn nữa khi tắm rửa, cậu càng hiểu rõ được người bị chiếm tiện nghi là chính mình.

Hai ba ngày sau, thương thế của Diệp Vĩ Gia mới hảo.

Mấy ngày này, cậu đều ở trên mạng tìm tin tức tuyển dụng, ăn mì tôm sống, có đôi khi Lâm Vũ hảo tâm mang chút đồ ăn gì đó về cho cậu.

Cả thân thể và tinh thần của hắn đã đến cực hạn rồi, lại mấy ngày liên tiếp chỉ ăn mì tôm khiến hắn cảm thấy vô cùng suy yếu, nên hôm nay cậu tắm rửa xong liền rủ đồng học phòng bên đi đánh Lam Cầu.

Vài người tới Lam Cầu tràng, mới phát hiện đã đầy người.

Nơi bọn họ là khu phía nam, ở đây trước kia là vùng giải phóng, thời gian thành lập sớm hơn khu phía bắc nhiều, sân bãi không nhiều lắm, nếu đến muộn sẽ không có chỗ.

Dư Phàm cười nói: “Lão Tam, xem ra chúng ta tới trễ rồi.”

Diệp Vĩ Gia ôm Lam Cầu đứng ở đó, nhìn lướt qua Lam Cầu Tràng, liền thấy một bóng dáng quen thuộc, ánh mắt nhanh chóng tập trung lại đó.

Lâm Vũ thấy Diệp Vĩ Gia kỳ quái, liền nhìn theo hướng của cậu, thấy Lâm Phỉ Phỉ đang đứng đó, trên mặt là nụ cười rạng rỡ, vỗ tay ủng hộ, cặp mắt ngời sáng, giống như ánh nắng mùa hè.

Diệp Vĩ Gia nhìn, trong lòng càng thêm đau.

Trước kia, mỗi lần bọn họ đi chơi bóng, Lâm Phỉ Phỉ đều tới đây ủng hộ, bộ dáng giống như bây giờ vậy. Hiện tại nàng lại nhìn người khác với ánh mắt đầy, vô cùng chăm chú, không để ý gì đến xung quanh.

Diệp Vĩ Gia nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Di, Hiệp Tam, kia không phải là Lâm Phỉ Phỉ bạn gái của người sao? Sao nàng lại ở đây?” – Hồ Tuấn ở phòng ký túc bên cạnh tươi cười đẩy Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia cắn răng không nói lời nào.

Lâm Vũ kéo Hồ Tuấn, thấp giọng nói: “Đừng nói nữa, bọn họ đã chia tay rồi.”

Hồ Tuấn kinh ngạc nhìn Lâm Vũ, lại nhìn Diệp Vĩ Gia, thấy sắc mặt cậu vô cùng khó coi, thức thời ngậm miệng.

Diệp Vĩ Gia phẫn uất nhìn bóng dáng cao lớn kia, oán hận hỏi: “Người kia là ai?”

Tất cả mọi người cùng nhìn.

Người nọ mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, vóc dáng rất cao, tư thái tiêu sái, khuôn mặt tuấn mỹ tươi cười tràn đầy tự tin.

“Nga, là hần a!” – Hồ Tuấn liếc mắt đã nhận ra người kia – “Đó không phải là Mộ Hàn bên học viện tài chính sao.”

Nghe hần nói như vậy, bọn Dư Phàm bừng tỉnh, khó trách nhìn rất quen mắt.

Ở khu phía nam chỉ có vài trường, hướng chỉ ký túc của học viện tài chính lại ở cùng khu với bên công nghệ thông tin bọn họ. Tuy bọn họ không biết nhiều người bên đấy, nhưng những người nổi danh thì cũng đã nghe qua.

Mộ Hàn bộ dạng cao lớn khí suất, thành tích rất tốt, liên tục có giải thưởng ở các trận đấu trên cả nước. Y nổi tiếng vậy thực ra cũng có nguyên nhân, y không chỉ có thành tích tốt, mà nghe nói y là thiếu gia của tập đoàn Mộ Thị, là đệ tử nhà giàu điển hình, rất thu hút nữ sinh, các nữ sinh theo đuổi y nhiều vô kể.

Diệp Vĩ Gia với người này chỉ nghe qua tên, cũng chưa từng gặp mặt, oán hận y cướp bạn gái mình nên ánh mắt hần nhìn y như có hàng vạn mũi dao bay qua.

Ánh mắt Mộ Hàn đột nhiên hướng đến phía Diệp Vĩ Gia, nhìn qua lại nhìn lại, đầu tiên là sững sờ, tiện đà nở nụ cười, là một nụ cười sáng lạn.

Diệp Vĩ Gia cảm hận nghĩ, y đang cười nhạo cậu sao? Hay là hướng cậu thị uy khoe khoang? Diệp Vĩ Gia cảm tức trừng mắt, nghiêng răng ken két, hận không thể bằm y thành trăm mảnh.

Cậu nhìn nhìn, đột nhiên chuyện tình mấy ngày trước hiện lên, nam nhân kiêu ngạo với chiếc xe thể thao màu đỏ, cười tà ác, còn cường hôn mình!

Diệp Vĩ Gia cảm thấy một trận ác hàn, lửa giận trong lòng càng bùng lên, nhanh chóng bước đến trước mặt Mộ Hàn, Lam Cầu trong tay cũng đã bay đến mặt Mộ Hàn, giây tiếp theo liền thấy Mộ Hàn bị chảy máu mũi do không né.

Lâm Phỉ Phỉ kêu một tiếng sợ hãi, thất kinh nhìn Mộ Hàn chảy máu mũi, vẻ mặt đau lòng, lấy khăn giấy ra lau cho Mộ Hàn.

Diệp Vĩ Gia ngây ngốc đứng ở đó, hần căn bản là không nghĩ đánh Mộ Hàn chảy máu mũi, vừa rồi thấy y đánh Lam Cầu, động tác vô cùng tiêu sái linh hoạt, hần là có thể tránh, vì sao y lại không làm thế?

“Mỹ nhân.” – Diệp Vĩ Gia cúi đầu kêu Lâm Phỉ Phỉ.

Lâm Phỉ Phỉ vẻ mặt mất hứng nhìn cậu, có chút kích động nói: “Diệp Vĩ Gia, sao anh lại tùy tiện động thủ đánh người thế hả? Chúng ta đã chia tay, tôi hiện tại ở cùng một chỗ với ai căn bản không liên quan đến anh, vì sao anh lại động thủ đánh người!”

Diệp Vĩ Gia ở cùng Lâm Phỉ Phỉ ba năm, luôn đối tốt với nàng, cái gì cũng nghe nàng, nàng nói một là một, hai là hai, nàng quát cậu, cậu cũng sẽ nhỏ giọng an ủi nàng, cậu thương nàng, sủng nàng, cho tới giờ cậu cũng chưa từng mắng nàng.

Lâm Phỉ Phỉ nói xong, chớp mắt nhìn Mộ Hàn vẻ thân thiết, nhẹ giọng hỏi y: “Anh thế nào? Không có việc gì đi?”

Mộ Hàn nắm tay Lâm Phỉ Phỉ, hai mắt tràn ngập ôn nhu cùng sủng nịch, mỉm cười: “Mỹ nhân, em không cần lo cho anh, anh không sao.”

Diệp Vĩ Gia nhìn thấy càng tức giận hơn, hướng Lâm Phỉ Phỉ quát: “Em vì y mà chia tay anh? Vì cái gì chứ? Em rốt cục coi trọng y ở điểm nào? Y có gì tốt cơ chứ?”

Lâm Phỉ Phỉ chớp mắt lạnh lùng nói: “Có một số việc có nói anh cũng không hiểu được, anh vẫn luôn như thế, chỉ biết đến bản thân mình, nhìn giống như là thích tôi, lo cho tôi kỳ thật căn bản anh không biết tôi nghĩ gì muốn gì. Chúng ta không hợp nhau.”

Diệp Vĩ Gia không nói được gì, trong lòng càng đau đớn. Ba năm, hai người yêu nhau ba năm, vì sao cậu lại không hiểu nàng, nàng dựa vào đâu nói cậu không hiểu nàng.

Mộ Hàn nhìn Diệp Vĩ Gia, nụ cười trên mặt đột nhiên trở nên có chút kỳ quái.

“Anh đi đi, chúng ta về sau không nên gặp lại nữa!” – Lâm Phỉ Phỉ kiên quyết.

Nàng đỡ Mộ Hàn đứng lên, rốt cuộc không thấy Diệp Vĩ Gia nói gì nữa.

Diệp Vĩ Gia ngơ ngác đứng đó, tay nắm chặt.

6. Chương 6: Gặp Lại....

Mọi người khi tốt nghiệp đều vội vàng tìm việc, những người gia đình có điều kiện, tự nhiên là ung dung, cha mẹ an bài ở đâu thì ở đó, cái gì cũng không cần quan tâm, hoặc có thể trực tiếp xuất ngoại nghiên cứu chuyên sâu.

Điều kiện nhà Diệp Vĩ Gia không tính là tốt lắm nhưng cũng không đến mức kém cỏi, cậu chưa từng nghĩ tới để người trong nhà tìm công việc cho mình, dù sao cậu vẫn muốn tự lập. Biểu tỷ (chị họ) cậu từng nói, tìm việc sau khi tốt nghiệp là một loại thử thách rèn luyện, nếu người không trải qua, người sẽ không trưởng thành được.

Một lần nữa cậu lại đi phỏng vấn mấy công ty, đơn vị, nhưng không có chỗ nào phù hợp với chuyên môn của bản cả.

Mọi người đều có hi vọng, nếu như thực sự không phù hợp, làm không đến hai tháng sẽ từ chức.

Công việc, luôn luôn làm cho mọi người đau đầu.

Đang lúc bản đau đầu như vậy, chợt nghe nói Lâm Phỉ Phỉ vào tập đoàn Mộ Thị, công ty Kỳ Hạ Hoa Thụy.

Mộ Thị là tập đoàn rất lớn, Kỳ Hạ có ba công ty con, một cái là sản xuất hàng tiêu dùng, là bách hóa lớn nhất của S thị, bách hóa Mùa Xuân là công ty của bọn họ. Hai cái khác, đều là sản xuất đồ nội thất, mấy tòa nhà lớn nhất S thị đều là của bọn họ, một cái khác là sản nghiệp điện tử, bọn họ hiện tại có được rất nhiều kĩ thuật tiên tiến, có thể coi là đứng thứ nhất trong nước về điện tử. (đoạn này ta chả hiểu gì cả nên chém đấy)

Công ty lớn như vậy, muốn vào không phải là dễ dàng, Lâm Phỉ Phỉ thành tích tuy không tồi, nhưng muốn vào làm ở Hoa Thụy không phải là đơn giản.

Lâm Vũ ngày đó châm chọc nói: “Khó trách Lâm Phỉ Phỉ đá Lão Tam, cùng thiếu gia Mộ Thị kết giao, tốt nghiệp liền trực tiếp vào làm ở Hoa Thụy, thật là không tồi đi.”

Lời này cũng không nói trước mặt Diệp Vĩ Gia, nhưng cậu vô tình nghe được, lúc đấy, trong lòng cậu không biết là loại tư vị gì, bất quá nếu so với Mộ Hàn, cậu tự nhiên là kém hơn, người ta có tiền, lại có điều kiện tốt như vậy.

Điều duy nhất cậu thấy mình có thể so sánh với người ta đó là cậu thích Lâm Phỉ Phỉ lâu hơn Mộ Hàn. Trong mắt cậu, cũng chỉ có một người là Lâm Phỉ Phỉ thôi, cậu lớn như vậy cũng chỉ có mỗi Lâm Phỉ Phỉ là bạn gái.

Cho nên việc chia tay lần này với cậu là đả kích vô cùng lớn, Lâm Phỉ Phỉ như cái dằm trong lòng cậu, không nhổ ra được.

Hôm đó cậu lên mạng thấy Hoa Thụy thông báo tuyển dụng nhân viên. Thấy Lâm Phỉ Phỉ làm việc ở Hoa Thụy, ma xui quỷ khiến thế nào cậu cũng nộp hồ sơ vào đấy.

Lúc đấy cậu cũng chưa có ý tưởng gì, ý nghĩ duy nhất là nếu may mắn được vào Hoa Thụy, cậu sẽ dùng tất cả các loại biện pháp để cướp Lâm Phỉ Phỉ từ tay Mộ Hàn.

Diệp Vĩ Gia vào tập đoàn Mộ Thị, không khỏi cảm thán một phen, quả nhiên là đại công ty có khác.

Tới phỏng vấn có mười hai người, ngồi bên cạnh Diệp Vĩ Gia là một người trông rất giản dị, cậu lơ đãng nhìn, thấy lý lịch trên tay người kia, sau đó liền giật mình.

Mới tốt nghiệp đại học ở Mĩ về, vẫn là nghiên cứu sinh, trong lòng Diệp Vĩ Gia cảm thấy lạnh kinh người.

“Người học đại học ở Mi?” – Diệp Vĩ Gia nhìn người nọ, khoe miệng tươi cười.

“Đúng vậy.” – Người nọ quay đầu nhìn hẩn cười – “Ở nước ngoài đều mang suy nghĩ là trong nước không tốt, nhưng ta thấy hiện tại nước ta cũng rất phát triển.”

Diệp Vĩ Gia ngượng ngùng: “Ta là Diệp Vĩ Gia, tốt nghiệp đại học J.”

“Ta là Cao Nam.”

Diệp Vĩ Gia cười gật đầu: “Người lợi hại như vậy, vào Hoa Thụy chắc không thành vấn đề.”

Cao Nam nói: “Một công ty lựa chọn nhân viên không chỉ dựa vào bằng cấp, càng cần phải chú trọng đến năng lực của cá nhân hơn, cùng khả năng thích ứng với công việc nữa.”

Diệp Vĩ Gia cười nghe, trong lòng có chút không đồng tình, nói cho cùng, muốn vào xã hội, muốn có người thuê mình, cái đầu tiên vẫn là bằng cấp.

Bọn họ trò chuyện thêm một chút, Diệp Vĩ Gia phát hiện người này kỳ thật rất hay nói, hơn nữa lại là người cẩn thận nghiêm túc, có nề nếp, rất kín đáo.

Hoa Thụy phỏng vấn không như các công ty khác, phải mất mấy ngày, ngày đầu tiên gặp, chờ vài ngày sau lại gặp nữa, lại chờ thêm mấy ngày nữa, chuyện này thực sự là tra tấn.

Hoa Thụy phỏng vấn chỉ một ngày là xong, Diệp Vĩ Gia, Cao Nam và mấy người khác đã qua, được đi ăn ở nhà ăn của công ty.

“Đại công ty thật là khác biệt, nhà ăn lớn như vậy, khó trách mọi người đều muốn vào đây.” – Diệp Vĩ Gia vừa chọn đồ ăn vừa nói với Cao Nam.

Cao Nam chỉ cười mà không đáp lại.

Mấy người tìm vị trí ngồi ăn cơm, thấy bàn bên cạnh có ba nữ nhân vừa ăn vừa nói chuyện.

“Nghe nói tổng giám đốc lát nữa sẽ đến chỗ chúng ta.” – Một người nét mặt tươi như hoa nói.

“Tổng giám đốc? Mộ đại thiếu gia?” – Nàng đối diện vội hỏi, thanh âm tràn ngập kinh ngạc.

“Ta cũng nghe nói thế.” – Người còn lại nói.

“Khó trách nữ nhân phòng hành chính bên cạnh chúng ta sáng sớm đã hưng phấn, nguyên lai là nghe tiếng gió sớm hơn bộ phận nhân sự chúng ta.” – Nữ nhân đang tươi như hoa bỗng đổi nét mặt, có chút oán thán nói.

“Không thể trách được, tổng giám đốc mấy khi mới đến công ty chúng ta, nữ nhân công ty biết tin này có thể không hưng phấn sao? Tổng giám đốc đẹp trai như vậy, lại không có bạn gái, nếu ai được hần coi trọng thì đúng là một bước thành thượng hoàng.”

“Đừng nói thế. Bên người tổng giám đốc có bao nhiêu người, mà có ai thành đôi đầu, người cũng đừng có mơ.”

.....

Diệp Vĩ Gia không phải cố ý muốn nghe, nhưng chính là bọn họ ngồi ngay bên cạnh, không bỏ sót từ nào.

Mộ Thị đại thiếu gia? Là đại ca của Mộ Hàn đi!

Nghĩ đến người nọ, trong lòng Diệp Vĩ Gia có điểm oán hận, cướp bạn gái cậu, lại còn cố ý cười khoe mẽ với cậu nữa.

Diệp Vĩ Gia vừa oán hận nghĩ, vừa cầm đũa trạc (đũa, chọc) đồ ăn trong bát, kết quả rau trong bát đều bị cậu làm cho nát bét.

“Người làm sao vậy?” – Cao Nam thấy sắc mặt Diệp Vĩ Gia kỳ quái đáng sợ, quan tâm hỏi cậu.

“Ta không sao.”

Diệp Vĩ Gia nhếch môi cười, nụ cười cố tình đó có chút tà ác, làm cho người ta nhìn thấy vô cùng đáng sợ.

Buổi chiều chủ yếu là thi viết, thi viết xong thì quản lý các ngành đến phỏng vấn.

Diệp Vĩ Gia không hỏi thăm xem Lâm Phỉ Phỉ ở ngành nào, cậu cứ nộp hồ sơ vào Hoa Thụy, mặc kệ là ngành nào cũng có thể tìm ra.

Buổi sáng lúc đăng ký, nhân viên tiếp đón hỏi cậu muốn phỏng vấn chức vụ gì, hần nhất thời không nghĩ ra, nhìn sang thấy Cao Nam viết là kỹ sư công trình, cậu cũng viết thế.

Điều cậu không ngờ đó là số cậu thực sự may như thế. Ba phần trước cậu đều qua. Đến vòng phỏng vấn cuối cùng, quản lý vừa mới đến liền đi ra ngoài.

Một lúc sau, quản lý ngành đến nói: “Thật ngại quá, người là do người khác phỏng vấn.”

Diệp Vĩ Gia không hiểu làm sao lại thế này, còn đang định hỏi một chút, thì đã không thấy người đâu rồi.

Cậu một mình ngồi trong một căn phòng hội nghị nhỏ chờ, chừng mười lăm phút, mới thấy cánh cửa bên kia mở ra, một người tiến vào.

Diệp Vĩ Gia nhìn cái người một thân tây trang giày da kia, cảm thấy có chút quen mắt.

“Sao lại nhìn ta thế? Không nhận ra sao?” – Người nọ khẽ cười nói.

Diệp Vĩ Gia lẳng lẳng nhìn gã, trong đầu hiện lên một đoạn phim quay chậm, ánh mắt mở to, tròn tròn.

“Cư nhiên là anh.”

7. Chương 7: Phỏng Vấn Bị Đùa Giỡn...

Mộ Phi vốn là đến xem hạng mục mới nhất tiến hành thế nào, cư nhiên lại nhìn thấy Diệp Vĩ Gia, thế nên đi theo cậu.

Mộ Phi đi tới bên cạnh Diệp Vĩ Gia, ngồi xuống, nhìn cậu cười cười: “Không nghĩ tới em còn nhớ rõ tôi, ta cứ nghĩ là em sẽ không nhớ.”

Diệp Vĩ Gia nhìn gã tươi cười, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Quán bar, trên giường!

Trên giường, quán bar!

.....

Trong đầu cậu cứ quanh quẩn hai từ này, càng lúc càng nhiều.

“Sao anh lại ở đây?” – Diệp Vĩ Gia có chút buồn bực hỏi, thanh âm thản nhiên.

Cậu không nghĩ tới là sẽ gặp lại người này. Chuyện tình đêm đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, nếu không phải cậu uống rượu thì làm sao chuyện đó có thể xảy ra. Nhưng là chuyện đã xảy ra rồi, S thị lại lớn như vậy, không chắc là có thể gặp lại được.

Ít nhất là Diệp Vĩ Gia không muốn gặp lại gã.

Nụ cười trên mặt Mộ Phi nhất thời biến mất, hai mắt lộ ra mạt lãnh ý: “Em không nghĩ muốn gặp lại tôi?”

“Tôi đương nhiên là không nghĩ sẽ gặp lại anh.” – Diệp Vĩ Gia không chút suy nghĩ thốt ra.

Sắc mặt Mộ Phi càng khó coi, chằm chằm nhìn Diệp Vĩ Gia trong chốc lát. Sắc mặt Diệp Vĩ Gia tái nhợt, nhú mày, con ngươi mang theo một chút buồn bực nhẹ nhẹ, thậm chí có một chút cảm giác tức giận.

Mộ Phi nhìn nhìn, đột nhiên liền nở nụ cười, cười đến có chút tà vọng, nói: “Tốt lắm, tốt lắm.”

Diệp Vĩ Gia bị âm thanh bằng lãnh này làm cho hoảng sợ, nhìn về mặt Mộ Phi, cảm lấy cơn lạnh chạy dọc sống lưng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, trong lòng có chút chột dạ.

“Ý tôi không phải thế. Ý của tôi là...” – Diệp Vĩ Gia muốn giải thích, hần mở miệng, nhưng lại không biết phải nói gì, trong lòng hần cũng nghĩ là không muốn gặp lại gã.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, đó là vi quản lý ngành vừa rồi nói chuyện với Diệp Vĩ Gia.

Về mặt hần tươi cười sáng lạn: “Tổng giám đốc, ta mang nước lại cho ngài đây.”

Diệp Vĩ Gia lúc này ngây ngẩn người.

Mộ Phi thần nhiên nói: “Để đó đi, trong này không có việc của người, ra ngoài đi.”

Quản lý cười nịnh nọt lui ra.

Tổng giám đốc!!!

Trong đầu Diệp Vĩ Gia trống rỗng, chỉ có ba chữ này chạy xung quanh.

Gã cư nhiên là tổng giám đốc!

“Sao lại không nói nữa? Không còn gì để nói sao?” – Mộ Phi nhìn bộ dáng kinh ngạc của Diệp Vĩ Gia, lại cảm thấy tâm tình tốt lên vài phần.

Diệp Vĩ Gia cúi đầu, nhất thời không biết nói gì.

“Thực xin lỗi.” – Hần cúi đầu nói.

“Em nói cái gì?” – Mộ Phi nghe thấy, nhưng lại làm bộ không nghe ra, cố ý dùng thanh âm lạnh băng hỏi lại hần.

Diệp Vĩ Gia âm thầm xiết chặt tay, ngẩng đầu đối mặt với Mộ Phi, lấy dũng khí nói: “Tôi nói thực xin lỗi, nhưng anh cũng phải biết rằng, chuyện giữa nam nhân với nam nhân tôi cũng không hiểu lắm, nhưng sau khi tôi suy nghĩ lại, chuyện tình hôm đó anh cũng không bị tổn hại gì, ngược lại tôi đau đến vài ngày, vậy người chịu thiệt là tôi mới đúng.”

Mộ Phi vừa nghe những lời này liền không kìm được nở nụ cười. Bộ dáng Diệp Vĩ Gia lúc này thực sự rất đáng yêu. Cậu vốn thanh tú, lúc này trũng mắt lên, khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà hơi phồng hồng, làm cho người ta nhìn không được muốn hôn một cái.

“Em thực sự là đáng yêu a!” – Mộ Phi tán thưởng.

Gã nhanh tay kéo Diệp Vĩ Gia vào lòng mình, ở tư thế này, hung hăng hôn lên mặt Diệp Vĩ Gia một cái.

Chuyện tình ngày đó xảy ra khi Diệp Vĩ Gia đã bất tỉnh, hần không có nhiều cảm giác, nhưng hiện tại không hề say, hoàn toàn thanh tỉnh, cư nhiên lại bị một nam nhân hôn như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy quái dị, thậm chí có chút chán ghét, không khỏi giãy dụa thoát ra.

Mộ Phi cũng không phải tay vừa. Gã nhanh chóng bắt ôm lấy thắt lưng Diệp Vĩ Gia, một tay giữ tay cậu, đầu dựa vào trán cậu, hai người dựa vào nhau rất gần, loại tư thế này thực sự là ái muội.

“Vẫn là khi say em ngoan nhất, tỉnh lại liền chả ngoan ngoan chút nào.” – Mộ Phi trêu đùa nói, ôm Diệp Vĩ Gia, tranh thủ vuốt ve thắt lưng hần.

Mặt Diệp Vĩ Gia hồng lên rồi trắng bệch, mày nhíu chặt, cắn răng gằn từng tiếng: “Anh buông ra!”

Mộ Phi tiến đến sườn của Diệp Vĩ Gia, nhiệt khí phả lên cổ và sau gáy khiến cậu thấy ngứa, gã ôn nhu nói: “Phải làm sao bây giờ, vừa nhìn thấy em, ta lại nghĩ đến chuyện đêm đó, hôm đó em còn rất nhiệt tình nha, hơn nữa phía sau em rất chặt, khiến ta cảm thấy rất sung sướng.”

Mặt Diệp Vĩ Gia đột nhiên đỏ lên, cậu cảm giác thấy tay Mộ Phi đã mò đến phía sau mình từ lúc nào, lại còn vô sỉ nhẹ nhàng xoa vòng.

Diệp Vĩ Gia không thể chịu đựng thêm nữa, cố hết sức giãy ra, cắn đúng thời điểm, hướng một quyền về phía mặt Mộ Phi, nhưng lại bị gã tóm được, nắm chặt tay, cười xấu xa.

Thành linh, Diệp Vĩ Gia thẳng chân đá vào bụng dưới của Mộ Phi. Mộ Phi đau đớn, buông tay Diệp Vĩ Gia, hần liền thừa cơ nhảy sang bên cạnh.

“Nhìn anh mũ áo chỉnh tề thế này, nguyên lai lại là mặt người dạ thú.” – Diệp Vĩ Gia lạnh lùng nói – “Tôi đối với nam nhân không hứng thú, đối với anh càng không có hứng thú, phiền anh tự trọng một chút, đây là nơi công cộng, nếu bị người khác thấy Mộ Thị đại thiếu gia là người thế này, công ty này sẽ vô cùng mất mặt.”

Mấy nữ nhân ở đây cư nhiên còn thích gã, rõ ràng là bị vẻ ngoài lừa bịp, kỳ thật, gã chính là một tên biến thái.

Mộ Phi cười cười, nhìn Diệp Vĩ Gia tức giận, tâm tình của gã ngày càng tốt.

“Em không có hứng thú với tôi chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần tôi có hứng thú với người, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày tôi làm cho người có hứng thú với tôi.” – Mộ Phi tự tin nói.

Diệp Vĩ Gia lạnh cả người, mắng: “Đồ thần kinh!”

Cậu cảm thấy không thể có biện pháp ở chung với tên này, cậu xoay người muốn rời đi, lại nghe thấy Mộ Phi nói: “Em không phải đến phỏng vấn sao? Chưa phỏng vấn xong đã đi rồi sao?”

Diệp Vĩ Gia bị gã đùa giỡn, ngay cả việc chính cũng quên, nghe thấy Mộ Phi nói vậy, mới nhớ tới chuyện phỏng vấn, nhưng mà hần đối xử với Mộ Phi như vậy, chắc gì đã có kết quả tốt.

“Tôi thấy phỏng vấn này không cần phải tiếp tục.” – Diệp Vĩ Gia hừ lạnh một tiếng, rời đi.

Mộ Phi nhìn Diệp Vĩ Gia hung hăng ra khỏi cửa, cười đến quỷ dị.

Gã lấy điện thoại ra gọi cho bộ phận quản lý nhân sự.

“Ta thấy Diệp Vĩ Gia không thích hợp với công việc này.”

Một câu vô cùng đơn giản.

“Vâng, chúng tôi sẽ gọi điện thông báo kết quả phỏng vấn cho cậu ấy.”

Mộ Phi gác máy, đã lâu lắm rồi mới có người khiến cho gã thấy hứng thú đến thế, gã phía hảo hảo ngoan mới được.

8. Chương 8: Bữa Tối Cuối Cùng Trúng Tuyển

Diệp Vĩ Gia sau khi nhận được điện thoại không hề ngạc nhiên. Từ lúc bước khỏi cửa của Hoa Thụy cậu đã biết kết quả rồi. Chuyện xảy ra với Mộ Phi lúc đó, cậu cảm thấy gã thực sự sinh khí. Cậu là người có gì liền nói thẳng, cậu không hề nghĩ tới sẽ gặp lại gã, càng không nghĩ sẽ suy nghĩ về buổi tối hôm đó.

Cậu là một nam nhân bình thường, cậu thích nữ nhân, cậu chỉ nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ cùng nữ nhân mình thích kết hôn, sống một cuộc sống đơn giản bình thường, cậu chưa từng nghĩ sẽ phát sinh quan hệ cùng nam nhân, chuyện đêm đó hoàn toàn ngoài ý muốn.

Đèn nê ông đủ màu sắc dần dần được bật lên, đường phố người đến người đi nhộn nhịp, gió đầu hạ mát lạnh thổi qua, mang theo mùi hương gì đó như là hương hoa hòe, cũng không rõ.

Cậu đi tới đi lui, đột nhiên nghĩ đến Lâm Phỉ Phỉ, chính là đúng lúc đó, lại thấy Lâm Phỉ Phỉ kéo tay Mộ Hàn bước từ trong một nhà hàng sang trọng ra.

Thân hình Mộ Hàn cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần bò màu nhạt, đơn giản nhưng lại không hề làm giảm đi suất khí, trên mặt y hơi nở nụ cười, vầng trán cao lại khiến y có thêm vẻ anh khí bức người.

Lâm Phỉ Phỉ mặc váy màu hoa hạnh (một loại cây như cây mận), đi giày cao gót màu trắng, xinh đẹp động lòng người, kéo tay Mộ Hàn, mỉm cười ngọt ngào. Cũng không biết nàng nói chuyện gì với Mộ Hàn, y nói lại cái gì, ý cười trong suốt hiện lên trên gương mặt nàng, so với hoa mẫu đơn còn diễm lệ hơn nhiều.

Diệp Vĩ Gia nhìn nhìn, một chút đau đớn trong lòng dần dần lan tỏa, cậu nhìn một đôi trai tài gái sắc kia, không khỏi cười nhạo một chút.

Bọn họ cũng không cách nhau quá xa, ánh mắt Lâm Phỉ Phỉ lại chăm chú đặt trên người Mộ Hàn, chính là mâu quang của Mộ Hàn đột nhiên quét tới đây, trên mặt mang theo một chút kinh ngạc, chớp mắt lại không thấy, khôi phục tươi cười như lúc đầu, lại nồng hậu thêm vài phần.

Diệp Vĩ Gia oán hận nhìn y một cái, liền xoay người sang chỗ khác, không thêm nhìn đôi nam nữ kia nữa.

Trở lại trường học, canteen đã đóng cửa, Diệp Vĩ Gia cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, lại gặp hai người kia, khiến cậu càng thấy đói bụng hơn. Cậu kéo lê thân thể mệt mỏi đi tới cửa hàng dưới lầu, muốn mua mì tôm về ăn, lại không nghĩ sẽ gặp người làm cho hấn tức giận.

“Mỳ tôm không tốt cho sức khỏe.” – Mộ Hàn ở bên cạnh đang xem cái gì đó đột nhiên nói chuyện với hấn, thanh âm thản nhiên, lại làm cho người ta thấy sự quan tâm.

Diệp Vĩ Gia thấy y tự dưng mở miệng nói chuyện với mình, cảm thấy sững sốt, sau đó tức giận nói: “Không khiến anh buồn.”

Lập tức hừ lạnh một tiếng, bỏ mì tôm xuống, quay qua xem thứ khác.

Mộ Hàn nhìn bóng dáng xoay người của hấn, khóe miệng gợi lên nụ cười.

“Chuyện Lâm Phỉ Phỉ tôi thật có lỗi.” – Mộ Hàn đi đến bên người hấn, thành khẩn giải thích, âm thanh ôn hòa.

Tay Diệp Vĩ Gia muốn lấy bánh bích quy bị kiềm lại, trong lòng căng thẳng, lại nghe thấy Mộ Hàn nói: “Nhưng là, chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng, nếu hai người không hợp nhau, chia tay chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Tôi biết chuyện này khiến cậu thương tâm, thực xin lỗi.”

“Xin lỗi là được sao?” – Diệp Vĩ Gia cầm cái gì đó trong tay ném mạnh xuống đất, tức giận gào thét – “Anh dựa vào đâu mà nói tôi với cô ấy không hợp nhau? Dựa vào cái gì mà nói chúng tôi sớm muộn gì cũng sẽ chia tay? Chúng tôi kết giao lâu như vậy, tình cảm vẫn rất tốt, nếu không phải là anh, chúng tôi sao có thể chia tay? Anh đoạt bạn gái người khác, lại đến nói xin lỗi cái gì, những lời này thực ghê tởm.”

Diệp Vĩ Gia cảm giận mắng xong, không mua gì ra khỏi cửa hàng.

Sắc mặt Mộ Hàn cũng không thể coi là đẹp, y đen mặt lại, một tay đâm vào giá hàng.

Thích nàng như vậy sao?

Chia tay nàng, thương tâm đến thế sao?

Diệp Vĩ Gia không có gì vào bụng, nằm trên giường không tài nào ngủ được, liền xoay người, xuống giường tìm đồ ăn.

“Lão Tam, tối rồi ngươi còn làm gì đấy?” – Dư Phàm dời mắt khỏi máy tính, ánh đèn chiếu qua mắt kính lấp lóa – “Không phải ngươi vừa mới bảo buồn ngủ sao?”

“Ta đói không ngủ được.” – Diệp Vĩ Gia than thở, tiếp tục lục tìm đồ ăn – “Sao không có cái gì có thể ăn được a?”

Lâm Vũ từ trên giường nhảy xuống: “Ngươi cho rằng bọn ta thích ăn vặt giống ngươi sao? Nếu không phải ngươi mua, phòng chúng ta khẳng định là không có đồ ăn vặt.”

Diệp Vĩ Gia vẻ mặt thất vọng ngồi trên ghế, trong bụng vẫn trống rỗng, thở dài một tiếng, trong lòng tràn đầy hối hận: “Sớm biết thế này đã không nổi giận với y, mua mì tôm với bánh bích quy về là tốt rồi.”

“Lão Tứ giờ này chưa về đâu, đợi lát nữa hấn mang đồ ăn về cho ngươi.” – Dư Phàm đẩy mắt kính, ôn hòa cười.

“Đúng rồi, để ta gọi điện cho Lão Tứ.” – Diệp Vĩ Gia hưng phấn nhảy dựng lên, cầm di động, nhưng đầu kia không ai nhấc máy.

“Làm sao vậy?” – Lâm Vũ hỏi.

“Lão Tứ không biết làm sao, không nghe điện thoại.” – Diệp Vĩ Gia để điện thoại lên bàn, rầu rĩ nói.

“Bình thường Lão Tứ đều về rất sớm, sao hôm nay muộn thế này mà vẫn chưa thấy đâu, thật là kỳ quái.” – Lâm Vũ kéo ghế ra ngồi cạnh Diệp Vĩ Gia.

Hắn nói xong, Diệp Vĩ Gia và Dư Phàm đều cảm thấy kỳ quái, Từ Bản từ trước tới giờ đều rất quy củ, học đại học bốn năm, chưa bao giờ hắn về quá mười một giờ.

Ba người đang thảo luận, chợt nghe thấy thanh âm chìa khóa mở, quả nhiên là Từ Bản trở về.

Hắn vừa vào cửa, Diệp Vĩ Gia đã ngửi thấy mùi đồ ăn, lại càng thấy đói hơn.

“Lão Tứ, không phải người mua thức ăn khuya cho chúng ta đấy chứ? Thơm quá a, đúng lúc ta đang đói.” – Diệp Vĩ Gia cười nói, hai mắt sáng như đèn pha ô tô.

“Người đúng thật là chưa ăn cơm a?” – Từ Bản đưa hộp thức ăn trong tay cho Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia nhận lấy, hắn ngửi thấy mùi sườn kho, nhất thời tinh thần phấn chấn lên một ít, nghe được Từ Bản nói, lại cảm thấy kỳ quái, khó hiểu hỏi: “Người vừa rồi có ý gì?”

Từ Bản biết mình vừa rồi nhanh miệng lỡ lời, vội vàng cười mĩa như trước nói: “Không có gì, không có gì, buổi tối ta đi ăn cùng bạn bè, thấy thừa nhiều, không muốn lãng phí nên đóng gói đem về.”

Diệp Vĩ Gia vốn đói bụng, nhìn thấy đồ ăn liền muốn ăn, cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần biết đây là đồ Từ Bản mang về.

Vừa ăn cậu vừa than thở: “Xem ra hôm nay cũng không phải quá xui xẻo.”

Lâm Vũ tinh mắt, một chút kinh hoàng trên mặt Từ Bản đã nhìn thấy, hiện tại lại là thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, lại nhìn chữ bên ngoài túi, liền cảm thấy không thích hợp hơn nữa. Từ Bản vốn rất tiết kiệm, khi nào thì lại chạy đến nhà hàng năm sao ăn đồ xa xỉ như vậy, phương diện này khẳng định có vấn đề.

Lâm Vũ suy nghĩ, cặp con ngươi trong trẻo thâm thúy có vài phần lạnh lùng.

“Nhà hàng này đồ ăn thật ngon, lần sau chúng ta tới đó ăn cơm.” – Diệp Vĩ Gia cảm thấy thỏa mãn, cười hì hì đem túi xách bỏ vào thùng rác.

“Àn, hảo.” – Từ Bản cúi đầu lên tiếng, cười vòng vo – “Đã muộn rồi, ta đi tắm đây.”

“Người đi Hoa Thụy phỏng vấn thế nào?” – Lâm Vũ nằm dài trên giường hỏi Diệp Vĩ Gia.

“Đừng nói nữa, bực cả mình.” – Diệp Vĩ Gia cảm giận nói.

Lâm Vũ nhìn hắn một lát, liền đi ngủ.

Sáng sớm Diệp Vĩ Gia thức dậy, nhớ rõ giấc mơ đêm qua.

Cậu cư nhiên lại mơ đến chuyện đó, Mộ Phi ở trên người cậu, hôn cậu, còn làm chuyện đó với cậu.

Không chỉ có thế, cậu còn mơ thấy Mộ Hàn, thấy y tức giận ném Lam Cầu vào mặt cậu.

Diệp Vĩ Gia buồn bực nghĩ, cái này đúng là ác mộng a!

Vừa nghĩ vậy, di động đổ chuông.

Cậu vô lực tiếp máy, bên kia một âm thanh ngọt ngào thanh thúy vang lên: “Nhĩ hảo, xin hỏi ngài là Diệp Vĩ Gia Hiệp tiên sinh sao?”

“Là ta, xin hỏi người là?”

“Ta là người của bộ phận nhân sự công ty Hoa Thụy, ta muốn thông báo cho ngài mười giờ sáng cuối tuần này đến công ty ta làm thủ tục nhận chức.”

“Cái gì?” – Diệp Vĩ Gia kinh ngạc ngồi dậy, đầu đụng vào trần nhà, cậu cố nén cơn đau, trong đầu còn quẩn quanh lời nói vừa rồi.

Đầu kia giọng nói có vẻ nặng nề: “Ta là Linda, ở bộ phận nhân sự của công ty Hoa Thụy, rất vui được thông báo rằng ngài đã được công ty chúng ta tuyển chọn, vì vậy mười giờ cuối tuần này, mời ngài đến để làm thủ tục nhận việc, xin hỏi Hiệp tiên sinh có vấn đề gì không?”

Trúng tuyển? Muốn cậu cuối tuần đến để nhận việc?

Diệp Vĩ Gia cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt đều không thực, cậu vừa xoa đầu vừa cười nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, Hiệp tiên sinh, hẹn thứ hai gặp lại.”

“Tốt.”

Diệp Vĩ Gia vẽ mặt hưng phấn, đổ người xuống giường, hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

9. Chương 9: Hát Tình Ca

Diệp Vĩ Gia tới công ty, làm xong thủ tục nhận việc, đến nhận bàn làm việc cùng máy tính, hần đảo cổ nhìn xung quanh, thấy Cao Nam đi đến. Cậu lập tức hưng phấn vây Cao Nam, Cao Nam đầu tiên là sững sốt, lập tức nở nụ cười.

“Người cũng được tuyển chọn sao?” – Cao Nam tiến đến trước mặt cậu, cao hứng hỏi.

Diệp Vĩ Gia cười cười gật đầu, chính cậu cũng cảm thấy kỳ quái, mới hôm trước còn báo là cậu không trúng tuyển, hôm nay lại báo cậu tới làm thủ tục nhận việc, bất quá cậu cũng lười suy nghĩ, có được việc làm là tốt rồi, huống chi còn gặp người quen, còn gì có thể tốt hơn nữa.

Cao Nam chỉ chỉ vị trí đối diện với Diệp Vĩ Gia, cậu càng cao hứng hơn: “Ta chỉ biết là chúng ta hữu duyên.”

Cao Nam từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười, cảm mấy thứ gì đó ngồi xuống.

Vào công ty rồi sẽ có một tháng huấn luyện, huấn luyện gì đó nhiều lắm, có mấy thứ ở trường cậu chưa từng được học qua, mới mẻ lại khiến cậu tò mò, không hề giống với lớp học buồn tẻ ở trường đại học.

Lúc trước, cậu chỉ một lòng nghĩ tới Lâm Phỉ Phỉ mới vào Hoa Thụy, nên quyết tâm rất cao. Khi trước phỏng vấn, tùy tiện điền chức vị giống Cao Nam, thật là vận khí của cậu quá tốt, ngày đầu tiên huấn luyện đã gặp Lâm Phỉ Phỉ, hóa ra là nàng cùng ngành với cậu.

Diệp Vĩ Gia nhìn thấy Lâm Phỉ Phỉ liền đứng lên, chỉ khi thấy nàng đến bên người Mộ Hàn thì cười không nổi, nụ cười trên mặt cứng lại, biểu tình vô cùng u ám.

Mộ Hàn không phải đi học sao? Đang yên đang lành chạy tới đây làm gì? Cậu hoàn toàn không hiểu tên này có ý đồ gì?

Diệp Vĩ Gia âm trầm nhìn Lâm Phỉ Phỉ cùng Mộ Hàn đứng một chỗ, trò chuyện. Đột nhiên, Mộ Hàn hơi quay đầu sang, đúng tầm mắt của Diệp Vĩ Gia, lại còn cười với cậu nữa.

Diệp Vĩ Gia vô cùng tức giận, không tự giác nắm chặt chiếc bút trong tay, mà Mộ Hàn còn cố tình nhìn chằm chằm vào hắn, cười đến tuần lẳng phi phàm, Diệp Vĩ Gia càng sinh khí, phần nộ nắm chặt chiếc bút trong tay.

Cao Nam ngồi bên cạnh quay sang sững sốt nhìn hắn, thấy vẻ mặt phần nộ của cậu, theo tầm mắt thấy Mộ Hàn, đầu tiên là sững sốt, sau đó gật đầu cười với Mộ Hàn

Trên mặt Mộ Hàn đầu tiên cũng có một tia kinh ngạc, sau đó là vui mừng, cũng cười với hắn.

Động tác này trong mắt Diệp Vĩ Gia bị xem là công khai khiêu khích, lửa giận trong lòng bùng bùng cháy, tay nắm chặt lại, bứt trong tay gậy đôi.

Thanh âm khô khốc vang lên khiến tất cả mọi người đều chăm chú nhìn, hoang mang khó hiểu.

Cao Nam khẽ chạm vào Diệp Vĩ Gia, thấp giọng hỏi cậu: “Người làm sao vậy? Sao lại có biểu tình thế kia?”

“Ta muốn giết người.” – Diệp Vĩ Gia nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cao Nam ngẩn ra, lập tức nói: “Ta xem bộ dạng của người đúng là muốn giết người, bắt quá hiện tại nhiều người đang nhìn vậy, không thể giết được đâu.”

Diệp Vĩ Gia nghe hắn nói, tinh thần mới tỉnh táo lại, phát hiện mọi người đều nhìn mình, ngay cả lão sư đang giảng bài cũng nhìn, cậu cảm thấy rất xấu hổ, đứng dậy nói: “Thật ngại quá, xin lỗi mọi người, đã làm phiền rồi, mọi người cứ tiếp tục đi.”

Lâm Phỉ Phỉ vốn đang cùng Mộ Hàn nói chuyện, Mộ Hàn đến đây cùng nàng, khiến nàng cảm thấy tâm tình nhộn nhào, kết quả vừa nghe thấy thanh âm này, đã bị kéo lại, cảm thấy thanh âm thực quen tai, kết quả nhìn thấy Diệp Vĩ Gia đầu tiên là sưng sốt, sau đó nhanh chóng khôi phục thần sắc bình thường.

“Không nghĩ tới cậu ta cũng ở đây.” – Nàng thấp giọng lẩm bẩm.

Mộ Hàn cũng nghe được, cười khẽ hỏi: “Cậu ta ở đây thì sao? Chẳng lẽ em vẫn còn để ý?”

Lâm Phỉ Phỉ lắc đầu: “Em không ngại, chỉ sợ cậu ta không từ bỏ được, cậu ta vốn rất ương ngạnh.”

Khóe môi Mộ Hàn càng nhếch cao, nói: “Ưong ngạnh mới tốt!”

Lâm Phỉ Phỉ có chút mê hoặc nhìn y, Mộ Hàn cười cười, chĩa chĩa lão sư đang giảng bài, ý bảo nàng còn phải nghe giảng.

Buổi chiều khi huấn luyện xong, có người đề nghị đi liên hoan uống rượu, dù sao mọi người về sau đều là tân đồng sự, tiếp xúc với nhau nhiều một chút là điều tất yếu.

Đề nghị này đưa ra được mọi người ủng hộ mạnh mẽ, nhóm nhân viên mới lần này có tổng cộng hai mươi mốt người, mười sáu nam, năm nữ, thật là dương thịnh âm suy.

Trong số các nữ nhân đó, Lâm Phỉ Phỉ là người xinh đẹp nhất, chỉ tiếc bên cạnh nàng là Mộ Hàn, hai người đứng cùng với nhau chính là trai tài gái sắc, rất xứng đôi, khiến người ngoài không ngừng hâm mộ, mấy đồng sự khác cũng chỉ khách khí chào hỏi Lâm Phỉ Phỉ, không dám có ý nghĩ gì.

Lúc đi ăn cơm, thấy mấy người bên cạnh khen Lâm Phỉ Phỉ cùng Mộ Hàn rất xứng đôi, Diệp Vĩ Gia cảm thấy ghê tởm, xứng cái rắm, một chút cũng không xứng.

Cao Nam tiến đến bên người cậu nhỏ giọng hỏi: “Người hôm nay làm sao thế? Sao lại có cái bộ mặt thế này? Ai chọc giận người?”

Diệp Vĩ Gia quay đầu nhìn hắn: “Có sao? Rõ ràng như thế sao?”

Cao Nam thành thực gật đầu.

Diệp Vĩ Gia một hơi uống cạn cốc bia, thở dài một tiếng: “Ta gặp người đã cướp bạn gái ta.”

“Ai?” – Cao Nam kinh ngạc hỏi.

Diệp Vĩ Gia chỉ chỉ Mộ Hàn đang gắp rau cho Lâm Phỉ Phỉ: “Hắn.”

Cao Nam nhìn thấy, hơi sưng sốt, lập tức hỏi: “Bạn gái của người là ai?”

“Lâm Phỉ Phỉ.” – Diệp Vĩ Gia nói xong lại uống hết một cốc nữa.

Cao Nam cuối cùng cũng hiểu vì sao Diệp Vĩ Gia không vui, an ủi khuyên giải nói: “Chia tay thì chia tay đi, người là nam nhân rộng lượng, đừng ương ngạnh như thế.”

Diệp Vĩ Gia cắn giận nói: “Ta vốn ương ngạnh.”

Cậu từ nhỏ đã ương ngạnh rồi. Ương ngạnh có gì không tốt? Yêu hận rõ ràng, thích là thích, làm sao có thể nói một câu là buông tay luôn được?

Cao Nam bắt đắc dĩ lắc đầu.

Cơm nước xong, đoàn người lại kéo nhau đi KTV hát hò.

Diệp Vĩ Gia vốn thích náo nhiệt, lại thêm mấy người cũng nhiệt tình, kết quả là không khí vô cùng náo nhiệt, không hề tẻ nhạt chút nào.

Mấy nam nhân âm âm lôi kéo các nữ nhân lên hát, ở đây đều biết Lâm Phỉ Phỉ và Mộ Hàn là một đôi, nên đòi hai người lên hát tình ca. Lâm Phỉ Phỉ hơi lùi về phía sau, mặt hơi đỏ, biểu tình thẹn thùng bình thường của nữ hài tử, lại càng toát lên vẻ xinh đẹp động lòng người.

Mộ Hàn cũng thật hào phóng, kéo tay Lâm Phỉ Phỉ, song ca bài ‘Hôm nay em phải gả cho anh’ của Đào Triết và Thái Y Lâm. Thanh âm của hai người, một trầm ngập từ tính, một réo rất ngọt ngào, hai người song ca, thật là tuyệt phối.

“Hai người kia hát thật hay, càng xem càng thấy hai người xứng đôi, không thể tưởng tượng tiểu tử Mộ Hàn kia cư nhiên lại luyến ái.” – Cao Nam cười nói.

Diệp Vĩ Gia khinh thường nói: “Hừ, hát khó nghe chết đi được, ta hát còn hay hơn.”

Cao Nam không cho là đúng, nhin không được châm chọc cậu: “Người không ăn được hồ đào thì bảo hồ đào còn xanh.”

Ấn tượng đầu tiên của Diệp Vĩ Gia với Cao Nam là trung hậu thành thật, nói không nhiều lắm, tiếp xúc dần mới thấy người này kỳ thật nói cũng không ít, mà lời nói đôi khi còn đá xoáy nhau.

“Thiết, người chưa nếm qua nho, sao biết nó chua hay không?” – Diệp Vĩ Gia hừ lại.

“Nhìn là thấy người chỉ biết chua thôi.” – Cao Nam trêu ghẹo nói.

Diệp Vĩ Gia liếc mắt nhìn Lâm Mộ hai người, cầm mâm trái cây lấy quả cam, vừa cắn được một miếng, liền nhe răng trợn mắt, thực chua!

10. Chương 10: Bắt Kẻ Thông Dân

Lâm Mộ hai người hát xong, mọi người vỗ tay nhiệt liệt, lại tiếp tục đề nghị hai người hát thêm bài nữa, thế nên hai người hát tiếp bài ‘Em là người duy nhất trong lòng anh’ của Vương Lực Hoàn và Selina.

Hai người hát vô cùng ăn ý, lại rất ngọt ngào, khiến cho mọi người hâm mộ không thôi, cùng vỗ tay tán thưởng.

Diệp Vĩ Gia càng nghe càng không vào, ngồi ăn cam, càng ăn càng chua.

“Chua vậy người cũng ăn được sao?” – Cao Nam lấy một quả cam, ăn được một miếng liền bỏ xuống, nhìn Diệp Vĩ Gia ăn, cảm thán – “Quả thật là rất chua a!”

Đợi cho Lâm Mộ hai người đi xuống, Diệp Vĩ Gia mới nhảy lên, cầm lấy mic, làm ngay một bài thật sôi động khiến mọi người cũng hào hứng nhảy theo góp vui.

Lâm, Mộ cùng Cao Nam ngồi một bên không nhúc nhích.

Lâm Phỉ Phỉ uống một cốc rượu, rồi ăn hoa quả.

Mộ Hàn lấy nước cho nàng, tựa vào sofa, cười nhìn Cao Nam: “Về khi nào thế? Sao không thấy báo trước?”

Cao Nam cười khê: “Hoàn thành khóa học ta về luôn, mẹ ta nhắc suốt như vậy, ta không về chắc bị nàng ca thán tới chết luôn.”

Mộ Hàn gật đầu: “Cao a di chỉ có mỗi người là bảo bối, đương nhiên sẽ hi vọng người ở bên cạnh.”

Cao Nam cười nhấp một ngụm rượu: “Năm đó cho người du học, người kiên quyết muốn ở lại trong nước, còn đáp ứng ba người đi học kinh tế, sao hôm nay lại chạy đến bộ kỹ thuật thể này?”

Mộ Hàn cười cười: “Không phải là bạn gái ta đang ngồi cạnh sao? Ta đến để bồi nàng, bây giờ ta vẫn còn đang bị ba ba ta giám sát đó.”

Cao Nam liếc mắt nhìn Lâm Phỉ Phỉ, khuôn mặt trắng nõn của nàng dưới ánh đèn càng ôn nhu hơn, Cao Nam hỏi: “Thật a?”

“Ta có khi nào nói là không thật?”

“Ta chưa gặp người nói dối, nhớ năm đó trong trường bao nhiêu nữ sinh theo đuổi người, người chưa từng coi trọng ai, đến hoa khôi toàn trường cũng bị người bức khóc, hơn nửa năm cũng không thềm nói một câu, thế nào giờ lại có bạn gái được?”

“Chuyện lâu như thế người còn nhớ rõ.” – Mộ Hàn nói – “Khi đó còn nhỏ, chưa gặp được người mình thích, hiện tại đã gặp được rồi, không muốn tiếp thu cũng khó.”

Cao Nam thấy y nói vậy, cũng không nói thêm gì nữa, nhìn Diệp Vĩ Gia bên kia đang gân cổ hát hò, nhớ tới những lời cậu nói lúc ăn cơm, nhin không được hỏi Mộ Hàn: “Người đoạt bạn gái của Diệp Vĩ Gia?”

Mộ Hàn không phủ nhận, ngược lại còn thoải mái thừa nhận: “Cũng có thể coi là như thế.”

“Cậu ta rất hận người.”

Con người thâm thúy của Mộ Hàn mang theo ánh sáng nhẹ nhẹ, giống như là ám dạ lý tinh thần, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Diệp Vĩ Gia, mỉm cười: “Ta biết.”

Cao Nam cầm ly rượu, tựa vào sofa: “Cậu ta là người rất đơn thuần.”

Mộ Hàn vẫn khê mỉm cười như cũ, không nói gì.

Cả nhóm người ngoạn ngoạn nháo nháo đến tận mười hai giờ đêm mới tự động giải tán.

Lúc trước khi hát xong, Lâm Phỉ Phỉ chơi đoán số uống rượu, cũng thua không ít, uống cũng khá nhiều, tuy rằng Mộ Hàn vẫn đỡ cho nàng, nhưng hôm nay tâm tình nàng rất tốt, liền không cho, tất cả đều tự mình uống, đến khi ra khỏi KTV thì thần trí đã mơ hồ, miệng vẫn đòi uống nữa.

Diệp Vĩ Gia chưa từng thấy Lâm Phỉ Phỉ uống nhiều như vậy, khuôn mặt trắng nõn của nàng giờ đã phiếm hồng, giống như giọt sương mai đọng trên cánh hoa, Diệp Vĩ Gia nhìn có chút thất thần, liền cảm thấy trong lòng đau xót.

Mộ Hàn lái xe tới, y đưa Lâm Phỉ Phỉ đã say khướt lên xe, qua cửa xe nhìn thấy Diệp Vĩ Gia đứng cách đó không xa, liền cười cười với cậu, Diệp Vĩ Gia trầm mặt xuống, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi không thềm để ý.

Mộ Hàn từ từ đi tới, thanh âm vang lên bên tai cậu: “Có cần ta đưa người về không?”

Diệp Vĩ Gia đen mặt, tưởng cậu cần hẳn đưa về sao? Đồ thần kinh! Đang định quay qua mắng thì lại thấy Cao Nam cười với Mộ Hàn nói: “Không cần, chúng ta không thuận đường, ta tự mình lái xe về được rồi.”

Diệp Vĩ Gia ngây người, hóa ra là do cậu nghĩ nhiều quá sao, nguyên lai là Cao Nam với Mộ Hàn đã quen nhau từ trước, nhìn hai bộ dáng hai người nói chuyện, chắc hẳn rất thân thiết.

Mộ Hàn nói: “Vậy cũng được, người đi đường cẩn thận một chút.”

Cao Nam cười: “Người mới phải cẩn thận, vừa rồi người còn uống rượu, lái xe nhớ chú ý an toàn.”

“Mới uống có một chút thôi, không vấn đề gì đâu, ta đi đây.”

Mộ Hàn nói xong liền đi đến bên xe, lái đi.

Cơn tức của Diệp Vĩ Gia càng lúc càng lớn, cảm giác như là mình bị lừa gạt vậy, không khỏi trợn mắt nhìn Cao Nam: “Người lừa ta? Nhìn bộ dáng người thành thật như vậy, lại có thể lừa ta sao?”

Cao Nam đẩy gọng kính: “Ta lừa người khi nào?”

“Quan hệ của người với tiểu tử kia là thế nào?” – Diệp Vĩ Gia oán hận nói.

“Bằng hữu.” – Cao Nam đáp.

“Sao người không nói cho ta biết?”

“Tại người không hỏi a!” – Cao Nam vẻ mặt vô tội.

Diệp Vĩ Gia vẫn nghiêng răng ken két.

Cao Nam vẫy xe taxi, hỏi: “Muốn về chung với ta không?”

Diệp Vĩ Gia lạnh lùng: “Chúng ta không tiện đường.”

Cao Nam gật đầu, mở cửa xe ngồi vào: “Vậy người về trường học sớm một chút, về muộn quá không tốt lắm.”

Diệp Vĩ Gia vẫn tức giận như cũ.

Cao Nam không để ý tới cậu, cười cười, liền đóng cửa xe, nói cho tài xế địa điểm.

Diệp Vĩ Gia đứng đó một lát, cũng đi vẫy xe.

Xe đang chạy, bác tài mở radio, đang có bản tin.

“Theo tin mới nhất chúng tôi vừa nhận được, cảnh sát có nhận được thông báo, ở không ít quán bar có phát hiện các cô gái bị cưỡng bức. Các vụ án này thường xuyên xảy ra làm không ít người dân cực kỳ lo lắng... Lúc này, cảnh sát đang khuyên các nữ hài tử không nên một mình tới quán bar, nhất là các quán bar làm ăn phi pháp, ở đó mà gặp người lạ càng cần đề cao cảnh giác.....”

Bác tài cảm thán: “Xã hội bây giờ thật là hỗn loạn, nhất là ở mấy cái quán bar này, loại người gì cũng có, nữ hài tử buổi tối đi quán bar rất nguy hiểm, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Đúng vậy.” – Diệp Vĩ Gia trả lời.

Bác tài nói tiếp: “Nói đến mới nhớ, hai hôm trước ta còn gặp chuyện như vậy, hôm đó có hai người lên xe, một nam một nữ, người nữ có vẻ uống nhiều hơn. Lúc ở trên xe, tên kia có hành động sàm sỡ, động thủ động cước, còn báo tên một quán bar, thực rõ là muốn lợi dụng nữ nhân kia uống rượu để làm chuyện đồi bại.”

Diệp Vĩ Gia kích động nói: “Vậy mà bác cũng đưa đến quán bar a? Làm thế rất thiếu đạo đức!”

“Ta làm sao có thể làm loại chuyện đó, ta nói với tên kia trong xe ta có trang bị máy camera, nếu nữ nhân kia có chuyện gì, ta sẽ mang băng ghi hình cho cảnh sát. Tên kia nghe thấy vậy liền vội xuống xe, còn quay lại chửi bậy. Đợi nữ nhân kia tỉnh táo một chút, ta liền hỏi nàng địa chỉ, đưa nàng về.”

Diệp Vĩ Gia cười tán thưởng: “Bác tài, bác thật lợi hại a!”

“Với loại người này, chúng ta càng sợ, bọn chúng càng được nước lấn tới, chỉ cần nghĩ cứng rắn một chút là chúng sợ ngay ấy mà.”

Bác tài vừa nói vậy, Diệp Vĩ Gia liền cảm thấy có điểm không thích hợp, đột nhiên ngăn người ra, nhớ tới Lâm Phỉ Phỉ say như chết bị Mộ Hàn mang đi, vạn nhất nếu Mộ Hàn có ý đồ gì đó với nàng, không phải là.....

Vừa nghĩ đến đó thì bên đường có một chiếc xe nhìn rất quen, sau đó nhìn thấy Mộ Hàn đứng một bên, còn Lâm Phỉ Phỉ thì đang nôn thốc nôn tháo.

Diệp Vĩ Gia bảo bác tài dừng xe, không rời mắt khỏi hai người kia. Lâm Phỉ Phỉ nôn xong, có vẻ thoải mái hơn, hai người lên xe.

Chính là chiếc xe kia rẽ phải, mà muốn về trường thì phải đi thẳng, Diệp Vĩ Gia cân nhắc, vội vàng giục bác tài đuổi theo chiếc xe kia.

Diệp Vĩ Gia thấy xe dừng lại ở một quán bar, Mộ Hàn đỡ Lâm Phỉ Phỉ xuống xe, liền đi vào, Diệp Vĩ Gia cả kinh, vội thanh toán tiền lao xuống xe.

Bác tài thò người qua cửa sổ kêu cậu: “Tiền thừa của người!”

“Không cần!” – Diệp Vĩ Gia không quay đầu lại, nhanh chóng chạy đi.

Bác tài than một tiếng: “Về mặt đứa nhỏ này thật là đầy sát khí, như là đi bắt kẻ thông dâm vậy!”

11. Chương 11: Một Đêm Bên Nhau

Mộ Hàn đỡ Lâm Phỉ Phỉ vào quán bar, thuê một phòng, liền ôm nàng vào thang máy.

Lâm Phỉ Phỉ dựa vào người Mộ Hàn, mắt say lơ đãng, hai gò má đỏ ửng, miệng còn gọi: “Mộ Hàn, chúng ta tiếp tục uống! Uống thôi, tiếp tục uống nào...”

Mộ Hàn túm lấy cánh tay nàng đang quơ loạn xạ: “Lát nữa sẽ uống, chúng ta vào phòng trước đã.”

Lúc này đã khuya lắm rồi, không thể đưa nàng về ký túc xá, nam sinh còn có thể dàn xếp với quản lý, nhưng nữ sinh lại còn say rượu như thế này, vẫn là để nàng nghỉ ngơi cho tỉnh rượu thì hơn.

Bọn họ cùng nhau vào phòng, Mộ Hàn đặt Lâm Phỉ Phỉ lên giường, dài hu khẩu khí, đối phó với người say rượu rất phiền toái.

Lâm Phỉ Phỉ nằm trên giường, mặt đỏ bừng, cười sáng lạn, miệng vẫn lải nhải đòi uống.

Mộ Hàn lắc đầu cười khổ, vừa rồi Lâm Phỉ Phỉ ở trong xe muốn nôn, y vội vội vàng vàng dừng xe, nhưng vẫn muộn một chút, nàng đã nôn lên người y, giờ này trên người hắn vẫn còn mùi khó chịu.

Y nghĩ nghĩ, vẫn là đi gội rửa một chút, bằng không sẽ không chịu nổi.

Diệp Vĩ Gia đứng ở trước cửa khách sạn, lo lắng nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng hai người kia đâu, cả khách sạn lớn như vậy, tìm từng tầng một là không có khả năng, cậu càng bối rối hơn, cứ đi tới đi lui.

Bảo vệ tại sảnh nhìn thấy cậu không ngừng đi đi lại lại, cảm thấy có chút kỳ quái, liền đi qua hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi có thể giúp gì chop ngài?”

Diệp Vĩ Gia đầu tiên là sửng sốt, sau đó nở nụ cười, không biết phải trả lời thế nào, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý: “Có thể phiền toái người một việc được không?”

“Ngài cứ nói?”

Diệp Vĩ Gia nhìn hắn một cái, lại nhìn nhân viên tiếp tân, liền kéo hắn sang một bên, nhìn hắn đồng thời cố ý nhìn nhân viên lễ tân nói: “Ta tan ca liền đi đón bạn gái, đến nơi thì thấy một nam nhân lôi kéo nàng lên xe, ta thấy bạn gái ta uống đã hơi say rồi, gọi điện thoại thì không nghe máy, làm ta rất lo. Gần đây lại nghe tin có nhiều vụ án làm hại nữ sinh, đều là các nữ tử uống say bị nam nhân giả trò đùa bại, ta rất lo lắng, sợ nàng có chuyện gì, nam nhân kia lại đưa nàng đến khách sạn, ta không biết phòng, không biết phải tìm nàng thế nào....”

Diệp Vĩ Gia nói vô cùng chân thật, lại đem diện mạo hai người tả lại một lần, vị bảo vệ kia vô cùng tức giận: “Sao lại có nam nhân vô sỉ đến thế kia? Không phải làm thế khiến tất cả nam nhi mất mặt sao?”

Nữ nhân viên lễ tân nghe xong, mặt mày trắng bệch, vừa rồi quả thật là có một nam nhân đỡ một nữ nhân say khướt vào thuê phòng, người đó có vẻ là có tiền, thuê phòng đẹp nhất, nàng không thể không làm nha. Ai biết nam nhân kia lại là cầm thú!

Nhìn bộ dáng nam nhân đó còn có vẻ anh tuấn khí khái, nàng rất chú ý đến y, cho nên vẫn nhớ rõ phòng, không nghĩ nhiều, nàng nói: “Phòng 628.”

Diệp Vĩ Gia vừa nghe xong, lập tức quay ra nhìn nàng cảm kích: “Cám ơn!”

Nhân viên lễ tân còn chưa kịp nói không cần khách khí, người đã không thấy đâu rồi.

“Bây giờ nam nhân tan tầm còn tới đón bạn gái cũng không nhiều.” – Nhân viên lễ tân cảm thán – “Đúng là một nam nhân tốt.”

Anh chàng bảo vệ kia cũng không tính là kém, người thoát nhìn cũng được, nghe thấy nàng nói lời này, cười bảo: “Ta cũng là nam nhân tốt, ngày nào cũng chờ nàng tan tầm.”

Nhân viên lễ tân liếc mắt, không thèm để ý đến hắn.

Diệp Vĩ Gia đi thang máy lên tầng sáu, tìm được phòng 628 rồi, dùng sức gõ cửa, người bên trong hình như không nghe thấy, không có dấu hiệu nào cho thấy có người ra mở cửa.

Tâm tình Diệp Vĩ Gia ngày càng xấu, cậu nghĩ Mộ Hàn đang làm chuyện gì bậy bạ với Lâm Phỉ Phỉ, trong lòng không rõ là tư vị gì, âm thanh gõ cửa càng mạnh hơn.

Lúc đó Mộ Hàn vừa tắm xong, chợt nghe tiếng gõ cửa cảm thấy kỳ quái, lập tức đi ra. Mở cửa, thấy Diệp Vĩ Gia đứng ngoài, mặt đầy hắc tuyến, tay còn đang giơ lên định gõ tiếp.

Mộ Hàn sững sốt, Diệp Vĩ Gia thấy y mặc áo choàng tắm, tóc vẫn còn đang ướt, sắc mặt càng khó coi, liền đẩy Mộ Hàn ra, lao vào phòng, liền thấy Lâm Phỉ Phỉ đang nằm trên giường, còn y chậm rãi tiêu sái đến bên giường, không làm gì cả.

Cậu muốn xóc chăn lên để xem Lâm Phỉ Phỉ có phải bị Mộ Hàn xâm phạm không, nhưng không thể động tay được, đúng là không có dũng khí, trong lòng lại có chút sợ hãi khi biết được kết quả, cậu không muốn thấy những gì cậu đã nghĩ, đúng là có chút khiếp đảm.

Quen Lâm Phỉ Phỉ lâu như vậy, bọn họ nhiều lần là nắm tay hôn môi, không có tiến triển gì hơn nữa. Cậu hơi có tư tưởng bảo thủ, nên cảm thấy chuyện lên giường không thể tùy tiện, không phải muốn là được, điều quan trọng là muốn chịu trách nhiệm, cậu thích Lâm Phỉ Phỉ, nên không thể tùy tiện làm chuyện đó được.

Mộ Hàn đóng cửa xong liền thấy Diệp Vĩ Gia sững sờ đứng ở bên giường, cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao cậu lại đến đây, nhin không được hỏi: “Cậu không phải về trường sao? Sao vẫn còn ở đây? Hơn nữa lại biết chúng ta ở trong này?”

Diệp Vĩ Gia nắm chặt tay, quay đầu nhìn về phía Mộ Hàn, trong mắt tràn ngập lãnh ý: “Người làm gì nàng vậy?”

Mộ Hàn hơi run một chút, lập tức trả lời: “Làm gì là làm gì? Nàng uống rượu, vừa rồi lại nôn mửa trên đường, ta nghĩ tốt nhất là nên tìm một chỗ cho nàng nghỉ ngơi nên đưa nàng tới đây.”

“Chỉ như thế? Không có mục đích gì khác?” – Diệp Vĩ Gia truy vấn.

Mộ Hàn không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cậu: “Người cảm thấy ta có mục đích gì?”

Diệp Vĩ Gia oán hận nhìn y, những lời này không thể dễ dàng mở miệng nói được.

Mộ Hàn nhìn cậu như vậy, liền hiểu được, cậu đến đây để xem y và Lâm Phỉ Phỉ có chuyện gì không.

Mộ Hàn xóc chăn trên người Lâm Phỉ Phỉ lên, cười khẩy nói: “Người hoài nghi ta làm gì đối với nàng sao? Ta không phải là loại người xấu xa đó!”

Thân thể Lâm Phỉ Phỉ hiện ra trước mắt cậu, trên người vẫn đang mặc bộ đồ hôm nay, cậu nhẹ nhõm thở ra, nhìn thấy Mộ Hàn cẩn thận dèm chăn cho Lâm Phỉ Phỉ, cậu hiểu là đã trách lầm người, liền nói một tiếng: “Thực xin lỗi.”

Mộ Hàn hơi sững sốt một chút: “Người đang nói chuyện với ta?”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy y cố ý nói lời này, có điểm nổi giận: “Ở đây chỉ có hai chúng ta, ta không nói với người thì nói với ai? Với ma à?”

Cậu hiểu lầm Mộ Hàn, tự nhiên là muốn xin lỗi y, nhưng là cũng không cảm thấy chán ghét y hay hận y, mặc dù y là người đoạt bạn gái của mình, chính là làm việc phải phân minh, nên như thế nào thì cứ làm thế.

Khóe miệng Mộ Hàn hơi cong lên, khẽ cười: “Không sao, dù gì người cũng rất hận ta, không cần thiết phải nói xin lỗi ta làm gì.”

“Đúng, ta hận người, nhưng vừa rồi là ta hiểu lầm người, hiểu lầm thì phải xin lỗi.” – Diệp Vĩ Gia giải thích.

Mộ Hàn cười cười: “ Bao nhiêu năm như vậy, người vẫn không thay đổi.”

Diệp Vĩ Gia nhất thời không hiểu được ý tứ của y, lại thấy Mộ Hàn nói: “Hiện tại đã khuya, chỉ sợ người không về trường được, không bằng ở lại đây ngủ một đêm đi.”

Phòng Mộ Hàn thuê là phòng hạng nhất, có hai giường, để Diệp Vĩ Gia ngủ lại đây cũng được, huống chi bọn họ không dễ dàng có thể nói chuyện với nhau.

Diệp Vĩ Gia không nghĩ tới Mộ Hàn lại nói thế. Lúc này, y đang ngồi ở sofa lau tóc, cậu nhìn Lâm Phỉ Phỉ nằm trên giường, tính toán, cậu ở trong này cũng tốt, Mộ Hàn nếu thực sự muốn làm gì Lâm Phỉ Phỉ, cậu sẽ liều mạng với y.

“Cũng tốt, có ta ở trong này, người sẽ không dám làm gì cô ấy.” – Diệp Vĩ Gia suy tư chốc lát, liền đồng ý.

Mộ Hàn cảm thấy buồn cười, lại có chút khổ sở, ngẩng đầu nhìn cậu: “Người yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng.”

Ta căn bản là không có hứng thú với nàng, chỉ có hứng thú với người mà thôi. Nghĩ như vậy nhưng y sẽ không dám nói ra, vì trong mắt cậu bây giờ tràn ngập hoài niệm.

Rõ ràng là gần trong gang tấc nhưng lại ngỡ như cách xa vạn dặm.

Cảm xúc này Diệp Vĩ Gia không phát hiện ra, cậu không hề để ý tới vẻ mặt của y, cậu chỉ biết phải bảo vệ Lâm Phỉ Phỉ, không để nàng bị thương tổn.

12. Chương 12: Gặp Nhau Chung Đường.

Bốn năm hôm nay không thấy Mộ Hàn xuất hiện.

Ban đầu Diệp Vĩ Gia cảm thấy kỳ quái, sau đó quen dần, không gặp cũng tốt.

Bởi vì chuyện hôm đó nên quan hệ của cậu với Lâm Phỉ Phỉ cũng tốt lên không ít, ít nhất Lâm Phỉ Phỉ gặp cậu sẽ không làm như không thấy.

“Buổi tối đi ăn không?” – Cao Nam hỏi Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia thu thập đồ đạc, hỏi hần: “Chỉ có hai chúng ta thôi à?”

Cao Nam cười: “Người muốn gọi bằng hữu cũng không sao? Càng đông càng vui.”

Diệp Vĩ Gia gật gật đầu: “Đúng vậy, hai người ăn thì chán lắm, để ta gọi điện kêu hai tên đồng học đến đây.”

Cao Nam gật đầu đáp ứng, Diệp Vĩ Gia gọi điện về ký túc, Dư Phàm cùng Từ Bân đều có việc, chỉ có Lâm Vũ rảnh rỗi nên đến, hai người hẹn địa điểm gặp nhau.

Diệp Vĩ Gia cùng Cao Nam ra khỏi công ty, liền thấy Lâm Phỉ Phỉ đứng một mình, Diệp Vĩ Gia nghĩ là nên qua mời nàng đi ăn cơm cũng tốt.

Cậu suy nghĩ một lát, liền đi qua, nhìn Lâm Phỉ Phỉ cười ngượng ngùng: “Mỹ nhân, đang đợi người sao?”

Nàng chắc chắn đang chờ Mộ Hàn, quan hệ của bọn họ gần đây, tốt lên không ít, nhưng là Diệp Vĩ Gia vẫn không biết mở miệng nói chuyện như thế nào.

Sáng hôm đó tỉnh lại, ngoài ý muốn thấy Diệp Vĩ Gia, đây là điều Lâm Phỉ Phỉ không hề nghĩ tới.

Khi đó Diệp Vĩ Gia ngủ ở giường bên cạnh, Mộ Hàn ngủ trên sofa, loại sự tình này quả có chút kỳ quái, một người là bạn trai cũ, một người là bạn trai hiện tại, đang ở cùng nhau, lại có thể yên bình như vậy.

Diệp Vĩ Gia lúc tỉnh dậy liền cười cười chào hỏi nàng, mà quan hệ giữa Mộ Hàn với Diệp Vĩ Gia thoát nhìn dịu đi hơn, giống như không hề có hận thù gì hết, mà ý nghĩ duy nhất trong đầu Lâm Phỉ Phỉ lúc này chính là có phải Diệp Vĩ Gia đã nghĩ thông rồi không? Dù sao về phương diện này nam nhân cũng có vẻ rộng rãi hơn, bọn họ không cầm được thì buông, ngày đó cậu ta đánh Mộ Hàn chẳng qua chỉ là không chấp nhận chuyện chia tay mà thôi, sau chắc đã nghĩ thông rồi.

Lâm Phỉ Phỉ nhìn Diệp Vĩ Gia, suy nghĩ trong chốc lát, cười nói: “Ta đang đợi Mộ Hàn.”

Sau hôm đó, Diệp Vĩ Gia cũng hiểu được nhiều thứ, không phải muốn buông tay mà là trước tiên phải làm rõ quan hệ hiện tại giữa cậu và Lâm Phỉ Phỉ dịu bớt, nếu vẫn tiếp tục cứng rắn, sợ là không có cơ hội đem Lâm Phỉ Phỉ trở về bên cạnh, lấy lùi làm tiến, đó mới là thượng sách.

Diệp Vĩ Gia chỉ chỉ Cao Nam: “Ta cùng Cao Nam chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, nếu không phiền thì nàng đi cùng luôn, càng đông càng vui.”

Lâm Phỉ Phỉ vốn định cự tuyệt, nhưng lại thấy có người đi cùng, liền nói: “Được thôi.”

Diệp Vĩ Gia cả kinh, quay đầu nhìn thấy Mộ Hàn đang đi tới, vẻ mặt tươi cười đến bên người Lâm Phỉ Phỉ, nhẹ nhàng nắm tay nàng. Lâm Phỉ Phỉ cười dịu dàng nhìn y.

Nhìn thấy thế ai cũng bảo hai người đó xứng đôi, Diệp Vĩ Gia tuy không thừa nhận, nhưng sự thực nó là thế.

“Dù sao cũng là ăn cơm thôi, không bằng đi chung với bọn họ đi.” – Mộ Hàn nói với Lâm Phỉ Phỉ.

Lâm Phỉ Phỉ thấy y nói vậy, cũng không phản đối, cười đáp ứng: “Hảo.”

Mấy người tới nhà hàng đã hẹn, vị trí đã được Cao Nam hẹn trước.

Khi Lâm Vũ tới, mọi người đã an vị, hần cười cười chào hỏi, ngồi xuống bên cạnh Diệp Vĩ Gia.

Hần khẽ kéo tay Diệp Vĩ Gia, thấp giọng hỏi: “Sao bọn họ cũng đến đây?”

Diệp Vĩ Gia nhìn hần cười狡 hoạt: “Đến cũng đã đến rồi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu muốn thành công, trước tiên phải làm bằng hữu với y, biết nhược điểm của y sau đó mới tiêu diệt.”

Lâm Vũ lạnh cả người: “Sao người có thể nghĩ ra cách này?”

Thời gian trước Diệp Vĩ Gia không hề có thái độ này, cậu thậm chí còn muốn thuê du côn đánh Mộ Hàn một trận, dù sao cũng xả mối hận bị cướp bạn gái, khẩu khí kia chắc trong lòng vẫn không thể tiêu diệt.

Chính là thái độ hôm nay xoay chuyển quá nhanh, nhưng động cơ thì không đổi.

Diệp Vĩ Gia cười cười, không nói nhiều.

Lâm Vũ nhìn Mộ Hàn ngồi đối diện giúp Lâm Phỉ Phỉ lau bát đĩa, cười ôn hòa, than nhẹ một tiếng: “Lão Tam, nên buông tay thôi, không cần chấp nhất như vậy.”

Diệp Vĩ Gia vẫn cười như cũ. Lâm Vũ không nói gì, uống một ngụm nước.

Mấy người ăn cơm, nói chuyện phiếm.

Lúc đó có một người đẩy cửa vào, một nam nhân một thân đồ đen, khuôn mặt tuấn lãng không kìm được tươi cười, nhìn qua chỗ năm người đang ngồi, nụ cười chợt tắt, rồi lại nở trên môi.

“Vừa nghe quản lý nói người ở đây, ta không tin, không nghĩ tới là người ở đây thật.” – Mộ Phi đi đến bên trái Mộ Hàn, không chút khách khí kéo ghế ngồi xuống.

Mộ Hàn ghét cái bộ dáng lúc này của gã, nhưng không thể làm gì, kêu một tiếng: “Đại ca.”

Mộ Phi cầm chén trước mặt Mộ Hàn, uống một ngụm trà lài, cười nói: “Người thật rồi rồi a, chả bù cho ta công việc ngập đầu, thế mà người không đến công ty giúp đỡ ta một chút.”

“Ta cái gì cũng không rõ, không giúp được gì!” – Mộ Hàn chậm rãi nói.

Mộ Phi cười: “Làm rồi sẽ quen, không ai ngay từ đầu đều biết phải làm gì.”

Mộ Hàn cười cười, gắp cho Lâm Phỉ Phỉ món cá nàng thích, trong mắt lộ vẻ ôn nhu.

“Chắc chắn, thật là sẵn sóc a!” – Mộ Phi trêu ghẹo.

Quay đầu liền thấy ánh mắt Diệp Vĩ Gia nhìn gã, Mộ Phi hí mắt cười cười, Diệp Vĩ Gia thấy liền hạ mắt, tránh ánh mắt của gã.

Ngày đó đến công ty, cậu chỉ biết cái người tình một đêm kia là ca ca của tình địch, chính là không nghĩ tới lại nhanh chóng gặp gã như vậy. Mỗi lần thấy gã, cậu lại nhớ đến chuyện tình đêm đó, làm cậu vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Mộ Phi không chút để ý, kỳ thật lần trước hắn đã cho người thông tri cậu ta trượt, không ngờ đệ đệ mình lại ra mặt, xin cho cậu ta vào làm ở bộ phận nghiên cứu, không biết là có ý tứ gì.

Bên trái Diệp Vĩ Gia là Lâm Vũ, bên phải là Cao Nam.

Mộ Phi đầu tiên là nhìn Diệp Vĩ Gia, sau đó, ánh mắt liền hướng về phía Cao Nam. Cao Nam đang thần nhiên uống trà, thần sắc Mộ Phi đột nhiên thay đổi, nụ cười trên mặt rõ ràng là ảm đạm một chút, Cao Nam đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn nở nụ cười.

Mộ Phi cười hỏi hắn: “Về khi nào thế? Sao không báo cho mọi người một tiếng?”

Cao Nam đặt chén xuống, nhìn thẳng vào gã: “Hai tháng trước, về nước là chuyện sớm hay muộn thôi, sau khi về lại có nhiều việc phải xử lý nên không liên hệ.”

“Cũng đúng, đi cũng không nói tiếng nào, trở về cũng không cần phải nói.” – Mộ Phi thần nhiên nói, nụ cười ảm đạm mang theo một tia châm chọc.

Cao Nam mỉm cười không nói gì, Mộ Phi bị hắn làm cho có chút phiền toái, lạnh lùng nhìn hắn, không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí vốn đang tốt, đột nhiên trở nên quỷ dị, dần dần càng im lặng. Diệp Vĩ Gia cảm thấy khó chịu, ngồi ở đó như là bị giày vò vậy, thật vất vả ăn cơm. Ra ngoài khách sạn, liền thở phào nhẹ nhõm.

13. Chương 13: Say Rượu

Mộ Phi đột nhiên tiêu sái bước đến, một tay thân mật khoác lên vai cậu, Diệp Vĩ Gia hoảng sợ, bản năng muốn né tránh, bất quá Mộ Phi thân thủ rất linh hoạt, nhanh chóng khống chế được cậu.

Diệp Vĩ Gia giận trừng mắt nhìn gã: “Người muốn gì chứ?”

Mộ Phi cười gian tà: “Cùng đi uống rượu đi?”

Diệp Vĩ Gia ngây ngẩn cả người, lẳng lẳng nhìn gã, sau đó tà nghễ nói: “Ta nghĩ là người tìm nhầm người rồi. Người cảm thấy người sẽ đi uống rượu với người sao?”

Mộ Phi khẽ cười ra tiếng: “Sao? Người sợ thất thân lần nữa?”

Diệp Vĩ Gia đen mặt.

Mộ Phi tiến đến bên cạnh cậu, hơi thở nóng rực phả vào tai cậu, thanh âm trầm thấp tuôn ra: “Ta cũng biết là người sẽ không đồng ý, bất quá người yên tâm, đêm nay ta chỉ tìm người uống rượu mà thôi, không làm chuyện gì khác đâu.”

Mặt Diệp Vĩ Gia ít đen hơn một chút.

Mộ Hàn chậm rãi bước ra, vừa ra khỏi cửa liền thấy Mộ Phi cùng Diệp Vĩ Gia bá vai bá cổ nhau, nhìn rất thân mật.

Diệp Vĩ Gia nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn thấy Mộ Hàn, Lâm Phỉ Phỉ, Lâm Vũ cùng Cao Nam đã đi tới, cậu vội vàng đẩy Mộ Phi ra, sợ mấy người kia hiểu lầm, Mộ Phi khi đến bên cậu đã buông lỏng cảnh giác, bất ngờ bị đẩy ra như vậy, chút nữa là ngã lăn ra đất.

“Sao thế? Tự dừng lại đẩy người ta ra?” – Mộ Phi hờn giận nói.

Diệp Vĩ Gia trừng mắt liếc gã một cái, nhìn về phía Mộ Hàn, oán giận nói: “Các người sao ra muộn thế, Lâm Vũ, hôm nay phải về trường, chúng ta cùng về.”

Lâm Vũ sững sốt, bọn họ tháng sáu là cầm bằng tốt nghiệp, hẳn vốn là người ở đây, còn chưa đến tháng sáu đã mang các đồ dùng chuyển về nhà, lại về nhà ở luôn, ở kí túc xá ngay cả chiếu cũng không có, chuyện này Diệp Vĩ Gia cũng biết, sao giờ tự nhiên lại gọi hắn về ngủ, chẳng lẽ nằm ván giường mà ngủ sao?

“Người muốn ta ngủ cùng người hay là ngủ ván giường đây?” – Lâm Vũ nói.

Diệp Vĩ Gia bị hắn nói như vậy, đã nghĩ tới đồ đạc đều đem về nhà, liền nói: “Được, coi như ta chưa nói, ta tự về vậy.”

Diệp Vĩ Gia nói xong, liền tới lễ đường vẫy xe, Mộ Phi giữ chặt cậu, có chút mãnh liệt nói: “Đã bảo người theo ta đi uống rượu, không cần về.”

Diệp Vĩ Gia cả giận nói: “Ta không đồng ý.”

Mộ Phi không quản cậu đang tức giận, trực tiếp kéo tay cậu ra giữa đường bắt xe, đẩy cậu vào, sau đó quay lại nói với mấy người kia: “Ta cùng Tiểu Diệp Tử có một số việc muốn nói, ta sẽ đưa cậu ấy về, các người cứ về đi.”

Nói xong, cũng chui vào xe.

Diệp Vĩ Gia tức giận mắng: “Mộ Phi, đồ khốn khiếp, người dám làm thế với ta.”

Mộ Phi quay đầu nhìn cậu, trừng mắt, Diệp Vĩ Gia liền ngậm miệng, ánh mắt kia rất đáng sợ. như muốn giết người vậy.

Lâm Vũ nhìn hai người rời đi, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cao Nam thần nhiên cười: “Hắn lại phát bệnh.”

Phát bệnh thì cứ phát đi, sao phải lôi kéo Diệp Vĩ Gia chứ, hai người bọn họ rất thân sao? Mộ Hàn nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt lạnh đi vài phần.

“Người không sao chứ?” – Diệp Vĩ Gia nhìn sắc mặt Mộ Phi không thích hợp, nhịn không được hỏi.

Đèn đỏ ở ngã tư, xe dừng lại, Mộ Phi nhìn dòng xe cộ đi lại bên ngoài, đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng mê muội, nơi này kỳ thực là không có biến đổi gì nhiều, chính là có vẻ thêm phần hoa mỹ một chút.

Mộ Phi thần nhiên nói: “Không có gì.”

Nếu gã đã nói không có việc gì, Diệp Vĩ Gia cũng không hỏi nhiều.

Mộ Phi mang cậu tới ‘Bóng đêm’, quán bar này Diệp Vĩ Gia rất ấn tượng, cho nên vừa thấy tên quán liền đau đầu.

“Đi thôi!” – Mộ Phi nhìn Diệp Vĩ Gia bình tĩnh đứng ở cửa, không muốn đi vào, biết cậu lại nhớ tới ngày hôm đó, liền trấn an – “Yên tâm, ta đã nói trước hôm nay chỉ uống rượu, sẽ không làm gì người hết.”

Diệp Vĩ Gia không muốn nghĩ tới tới hôm đó một chút nào hết, trên thực tế thì kỷ ức hôm đó cứ đeo đuổi cậu cứ như là mới hôm qua vậy.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người nếu dám, ta lấy dao phết người.”

Khi nói những lời này, cậu trừng to mắt, rõ ràng là muốn làm bộ hung thần ác sát, nhưng mà trong mắt gã, lúc này cậu thật đáng yêu.

Mộ Phi cũng phụ họa, cười nói: “Biết, biết, có thêm một lá gan nữa ta cũng không dám, nhanh vào thôi.”

Diệp Vĩ Gia mới ghé qua ‘Bóng đêm’ một lần, còn Mộ Phi có vẻ như là khách quen ở đây, gã mang Diệp Vĩ Gia tìm chỗ ngồi xong, lập tức liền có người tới: “Sao hôm nay lại rảnh rang tới đây thế này? Không phải dạo này người rất bận rộn sao?”

Mộ Phi tựa đầu vào sôpha, ngửa đầu cười nhìn hấn: “Làm nhiều cũng phải nghỉ ngơi chứ, mang mấy bình rượu cho ta!”

Nick cười nói: “Ta biết người tới đây chắc chắn là uống rượu, nhưng từ khi nào người tới đây còn mang theo người?”

Nick vừa nói vừa nhìn Diệp Vĩ Gia, hấn vẫn có chút ấn tượng với cậu, chính là con mỗi đêm trước Mộ Phi nhìn trúng, có thể đem cậu tới đây lần thứ hai thực sự là ngạc nhiên.

Diệp Vĩ Gia nhìn ra ý tứ trong lời của Nick, lạnh lùng nói: “Không phải ta muốn đến, là hấn ép ta.”

Nick kinh ngạc: “Nga, cái này càng ngạc nhiên nha.”

Đương nhiên là ngạc nhiên, trước kia những người cùng Mộ Phi chơi đùa một đêm sẽ quần quýt với gã, nhưng đều bị cự tuyệt. Lần này chính gã quần lấy người khác thật sự là điều ngạc nhiên nha.

Mộ Phi trừng mắt nhìn Nick: “Đừng nhiều lời, nhanh chóng mang rượu tới.”

Nick đứng dậy: “Được rồi, được rồi, lấy ngay đây, đại thiếu gia người thật là khó chiều.”

Mộ Phi nhắm mắt lại, tựa vào sô pha, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh trầm tĩnh.

Diệp Vĩ Gia nhìn gã, thản nhiên nói: “Không phải người có người quen ở đây sao? Sao lại còn muốn lôi ta đến đây làm gì? Ta với người cũng chả quen thuộc gì.”

Mộ Phi vẫn nhắm mắt, không trả lời.

Có lẽ gã cố ý, vậy cứ để gã cố ý đi.

Nhiều năm như vậy, gã thực sự không biết là gã muốn gì. Cái vòng luẩn quẩn của danh và lợi, cái gì gã cũng không nhớ rõ, những thứ tưởng quên hết, đột nhiên lại nhớ đến, đã một tháng nay như vậy, nếu đã quên, còn nhớ làm gì cho đau đầu chứ?

Gã tự nhủ với bản thân mình, kỳ thật gã không cần gì hết, một chút cũng không.

Thời điểm Nick đưa rượu tới, thấy Mộ Phi nhắm mắt, lại nghĩ do gã công tác mệt mỏi nên đang ngủ, Mộ Phi đột nhiên lại mở mắt: “Sao đi lâu thế?”

Nick cười cười: “Có khỏe không?”

Nói xong liền đặt rượu lên bàn

Diệp Vĩ Gia lần này thực sự là không muốn đi, nhớ lại kinh nghiệm đau thương lần trước, thấy tốt nhất là không nên cùng Mộ Phi uống rượu.

“Có chuyện gì không vui sao?” – Nick rót rượu vào chén cho Mộ Phi, quan tâm hỏi.

Mộ Phi lắc đầu cười: “Không có chuyện gì, không có gì a. Chỉ là muốn uống rượu thôi, bao nhiêu năm như vậy, rượu ở đây vẫn là ngon nhất.”

Nick nở nụ cười: “Người là khen ta sao?”

“Rượu này không phải người pha chế sao?”

“Kia cũng là nhà của ta.”

“Người khoe khoang trước mặt ta như vậy, không sợ ta làm cho người không làm ăn được?” – Mộ Phi cười đến tà ác.

Nick tự tin: “Ta không tin.”

Mộ Phi thấy hấn như vậy, nhin không được trêu chọc vài câu, Nick nói có việc phải đi, Mộ Phi liền ngồi đó một mình uống.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy mình nên đi rồi, hơn nữa căn bản là không nên tới đây. Cậu ở đây chỉ nhìn Mộ Phi uống rượu, khó trách gã bảo là bồi rượu.

“Ta muốn về.” – Diệp Vĩ Gia cau mày nói.

“Người nghĩ rằng ta thực sự tìm người để uống rượu sao? Ta sợ là uống xong không có người đưa về thôi.” – Mộ Phi loạng choạng cầm chén.

“Ta không phải lái xe!” – Diệp Vĩ Gia mắng.

Mộ Phi cười cười, uống một hơi cạn ly rượu.

Diệp Vĩ Gia nói không uống là không uống, Mộ Phi cũng không ép cậu.

“Tâm tình người không tốt?” – Diệp Vĩ Gia hỏi.

“Trong lòng ta tốt lắm.” – Mộ Phi đáp.

“Vì sao?” – Diệp Vĩ Gia truy vấn, Mộ Phi không thêm để ý gì đến cậu nữa.

14. Chương 14: Chất Vấn

Mộ Phi uống rất nhanh, một chai rượu để đó mà đã hết, loại rượu đó còn rất nặng, Mộ Phi uống xong, cả người nằm trên sofa, mặt đỏ bừng.

Diệp Vĩ Gia khẳng định là tâm tình gã không tốt nên mới chạy đến đây uống rượu, chính là ngoài miệng gã không chịu thừa nhận mà thôi.

Diệp Vĩ Gia đến bên người Mộ Phi, muốn dìu gã, lại bị gã đẩy ra, miệng còn gào thét: “Hỗn đản, người là đại hỗn đản, đi thì đi luôn đi, còn về làm gì chứ!”

Vì quá say, nên những lời gã nói đều rời rạc.

Diệp Vĩ Gia nghe rõ lời vừa rồi, cũng không hiểu được ý tứ, khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, để hấn không về là được.”

“Hỗn đản, hỗn đản!” – Mộ Phi mắng hai tiếng.

Diệp Vĩ Gia cho gã tựa lên vai mình, một tay cầm lấy tay gã, một bàn tay đỡ thắt lưng: “Người ở đâu? Ta đưa người về!”

Mộ Phi đã say khướt, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Khi Diệp Vĩ Gia đỡ gã ra ngoài, rất may lại gặp Nick, hỏi nơi Mộ Phi ở, ra ngoài vẫy taxi, đưa hấn vào xe rồi báo địa chỉ cho bác tài.

Nơi Mộ Phi ở là chung cư trung tâm, tiểu khu có tên là Thủy Tạ Mùa Xuân.

Nhà ở tại S thị đều là tắc đất tắc vàng, hướng chi là khu trung tâm, có nhà ở nơi như vậy Diệp Vĩ Gia cũng chưa từng nghĩ đến.

Bảo vệ tiểu khu vừa thấy Diệp Vĩ Gia đỡ Mộ Phi xuống liền nhận ngay ra người tới, sợ hãi kêu: “Mộ tiên sinh, sao lại uống nhiều vậy? Say đến thế này?”

Diệp Vĩ Gia cố hết sức mới đỡ được Mộ Phi, nhìn thấy bảo vệ nhận ra gã, nghĩ xem có nên tống người này cho vị bảo vệ kia hay không, cân nhắc một chút, vẫn là không nên đi.

“Đại thúc, người biết hắn trụ ở phòng nào không? Hắn đã say lắm rồi, vừa mới nói được cho ta tên khu, còn cái gì cũng không nói.” – Diệp Vĩ Gia hỏi.

“Mộ tiên sinh hắn là ở tầng tám.” – Bảo vệ nói.

Lúc này, Mộ Phi đã tỉnh một chút, lại ồn ào: “Ai nói ta không biết uống rượu, ta biết chứ, ta dẫn người đến nhà ta, chúng ta tiếp tục uống.”

Diệp Vĩ Gia hận không thể đánh gã một cái, say rượu đúng là phiền toái, nhất là cái lúc nửa tỉnh nửa say này.

Bảo vệ đang trực, cậu không mong chờ người ta có thể cùng đỡ gã về phòng, phải nể nhau lắm mới đến trước cửa nhà thôi.

“Chìa khóa đâu? Mở cửa!” – Diệp Vĩ Gia hỏi gã.

Mộ Phi tựa vào người cậu, gõ cửa, Diệp Vĩ Gia nghĩ chẳng lẽ trong nhà có người? Thấy gã gõ không có chút lực nào, liền gõ mạnh hơn.

Đúng là có người ra mở cửa, lại là người quen, người trong nhà nhìn bọn họ nhú mày, vẻ mặt không có biểu tình gì.

Diệp Vĩ Gia đầu tiên là cả kinh, sau đó là thoải mái. Hai người là huynh đệ, ở cùng nhau là chuyện bình thường, cậu nói với Mộ Hàn: “Đừng có gây ra đó, giúp tôi đỡ anh ta.”

Mộ Hàn giúp cậu đỡ người vào nhà, đem thả trên giường, Mộ Phi vẫn còn mở miệng lải nhải cái gì đó, bắt quá thanh âm nghe không rõ, mà hai người kia cũng không muốn nghe.

“Người chăm sóc cho hắn, ta về trước.” – Diệp Vĩ Gia nói.

Mộ Hàn ngăn cậu lại, biểu tình trên mặt có chút quái dị, âm u: “Ta có chuyện muốn hỏi người.”

Diệp Vĩ Gia dừng bước, cảm thấy kỳ quái, cười cười nhìn y: “Người muốn hỏi gì?”

Mộ Hàn bình tĩnh nhìn cậu, đôi mắt thâm thúy lộ ra một mảnh vắng lặng: “Người sao lại quen biết ca ca ta? Vì sao vừa rồi anh ấy lại rủ người ra ngoài?”

Diệp Vĩ Gia hơi run, không nghĩ tới là y sẽ hỏi chuyện này, liền nói: “Tôi với anh ta không quen, tôi không hiểu tại sao anh ta lại kéo tôi ra ngoài? Chờ anh ta tỉnh lại, anh tự mình hỏi đi.”

Diệp Vĩ Gia nói xong liền đi, Mộ Hàn giữ chặt cổ tay cậu, Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn y, Mộ Hàn vẫn lạnh lùng: “Tôi mặc kệ vì sao cậu biết anh ấy, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu không nên quá thân cận với anh ấy.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt: “Nói xong chưa? Xong rồi thì để tôi đi.”

Mộ Hàn buông tay, Diệp Vĩ Gia thản nhiên nói: “Chỉ cần anh ta không đến quấy rối lấy tôi, tôi vốn mặc kệ.”

Diệp Vĩ Gia cầm giận bước ra, sập cửa một cái thật mạnh, xoay người lại mắng một câu bệnh thần kinh.

Mộ Hàn đến phòng Mộ Phi, nhìn gã đang ngủ say, mặt hơi nhẵn lại như trước.

Khi đó Mộ Phi mãnh liệt lôi kéo Diệp Vĩ Gia đi, bỏ lại mấy người bọn họ. Y nghĩ thế nào cũng không nghĩ rằng Diệp Vĩ Gia nhận thức ca mình, chuyện này tựa hồ vượt qua sức tưởng tượng của y.

Mộ Hàn lạnh lùng nhìn Mộ Phi một lát, liền tắt đèn ra ngoài.

Sáng hôm sau, Mộ Phi tỉnh lại vẫn thấy đầu có điểm đau, đã lâu lắm rồi gã không uống nhiều đến thế.

Tắm rửa xong ra ngoài, Mộ Hàn đã làm xong bữa sáng, đệ đệ gã hôm nay thật sự khó chịu.

“Sớm.” – Mộ Phi chào hỏi buổi sáng, liền ngồi xuống.

Mộ Hàn nấu cháo thịt nạc trứng muối, trên mặt bát cháo còn có vài miếng hành lá, Mộ Phi ngoáy cháo, nếm thử một chút, quả nhiên là rất ngon.

“Tối hôm qua Tiểu Diệp Tử đưa ta về sao?” – Mộ Phi còn nhớ mang máng một chút sự tình.

Mộ Hàn đang ăn, nghe thấy vậy, nao nao, chớp mắt nhẹ nhàng lên tiếng: “Đúng thế.”

Mộ Phi cười cười: “Tối hôm qua thực sự là làm phiền cậu ta, hôm nay phải mời cậu ấy ăn cơm cảm ơn mới được.”

Tay Mộ Hàn nắm chặt, căng thẳng, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Anh với cậu ta sao lại quen nhau?”

Mộ Phi ngồi đối diện y, trên mặt y biểu hiện cái gì đều nhìn thấy rõ ràng, đáy mắt kia rõ ràng là cất giấu sự hờn giận, lại vô cùng áp lực. Mộ Phi cảm thấy buồn cười, lại nghĩ đến sự kiện kia, không biết nếu nói sự thật thì y sẽ có biểu tình gì?

Nghĩ đến đây, Mộ Phi nở nụ cười, đệ đệ này của gã lúc mới gặp luôn có bộ dáng lạnh lùng, không thường nói chuyện. Gã quan tâm y, y lại không thêm để ý, sau bị gã làm phiền nhiều quá, mới chậm rãi để ý đến gã, thỉnh thoảng mới mở miệng nói một hai câu. Hiện tại hai người ở chung, y không nói nhiều lắm, nhưng cũng không đến mức lạnh lùng như trước.

“Ngẫu nhiên quen biết thôi, Tiểu Diệp Tử là người có ý tứ.” – Mộ Phi cười nói.

“Cậu ta có tên có họ, đừng có kêu là Tiểu Diệp Tử này, Tiểu Diệp Tử nọ.” – Mộ Hàn nhắc nhở.

“Tên thôi mà, tôi thích gọi như thế, cậu để ý làm gì chứ?” – Mộ Phi tươi cười nhưng có chút quỷ bí, có thâm ý khác.

Mộ Hàn lạnh lùng trừng mắt nhìn gã: “Anh là cái dạng gì, tôi đều biết, anh tốt hơn hết là đừng trêu đùa cậu ấy, cậu ấy không phải là loại người luẩn quẩn bên cạnh anh.”

Mộ Phi từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười, vùi đầu ăn cháo.

Trong phòng đột nhiên im lặng, trầm mặc một lát, Mộ Hàn đột nhiên hỏi: “Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Mộ Phi hơi run, nhưng lại tiếp tục ăn.

Trong lời này của đệ đệ gã còn có ý tứ gì đây?

Cư nhiên có thể mở miệng hỏi gã rốt cuộc đang suy nghĩ gì, y chắc cũng biết chút gì đi, dù sao hai người cũng thân cận như vậy.

Đã biết như thế, gã còn có thể nghĩ cái gì? Gã cái gì cũng không muốn nghĩ.

Mộ Phi ăn xong, cười cười với y: “Trù nghệ của đệ càng ngày càng tốt, thỉnh thoảng khi về thăm cha mẹ nấu cho họ một chút, khẳng định họ sẽ rất cao hứng.”

Nói xong, liền đứng dậy vào phòng.

Mộ Hàn nhìn bóng dáng của gã, suy nghĩ trong chốc lát, bắt đầu thu dọn bát đĩa trên bàn.

15. Chương 15: Làm Bằng Hữu Đi

Giữa hè, Diệp Vĩ Gia rốt cục cũng lấy bằng tốt nghiệp, màu đỏ to bằng quyển vở, một cái là bằng tốt nghiệp, một cái là chứng nhận học vị.

Cuối cùng thì cậu cũng tốt nghiệp, ngắm lại mới thấy, bốn năm trôi đi thật nhanh.

Cậu vốn không phải người đa cảm như vậy, bốn người trong ký túc này cũng đã cùng nhau bốn năm. Bốn năm, so với thời gian cậu cùng Lâm Phỉ Phỉ yêu nhau còn dài hơn, nhưng mà cậu không thể buông tay.

“Rất cực cũng tốt nghiệp a!” – Lâm Vũ ngồi trên ghế, cảm thán.

Tuy là cười, nhưng trên mặt rõ ràng là sự luyến tiếc.

Dư Phàm là người Tứ Xuyên, muốn về Thành Đô công tác.

Từ Bàn là người Vũ Hán, cũng chuẩn bị về Vũ Hán công tác,

Lâm Vũ là người địa phương, cư nhiên là ở lại, Diệp Vĩ Gia làm ở Hoa Thụy, tự nhiên là ở lại đây, cho nên Lâm Vũ vẫn còn có bạn, nghĩ đến đây trong lòng liền thấy dễ chịu hơn không ít, ít nhất không phải đều tan.

“May mắn là Lão Tam vẫn còn ở đây với chúng ta, bằng không rất nhàm chán, muốn tìm người ăn cơm cũng không có.” – Lâm Vũ kéo ghế đến ngồi cạnh Diệp Vĩ Gia, cười hì hì nói.

“Thôi đi, người ở đây, từ tiểu học đến trung học đầy bạn, muốn tìm người ăn cơm không phải là đầy ra sao?” – Diệp Vĩ Gia cười nhạo.

Dư Phàm cũng cười: “Lão Tam nói đúng.”

Từ Bàn nói: “Về sau đến Vũ Hán thì tìm ta. Ta sẽ đưa mọi người đi chơi Đông Hồ, mùa xuân có thể đi ngắm hoa anh đào.”

“Thưởng hoa cái rắm, chúng ta là một nhóm đại lão gia, không có mỹ nữ, nào có tâm tình ngắm hoa.” – Lâm Vũ mắng.

Khóe miệng Từ Bàn run rẩy, Diệp Vĩ Gia trừng mắt liếc Lâm Vũ, an ủi Từ Bàn: “Đừng để ý tên thô thiển như hần, hần có tới cũng không cần chiêu đãi, tiếp đón ta cùng Dư ca là được rồi, Vũ Hán nổi tiếng cả nước về anh đào, mỹ nữ cũng nhiều, chúng ta vừa đi xem hoa vừa xem mỹ nữ, rất tốt.”

Từ Bàn thấy cậu nói như vậy, nở nụ cười.

Lâm Vũ vội vàng nói: “Ta cũng đi, ta không xem hoa, nhưng ta xem mỹ nữ.”

Diệp Vĩ Gia vỗ vai hần: “Có tin ta đem người ném xuống sông Hoàng Phố không?”

Nhận bằng tốt nghiệp xong, trong viện làm tiệc chia tay, khoa công nghệ thông tin cùng khoa điện khí công trình vốn nổi danh là bạn rượu của nhau, thế nên bọn Diệp Vĩ Gia cũng không có lí do gì để không tham gia, thế nên cả bọn kéo nhau đến nhà hàng.

Hầu hết những người tham gia tiệc rượu đều không quen biết nhau.

Từ sự kiện hôm say rượu đó, Diệp Vĩ Gia kiên quyết không uống rượu nữa, hiện tại ra ngoài ăn, cậu chỉ nhâm nhi một chút bia mà thôi.

Lúc này cậu đi vòng quanh bàn, thưởng thức không ít món ngon.

Lâm Vũ đi sau cậu cười cười: “Người ta đều đến đây tâm sự chia tay, người lại ngược lại, ăn xong mới đi thăm hỏi.”

“Không quen ai, tán gẫu thế nào được.” – Diệp Vĩ Gia cắn một miếng.

“Sinh viên khoa ta đến không ít a.” – Lâm Vũ nhìn bốn phía, thấy không ít gương mặt quen thuộc.

Diệp Vĩ Gia cũng gật gù đầu, nhìn bốn phía, lẩm bẩm nói: “Sao không thấy Lâm Phỉ Phỉ đến đây?”

Lâm Vũ mắng: “Người vẫn không thay đổi, vẫn nhớ nữ nhân kia, người ta là hoa khôi của khóa mình, tiệc rượu thế này đương nhiên là không đến.”

Diệp Vĩ Gia tức giận trừng mắt liếc hần một cái, cầm cái gì đó ăn, tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngồi được một lát, thấy Lâm Phỉ Phỉ một thân lễ phục đen bước vào, mái tóc dài được búi gọn lên, gương mặt trái xoan trắng nõn động lòng người, trong cả đám người như vậy, nàng rất nổi bật.

“Thật xinh đẹp!” – Diệp Vĩ Gia cảm thán.

“Không có tiền đồ!” – Lâm Vũ bày ra bộ dáng rên rỉ không thành thếp, cảm giận nói.

Diệp Vĩ Gia đứng dậy, tiêu sái bước đến trước mặt Lâm Phỉ Phỉ, cười nói: “Mỹ nhân, sao hôm nay tới muộn thế?”

Lâm Phỉ Phỉ thản nhiên cười: “Vừa rồi có chút việc, xong việc liền đến đây luôn.”

“Anh cứ nghĩ là em không đến.” – Diệp Vĩ Gia nói.

Lâm Phỉ Phỉ đến bên bàn cầm ly rượu: “Phải đến chứ, dù sao cũng là tiệc rượu mừng tốt nghiệp.”

Hai người nói chuyện, không khí cũng tính là hòa hợp.

Từ lần đó, quan hệ của hai người có cải thiện rõ ràng, Diệp Vĩ Gia là bộ dáng muốn buông tay, Lâm Phỉ Phỉ cũng nghĩ rằng cậu đã từ bỏ, cũng không so đo gì nhiều, huống chi Diệp Vĩ Gia cũng là người tốt, làm bằng hữu cũng không tồi.

“A, đại hoa khôi đến rồi!” – Người nói chuyện là đội trưởng lớp bên cạnh, tên Chu Phong, ở phòng đối diện Diệp Vĩ Gia, nên cũng biết nhau.

“Chu đội trưởng, ta có tên họ, đừng gọi thế.” – Lâm Phỉ Phỉ cười duyên trước.

Chu Phong vẻ mặt sang sảng tươi cười: “Hoa khôi của chúng ta vẫn xinh đẹp như ngày nào, đứng với Hiệp Tam rất xứng đôi a.”

Lời này vừa thốt ra, nụ cười trên mặt hai người đều ngưng lại. Lâm Phỉ Phỉ vừa định mở miệng, thì Diệp Vĩ Gia đã giải thích: “Chu đội trưởng, chúng ta hiện tại là bằng hữu.”

Chu Phong kinh ngạc hỏi: “A, chia tay lúc nào vậy?”

Diệp Vĩ Gia nói: “Không lâu lắm.”

Chu Phong tiếc hận: “Quả thật là tốt nghiệp là chia tay a. Hai người đẹp đôi như vậy, không nghĩ rằng lại chia tay, thực sự là đáng tiếc.”

Diệp Vĩ Gia cười không đáp lời, Lâm Phỉ Phỉ nhấp một ngụm rượu, quay sang bên kia cũng không nói.

Chuyện tình cảm, nàng so với Diệp Vĩ Gia vẫn chủ động hơn một chút. Năm đó là nàng theo đuổi cậu, chia tay cũng là nàng nói. Hai người kết giao chính là như thế, thích hợp thì tiếp tục, không thì chia tay, nàng không thích cứ lằng nhằng không cắt được.

Tiệc rượu kết thúc, Diệp Vĩ Gia đưa Lâm Phỉ Phỉ về ký túc xá nữ, hiện tại nàng vẫn đang ở trong trường.

Khu ký túc nữ và nam cách nhau không xa, nằm giữa là canteen, phía trước có một quảng trường nhỏ, trồng rất nhiều cây anh đào, tháng ba khi hoa nở, cánh hoa màu phấn hồng bay đầy trời, rất nên thơ. Bên cạnh còn có một hành lang dài, hai bên là cây xanh.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, đưa tới mùi thơm ngát.

Hai người một trước một sau cứ thế mà bước, Lâm Phỉ Phỉ đi trước, Diệp Vĩ Gia theo sau, khoảng cách ba bước, hai người đều im lặng, một câu cũng không nói.

Kỳ thật cũng không xa lắm, Diệp Vĩ Gia lại cảm thấy con đường này dài ra một chút thì tốt.

Lâm Phỉ Phỉ đột nhiên nói: “Chúng ta về sau làm bằng hữu đi, như thế tốt hơn.”

Diệp Vĩ Gia lúc đầu là sững sốt, sau đó cười nói: “Hảo.”

“Kỳ thật, em vẫn còn thiếu anh lời xin lỗi.” – Lâm Phỉ Phỉ vẻ mặt thành khẩn.

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Không phải vừa mới nói sao? Kỳ thật cũng không có gì phải xin lỗi.”

“Kỳ thật anh là người tốt, chính là có điểm không chú ý đến xung quanh, cũng không quá săn sóc, không quá quan tâm, nhìn không ra trong lòng đối phương đang nghĩ gì, không biết nàng muốn gì.” – Lâm Phỉ Phỉ nhẹ nhàng cười giống một đóa hải đường xinh đẹp.

Diệp Vĩ Gia nói: “Em đang muốn làm anh tổn thương thêm sao?”

Lâm Phỉ Phỉ cười duyên, đôi con ngươi dường như sáng hơn: “Đây là kinh nghiệm, nói cho anh biết khuyết điểm, để anh sửa lại, sau này bạn gái anh sẽ không trốn mất.”

Diệp Vĩ Gia cười nhẹ: “Anh nên cảm ơn em.”

Bán huyền ánh trăng lại lộ ra trên bầu trời trong vắt, chiếu rọi hai người.

16. Chương 16: Lầu Trên Lầu Dưới.....

Mấy ngày nay Diệp Vĩ Gia đang tìm phòng trọ, được Cao Nam giới thiệu cho một chỗ, phòng rất được, một phòng ngủ, một phòng bếp, đã có một ít đồ đạc, vị trí rất được, giá cả phải chăng.

Nhân dịp cuối tuần, Diệp Vĩ Gia kéo Cao Nam đến giúp cậu chuyển nhà, Cao Nam nói là có việc không thể tới, Diệp Vĩ Gia liền gọi điện thoại nhờ Mộ Phi. Mộ Phi hình như còn đang ngủ, bị Diệp Vĩ Gia gào thét bên tai, lập tức nói nửa giờ nữa sẽ tới.

“Đồ đạc của cậu cũng không nhiều a.” – Mộ Phi giúp cậu chuyển đồ lên xe.

“Có anh tới hỗ trợ, đương nhiên là không nhiều lắm.” – Diệp Vĩ Gia liếc mắt.

Mộ Phi thở dài: “Đại ân nhân a, khó khăn lắm mới có cuối tuần được nghỉ ngơi, cứ nhiên lại bị cậu kéo đến làm lái xe, thật sự là hành người ta a.”

Diệp Vĩ Gia vỗ vai gã: “Tổng giám đốc, ngài vất vả rồi, trưa này ta mời ngài ăn cơm.”

Mộ Phi cười nói: “Tốt! Ăn cơm xong chúng ta cùng làm một số chuyện khác đi!”

Diệp Vĩ Gia cả giận nói: “Thế thì anh đi ra chỗ mát mà ngồi.”

“Không phải bảo tôi tới chuyển đồ sao? Sao lại đuổi người đi? Thế những thứ này có chuyển không?”

“Chuyển, đương nhiên là chuyển!” – Diệp Vĩ Gia không khách khí chui vào trong xe.

Mộ Phi cười cười cũng vào xe.

Suốt một tháng qua, Mộ Phi thường đến tìm Diệp Vĩ Gia đi ăn cơm uống rượu, vì thế hai người ngày càng thân thiết hơn, thế nên mới phát hiện họ có nhiều sở thích giống nhau, thế là thành bằng hữu. Mà Diệp Vĩ Gia cũng dần quên đi sự tình ngày xưa.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy Mộ Phi chẳng qua chỉ là người khẩu phật tâm xà mà thôi, ngoài miệng thì nói là bồi thường chuyện tình, nhưng cũng không có hành vi quá phận với cậu.

Cho nên Diệp Vĩ Gia cũng không để tâm nhiều nữa, cũng đi theo gã, cùng nháo.

Cuối cùng thì Mộ Phi cũng biết tại sao Diệp Vĩ Gia muốn gã đến hỗ trợ chuyển nhà.

Khu phòng Diệp Vĩ Gia ở là khu căn hộ đã cũ, không có thang máy, mà Diệp Vĩ Gia lại ở tầng tám, mang theo một đồng bao lớn bao nhỏ lên đến tầng tám cũng khiến Mộ Phi mệt chết.

Mộ Phi cả người tê liệt đổ xuống sô pha, thở phì phò nói: “Tôi biết vì sao cậu lại tìm tôi rồi, bình thường cậu luôn xem tôi không vừa mắt, cho nên nhân cơ hội này muốn mưu sát tôi đúng không?”

Diệp Vĩ Gia đưa cho gã một chai nước khoáng, ngồi xuống bên cạnh: “Anh bình thường không chịu rèn luyện thân thể, mới đi có mấy tầng mà đã mệt như thế, thật không có tiền đồ.”

Mộ Phi ừm ừc tu chai nước, đợi cho hơi thở ổn định trở lại liền nói: “Công ty bao nhiêu việc như vậy thời gian đâu mà rèn luyện.”

“Tòa nhà Mộ Thị cao như thế, phòng tổng giám đốc lại ở tầng hai mươi, anh có thể mỗi ngày leo thang bộ lên.” – Diệp Vĩ Gia cười.

Mộ Phi sợ hãi kêu: “Thế thì giết tôi đi!”

Diệp Vĩ Gia nghỉ ngơi trong chốc lát, liền bắt tay vào dọn dẹp, sắp xếp đồ đạc, sửa sang lại phòng, đến lúc quay lại phòng khách, đã thấy Mộ Phi tựa vào sofa, đang ngủ.

Diệp Vĩ Gia đoán tên này tối qua chắc lại đi ra ngoài lâu, hôm nay lại bị cậu kêu đến đây, mà hôm nay lại là ngày nóng, thật đúng là không dễ dàng.

Phòng khách không có điều hòa, Diệp Vĩ Gia đem quạt chuyển đến hướng Mộ Phi, chân mày đang nhíu của gã dần dần mở ra, trên trán có thể thấy một tầng mồ hôi.

Diệp Vĩ Gia bận rộn đem tất cả các phòng quét sạch một lần, sau khi quét xong thì người ám đầy bụi bặm, mồ hôi khiến áo dính vào người, khó chịu, liền vào WC tắm rửa một cái, khi đi ra thì Mộ Phi cũng đã tỉnh.

“Anh cũng nhàn hạ quá đấy.” – Diệp Vĩ Gia nói.

Mộ Phi cười: “Bị cậu phát hiện rồi.”

“Mười hai giờ đến nơi rồi, đi ăn cơm thôi, anh muốn ăn gì?” – Diệp Vĩ Gia hỏi.

“Cá sốt chua ngọt.” – Vừa rồi khi ngủ Mộ Phi mơ thấy cá sốt chua ngọt, cho nên khi Diệp Vĩ Gia hỏi, gã liền thốt ra.

Hai người đi xuống lầu, gặp phải người quen.

Diệp Vĩ Gia ngẩng đầu kêu lên: “Cao Nam, sao ngươi lại ở đây?”

Cao Nam nhẹ nhàng cười: “Đến giúp đỡ.”

Cao Nam vừa nói xong, Mộ Hàn từ trong nhà bước ra, Diệp Vĩ Gia giật mình, sao Mộ Hàn lại ở đây?

Mộ Phi cười bí hiểm: “Có ý tứ, có ý tứ.”

Diệp Vĩ Gia nghe gã nói những lời này xong lại cảm thấy lưng phát lạnh, một trận âm phong (là gió âm phủ ý, nhưng mà không tìm được từ nào nên đành để nguyên vậy) nổi lên.

“Chúng ta định đi ăn cơm, có muốn đi cùng không?” – Người nói là Mộ Phi, giờ phút này gã đã lấy lại nụ cười tỏa nắng như xưa.

“Tốt!” – Là Cao Nam trả lời, hần thản nhiên cười, nhìn rất tao nhã.

Vì thế hai người đi ăn cơm liền biến thành bốn người hẹn nhau đi ăn cơm.

Buổi tối, Diệp Vĩ Gia nằm lộn lộn trên giường không ngủ được, cũng không biết có phải do lạ giường hay không, cứ nhiên lại bị mất ngủ.

Cậu lấy di động, gọi cho Mộ Phi, đầu dây kia nhanh chóng có người nghe máy.

“Sao chưa gì đã nhớ tôi vậy? Buổi sáng vừa mới gặp nhau a! Cái này là muốn tôi sao?” – Đầu dây truyền đến thanh âm sung sướng của Mộ Phi.

Diệp Vĩ Gia treo máy, ba giây sau liền gọi lại, mắng: “Ngươi động kinh a!”

Mộ Phi cười: “Tôi cũng đang vắng vẻ tịch mịch đây. Mộ Hàn không biết nghĩ gì tự dưng chuyển ra ngoài.”

“Thôi đi, anh càng nói càng thấy ghê tởm.”

“Nói tôi ghê tởm, vậy cậu gọi điện tới đây tìm người ghê tởm có chuyện gì?”

Diệp Vĩ Gia nhìn trần nhà, trong chốc lát nhẹ giọng nói: “Tôi như là bị mất ngủ, không thể ngủ được.”

Mộ Phi xì một tiếng, bật cười: “Mất ngủ, từ này có ý tứ nha, nghĩ cái gì mà mất ngủ?”

“Không biết, chính là không ngủ được.”

“Mộ Hàn không phải ở dưới lầu sao? Xuống tìm nó mà tâm sự.”

“Không đi, muộn rồi, y đã ngủ rồi cũng nên.”

“Giờ mới có mười hai giờ, vẫn còn sớm, y chưa ngủ đâu.”

Diệp Vĩ Gia do dự trong chốc lát, vẫn hỏi: “Tại sao y lại chạy ra ngoài thuê phòng vậy? Các người cãi nhau à?”

Mộ Phi một tay cầm ly rượu, đứng ở ban công, nhìn về phía những ngọn đèn mờ ảo xa xa, cười nói: “Trong lòng y nghĩ cái gì làm sao ta biết được?”

Diệp Vĩ Gia không nói, cảm thấy là không nên hỏi, lại nghe Mộ Phi nói tiếp: “Y thích một người, người kia lại không thích y, dù sao thì y cũng phải cố gắng một chút.”

“Người có ý gì?”

“Không có ý gì hết, cúp máy đây.” – Mộ Phi nói xong liền gác máy.

Diệp Vĩ Gia nghe thấy âm thanh tút tút, cảm thấy lẩn lộn.

Theo như lời Mộ Phi nói, chẳng lẽ Lâm Phỉ Phỉ không thích Mộ Hàn.

Diệp Vĩ Gia lẩn qua lẩn lại vẫn không ngủ được, cuối cùng cũng lê dép xuống lầu.

Khi Mộ Hàn mở cửa, liền thấy Diệp Vĩ Gia mặc quần đùi áo may ô đứng ngoài cửa liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Quả nhiên là anh chưa ngủ nha!” – Diệp Vĩ Gia cười nói – “Tôi không ngủ được, xuống đây tìm anh chơi game chút.”

Mộ Hàn để cậu vào phòng, Diệp Vĩ Gia nhìn lướt qua, bố cục giống phòng cậu, chính là đầy đủ tiện nghi hơn nhiều, lại rất lịch sự tao nhã.

“Tôi không chơi game.” – Mộ Hàn lấy nước đưa cho cậu.

Diệp Vĩ Gia thật ra không khách khí, liền ngồi xuống sofa: “Hôm nay anh cũng chuyển tới sao? Thật là trùng hợp, sao lại chuyển đến đây thế? Phòng của tôi là do Cao Nam giới thiệu, chẳng lẽ anh cũng là do hắn giới thiệu đến đây?”

Mộ Hàn ngồi bên cạnh không nói chuyện, anh mặc áo ngủ ngắn tay màu xám, cả người nhìn thanh nhẹ khoan khoái, máy tính trên bàn vẫn đang bật.

Diệp Vĩ Gia cũng mang máy tính tới, đó là cái mua từ hồi học đại học, cái chính là chưa có mạng, bằng không cậu cũng chẳng phải xuống tìm y khi mất ngủ thế này.

“Không chơi game, vậy là anh đang làm việc nên mới chưa ngủ sao?” – Diệp Vĩ Gia liếc mắt về phía máy tính, trên màn hình là một bản số liệu phân tích gì đó.

Mộ Hàn cầm chén uống một ngụm nước, nói: “Cậu xuống đây tìm tôi là điều tôi không hề ngờ tới.”

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Đến chính tôi cũng còn không hiểu được nữa là, mà sao anh lại chuyển đến đây?”

“Tôi ở cùng với anh trai, nói chung là cũng không tiện lắm, cậu có vẻ rất thân thiết với anh trai tôi thì phải.” – Mộ Hàn thản nhiên nói.

Trong lòng Diệp Vĩ Gia hiểu những lời này có ý tứ gì.

Trên TV đang chiếu một bộ phim cũ, vẫn là phim đen trắng, điển hình của loại phim từ thế kỷ trước.

“Bất quá nhà anh giàu như vậy, cũng không phải là bị ép đến ở chỗ này đi?” – Diệp Vĩ Gia truy vấn.

“Nơi này cũng không có gì không tốt.” – Mộ Hàn nhìn cậu.

Diệp Vĩ Gia mỉm cười: “Nhưng thật ra không được tiện nghi lắm.”

Mộ Hàn nhẹ nhàng cười cười.

“Quên đi, tôi về ngủ đây.” – Diệp Vĩ Gia than nhẹ, Mộ Hàn với Mộ Phi quả là không giống nhau, Mộ Phi là người thích ồn ào náo nhiệt, ngồi với gã cứ phải nghe gã nói luôn miệng.

Diệp Vĩ Gia lên lầu, nằm xuống giường, nhanh chóng liền ngủ.

Dưới lầu, Mộ Hàn ngồi thần người trước màn hình máy tính, có chút không thể hiểu nổi. Y không hiểu tại sao Diệp Vĩ Gia lại xuống nhà mình, chẳng lẽ lại muốn tìm mình chơi game? Thật khó hiểu.

17. Chương 17: Đột Nhiên Xuất Hiện Hai Người....

Tháng tám đến, hạng mục của nhóm Diệp Vĩ Gia đã làm xong, cậu vừa tới công ty không lâu, hạng mục này đều do các lão đồng sự làm là chính, cậu xem như là may mắn, công ty thưởng cho nhân viên bộ phận nghiên cứu một chuyến du lịch, toàn bộ nhân viên bộ phận nghiên cứu đều có thể tham gia, công ty sẽ bao vé máy bay cùng chi phí ở trọ.

Diệp Vĩ Gia cực kỳ hưng phấn, có người chi tiền cho mình ra ngoài đi chơi, loại cảm giác này đương nhiên là vô cùng tốt.

Công ty đặt vé bay vào buổi chiều, địa điểm là sân bay quốc tế Hàm Dương, đến khi tới sân bay, Diệp Vĩ Gia mới phát hiện giống như là thừa ra hai người.

“Sao hai người lại đến đây?” – Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn Mộ Hàn với Mộ Phi.

Mộ Phi kéo va li hành lý, vẻ mặt thích thú tươi cười: “Đương nhiên là phải đến rồi, các cậu đều ra ngoài chơi, thiếu tôi thì làm gì còn ý nghĩa nữa! Tôi đến đương nhiên là để giúp vui a.”

Diệp Vĩ Gia bất chợt rung mình, lời gã nói thật ghê tởm, chẳng lẽ từ trước đến giờ không có ai cùng gã chơi đùa?

“Nhưng Lâm Phi Phi có việc không thể đi được, Mộ Hàn đến làm gì chứ?” – Diệp Vĩ Gia lựa chọn bỏ qua Mộ Phi nhìn về phía Mộ Hàn.

Mộ Hàn cười cười, còn chưa nói gì, Mộ Phi đã giành trước: “Đến, đương nhiên là phải đến rồi.”

Khóe miệng Diệp Vĩ Gia giật giật, người vừa nói đương nhiên muốn tới, y cũng đương nhiên muốn tới, các người đứng là làm theo lý thường a! Mà các người với ngành của chúng ta có quan hệ gì đâu chứ!

“Đi, dù sao cũng là tiền của nhà anh, tôi không có ý kiến gì.” – Diệp Vĩ Gia nhún vai, cười cười.

Mộ Phi nhìn Mộ Hàn mỉm cười, kỳ thật là hai người vừa gặp nhau ở sân bay, trước đó cũng không hề biết người kia cũng đi, quả thật là trùng hợp.

Cao Nam đẩy gọng kính trên mũi, cười cười: “Người trước kia không thích đi ra ngoài du lịch?”

Mộ Phi tức giận trừng mắt liếc hắn: “Trước kia không thích, bây giờ có thể thích chứ?”

Cao Nam khẽ cười, Mộ Phi hừ lạnh một tiếng, lôi Diệp Vĩ Gia đi làm thủ tục, thuận tiện đổi thẻ đăng ký.

“Ngày trước anh ấy bị bắt phải ra nước ngoài du học cũng không chịu đi, nói là không hợp với nơi lạ, không biết lấy bao nhiêu lý do, sau đó vào công ty, vì công việc cũng phải đi tới đi lui, cũng không có biện pháp,” – Mộ Hàn cũng Cao Nam đi sau đoàn người, chậm rãi nói.

“Thực là thay đổi nhiều quá, bất quá vẫn có một chút tính trẻ con.” – Cao Nam cười, nụ cười đó thực ôn nhu.

“Là không hiểu chuyện.” – Mộ Hàn phụ họa.

Diệp Vĩ Gia tối hôm trước sửa soạn đi nên không ngủ được, sáng cảm thấy người mệt rũ rời, vừa lên máy bay liền trực tiếp ngủ, dù sao bay hơn hai giờ, đủ cho cậu làm một giấc.

Mộ Phi thấy cậu ngồi ở đâu cũng mò đến ngồi bên cạnh, cậu cũng không thèm để ý.

“Công ty cho đi du lịch, sao cậu không nói với tôi?” – Mộ Phi nhàm chán ngồi xem tạp chí, hỏi Diệp Vĩ Gia.

“Anh là Tổng giám đốc, chuyện này không phải do lãnh đạo cao nhất quyết định sao? Sao anh lại không biết?” – Diệp Vĩ Gia nghiêng người nhìn gã, hơi hơi ngạc nhiên.

“Cậu cũng biết tôi là Tổng giám đốc mà, trăm công nghìn việc đấy chứ, việc này không phải do tôi phụ trách.”

“Vậy cũng không phải là anh ký phê duyệt đi?”

Mộ Phi nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Này cũng đúng, có khi tôi quên rồi.”

Diệp Vĩ Gia châm chọc gã: “Cả ngày kêu là nhiều việc, cứ nhiên còn có thời gian đi du lịch, không phải là anh đang gạt người đi!”

Mộ Phi nở nụ cười nhìn cậu: “Bộ đáng cậu khi nói những lời này trông như oán phụ vậy, không phải tôi đang ở đây sao? Đừng oán nữa chứ!”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn gã, có chút phẫn nộ nói: “Tối chỗ nào mát mẻ mà ngồi đi, gia ta không muốn gặp người.”

Mộ Phi sung sướng nở nụ cười, Diệp Vĩ Gia quay đầu ngủ, Mộ Phi nhàm chán xem tạp chí một lúc, cũng ngủ.

Khi Diệp Vĩ Gia tỉnh ngủ, phát hiện đã đến sân bay Hàm Dương, nhận không được nhòm ra ngoài cửa sổ, cổ đô của lục triều đấy, trước kia đã muốn tới đây rồi, nhưng là không có tiền, lần này được đi du lịch miễn phí, phải hảo hảo thăm quan mới được.

Xe khách của công ty du lịch cùng hướng dẫn viên đến đón cả đoàn, Mộ Phi lại kè kè ngồi bên cạnh Diệp Vĩ Gia như cũ.

Đến sân bay Hàm Dương đã là sáu giờ mười lăm, cũng phải bảy giờ rưỡi mới đến nội thành Tây An, hướng dẫn viên du lịch ở trên xe tự giới thiệu, sau đó nói qua về lịch trình năm ngày tới.

Đến khách sạn, hướng dẫn viên du lịch đưa mọi người vào làm thủ tục, sau đó là chia phòng.

Diệp Vĩ Gia kéo Cao Nam nói: “Cao Nam, hai chúng ta một phòng đi!”

Cao Nam gật đầu đồng ý.

Mộ Phi túm lấy cậu: “Đừng nha, hai chúng ta một phòng.”

Diệp Vĩ Gia nhíu mày: “Vì sao thế? Hai huynh đệ các người ở chung phòng không phải rất tốt sao?”

Mộ Phi nói: “Tốt gì mà tốt, chúng ta đã ở cùng nhau bao nhiêu năm như thế, cũng nên thay đổi.”

“Như vậy cũng được.” – Cao Nam mỉm cười.

Diệp Vĩ Gia vẫn luôn thấy Cao Nam là người tính tình rất tốt, luôn luôn mỉm cười, lại chín chắn, thỉnh thoảng cũng có nói đùa vài câu khiến mọi người vui vẻ, tính tình lại rất tốt.

Mộ Hàn cầm chìa khóa phòng bước đến: “Vậy cứ thế đi!”

Mộ Phi theo hướng dẫn viên về đến phòng, gọi Diệp Vĩ Gia: “Tiểu Diệp Tử, đi thôi, chúng ta về phòng thu xếp, sau đó ra ngoài đi ăn.”

Diệp Vĩ Gia lắc đầu thở dài, đuổi theo gã.

Mọi thứ sắp xếp xong xuôi, buổi tối tất cả cùng nhau xuống phố người Hồi, là một phố bán đồ ăn vặt nổi tiếng ở Tây An, buổi tối thực náo nhiệt.

Bọn họ ở khách sạn Gác Chuông, nằm tại khu phồn hoa náo nhiệt của Tây An, vừa ra khỏi khách sạn là có thể thấy gác chuông, cách đó không xa là lầu canh, sách hướng dẫn có nói nơi đó có mộ cổ, buổi sáng xao chung, buổi tối bồn chồn.

Người Hồi trên đường đang ăn gì đó rất nhiều, Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Phi vô cùng hứng thú, giống như hai tiểu hài tử hưng phấn nơi nào cũng xem, cũng không quản hướng dẫn viên du lịch giới thiệu cái gì.

Một con đường đá xanh thoạt nhìn rất dài, hai bên đều là cửa hàng, đa số là hàng ăn, có khi là cửa hàng bán một ít đồ thủ công mỹ nghệ, da ảnh, cắt giấy, đều là những sản phẩm thủ công nổi tiếng ở đây. Ven đường thỉnh thoảng có một vài sạp hàng nhỏ, bán đồ ăn vặt.

Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Phi tiến đến một cửa hàng, Diệp Vĩ Gia chỉ vào cái áo trên sạp, áo màu quân phục, mặt trên có hình vẽ giải phóng quân, phía dưới có một hàng chữ vì nhân dân phục vụ.

Diệp Vĩ Gia kinh hỉ, Mộ Phi kêu to trước: “Thực là cảm giác trước giải phóng nha, cư nhiên còn có thể thấy cái này, thực là có ý tứ.”

Diệp Vĩ Gia đang xem xét mấy thứ, liền thấy có ánh đèn flash loang loáng, cậu quay đầu thấy Mộ Hàn đang cầm máy ảnh, liền cười tươi: “Cảm phiền anh hôm nay làm thợ chụp ảnh cho chúng tôi nha!”

Mộ Hàn đến gần, cười nói: “Nhìn bộ dáng hai người hưng phấn như là được quay về thời ấu thơ vậy.”

“Có thể không tốn tiền của mình mà được đi chơi, đương nhiên là cao hứng rồi.” – Diệp Vĩ Gia vung tay cười nói.

Mộ Phi thần bí cười: “Có tốn tiền cũng không sao, có thể ra ngoài chơi cùng người mình thích, đương nhiên cao hứng rồi.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn gã: “Lời của anh là có ý gì? Anh dẫn người mình thích theo lúc nào?”

Mộ Phi nhìn cậu cười: “Không phải là cậu sao?”

Diệp Vĩ Gia tức giận mắng: “Cút.”

Mộ Phi nhìn theo dáng cậu, hô to: “Đi nhanh vậy làm gì a! Chờ tôi với!”

Cao Nam đứng bên cạnh Mộ Hàn, nhìn hai người kia, thần sắc thản nhiên: “Diệp Vĩ Gia thật có ý tứ.”

Mộ Hàn quay đầu nhìn hắn, khoe môi hơi nở nụ cười: “Người không lo sao?”

Cao Nam cười: “Ta lo cái gì chứ?”

Mộ Hàn cười khế, không nói gì, Cao Nam hỏi lại y: “Ta thấy người lo lắng là người mới đúng.”

Mộ Hàn sờ sờ cằm, thẳng thắn nói: “Đúng là ta rất lo lắng.”

Hướng dẫn viên du lịch giới thiệu một nhà hàng nổi danh, hơn nữa có món canh bao rất ngon, ăn xong mọi người trở về khách sạn.

Diệp Vĩ Gia tắm rửa xong bước ra thì thấy Mộ Phi đang lên mạng, hóa ra là gã đang giải quyết một số công việc của công ty.

Diệp Vĩ Gia ngồi xuống bên giường, vừa lau tóc vừa nói: “Còn tưởng rằng anh có thể thoải mái nhàn nhả ra ngoài chơi chứ? Cư nhiên còn mang cả công việc theo, không nghĩ anh cũng là người chăm chỉ thế.”

Mộ Phi thở dài: “Tôi cũng muốn như cậu nghỉ a! Muốn ra ngoài ngoạn liền đi, không cần phải quan tâm đến chuyện công ty.”

Diệp Vĩ Gia đến trước mặt gã, dựa vào cái bàn bên cạnh, cười cười: “Tôi đúng là phải nhìn lại anh với con mắt khác rồi.”

Mộ Phi ngừng lại, rời mắt khỏi máy tính, ngược đầu lên nhìn cậu: “Không phải là cậu thấy tôi càng ngày càng có sức quyến rũ đấy chứ?”

Diệp Vĩ Gia nổi da gà: “Không hề thấy.”

Mộ Phi đứng dậy, Diệp Vĩ Gia vốn đứng ngay bên cạnh, nên hai người dựa sát vào nhau. Diệp Vĩ Gia theo bản năng muốn tránh đi, nhưng phía sau là cái bàn, cũng không thể lui được, Mộ Phi nâng cằm cậu, ngả ngón cười: “Tôi biết cậu chỉ là khẩu thị tâm phi thôi, muốn nói tôi có sức quyến rũ thì cứ việc nói thẳng.”

Diệp Vĩ Gia đẩy tay gã ra, tức giận trừng mắt: “Mau tránh ra cho tôi, nhìn người chả có chút nào đáng để khen cả, điển hình khiếm tấu.”

Mộ Phi nói: “Cậu bỏ được sao?”

Trước lời nói buồn nôn cùng điệu bộ ngả ngớn của gã, da gà, da vịt mụn cóc của Diệp Vĩ Gia nổi đầy người, phần nộ nói: “Anh đưa dao đây, tôi lập tức chém anh chết luôn.”

Mộ Phi cười cười lui về sau: “Xem cậu này, hơi tý là kích động, động tý là nhảy dựng lên.”

Diệp Vĩ Gia hừ lạnh một tiếng.

Mộ Phi vẻ mặt tươi cười: “Cậu có thấy nhàm chán không? Hay chúng ta làm chuyện khác đi?”

Diệp Vĩ Gia ngẩn người, nụ cười của Mộ Phi trông cứ thế nào ấy, chẳng lẽ gã lại đang suy nghĩ chuyện đó?

Diệp Vĩ Gia nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Hạ lưu vô sỉ.”

Mộ Phi cười gian trá: “Tôi cũng không nghĩ đến chuyện đó, chẳng lẽ cậu lại muốn làm chuyện đó? Nếu cậu muốn tôi sẵn sàng phụng bồi.”

Diệp Vĩ Gia nhất thời đen mặt.

“Gọi bọn Mộ Hàn đến đánh bài đi!” – Mộ Phi nhìn thấy cậu như vậy, cười càng nhiều hơn, cũng không động chạm gì đến cậu nữa.

18. Chương 18: Chuyện Xưa...

Sáng hôm sau, Diệp Vĩ Gia mang theo bộ dáng ngủ không đủ giấc, ngáp ngáp.

Tối hôm qua Mộ Phi muốn đánh bài, càng chơi càng hăng, đến tận hai ba giờ sáng mới ngủ, buổi sáng tám giờ đã phải rời giường, Mộ Phi cũng không khá khẩm gì hơn, miệng vẫn đang lẩm bẩm cảm giận tại sao phải dậy sớm thế.

Ăn bữa sáng ở khách sạn xong, mọi người kéo nhau ra xe. Hướng dẫn viên du lịch giới thiệu lịch trình của ngày hôm nay, đại khái mười giờ đến thăm tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng, giữa trưa đi ăn cơm, nghỉ ngơi, khoảng hai giờ đến Hoa Thanh Trì, Hoa Thanh Trì có ôn tuyền (suối nước nóng), nếu muốn ngâm mình tắm rửa thì có thể thoải mái trong một giờ, bốn giờ lên Li Sơn, bảy giờ về khách sạn.

Diệp Vĩ Gia ngáp một cái: “Tối nay anh đừng có rủ rê tôi, tôi không muốn đánh bài thêm một lần nào nữa đâu.”

Mộ Phi mệt mỏi nói: “Cậu nghĩ có mỗi mình cậu mệt à, tối hôm qua tôi với cậu một tổ, kĩ thuật của cậu lại kém như vậy, để thua liên tục.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt: “Anh có ý gì, không phải do anh không biết đánh, lại còn trách tôi.”

Đánh cả đêm kết quả là Cao Nam cùng Mộ Hàn toàn thắng, Diệp Vĩ Gia với Mộ Phi có gỡ thế nào cũng không được.

Mộ Phi quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Mộ Hàn cùng Cao Nam, đúng lúc đó Cao Nam cũng quay ra, liền mỉm cười, Mộ Phi trừng mắt nhìn hắn, có chút phiền toái nói: “Mệt, muốn ngủ, đến gọi.”

Diệp Vĩ Gia không để ý đến gã, đã sớm ngủ từ lúc nào.

Cao Nam ngồi gần hai người, đương nhiên những lời kia đều nghe rõ, thấy Mộ Phi ngủ, liền quay đầu nhìn Mộ Hàn: “Còn nhớ rõ tối qua người nói gì không?”

Khóe miệng Mộ Hàn nhếch lên: “Nhớ rõ.”

Cao Nam dựa lưng vào ghế, lặng lặng ngắm Mộ Phi.

Bao trùm khuôn mặt tuần lãng là vẻ điềm tĩnh, lại lộ ra một loại ôn nhu, thiếu đi sự bừa bãi không kiềm chế ngày thường, bình thản hơn rất nhiều.

Cao Nam nhẹ nhàng nở nụ cười, nhớ tới tình cảnh khi mình thổ lộ tình cảm nhiều năm về trước.

Dưới tán cây ngô đồng, một thiếu niên khí chất non nớt, sắc mặt đỏ bừng, thẳng lưng, thanh âm có chút run run: “Ta thích người.”

Ba chữ (ở tiếng Trung thì là bốn chữ, về mình còn có ba thôi), vậy mà không biết phải dùng bao nhiêu dũng khí mới có thể nói ra.

Bầu trời đêm lấp lánh ngàn ánh sao, ngọn đèn đường ấm áp bao bọc lấy hai người, không khí tràn ngập mùi hoa sơn chi.

Thiếu niên đối diện hẳn vẫn không nhúc nhích, trên mặt không có biểu tình gì, đậm mạc như nước.

Màu hồng trên mặt hẳn dần biến mất, trong lòng cũng khẩn trương thực sự, hẳn biết người kia không tức giận, nhưng là không biết người ta nghĩ gì, cũng chỉ là hẳn đơn thuần thích người kia mà thôi.

Thiếu niên vẫn trầm mặc không nói gì, sau đó lặng lẽ bước qua người hẳn.

Hắn xoay người nhìn theo bóng lưng của người kia, trong lòng như có thứ gì đó cắn xé, đau đớn.

....

Cao Nam khẽ thở dài, chuyện tình của ngày xưa, giờ nhắc lại, nói thật là có chút ngây thơ buồn cười, vì lúc đó mình còn quá trẻ, mới có dũng khí đem câu “Ta yêu người” nói ra.

Ngủ được một chút trên xe khiến cho tinh thần Diệp Vĩ Gia phần chần lên hẳn, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Xuống xe liền có thể thấy một bãi đỗ xe rất lớn, bên cạnh còn có tượng đá Tần Thủy Hoàng, rất cao lớn.

Diệp Vĩ Gia lôi kéo Mộ Phi chụp ảnh cho cậu, Mộ Phi cười nhạo cậu không có kiến thức, Mộ Hàn tươi cười tiến lại, vì thế Diệp Vĩ Gia vô cùng cao hứng chụp ảnh cùng Tần Thủy Hoàng.

Tiến vào bảo tàng tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng, hướng dẫn viên du lịch đưa họ đến chỗ chiếc xe điện đa năng, bắt đầu hành trình tham quan. Diệp Vĩ Gia cả người ngây ngốc, sững sốt, chần động khi thấy những hàng binh mã đứng chỉnh tề, uy phong lẫm lẫm, cực có khí thế.

“Thực đồ sộ.” – Mộ Phi cảm thán.

“Vừa rồi còn cười nhạo tôi, tôi còn tưởng anh hay ho cỡ nào chứ, nguyên lai cũng là lần đầu tiên tới đây a!”
– Diệp Vĩ Gia nhớ chuyện vừa rồi, nhin không được đùa cợt gã một chút.

Mộ Phi hừ một tiếng, không thèm để ý, tự mình nhìn ngắm xung quanh.

Hướng dẫn viên du lịch bắt đầu giảng giải cho mọi người: “Hiện tại chúng ta đang đứng ở hố khai quật số 1, là hố khai quật được xem là kỳ quan thứ tám của thế giới, tượng binh mã nhà Tần. Đối mặt với một quân trạm uy vũ nghiêm túc khổng lồ như thế này, trong đầu mọi người xuất hiện mấy vấn đề: Tần Dong ngày đó làm sao mà phát hiện? Vì sao tướng mạo của những tượng này lại khác nhau? Vì sao lại phải chế tạo những bức tượng này?... Từ năm 1974 đến năm 1979, trải qua 5 năm gian khổ cố gắng, ở hố khai quật số một từng từng một tòa khí thế to lớn, kết cấu vững chãi. Tháng mười năm 1979, du khách trong và ngoài nước được chiêm ngưỡng nơi đây...”

Mộ Hàn cầm máy ảnh, ngẫu nhiên vỗ vai Diệp Vĩ Gia.

Vài người đi thăm hố số 1, hố số 2 và hố số 3, tuy rằng số lượng tượng ở hai hố sau không bằng hố thứ nhất, nhưng vẫn khiến mọi người phải trầm trồ thán phục.

Diệp Vĩ Gia và Mộ Phi đi trước vừa thăm thú vừa đùa giỡn. Nhìn thấy tủ kính trưng bày tượng binh mã, hai người chạy tới bên cạnh, học thế đứng của tượng quân, tư thế quỳ bắn tên, tạo dáng anh hùng để chụp ảnh.

“Hôm nay tôi thành thợ chụp ảnh rồi.” – Mộ Hàn vừa chụp vừa cười bảo.

Cao Nam cười: “Giống như hai đứa trẻ vậy.”

Mộ Hàn nói: “Vốn là hai đứa trẻ to đầu mà.”

“Tâm tình thiếu niên, có lẽ lại là chuyện tốt.”

Mộ Hàn thu máy lại, nhìn hẩn một cái, nhẹ nhàng cười: “Tìm người ta nói chuyện đi.”

Cao Nam lắc đầu: “Lúc trên xe, ta đã nghĩ lại chuyện trước kia, nghĩ đến cái thời điểm đó, ta thấy mình thực quá xúc động nên mới tìm người ta nói những lời đó.”

“Hối hận?”

Cao Nam mỉm cười: “Không phải, đó là xúc động bùng nổ của tuổi trẻ, muốn làm chuyện gì sẽ không ai có thể cản, hiện tại có thể hối hận sao?”

Mộ Hàn không khỏi tự giễu đứng lên: “Ta thấy rõ ràng là hối hận.”

Buổi chiều, cả đoàn đi Hoa Thanh Trì.

Suối nước nóng bốc lên một tầng hơi nước nhẹ nhẹ, bên trong còn có cá nhỏ bơi qua bơi lại, làm cho mọi người nhin không được muốn xuống nước chơi đùa.

Di tích lịch sử Tây An, năm gian đại sảnh có thể thấy được bố trí phòng ngủ của Tưởng Giới Thạch, trên tường là giấy đăng kí kết hôn của ông ta, cùng các phòng họp của cấp dưới. Trên tường phòng vẫn còn vài vết đạn, nghe nói là được lưu lại từ biến cố Tây An năm đó, có thể khiến cho mọi người cảm nhận được chiến sự đã từng kịch liệt như thế nào.

“Anh đoán xem tượng đá kia là ai?” – Diệp Vĩ Gia chỉ một bức tượng đá trắng ở phía trước, là tượng mỹ nhân điển hình vẫn dùng trang trí phòng tắm, nửa trên thân tượng không có quần áo, trên tay và cổ có đeo ngọc.

Mộ Phi lắc đầu, thẳng thắn nói: “Là mỹ nhân.”

“Dương Quý Phi. Tương truyền Dương Quý Phi rất thích tắm ôn tuyền, mỗi khi đến mùa đông, Đường Huyền Tông liền mang nàng đến Hoa Thanh Trì tắm rửa, cho đến khi hết mùa đông thì thôi. Nghe người ta nói, Dương Quý Phi lúc đẹp nhất là khi nàng bước ra khỏi bể tắm, còn đẹp hơn cả hoa mẫu đơn nữa.” – Cao Nam chậm rãi giải thích.

Diệp Vĩ Gia khen: “Cao Nam, người thật lợi hại, không ngờ cái này cũng biết.”

Cao Nam cười cười, Diệp Vĩ Gia quay lại nhìn Mộ Phi: “Người thật là, không có chút hiểu biết gì về văn hóa hết!”

Mộ Phi hừ lạnh: “Cậu thì biết chắc!”

Diệp Vĩ Gia đắc ý cười: “Đúng vậy, vừa mới biết xong.”

Theo thứ tự tham quan, có thể thấy Hoa Sen Canh, là nơi hoàng đế Đường Huyền Tông tắm rửa, sau đó là Hải Đường Canh, còn gọi là Quý Phi Trì, là nơi Dương Quý Phi tắm rửa.

Đi vào kim sa động, có thể thấy nhiều ao nhỏ, có người ngồi trên bờ đá, cởi giày, ngâm chân. Hướng dẫn viên du lịch nói đó là nước ôn tuyền, hỏi bọn họ có muốn xuống tắm không? Chỉ là nơi đó có thu tiền.

“Muốn đi không?” – Mộ Phi hỏi Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Từ bỏ. Không phải bảo sẽ lên nữa sao?”

Cảnh đẹp ở Hoa Thanh Trì kì thật không nhiều, nếu không có hướng dẫn viên du lịch giải thích, mọi người sẽ cảm thấy rất chán nản.

Thấy thời gian đi thăm ôn tuyền đã đủ, hướng dẫn viên đưa mọi người lên Li Sơn.

Suối nước nóng Li Sơn rất nổi tiếng, vì hướng dẫn viên đã thông báo trước, nên mọi người đã mang theo quần áo đầy đủ, chuẩn bị tắm đã đời.

Diệp Vĩ Gia nhanh chóng thay quần áo, tìm ao, xuống ao. Nước ao ấm áp, rất thoải mái.

“Tiểu Diệp Tử, trông cậu rất gầy.” – Mộ Phi kiểm tra Diệp Vĩ Gia một vòng, còn sờ nắn cánh tay cậu, cười nói.

Khi tắm cũng chỉ mặc quần đùi, giờ phút này, thân thể đều lộ hơn nửa ở bên ngoài, nước ao lại trong, tất nhiên là bị nhìn rõ ràng.

Diệp Vĩ Gia hừ một tiếng, không thèm để ý tới gã.

Mộ Phi tiến đến gần cậu, cười ái muội: “Lần trước cũng xem qua, còn ôm qua, quả thật là gầy, nếu không để ôm thử lần nữa xem thế nào?”

Nói xong, một bàn tay còn vươn tới, chạm vào thắt lưng cậu, Diệp Vĩ Gia biết gã lại phát bệnh, mạnh mẽ đứng dậy, trừng mắt: “Buổi tối tới bệnh viện, phải khám kĩ cho anh, bệnh này nên chữa trị sớm.”

Mộ Phi cười ha hả: “Cậu chữa, chắc chắn sẽ khỏi.”

Diệp Vĩ Gia phóng ánh mắt muốn giết người, hừ lạnh một tiếng, quyết định tránh xa gã dở hơi này một chút.

Buổi tối ăn cơm xong, Mộ Hàn lôi Diệp Vĩ Gia đi, bảo là có chuyện muốn nói.

Hai người rời khách sạn, rảo bước trên phố.

Đường Tây An, rộng rãi thẳng tắp, chỉ cần là người biết rõ đông tây nam bắc, đi thế nào cũng không lạc đường.

Buổi tối đèn đuốc huy hoàng, nơi nơi đều sáng trưng, đang là tháng chín, khách du lịch đến Tây An khá đông, trên đường rất náo nhiệt.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu tại sao Mộ Hàn lại kéo cậu đi dạo phố. Hai người cứ song song sải bước, đã hơn mười phút, mà vẫn không thấy Mộ Hàn nói gì.

Cậu nhin không được, hỏi: “Anh tìm tôi không phải là đi tản bộ cùng anh đi?”

Mộ Hàn dừng lại, quay đầu nhìn cậu, ánh mắt y thoát nhìn rất kỳ quái, ít nhất là Diệp Vĩ Gia cảm thấy thực phức tạp, có rất nhiều cảm xúc không nói rõ ẩn bên trong. Diệp Vĩ Gia bị y nhìn khiến cả người không thoải mái, liền cau mày, trừng mắt: “Cuối cùng thì anh có việc gì? Không có gì thì tôi về đi ngủ!”

Mộ Hàn không nhin được cười cười, cậu vẫn không có tính nhẫn nại, quả nhiên, nghĩ nghĩ, trong lòng lại nổi lên một tia chua xót.

“Kỳ thật cũng không phải là không có chuyện gì, chính là có chuyện không biết có nên nói với cậu không?” – Mộ Hàn chậm rãi nói.

19. Chương 19: Mất Ngủ....

Diệp Vĩ Gia vẻ mặt nghi hoặc, y bảo có chuyện gọi cậu ra, lại do dự như vậy, thoát nhìn dường như là có chuyện gì đó rất trọng yếu, lại không thể để Mộ Phi và Cao Nam nghe, cậu cảm thấy khẩn trương.

“Chuyện gì?” – Diệp Vĩ Gia mở to hai mắt, chờ Mộ Hàn nói tiếp.

Khuôn mặt cậu vốn thanh tú, ánh mắt to tròn, rạng ngời, khi không nói lời nào thì rất nhu thuận, giống như một nam nhân tao nhã, khi nói lên thì biểu tình phong phú, lúc cao hứng thì cười đến sáng lạn, khi mất hứng thì lông mi cụp xuống, khi tức giận thì quyết liệt mắng chữ người, bất kể lúc nào cũng đẹp cả, thế nào trong lòng cũng thấy ngọt như mật.

Hiện tại, cậu mang một tia khẩn trương, lại có chút chờ mong nhìn y, bộ dáng cực kỳ đáng yêu, làm cho lòng y không khỏi xao động, nhưng y vẫn phải cố kiềm lòng mình lại, không thể vội vàng, nếu không hậu quả rất khó lường.

“Cậu với Cao Nam đổi phòng đi!” – Mộ Hàn cười khê nói.

Diệp Vĩ Gia vốn chờ mong, nghĩ rằng y có bí mật trọng đại gì muốn nói, không ngờ chờ mãi y lại phun ra câu thể này, nhưng vẫn không nhịn được, hỏi: “Vì sao?”

“Cậu có biết tính hướng của anh trai tôi không?” – Mộ Hàn không vội hỏi cậu.

Diệp Vĩ Gia nao nao, nháy mắt liên gật gật đầu, vấn đề này cậu biết, lại còn biết rất rõ.

Khóe miệng Mộ Hàn nhếch lên thành một nụ cười nhẹ nhàng: “Kỳ thật, anh trai tôi thích Cao Nam!”

Diệp Vĩ Gia khi nghe xong câu này bị dọa sợ, quả thật là chuyện vô cùng kinh động, Mộ Phi thích Cao Nam, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện này. Cậu vẫn luôn nghĩ Mộ Phi là tên hâm hâm dở dở, thỉnh thoảng lại phát bệnh, chỉ là đùa giỡn cậu thôi, những gì gã nói đều là giả, người khác vĩnh viễn không biết trong lòng gã nghĩ gì.

Diệp Vĩ Gia cố gắng trấn tĩnh lại: “Cao Nam thì sao?”

“Hắn cũng rất quan tâm đến anh trai tôi.” – Mộ Hàn nói.

Một bên thích, một bên quan tâm, từ ngữ không giống nhau nhưng về ý tứ thì giống. Nếu mình không thích người đó, sao lại quan tâm người ta? Nếu như mình thích ai, nhất định mình sẽ quan tâm đến người ấy.

Đầu Diệp Vĩ Gia quay vòng vòng một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra.

“Cho nên anh muốn tôi đổi phòng với Cao Nam, để hai người họ ở cùng một chỗ?” – Diệp Vĩ Gia trấn định tự nhiên hỏi.

Mộ Hàn gật đầu: “Đây là cơ hội tốt để hai người có thể ngồi nói chuyện với nhau.”

Diệp Vĩ Gia cũng không hiểu hết ý tứ trong lời y nói, nhưng mà, chỉ là đổi phòng thôi mà, cũng không phải chuyện gì to tát.

Diệp Vĩ Gia trở lại khách sạn, phát hiện Mộ Phi đang ngồi làm việc, tên kia lúc không đứng đắn thì giống cầm thú, khi đứng đắn thì nhìn rất giống người.

Diệp Vĩ Gia nhìn thấy gã thực sự đang làm việc, lượn trong phòng hai ba vòng, liền tiến đến bên người Mộ Phi, tựa vào tủ, thành thật hỏi: “Anh đã bao giờ thích một ai đó chưa?”

Mộ Phi ngừng tay, mắt vẫn chuyên chú nhìn máy tính: “Sao tự dưng lại hỏi chuyện này?”

Diệp Vĩ Gia cười: “Chỉ là tôi tò mò muốn biết tên gia hỏa nhà ngươi sẽ thích loại người như thế nào?”

“Cậu cũng hiểu kỳ thật đấy!”

Tay Diệp Vĩ Gia đặt trên bàn, tiến lại gần một chút: “Nói đi! Thằng thẩn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

Mộ Phi cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá Diệp Vĩ Gia là người có gì nói đấy, cũng không cảm thấy có gì khác biệt.

“Tốt xấu gì tôi cũng hơn cậu vài tuổi, đương nhiên là cũng có thích ai đó rồi.” – Mộ Phi nói thẳng.

“Đối phương là người thế nào?” – Diệp Vĩ Gia thấy gã phối hợp, liền hỏi tiếp.

Mộ Phi sững sốt, đột nhiên lại nảy ra một ý tưởng, khóe miệng không tự giác loan lên, nụ cười khác hẳn mọi ngày, có ôn nhu lại ảm áp.

“Là người hay ngượng, lại ngốc nghếch.” – Gã mỉm cười, hạ thấp giọng nỉ non như kể chuyện.

“Hay ngượng, lại ngốc?” – Diệp Vĩ Gia lặp lại hai từ này, Cao Nam nhìn thế nào cũng không thấy hay ngượng, cũng không ngốc chút nào!

Cậu bốn cọt hỏi: “Không phải là anh thích Cao Nam đấy chứ?”

Ánh mắt gã cong lên như trăng, nụ cười chói lóa, nhưng lại làm cho người ta thấy sự giả dối.

Mộ Phi nghe xong những lời này cả kinh, ngậy ra như tượng, nửa ngày mới hồi phục tinh thần, vẻ mặt tươi cười đã biến mất không thấy, thanh âm có chút nghiêm khắc: “Cậu nghe ai nói hươu nói vượn thế?”

Những biểu tình của Mộ Phi không qua khỏi mắt Diệp Vĩ Gia, hơn nữa, lúc này sự phẫn nộ trên khuôn mặt gã chỉ để che giấu sự chột dạ.

Cậu không ngu ngốc, chỉ là phản ứng chậm một chút thôi, trong đầu lật lại một loạt các sự kiện, dần dần cũng sáng tỏ mọi việc.

“Là thật à!” – Diệp Vĩ Gia cảm thán – “Khó trách ngày đó anh thấy hấn nên mới nói vậy, lại còn uống rượu nhiều thế, mắng hấn là hỗn đản, cho là người ta xuất ngoại nên bỏ rơi anh, nhìn thấy hấn trở về, lại chạm vào vết thương lòng của anh.”

Sắc mặt Mộ Phi dần dần không được tốt lắm, nhưng vẫn cố gắng tự bình tĩnh, không để cho những lời nói của cậu ảnh hưởng đến bản thân, gã còn ngả ngớn: “Chắc chắn, thực làm cho người ta thương tâm đấy! Tôi thích em, chẳng lẽ em lại không biết sao? Lại còn hành người ta phải chạy theo em nữa!”

Diệp Vĩ Gia tỏ vẻ kinh ngạc: “Thật thế à? Vinh hạnh cho tôi quá.”

“Thế nên em đừng có suy nghĩ lung tung, tâm tư của anh đều đặt hết lên người em rồi.”

Những lời buồn nôn này làm cho da gà da vịt mụn cóc trên người Diệp Vĩ Gia rớt hết, cả người cậu run lên, đứng dậy, đến bên giường, thu thập đồ đạc: “Tối nay tôi ngủ bên phòng Mộ Hàn.”

“Vì sao?” – Mộ Phi kinh ngạc nhìn cậu.

Diệp Vĩ Gia giả hoạt cười cười: “Vì tôi muốn Cao Nam sang đây ngủ với anh.”

“Cậu cố ý?” – Mộ Phi cắn răng oán hận nhìn cậu.

“Tôi cố ý? Không thấy tôi vừa nói với anh xong đấy thôi. Tôi mà cố ý tôi đã không nói gì, trực tiếp cầm đồ sang phòng bên rồi.”

“.....”

Diệp Vĩ Gia thu thập xong xuôi, đi sang phòng bên cạnh. Mộ Hàn mở cửa cho cậu, sau đó đón cậu vào, thuận tay đẩy Cao Nam ra ngoài. Mà lúc này phòng Mộ Phi lại mở ra, Cao Nam cũng không nghĩ nhiều, liền đi vào, thuận tay đóng cửa lại.

Mộ Phi nhìn Cao Nam mặc áo ngủ, hừ lạnh một tiếng.

Cao Nam cũng không để ý, dường như là thói quen rồi.

Phòng bên cạnh, Diệp Vĩ Gia la lên, nhảy một phát lên giường.

“Cư nhiên là thật à!” – Cậu lẩm bẩm.

Mộ Hàn nhìn cậu, nở nụ cười.

Đêm đó, Diệp Vĩ Gia ngủ rất ngon.

Diệp Vĩ Gia nằm mộng, thấy chuyện trước đây.

Khi đó cậu mới bốn năm tuổi mà thôi, đi theo một nam hài, thanh âm trẻ con gọi: “Ca ca, ca ca, đi chậm thôi, chờ em!”

Nam hài phía trước không kiên nhẫn, quay lại kéo tay cậu, còn mắng: “Ngu ngốc!”

Cậu cũng không ngại, cười ha hả kéo tay nam hài đó, miệng còn gọi ca ca.

Cậu mơ mơ hồ hồ nhớ rõ cảnh tượng đó, nam hài kia quay đầu lại nhìn cậu, nhưng cậu lại không nhìn rõ mặt của y.

Bên này Diệp Vĩ Gia ngủ ngon, bên kia Mộ Phi lại ngủ không được, hơn nữa là rất không được.

Cho nên gã không tham gia hoạt động hôm sau, mà ở lại khách sạn ngủ.

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Vĩ Gia nhanh chóng chạy đến phòng bên cạnh xem Mộ Phi thế nào. Mộ Phi vừa nhìn thấy cậu, liền phi ngay một cái gối đầu về phía cậu, may là gối đầu mềm, rơi trúng người cũng không việc gì.

Diệp Vĩ Gia cười hì hì: “Xem anh còn khỏe lắm đấy nhỉ, sao lại bảo là mệt đến không nhắc nổi người dậy? Vậy lần này không phải là anh đến sao?”

Mộ Phi nằm trên giường tròng mắt nhìn cậu: “Chuyện tối hôm qua tôi còn muốn tính sổ với cậu đây. Cậu chạy cũng nhanh thật đấy!”

Diệp Vĩ Gia ném gối đầu lại, ngồi xuống giường: “Có chuyện gì vậy?”

Mộ Phi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cậu, vẻ mặt hung ác: “Tôi đánh chết cậu luôn!”

“Tối qua hai người không cãi nhau?”

“Cậu cảm thấy vì sao chúng tôi phải cãi nhau?”

“Không hảo hảo nói chuyện?”

“Chúng tôi có cái gì mà nói?”

Diệp Vĩ Gia trước là quan tâm gã, sau là muốn đùa cợt một chút, nhưng Mộ Phi đều không có động tĩnh gì, khiến cậu buồn bực phần nộ nói: “Bình thường anh vẫn không đứng đắn, hôm nay tôi đứng đắn quan tâm hỏi chuyện anh, anh lại không nói. Thôi, quên đi, anh cứ ở đó mà tự ngược bản thân đi.”

Mộ Phi cười cười: “Cậu cứ đi đi, khi nào tôi nghĩ thông sẽ nói với cậu.”

Diệp Vĩ Gia có chút hoài nghi nhìn gã, nghĩ lại vẫn là quên đi, dù sao gã cũng không muốn nghĩ đến cái tình cảm này, bọn họ đều là người lớn rồi, họ tự có cách giải quyết cho riêng mình.

Diệp Vĩ Gia đi rồi, Mộ Phi nằm trên giường lẩn qua lẩn lại, không ngủ được.

Đêm qua, gã cùng với Cao Nam quả thực là chưa nói gì.

Lúc chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, Cao Nam tự nhiên mở miệng hỏi gã: “Mấy năm nay người sống thế nào?”

Lúc ấy hai mắt Mộ Phi mở to nhìn trần nhà, đèn đã tắt, trong phòng tối đen một mảnh, trong bóng đêm, gã cứ mở to mắt như vậy.

Yên lặng, giằng co một lúc thật lâu, gã thản nhiên nói: “Hoàn hảo.”

“Người giận ta?” – Cao Nam hỏi.

“Không có.”

Thanh âm gã vẫn thản nhiên như cũ, tức giận sao? Hình như là có chút tức giận! Lúc hắn vừa mới đi, gã đã rất tức giận, sau đó, bận rộn công tác làm gã quên giận, nhưng mà đến khi hắn trở lại, cũng không nói một lời với gã, khiến trong lòng gã có chút khổ sở, thậm chí là còn tức giận hơn, càng hỗn loạn hơn.

Trong bóng đêm, gã vẫn nghĩ Cao Nam có thể nói gì đó, thậm chí gã còn chờ mong hắn sẽ nói gì đó, nhưng hắn cái gì cũng không nói.

Gã không ngủ được, đã lâu lắm rồi gã chưa từng mất ngủ, vậy mà lại bị cái người nằm ngay bên cạnh làm cho mất ngủ.

Cả đêm, gã suy nghĩ rất nhiều, khiến tâm tình không yên.

20. Chương 20: Vì Sao Lại Thích???

Ngày hôm sau là đi tây tuyến. Lộ trình tây tuyến so với đông tuyến xa hơn rất nhiều. Chủ yếu là đi thăm Kiền Lăng cùng Pháp Môn Tự, vì đường xa, nên thời gian đi xe cũng dài, vì thế mọi người đều tranh thủ ngủ một chút.

Ngày thứ ba chủ yếu là đi trong nội thị, Chung Cổ Lâu, Minh Tường Thành, bảo tàng lịch sử Thiểm Tây, buổi tối đi Hoa Sơn. Gần mười giờ mọi người bắt đầu lên Hoa Sơn, Mộ Phi khi đó còn ồn ào đi trước, có người không để ý tới gã, mới đầu còn khuyên gã không nên đi bên đó, sau lại phải đi theo.

Buổi tối lên núi, hừng đông có thể đón gió đông, xem mặt trời mọc. Rất nhiều du khách đến Hoa Sơn không phải chỉ đi ngắm núi non mà là để ngắm mặt trời mọc, cho nên rất nhiều người chọn buổi tối lên núi.

Đường lên Hoa Sơn cũng không phải dễ đi, mà đi buổi tối cũng có cái hay, đó là mình không nhìn thấy vách núi, cư nhiên sẽ không sợ hãi, đến ngày hôm sau xuống núi mới phát hiện ra đường thực sự là khó đi như vậy.

Mộ Phi rơi vào trường hợp đó.

Ngắm mặt trời mọc, cảnh đẹp như vậy, có mệt đến chết cũng thấy đáng giá, đợi cho đến khi bọn họ xuống núi, gã trợn tròn mắt, không thể tin những gì mình nhìn thấy: “Chúng ta tối qua lên bằng đường này sao? Không thể tin được, mình có khả năng đi được lên đỉnh.”

Diệp Vĩ Gia vỗ vai gã, cười nói: “Cũng không phải là lên ở chỗ này, đường lên Hoa Sơn không phải chỉ có một con đường này.”

Mộ Phi cảm thấy có chút sợ hãi, nếu tối qua gã rẽ ở chỗ ngã ba, chẳng phải là sẽ rơi xuống tan xương nát thịt sao? Nghĩ tới đây, gã không khỏi run rẩy.

Có du khách tối qua cũng lên, giờ đang chuẩn bị xuống núi, nói chuyện: “Nghe nói năm nao ở Hoa Sơn cũng có người rơi xuống khỏi vách núi, nên cẩn thận một chút.”

Mộ Phi lắc đầu, không dám nghĩ nhiều, nói với Diệp Vĩ Gia: “Lần sau có đi núi thì đừng có rủ tôi, tôi nhất chết lắm, còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.”

Diệp Vĩ Gia cười nhạo hần một phen, liền không để ý tới gã, theo Mộ Hàn tìm đường xuống núi. Đi từ đông đến tây loanh quanh cũng mất vài giờ.

Diệp Vĩ Gia khi thấy khối bia đề Hoa Sơn luận kiếm kia liền kích động, trước kia xem anh hùng xạ điêu, có viết Hoa Sơn luận kiếm, không nghĩ bây giờ có thể gặp tấm bia này, không quan tâm là thật hay giả, đều cảm thấy hưng phấn.

Rất nhiều du khách cũng giống cậu, cảm thiết kiếm đứng trước bia đã chụp ảnh.

“Trông thật gốc ghéech.” – Mộ Phi cười nhạo cậu.

“Tôi khẳng định trước đây anh chưa từng đọc truyện Kim Dung! Tuổi thơ của anh chắc chắn thiếu hụt!” – Diệp Vĩ Gia lườm gã.

Diệp Vĩ Gia nhận thiết kiếm trong tay du khách khác, cảm giác cảm thiết kiếm rất tốt, cậu sửa sang quần áo, tạo dáng để Mộ Hàn chụp ảnh. Dọc theo đường đi, Mộ Hàn đứng là bị biến thành thợ chụp ảnh.

Tuổi thơ? Từ này đối với y sao nghe xa vời thế? Chính y còn không nghĩ ra lúc đó y đang làm gì?

Đang ngây người, thấy Diệp Vĩ Gia kêu y qua chụp ảnh. Mộ Hàn nhờ một đồng nghiệp chụp cho bốn người bọn họ một tấm ảnh, Mộ Phi không cam lòng bị kéo ra, trên mặt là vẻ thần nhiên không biểu tình.

Gã đứng là mệt muốn chết, vừa ngồi lên xe, cảm thấy mệt rã rời, một lát sau liền ngủ. Gã ngồi dựa vào cửa sổ, trên đường đi là ngồi cạnh Diệp Vĩ Gia, nhưng ngủ được một lát, liền thay đổi người. Đợi đến khi tỉnh ngủ, gã mới phát hiện ra mình dựa vào vai Cao Nam ngủ ngon lành, lập tức liền nhảy dựng lên, đầu đập trần xe, đau đến nhe răng trợn mắt.

Cao Nam ôn nhu nhìn gã, trong mắt ẩn ẩn một tia thương đau, Mộ Phi hung tợn trừng mắt nhìn hắn, Diệp Vĩ Gia nhìn gã cười sung sướng, càng khiến cho Mộ Phi tức điên lên, cố kiềm chế để không mắng cậu ngay trên xe.

Điểm đến cuối cùng trong nội thị đó là Đại Thanh Thực Tự, Thư Viện Môn, rừng bia, Nhạn Tháp lớn nhỏ. Buổi tối tám giờ ở Quảng trường Nhạn Tháp xem biểu diễn nhạc nước, đây là nơi biểu diễn nhạc nước lớn nhất châu Á, quả thực rất đẹp.

Thời điểm nước phun lên, Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Phi chạy tới bên hồ, người ta đã cấm không được xuống, nhưng du khách luôn thích tới đó để chụp ảnh, cảnh tượng đẹp như thế luôn làm cho người ta không kìm lòng mà muốn lưu lại, thậm chí là muốn đến gần một chút.

Diệp Vĩ Gia và Mộ Phi nhịn không được chạy xuống, còn kéo cả Mộ Hàn và Cao Nam xuống theo. Nước được phun ra theo âm nhạc, thanh mà động, nước lạnh đột nhiên phun lên, bắn tung tóe lên người bọn họ.

Rõ ràng đã sớm không còn là trẻ con, nhưng lúc này đều là tâm tình của trẻ con, muốn trẻ lại để lại làm trẻ con lần nữa, vui chơi thỏa thích.

Buổi tối trở lại khách sạn, Diệp Vĩ Gia vẫn còn hưng phấn, lại nghe thấy Mộ Hàn nói chuyện điện thoại với Lâm Phỉ Phỉ, liền ngồi trên giường nhìn Mộ Hàn, cậu nghĩ nếu Lâm Phỉ Phỉ cùng đi lần này thì hay biết bao.

Đợi Mộ Hàn nói chuyện điện thoại xong, Diệp Vĩ Gia liền hỏi: “Phỉ Phỉ có chuyện gì sao? Vì sao lần này cô ấy lại không đi?”

Mộ Hàn đặt điện thoại lên bàn, mệt mỏi tựa vào ghế: “Cũng không có chuyện gì, cô ấy không thích đi cùng đoàn.”

Hồi học đại học, Diệp Vĩ Gia rất ít đi du lịch, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi du lịch cùng Lâm Phỉ Phỉ lần nào, điểm này đương nhiên là cậu không biết.”

Nhắc tới Lâm Phỉ Phỉ, cậu lại nhớ đến lập trường của mình.

Diệp Vĩ Gia kiên định nói: “Mộ Hàn, bất luận thế nào, tôi cũng muốn đem Phỉ Phỉ cướp về.”

Mộ Hàn hơi sững sốt, tay không tự giác nắm chặt lại, nhú mào, trầm mặc trong chốc lát, tự mình bình tĩnh lại, liền hỏi: “Cậu thích Lâm Phỉ Phỉ ở điểm nào? Vì sao cậu lại thích cô ấy?”

Diệp Vĩ Gia bị câu hỏi của Mộ Hàn làm cho ngắc ngứ cả người, cậu dường như chưa tự hỏi qua vấn đề này, cậu với Lâm Phỉ Phỉ cứ tự nhiên đến với nhau, Lâm Phỉ Phỉ là người nhanh mồm nhanh miệng, thích một người là thích, nàng cũng trực tiếp tỏ tình với Diệp Vĩ Gia, sau đó hai người bên nhau, ba năm.

Mà cậu vẫn luôn bỏ qua một vấn đề trọng yếu, mà vấn đề trọng yếu này lại vừa được Mộ Hàn hỏi, cậu lập tức ngắc ngứ, vì sao mình lại thích nàng, thích ở điểm nào, cậu ngay lập tức không thể nói gì.

Cậu suy nghĩ một lát, nhưng không nghĩ ra cái gì để nói, liền quay sang Mộ Hàn: “Không vì cái gì cả, thích là thích thôi, làm sao có thể hứa hẹn cái gì?”

Mộ Hàn cười khẽ, không nói gì.

Thích chính là thích, vì sao em phải cần thời gian dài như thế để nghĩ về vấn đề này? Vì cái gì em lại có vẻ mặt mất tự nhiên khi nói những lời này?

Kỳ thật, em có thể buông tay được rồi, chính là vấn đề thời gian thôi.

Cậu mua cho Lâm Phỉ Phỉ rối da cùng hình cắt giấy, còn có một chút đồ ăn. Hôm đi làm, cậu mang mấy thứ đó đưa cho Lâm Phỉ Phỉ, nàng cảm ơn, còn hỏi cậu đi Tây An có vui không, cậu vui vẻ kể chuyện, nếu không phải đi làm, cậu có thể kể cả ngày không hết chuyện.

Cậu hẹn trước địa điểm với Lâm Vũ, tan tầm liền mang đồ đi tìm Lâm Vũ.

Lâm Vũ thấy cậu cao hứng, vui mừng nhận quà, hâm mộ nói: “Diệp Tử, công ty người phúc lợi thật tốt, du lịch sáu ngày năm đêm, hiện tại làm gì có công ty nào đãi ngộ tốt vậy, ta cũng muốn đến công ty người làm việc.”

Diệp Vĩ Gia cười: “Đúng, rất tốt, người bỏ bên đây sang đây cũng được, có người quen cũng tốt.”

Lâm Vũ không khỏi thở dài: “Người cho là ai cũng tốt số như người sao, vào công ty lớn, đãi ngộ tốt, còn ta đây mệnh khổ, mỗi ngày làm như trâu, còn kém lấy quần lót đồ mặc bên ngoài, đi triển lãm ta là siêu nhân nữa thôi.”

Diệp Vĩ Gia ngẩn ra: “Người mới đi làm không lâu, không đến ba tháng, mà mệt như vậy sao?”

Lâm Vũ khổ sở: “Đúng thế, mỗi ngày cứ như đi đánh giặc ý.”

Diệp Vĩ Gia an ủi hân: “Ký đến chi tắc an chi (có ai hiểu câu này không chỉ dùm mình), từ từ rồi sẽ đến, hiện tại làm gì cũng không dễ dàng, người xem, một năm ngành của chúng ta có bao nhiêu người ra trường, chúng ta kiếm được việc là tốt lắm rồi.”

Lâm Vũ uống một ngụm bia, thở dài một tiếng: “Ngẫm lại, đi học vẫn là sướng nhất, không có gì phiền não, lại còn được vui chơi giải trí thoải mái.”

“Ta cũng thấy nhớ Dư ca với Lão Tứ.”

Ngẫm lại thời gian học đại học, cái gì cũng không cần quan tâm, khi thi chỉ cần qua là được, sáu mươi điểm là đủ, thời gian chơi còn nhiều hơn thời gian học.

Có khi ngồi nghĩ, làm trẻ con vẫn là thích nhất.

Hai người càng nói chuyện càng hăng, kể lại những chuyện hồi còn học, rồi cười to.

21. Chương 21: Thân Mật Như Thế...

Nháy mắt đã đến tháng mười, thời tiết dần dần chuyển lạnh, lá cây đã rụng, thành một lớp thảm lá khô trên mặt đất, mỗi khi bước lên lại nghe tiếng lạo xạo.

Diệp Vĩ Gia có chút buồn bực, đã được mười tháng, quan hệ giữa cậu với Lâm Phi Phi không có gì tiến triển, mà quan hệ của cậu với Mộ Hàn lại tốt hơn nhiều. (Cái này là đương nhiên, sao em nó lại phải bực mình nhỉ)

Diệp Vĩ Gia với Mộ Hàn làm cùng công ty, lại một người tầng trên, một người tầng dưới, vì thế Diệp Vĩ Gia liền đi ké xe của Mộ Hàn tới công ty. Kỳ thật chuyện này ban đầu Diệp Vĩ Gia cũng không đồng ý, sau vài ngày đi lại bằng xe công, có chút phát điên, Mộ Hàn liền đề nghị cậu cùng đi, dù sao một xe chỉ mình y đi cũng rộng rãi, thêm một người cũng không ảnh hưởng gì, Diệp Vĩ Gia cũng không nản nhó, liền đáp ứng.

Thói quen sống của Mộ Hàn rất tốt, buổi sáng sáu giờ rời giường, tự mình làm bữa sáng, bảy giờ rưỡi xuất môn, khoảng nửa giờ là tới công ty, tám giờ vào làm, còn không có thời gian rảnh để pha một tách cà phê. Diệp Vĩ Gia lại không giống vậy, cậu rất lười, lại ở một mình nên chuyện nấu cơm là điều không thể có, thế nên bữa sáng cũng là ăn bên ngoài.

Khi Mộ Hàn phát hiện Diệp Vĩ Gia mỗi ngày đều mua hai phần đồ ăn sáng, rốt cục không nhịn được hỏi cậu: “Vì sao ngày nào em cũng mua hai phần đồ ăn sáng?”

“Tôi ăn nhiều, không được sao!” – Diệp Vĩ Gia liếc mắt, mở cửa xe, vào công ty.

Mộ Hàn sững sờ, liền lái xe vào bãi đỗ.

Kỳ thật Diệp Vĩ Gia cũng không thể ăn nhiều như thế, cậu mua hai phần, một phần cho mình, một phần cho Lâm Phi Phi. Nhưng ngay từ đầu Lâm Phi Phi đã không nhận, nói mình đã ăn ở nhà rồi. Nhưng Diệp Vĩ Gia kiên trì năm sáu hôm như vậy, nằng không thể không nhận, dần dần cũng thành thói quen để cậu mua đồ ăn sáng cho mình.

Diệp Vĩ Gia sáng sủa hơn hử cùng Lâm Phỉ Phỉ ăn bữa sáng, sau đó về văn phòng, một đồng sự trong phòng đều nghĩ hai người họ đang yêu nhau, vài nữ đồng nghiệp còn hâm mộ nói: “Lâm Phỉ Phỉ, cậu thật hạnh phúc, mỗi ngày đều có người mua bữa sáng tình yêu đến cho.”

Lâm Phỉ Phỉ cười nói: “Thật vậy sao, nếu cậu thích mình nhường cho cậu đấy.”

Nữ đồng nghiệp trêu ghẹo nàng: “Được thôi.”

Mọi người trong ban đều truyền tai nhau chuyện tình của Diệp Vĩ Gia với Lâm Phỉ Phỉ. Diệp Vĩ Gia cứ coi như không có gì, Lâm Phỉ Phỉ lại có điểm phiền, nàng muốn giải thích, nhưng sự việc lù lù trước mắt, mọi người đều thấy, muốn nói cũng không thể nói được, há miệng mắc quai.

Hai tuần cứ thế trôi qua, Diệp Vĩ Gia ngồi xe Mộ Hàn, mua hai phần bữa sáng đến công ty, cậu vừa đến không lâu, Mộ Hàn liền đến ban của họ, trong tay còn cầm một gói to, Lâm Phỉ Phỉ thấy Mộ Hàn, liền cười tươi đi tới.

“Sao anh lại đến đây?”

Mộ Hàn gỡ gói to trong tay, vẻ mặt ôn nhu: “Anh mang đồ ăn sáng đến cho em, buổi sáng anh có thói quen ăn ở nhà, nên làm nhiều một chút, mang cho em.”

Lâm Phỉ Phỉ tươi cười tiếp nhận: “Vẫn còn sớm, mình xuống nhà ăn đi.”

Mộ Hàn cười cười, nhìn thoáng qua thấy Diệp Vĩ Gia đứng ngây ra ở đó, cười với cậu, rồi giục Lâm Phỉ Phỉ đi.

Nữ đồng nghiệp Tiểu Phương tiến đến: “Diệp Vĩ Gia, kia không phải nam nhân dễ nhìn lần trước đi hát cùng chúng ta sao? Hình như là bạn trai Lâm Phỉ Phỉ đúng không?”

Diệp Vĩ Gia có chút phiền toái nói: “Thế là sao?”

Tiểu Phương nói: “Cậu cũng biết người ta có bạn trai, mỗi ngày còn mua bữa sáng cho cô ấy, cậu định làm tiểu tam phá hoại tình cảm của người ta sao?”

Diệp Vĩ Gia tức giận cầm bữa sáng trong tay đặt xuống bàn, trừng mắt liếc nàng: “Sao lại bảo tôi là Tiểu Tam, hẳn ta mới là Tiểu Tam!”

Tiểu Phương lườm một cái, không thèm để ý đến cậu nữa, Cao Nam cầm phần bữa sáng trên bàn, cười nói: “Vừa vặn hôm nay ta chưa ăn sáng, cho ta đi.”

Hôm sau, Diệp Vĩ Gia lại ngồi xe Mộ Hàn, cậu không mua đồ ăn, mà là Mộ Hàn mỗi ngày mang theo đồ ăn đến ban của cậu tìm Lâm Phỉ Phỉ, mà tất cả mọi người đều biết Lâm Phỉ Phỉ có bạn trai, là nhị thiếu gia của tập đoàn Mộ Thị.

Diệp Vĩ Gia thất bại.

Vừa lúc tan tầm, Mộ Phi gọi điện thoại tới.

Mấy ngày nay tâm tình Diệp Vĩ Gia không tốt, khẩu khí cũng không được dễ chịu, mở miệng đã nói: “Cái gì thế? Có việc thì nói có rắc thì phóng!”

Mộ Phi lúc đó vừa tan tầm, đang uống nước, nghe được vậy, liền sắc nước, vỗ ngực một lát mới nói được: “Là ai trêu chọc gì cậu, sao lại tức đến thế. Chúng ta đi tìm hấn báo thù, chém hấn một phát.”

Diệp Vĩ Gia tựa vào ghế, ngả đầu ra sau, buồn bực nói: “Không phải là em trai nhà anh sao, anh hỗ trợ cũng tốt.”

“Sao lại thế?”

“Anh tan tầm đi, chúng ta đi ăn cơm, anh mời!”

“Hắc, cậu bảo tôi đi ăn cơm, sao lại là tôi mời?” – Mộ Phi buồn cười, tay cũng bắt đầu thu dọn.

“Tâm tình của tôi đang không tốt, hơn nữa tiền lương của anh cũng cao, đương nhiên là anh phải mời rồi.”

Không lâu sau, Mộ Phi xuống dưới, Diệp Vĩ Gia đã đứng ở bên cạnh thang máy chờ gã.

Mộ Phi tiến đến cẩn thận đánh giá một phen, còn nhéo má cậu: “Hình như gầy đi.”

Diệp Vĩ Gia gạt tay gã ra, hai người họ tuy là làm việc cùng nơi, nhưng từ khi đi Tây An về, cũng chưa từng gặp mặt, vì Mộ Phi cũng bận việc.

Mộ Phi lái xe đưa cậu đi ăn cơm.

“Nói đi, đừng để buồn trong lòng, mới hơn một tháng không gặp, cậu gầy đi nhiều như vậy.” – Mộ Phi đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Vĩ Gia lấy cốc bia uống một hơi, thở dài: “Tôi chưa nói cho anh phải không? Em trai anh cướp bạn gái tôi.”

Mộ Phi mở to hai mắt nhìn cậu: “Cậu nói Lâm Phỉ Phỉ?”

Nữ hài tử kia gã đã gặp qua hai lần, một lần là đi bàn chuyện, vừa đúng lúc gặp Mộ Hàn với nàng ăn cơm ở bàn bên kia, gã liền qua chào hỏi, còn gặp Cao Nam sau đó uống say không biết gì. Lần thứ hai là ở dưới lầu của công ty, Mộ Hàn khi đó mới chính thức giới thiệu là bạn gái, khi đó gã mới biết tên nàng.

Diệp Vĩ Gia gật đầu: “Tôi với Lâm Phỉ Phỉ yêu nhau ba năm, y đột nhiên nhảy vào, cướp Lâm Phỉ Phỉ đi, sao y có thể làm thế chứ, làm người thứ ba phá hoại tình cảm người ta.”

Mộ Phi cười vỗ vai cậu: “Chia tay thì chia tay, có sao đâu, rồi sẽ tìm được người khác tốt hơn.”

“Sao có thể dễ dàng thế được? Chúng ta yêu nhau ba năm, ba năm, chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có? Tôi thừa nhận Mộ Hàn là người tốt, rất biết quan tâm chăm sóc, đối với Phỉ Phỉ cũng rất tốt, tôi cũng thích y.”

Mộ Phi nhìn bộ dáng bị thương của cậu, đột nhiên nhớ tới lần đầu hai người gặp mặt, cậu cũng mang bộ dạng thất thần uống rượu ở quán bar, còn say khướt, xông vào WC thấy gã đang làm tình cùng người khác. Hóa ra đó là lúc cậu thất tình, lúc trên giường cùng hân cũng kêu “Phi Phi”, không phải gã, mà là Phỉ Phỉ.

Nụ cười trên mặt Mộ Phi chậm rãi nhạt đi một chút: “Quên một người không phải dễ dàng, nhất là người mình thích, chỉ cần cậu luôn nghĩ mình quên nàng, rồi sẽ quên thôi.”

Diệp Vĩ Gia nói: “Nếu như mình không muốn quên thì sao?”

“Làm người đừng ương ngạnh như thế, không cần vì chuyện tình cảm nhỏ nhặt mà buồn phiền.” – Mộ Phi khuyên.

“Tôi vốn vẫn ương ngạnh thì sao?” – Diệp Vĩ Gia hỏi.

“Vậy thì chỉ có chính mình đau khổ mà thôi.”

“Anh nói chẳng đúng chút nào, làm anh mà không quản em trai mình chặt chẽ, không dạy bảo tốt, anh chưa nghe nói thà hủy mười tòa miếu còn hơn hủy một con người sao?”

“Cậu cũng biết câu này?”

“Anh cho là tôi không có học thức giống anh sao!”

....

Tính Mộ Phi chính là như vậy, hai người đang nói chuyện đứng đắn, gã có thể hướng đề tài sang chuyện khác ngay, làm cho người nói chuyện không biết ngay từ đầu gã muốn cái gì.

Mộ Phi phải lái xe, cho nên không uống nhiều, Diệp Vĩ Gia tâm tình không tốt, nên uống không ít, cả người say khướt, Mộ Phi phải lái xe đưa cậu về nhà.

Sau khi trở về, Diệp Vĩ Gia vừa đến tiểu khu liền nôn mửa, sau đó cả người mềm nhũn, Mộ Phi rất vất vả mới có thể đem cậu lên đến tầng sáu, mệt đến mức không thể lên đến tầng bảy, lại không muốn lên, liền gõ cửa nhà Mộ Hàn.

Mộ Hàn mặc áo ngủ ra mở cửa, thấy Mộ Phi đỡ Diệp Vĩ Gia đứng ngoài cửa, một mùi rượu nồng nặc truyền đến.

“Sao lại uống nhiều rượu như vậy?” – Mộ Hàn giúp một tay đỡ Diệp Vĩ Gia say như chết vào nhà.

Mộ Phi thả người xuống sô pha, thở phò phò nói: “Không phải đều do em sao! Đoạt bạn gái của cậu ta, làm cậu ta tâm tình không tốt.”

Mộ Hàn nhíu mày, nhìn Diệp Vĩ Gia nằm trên sô pha, mặt đỏ bừng, khoe miệng khe nhếch lên, mắt nhắm chặt.

“A, chăm sóc cậu ấy cho tốt, anh về đây.” – Mộ Phi thấy y không nói gì, cũng không nói thêm gì, chỉ dặn dò mấy câu, đem người giao cho y, em trai gã dù gì cũng là người cẩn thận, giao người cho nó gã cũng yên tâm.

Mộ Hàn gật gật đầu, tiễn Mộ Phi về.

Mộ Hàn bước đến sô pha, ngồi xổm xuống, nhìn Diệp Vĩ Gia. Thấy tóc trên trán cậu có chút hỗn độn, Mộ Hàn đưa tay vuốt lại tóc cho cậu, gạt sang một bên, để lộ ra cái trán trơn bóng, hàng lông mi đen dài, khuôn mặt đỏ ửng vì uống rượu, tay y không tự giác khe vuốt ve khuôn mặt cậu, nhẹ giọng thở dài.

Mộ Hàn bế Diệp Vĩ Gia vào phòng ngủ, đặt trên giường, giúp cậu đắp chăn, sau đó chính mình nằm xuống bên cạnh, một tay để cho cậu gối đầu lên, một tay đặt lên hông cậu, ôm cả người cậu vào ngực.

Y không nhớ rõ đã bao lâu rồi hai người không ngủ chung với nhau như vậy, khi y một lần nữa gặp lại cậu, liền nghĩ muốn ôm cậu vào ngực, nhưng chỉ là ý nghĩ mà thôi, lần này được ôm thật như vậy, khiến y có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Loại cảm giác này rất chân thật mà lại rất đẹp.

22. Chương 22: Hợp Tác...

Buổi sáng khi tỉnh lại, Diệp Vĩ Gia cảm thấy đầu có chút đau, cậu xoay người xuống giường, vừa xoa đầu vừa cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Đợi đến khi thấy Mộ Hàn, cậu mới nhận ra điểm không thích hợp đó, đây không phải nhà cậu, mà là nhà Mộ Hàn.

Mộ Hàn vừa ra khỏi phòng bếp thì thấy Diệp Vĩ Gia ngây ngốc đứng ở phòng khách, đoán được cậu đang nghĩ gì, liền giải thích: “Tôi qua cậu uống rượu, anh tôi đưa cậu đến đây nhờ tôi chăm sóc cậu, cậu có muốn về nhà tắm rửa một chút không, lát xuống ăn cơm, tôi nấu xong rồi, ăn xong chắc sẽ khá hơn.”

Diệp Vĩ Gia gật gật đầu, liền về nhà tắm rửa, tắm xong cũng không khách khí mà xuống dưới ăn cơm, cậu thực sự là rất đói bụng, tối hôm qua uống nhiều quá, hôm nay ngủ đến hơn mười một giờ, may mà thứ bảy không phải đi làm.

Mộ Hàn làm một bát canh, cải thìa xào, trứng chưng cà chua, sườn kho, canh đậu phụ trứng, có thể xem là thanh đạm, nhưng rất ngon miệng.

Diệp Vĩ Gia ăn no rồi, Mộ Hàn liền bắt đầu dọn dẹp, còn bảo với cậu: “Tôi rửa bát, cậu ra phòng khách xem ti vi đi.”

Diệp Vĩ Gia lúc ấy có điểm choáng váng, Mộ Hàn là hình tượng nam nhân hoàn hảo, cậu cảm thấy có chút rầu rĩ, so với mình thì y tốt hơn nhiều.

Anh ta nấu ăn ngon như vậy, còn cậu thì chỉ biết mỗi món mì tôm mà thôi.

Anh ta còn cao to đẹp trai, tính tình ôn hòa, cậu tuy bộ dạng cũng không kém, nhưng là tính tình lại không tốt được như vậy, hay cái gì.

Gia đình anh ta điều kiện lại tốt, có tiền có thế, còn cậu, cái gì cũng không có, chỉ là người làm công cho người ta, điều kiện gia đình cũng không bằng.

....

Diệp Vĩ Gia nghĩ nghĩ, có chút nản lòng.

Về mặt cậu cô đơn ngồi trước màn hình TV, nhưng trên đây đang chiếu tiết mục gì, cậu cũng không có tâm trạng để xem.

Mộ Hàn dọn dẹp xong, đến phòng khách liền thấy Diệp Vĩ Gia ngồi ngẩn người trên sofa, liền hỏi: “Cậu đang nghĩ cái gì thế?”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc, sau đó có chút mất tự nhiên cầm lấy điều khiển từ xa: “Không nghĩ gì, chỉ là cuối tuần nhàm chán, không biết làm gì.”

Mộ Hàn ngồi xuống bên người cậu: “Ở nhà cũng tốt.”

Trong giây lát, Diệp Vĩ Gia không biết phải nói gì, nhìn chằm chằm tivi, trên đó đang phát chương trình thể thao.

Di động Mộ Hàn đột nhiên vang lên, y đến ban công nghe điện thoại, Diệp Vĩ Gia nhìn theo bóng dáng y, thở dài một tiếng, tựa vào sofa, có chút nhàm chán đối kênh.

Mộ Hàn nghe điện thoại xong liền đi vào phòng khách, Diệp Vĩ Gia gãi đầu, đứng lên nói: “Tôi về đây,... cảm ơn vì tối qua đã chiếu cổ, còn có, cảm ơn bữa trưa của anh.”

Mộ Hàn cười ôn hòa: “Àn, không có gì, buổi chiều ở nhà nghỉ ngơi đi. Chiều nay tôi có chút việc, lát phải ra ngoài một chút.”

Diệp Vĩ Gia gật gật đầu, tạm biệt Mộ Hàn, lúc bước lên cầu thang về nhà, cậu thấy có điểm kỳ quái, nhưng không thể diễn tả được.

Về đến nhà, Diệp Vĩ Gia nằm vật lên giường, nhìn lên trần nhà, như là nghĩ thông suốt chuyện gì, trong lòng sáng hẳn lên, còn rất thoải mái.

Cậu xuống giường, lấy di động, gọi cho Lâm Vũ, không đợi Lâm Vũ nói, cậu đã hưng phấn: “Lâm Vũ, ta đã nghĩ kĩ rồi.”

Lâm Vũ không hiểu gì: “Từ từ đã, người nói hiểu rõ cái gì?”

“Phải nghĩ biện pháp rút ngắn chênh lệch, tận lực vượt qua y.”

“Cho nên?” – Lâm Vũ lại ngáp một cái tối hôm qua tăng ca cả đêm, khiến hần mệt chết, đến giờ vẫn còn ngủ, nhận được điện thoại của Diệp Vĩ Gia lại nghe thấy cậu nói linh tinh gì đó.

“Cho nên ta quyết định học nấu ăn!” – Diệp Vĩ Gia hạ quyết tâm nói – “Người ta vẫn nói con đường chinh phục một người đầu tiên là từ dạ dày.”

“Diệp Tử, người có bị bệnh gì không?”

“Người mới có bệnh á, tối tới nhà ta ăn cơm, ta nấu cho người.”

Diệp Vĩ Gia nói xong, treo điện thoại, Lâm Vũ ở đầu bên kia nằm trên giường, người run lên, vừa nhắm mắt đã lập tức mở ra, nấu cơm, cậu ta quả thật là điên rồi.

Lâm Vũ ngủ no mắt mới đến nhà Diệp Vĩ Gia, đứng dưới lầu gọi điện cho cậu, lúc đó mới hơn năm giờ, Diệp Vĩ Gia nói: “Người chờ ta ở đó, ta xuống dưới tìm người.”

Lâm Vũ đứng dưới gốc cây chờ cậu, một lát sau, Diệp Vĩ Gia xuống dưới, liền nói: “Người muốn đi đâu?”

“Đi siêu thị mua đồ chứ còn đi đâu, ta không phải nói là tối nay ta nấu cơm cho người sao?” – Diệp Vĩ Gia cười sáng lạn.

Lâm Vũ cả kinh, cả người run rẩy, kém chút nữa là ngã xuống: “Ta còn nghĩ là người nói đùa cơ, hóa ra là thật sao!”

Diệp Vĩ Gia trịnh trọng gật đầu: “Đương nhiên là thật, chuyện này có thể đùa sao?”

Lâm Vũ kinh hách, bị Diệp Vĩ Gia lôi kéo đi siêu thị.

Diệp Vĩ Gia lên mạng nghiên cứu một chút thực đơn, cậu nhìn thấy món nào cũng phức tạp, liền nghĩ nên làm món gì đơn giản một chút, giống như mấy món trưa này Mộ Hàn làm, chắc cũng đơn giản. Cậu nhìn công thức, lấy giấy bút ghi lại, đến siêu thị tìm đúng mục tiêu.

Mua sắm xong cũng đến bảy giờ, hai người mang đồ về nhà, Diệp Vĩ Gia hưng phấn, đem đồ vào phòng bếp, Lâm Vũ tựa vào cửa bếp cười nói: “Diệp Tử, người có làm được không?”

Diệp Vĩ Gia lấy đồ trong túi ra, tràn đầy tin tưởng nói: “Đương nhiên rồi, người ra phòng khách xem ti vi đi, đừng cản trở ta, chờ ăn cơm là được.”

Lâm Vũ vẫn có chút lo lắng, nhìn nhìn Diệp Vĩ Gia, xoay người vào phòng khách, thăm nghĩ, thôi quên đi, cậu ta muốn làm gì thì làm, dù sao mình cũng đã mua mì tôm, nếu như đồ ăn cậu ta làm không nuốt được thì ăn mì tôm vậy.

Lâm Vũ nhàm chán xem ti vi, thỉnh thoảng lại quay qua phòng bếp xem thể nào, bên kia Diệp Vĩ Gia còn đang sốt đầu mẻ trán, còn có thể thấy cậu ta chửi bậy. Lâm Vũ rất muốn nói cậu ta đừng làm nữa, bọn họ ra ngoài ăn cũng được, nhưng lại không dám. Diệp Vĩ Gia vốn ương ngạnh, muốn làm là làm, cậu ta tràn đầy tin tưởng sẽ làm được đồ ăn, nếu lúc này mà dă kích cậu ấy, khẳng định là cậu ta sẽ nhảy dựng lên mắng chửi mình, không bằng để cậu ta tự dă kích mình đi.

Chín giờ, Diệp Vĩ Gia cuối cùng cũng từ phòng bếp đi ra, bưng mâm cơm đến phòng khách, Lâm Vũ sung sướng đi qua, vừa nhìn thấy, nụ cười trên môi héo đi trông thấy: “Diệp Tử, người nấu món gì thế?”

“Rau xào.” – Diệp Vĩ Gia chỉ vào một món còn có thể nhận diện được đó là cái gì, nói.

Trán Lâm Vũ nổi đầy hắc tuyến, kia có thể là rau xào sao? Rau người ta xào đều là màu xanh mướt, sao rau cậu ta xào thoát nhìn đen nhánh, lại còn từng đồng từng đồng thế kia.

Hắn lo lắng hỏi: “Cái này có thể ăn không? Người chắc chắn ăn vào sẽ không tiêu chảy?”

Diệp Vĩ Gia cười, không dám khẳng định nói: “Hắn là có thể ăn đi.”

Lại nhìn một đĩa khác, có thể nhìn thấy trứng chưng cà chua, nhưng sao lại thấy có hình dạng là lạ, trứng lại có chút dính dính. Còn một đĩa khác, không thể nhận ra là cái gì, trông đen thui.”

“Cái đen đen đó là gì?” – Lâm Vũ hỏi.

Diệp Vĩ Gia cười hắc hắc: “Ngô non xào thịt gà, cho hơi nhiều tương, nên bị cháy đen.”

Diệp Vĩ Gia nói xong liền đưa đĩa cho Lâm Vũ: “Người nếm thử xem.”

Lâm Vũ run rẩy nhìn cậu, đành phải nhận lấy đĩa, gấp một miếng có thể là thịt gà cho vào miệng, Diệp Vĩ Gia vẻ mặt chờ mong nhìn hắn: “Thế nào?”

Lâm Vũ gian nan cười: “Người tự nếm thử đi.”

Diệp Vĩ Gia lấy đĩa, gấp thịt gà cho vào miệng, bản thân cũng không thể nói được đó là mùi vị gì, cậu gian nan nuốt xuống, sau đó bảo Lâm Vũ: “Chúng ta ăn mì tôm đi.”

Lâm Vũ vui mừng nói: “Tốt!”

Vì thế đồ ăn bận bịu cả buổi làm ra bị cho vào thùng rác, hai người nấu mì tôm ăn.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vĩ Gia chạy xuống gõ cửa nhà Mộ Hàn, may mắn là y ở nhà. Mộ Hàn thấy Diệp Vĩ Gia có vẻ sốt một chút, sau đó liền nở nụ cười: “Sao vậy? Mới sáng sớm đã tìm tôi, có chuyện gì sao?”

“Anh dạy tôi làm đồ ăn đi!” – Diệp Vĩ Gia thành khẩn nói.

Mộ Hàn kinh ngạc nhìn cậu một chút, sau đó hồi phục tinh thần: “Sao tự dưng em lại muốn học nấu ăn?”

Diệp Vĩ Gia cười sáng lạn: “Thường xuyên ăn đồ ăn nhanh không tốt cho cơ thể, hơn nữa ăn đồ ăn nhanh cũng không thể bằng đồ mình tự nấu, hôm qua tôi ăn thử đồ anh nấu, thấy rất ngon, nên muốn học nấu vài món, để mẹ tôi khỏi cần nhằn tôi không biết tự lo liệu.”

Mộ Hàn hồ nghi nhìn vậy, biết cậu trong lòng hay tính toán mấy thứ nhỏ nhặt, nhưng cũng khó mà nói ra lời được, liền bảo: “Tôi thấy em chẳng qua chỉ là nhất thời hứng thú, muốn thử xem thôi.”

Nụ cười của Diệp Vĩ Gia ảm đạm đi vài phần, biết mình như vậy quả là có chút đường đột, bất quá không phải cậu muốn chơi, mà là có mục đích khác.

Cậu đang nghĩ xem nên nói gì, thì Mộ Hàn bảo: “Tôi với em đều ở một mình, tầng trên tầng dưới, tôi ngày nào cũng nấu cơm ở nhà, nếu em không ngại, có thể tới nhà tôi ăn cơm.”

Mộ Hàn nói xong, trong lòng cũng có điểm lo lắng, sợ cậu không đáp ứng, quả nhiên, Diệp Vĩ Gia nói: “Như vậy có vẻ không tốt lắm?”

Mộ Hàn nói: “Nếu em thấy ngại, mỗi tháng có thể đóng tiền, coi như là trả tiền cơm.”

“Anh có thể dạy tôi làm vài món không?” – Diệp Vĩ Gia hỏi.

“Khi tôi nấu cơm, em có thể ở bên cạnh xem, học hỏi một chút.”

Nghe Mộ Hàn nói vậy, Diệp Vĩ Gia cao hứng đến mức thiếu chút nữa thì lao đến ôm y rồi.

Vì thế, Diệp Vĩ Gia và Mộ Hàn từ hàng xóm lâu trên lầu dưới trở thành góp gạo thổi cơm chung.

Quan hệ hai người cũng tốt lên nhiều, mỗi ngày cùng nhau tan tầm về nhà, cùng đi siêu thị mua đồ ăn, sau đó về nhà Mộ Hàn, Mộ Hàn nấu, Diệp Vĩ Gia bên ngoài xem xét học hỏi, một hình ảnh rất ấm áp.

23. Chương 23: Không Nhận Thức Được

Thời gian thực sự qua mau, Diệp Vĩ Gia và Mộ Hàn cùng ăn với nhau đã được một tháng, Diệp Vĩ Gia cũng đã học được làm một số món đơn giản, nhưng hương vị vẫn kém so với Mộ Hàn. Mỗi lần như thế, Diệp Vĩ Gia lại có chút buồn bực, rõ ràng là cậu đã hết lòng học tập, vậy mà không thể làm ra mấy món ngon như của Mộ Hàn. Điều duy nhất đáng mừng là đồ ăn cậu làm không hề đen tuyền, còn có thể nhìn ra nguyên liệu của món ăn là thứ gì, ít nhất thì cũng có thể ăn được.

Bất quá vẫn có một điểm khiến Diệp Vĩ Gia đặc ý, bởi vì có một món ăn mà cậu nấu ngon hơn Mộ Hàn, không phải là món cao sang gì, mà là mì tôm, nấu với rau xanh và một cái trứng chim.

Có một hôm, Mộ Hàn về nhà muộn, nói là đã đói bụng, lên lầu gõ cửa nhà Diệp Vĩ Gia, hỏi cậu có gì ăn không. Diệp Vĩ Gia vốn lười, cuối tuần ở nhà lại chơi game, chơi đến khi đói bụng thì đi nấu mì tôm, lúc này cậu không lấy nước sôi úp mì mà cho vào nồi nấu hửn hoi.

Cậu mời Mộ Hàn vào nhà, sau đó vẻ mặt hưng phấn nói là vừa lúc cậu cũng đói bụng, liền lấy mì tôm ra, chui vào bếp nấu, đợi đến khi xong xuôi, Mộ Hàn thấy trong bát mì tỏa hương là một cái trứng chim với một ít rau xanh, thoát nhìn rất ngon miệng.

“Thật ngại quá, nhà tôi chỉ có mì tôm.” – Diệp Vĩ Gia bưng bát ngồi xuống bên cạnh Mộ Hàn, khẽ mỉm cười, có chút điểm lễ phép.

“Không sao.” – Mộ Hàn bưng bát, gấp một miếng, lập tức nói – “Mì này ăn rất ngon.”

Diệp Vĩ Gia vừa thấy Mộ Hàn khen mình, cảm thấy lâng lâng, cao hứng hỏi: “Ngon hơn so với anh làm sao?”

Mộ Hàn gật gù đầu: “Đúng vậy, ngon hơn cả tôi làm.”

Diệp Vĩ Gia càng thêm hưng phấn, Mộ Hàn nhìn cậu tươi cười, trong lòng cũng cao hứng, không nghĩ tới chỉ khen có hai câu mà cậu lại cao hứng đến thế.

Kỳ thật món mì tôm đơn giản như thế ai cũng làm qua, chính là ai làm, làm cho ai ăn. Nếu là người mình thích làm cho, đương nhiên là ngon rồi.

Diệp Vĩ Gia gần đây công việc bề bộn, bộ phận của họ liên tục nhận các hạng mục mới, khiến cậu rất vất vả, cố gắng đến năm ngày, cuối tuần có thể nghỉ ngơi hai ngày, cậu mệt mỏi dựa vào ghế, thở dài.

Cao Nam vừa ngẩng đầu đã thấy cậu ngã ra ghế, nhắm mắt, dùng tay nhu nhu thái dương, cầm lấy văn bản trên bàn cậu, xem xét: “Xem người kia, mệt đến thế sao?”

Tập giấy hạ xuống mặt bàn, trượt xuống đùi Diệp Vĩ Gia, cậu chậm chạp mở to mắt, có chút oán giận nói: “Đương nhiên mệt chứ! Người có nghe người ta nói, làm việc với máy tính nhiều dễ khiến cho các dây thần kinh suy nhược, dễ bị rụng tóc, không đến ba mươi tuổi sẽ bị hói đầu, mấy ngày gần đây ta cảm thấy tóc mình rụng khá nhiều rồi.”

“Có nghe qua, nhưng đây chỉ là cách nói khoa trương mà thôi, đều là do áp lực tâm lý tạo thành, người cứ thả lỏng là được, đừng suy nghĩ nhiều quá.” – Cao Nam ngồi trước máy tính, chăm chú biên tập các hạng mục.

“Ta còn trẻ như vậy, cũng không muốn đến khi quay đầu đã thấy mình thành Địa Trung Hải (hói đầu) – Diệp Vĩ Gia ai oán, bắt đầu thu thập giấy tờ trên bàn.

Cao Nam thấy cậu như vậy, mỉm cười: “Sao người giống oán phụ thế hả? Tối đi ăn cơm đi, lên gọi cả Mộ Hàn nữa.”

“Tốt.” – Diệp Vĩ Gia cười đáp ứng, trong đầu đột nhiên lại nảy ra ý tưởng, liền nói: “Không cần ra ngoài ăn, ăn ở nhà đi, tối nhà Mộ Hàn nấu cơm, cho các người nếm thử đồ ăn do chính tay ta làm, đây là lần đầu tiên đấy.”

Cao Nam thấy cậu cao hứng nói, nhin không được đả kích: “Đồ người làm có thể ăn không?”

Diệp Vĩ Gia trừng hăn: “Nói thật khó nghe a, chưa ăn thử sao biết là không ăn được.”

“Người tự tin ghê nhỉ?”

Diệp Vĩ Gia tràn đầy tự tin nói: “Nếm thử sẽ biết.”

Cao Nam cười cười, liền chỉ huy cậu gọi điện cho Mộ Hàn. Diệp Vĩ Gia gọi điện, bảo Mộ Hàn là mời Cao Nam đến nhà họ ăn cơm, Mộ Hàn chờ ở dưới lầu. Diệp Vĩ Gia nói xong, liền ghé vào tấm ngăn giữa hai người, cười âm hiểm: “Người gọi điện cho Mộ Phi, bảo hăn tối đây ăn cơm.”

“Người cười thật bỉ ổi đó, vì sao lại là ta gọi?”

“Người với hăn có vẻ thân thiết.”

“Người với hăn thân hơn!”

“Ta cùng hăn chỉ là quen biết mà thôi, thỉnh thoảng tán gẫu thôi, các người mới là quen biết đặc biệt đó nha!”

Cao Nam thu dọn đồ đạc, đẩy gọng kính: “Vậy trong mắt người, ta với Mộ Phi thân mật cỡ nào?”

Diệp Vĩ Gia cười càng ám muội hơn, mắt nhìn lại càng ám muội hơn, Cao Nam cả người nổi đầy da gà da vịt, cầm di động gọi điện cho Mộ Phi, rất nhanh có người bắt máy, thấy thanh âm lạnh nhạt của Mộ Phi truyền đến: “Chuyện gì?”

“Buổi tối tới nhà Mộ Hàn ăn cơm không? Chúng ta chờ Mộ Hàn ở dưới lầu.” – Cao Nam vừa nói vừa trừng mắt nhìn Diệp Vĩ Gia đang hí hửng.

“Àn.” – Mộ Phi lên tiếng, sau đó cúp máy.

Cao Nam cầm điện thoại, cười cười.

“Anh ta có đi không?” – Diệp Vĩ Gia vội hỏi.

“Chắc là có.” – Cao Nam đáp.

Dựa theo tính cách của Mộ Phi, nếu không đi thì sẽ nói luôn, chứ không dùng mỗi từ “Àn”, gã nói thế, tỏ vẻ gã sẽ đi, chỉ là gã không nghĩ tới người gọi điện sẽ là Cao Nam.

Diệp Vĩ Gia cùng Cao Nam xuống lầu, đứng ở sảnh công ty chờ Mộ Hàn với Mộ Phi. Mộ Hàn xuống trước, nhưng mà bên cạnh y lại có thêm một người, là Lâm Phỉ Phỉ. Diệp Vĩ Gia cảm thấy kỳ quái, vừa nãy không nhìn thấy Lâm Phỉ Phỉ, hóa ra là nàng về trước để tìm Mộ Hàn.

Lâm Phỉ Phỉ thấy Diệp Vĩ Gia với Cao Nam cũng hơi ngạc nhiên. Nàng vốn hẹn Mộ Hàn tối nay đi ăn rồi xem phim, ai ngờ Mộ Hàn đột nhiên thay đổi chủ ý, nói về nhà ăn, nàng lại tưởng là bữa tối của hai người, hiện tại thấy Mộ Hàn nói chuyện với bọn họ tối nay ăn gì, hóa ra là nhiều người vậy.

Bốn người đợi chừng ba bốn phút, mới thấy Mộ Phi.

Mộ Phi cùng Mộ Hàn đều đi xe, năm người hai xe, Diệp Vĩ Gia rất tự giác đi theo Mộ Hàn với Lâm Phỉ Phỉ, đem Cao Nam đá cho Mộ Phi.

Đồng người nên đồ mua cũng nhiều, về tới nhà, Diệp Vĩ Gia như thường lệ cầm đồ vào bếp, giúp Mộ Hàn sơ chế, vừa giúp vừa tự mình nấu vài món. Chính là Lâm Phỉ Phỉ lại ở đây, cũng muốn vào giúp, phòng bếp vốn không rộng, lại nhiều người vậy, đương nhiên là không thoải mái.

“Phỉ Phỉ, em ra ngoài xem ti vi đi, nơi này để bọn anh lo là được.” – Mộ Hàn vừa rửa dưa chuột, vừa nói với Lâm Phỉ Phỉ.

Lâm Phỉ Phỉ cười duyên: “Em là con gái, việc này đương nhiên là em phải làm, hơn nữa đây là nhà anh, anh đãi bạn, đương nhiên em phải giúp anh rồi.”

Nàng nói xong liền lấy rửa rau trong tay Diệp Vĩ Gia: “Vĩ Gia, anh ra ngoài đi, ở đây để em hỗ trợ là được.”

Rau trong tay Diệp Vĩ Gia bị Lâm Phỉ Phỉ cướp đi, còn bị nàng đẩy ra ngoài, Mộ Hàn lúc này lại quay đầu cười khê: “Nếu không em ra ngoài tiếp đón Cao Nam với anh trai anh đi, trò chuyện với bọn họ, đừng để vớ cái gì.”

Diệp Vĩ Gia hừ nhẹ một tiếng, nghĩ bọn họ liên hợp lại đẩy người thừa là cậu ra ngoài, Lâm Phỉ Phỉ nghiêm nhiên là bộ dáng nữ chủ nhân, coi cậu là khách nhân, mà Mộ Hàn còn có ý gì thế? Đứng về phía nàng là sao?

Diệp Vĩ Gia có chút bức mình ra khỏi phòng bếp, cũng không biết là vì sao, chính là cảm thấy có chút buồn bức mất hứng. Bình thường đều là cậu cùng Mộ Hàn chuẩn bị cơm chiều, giúp y lấy thứ này thứ kia, rửa rau thái thịt, lúc này vị trí đấy bị người khác chiếm mất, lại còn bị đuổi ra ngoài, trong lòng có chút gì đó khó chịu.

Cậu cau mày liếc mắt nhìn hai người trong phòng bếp, một bóng dáng cao lớn, cười ôn nhu thái đồ ăn, một người mảnh dẻ yêu kiều bên cạnh giúp đỡ, rõ ràng là một hình ảnh đẹp thế, mà trong mắt cậu có chút chướng mắt.

Mộ Hàn lướt qua Lâm Phỉ Phỉ, nhìn thấy Diệp Vĩ Gia hình như có chút mất hứng, chính là cậu không hiểu ý tứ trong lời nói của y sao? Nếu cậu không làm bếp thì ra ngoài đón khách, cái này không phải vẫn là việc của chủ nhà sao?

“Sao người lại ra đây? Không phải là bảo làm đồ ăn cho chúng ta ném thử sao?” – Cao Nam thấy Diệp Vĩ Gia chạy từ phòng bếp ra ngồi xuống cạnh bọn họ, liền hỏi.

Diệp Vĩ Gia buồn bức nói: “Phòng bếp quá nhỏ, không thể chứa nhiều người được, có người giúp đỡ hẳn rồi, đương nhiên là không cần ta nữa.”

“Sao tôi nghe trong lời của cậu có cả một hủ giấm vậy? Ghen sao?” – Mộ Phi bốn cọt nói.

Diệp Vĩ Gia trợn mắt nhìn hân: “Dấm chua cái rắm, ta còn chưa uống tương đâu!”

Mộ Phi cảm giác rõ ràng rằng lúc này tâm trạng Diệp Vĩ Gia đang cực kỳ xấu, thức thời ngậm miệng.

“Phòng bếp nhỏ, không chứa được nhiều người, sao người không tranh thủ một chút đem người ra ngoài !” – Cao Nam nói đầy ẩn ý.

Diệp Vĩ Gia hơi sững sốt.

Đợi cho đồ ăn làm xong, mọi người ngồi vào bàn.

Đồ ăn trên bàn rất phong phú, salad Nga, rau xào tỏi, gà hầm khoai, cá hấp, canh bí, còn có hai món do Diệp Vĩ Gia làm là bí đỏ với miến trộn mắm.

Mộ Hàn thích ăn bí đỏ. Đây là do Diệp Vĩ Gia sau một thời gian ăn chung phát hiện ra, bánh bí đỏ, cháo bí đỏ, bí đỏ om, Mộ Hàn đều thích, cho nên y thường xuyên làm, dần dần, Diệp Vĩ Gia cũng học được cách dùng bí đỏ om thịt, món này làm cũng đơn giản.

“Món bí đỏ này rất ngon.” – Mộ Hàn đầu tiên là ăn bí đỏ, bí đỏ om thực sự ngon, mềm mềm.

Diệp Vĩ Gia nghe y nói vậy, liền hào hứng hẳn lên: “Vậy anh ăn nhiều một chút, tôi biết anh thích ăn bí đỏ.”

Mộ Hàn giật mình nhìn cậu: “Sao em biết?”

“Anh thường xuyên làm, đương nhiên là tôi nhìn thấy rồi.” – Diệp Vĩ Gia trả lời không chút suy nghĩ.

Khóe miệng Mộ Hàn cong lên thành nụ cười, hai mắt sáng lên, tiếp tục ăn bí đỏ mà y thích.

Mộ Phi cũng gấp một miếng bí đỏ ăn, cười nói: “Quả thật không tệ lắm, Tiểu Diệp Tử, không ngờ cậu nấu ăn cũng không tệ nha.”

Diệp Vĩ Gia liếc gã, cúi đầu ăn cơm.

Hai tiếng đồng hồ mới xong bữa cơm. Ăn xong, Diệp Vĩ Gia lần đầu tiên tích cực chủ động nói muốn rửa bát, lại bị Lâm Phỉ Phỉ giành mất, khiến tâm tình Diệp Vĩ Gia một lần nữa lại chìm xuống.

Mấy người ngồi nói chuyện phiếm một lát, Cao Nam liền bảo không còn sớm, phải về nhà, Mộ Phi cũng nói phải đi, hai người liền cùng nhau đi. Hai người đó vừa về không lâu thì Lâm Phỉ Phỉ cũng nói phải về nhà, Mộ Hàn liền bảo Diệp Vĩ Gia y phải lái xe đưa Lâm Phỉ Phỉ về nhà, bảo cậu ngồi xem ti vi chờ y, Diệp Vĩ Gia gật đầu rầu rĩ xem như đáp ứng.

Cậu nhàm chán xem ti vi, khi Mộ Hàn trở về, cậu đã mệt rã rời, chỉ thiếu chút nữa là ngủ gật, nghe thấy thanh âm cửa mở liền nhanh chóng tỉnh lại, chống đầu xem ti vi tiếp.

“Anh về rồi, tôi cũng không cần trông nhà hộ anh nữa, tôi về đây.” – Diệp Vĩ Gia đứng dậy nhìn Mộ Hàn.

“Em sao thế, hình như có chút mất hứng?” – Mộ Hàn quan tâm hỏi cậu.

“Không có việc gì, có thể là do gần đây công việc nhiều quá nên hơi mệt, tôi về ngủ đây.” – Diệp Vĩ Gia thần nhiên nói.

Mộ Hàn gật đầu, ôn nhu nói: “Àn, vậy em về sớm nghỉ ngơi chút đi.”

Diệp Vĩ Gia về nhà, nằm trên giường, vẫn là cảm thấy trong lòng loạn lên, thực sự phiền toái, chính mình cũng không hiểu bản thân bị làm sao nữa, chỉ là cảm thấy rất phiền mà thôi, rõ ràng là vị trí của cậu, lại bị người khác đoạt mất.

24. Chương 24: Có Thích Hay Không???

Diệp Vĩ Gia cảm thấy có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Ví dụ đó là thái độ của cậu với Lâm Phỉ Phỉ.

Lâm Phỉ Phỉ là mối tình đầu của cậu, mối tình đầu ngây ngô mà đẹp đẽ, một thiếu niên ham chơi, không biết thế nào là tình, không hiểu thế nào là yêu, đột nhiên đứng vào hàng ngũ luyến ái, một người biến thành hai người, đã biết ra ngoài hẹn hò, ăn cơm, đi dạo phố, xem phim. Đối với mối tình đầu, mỗi người đều từng trải qua, có thể vội vàng chấm dứt, có thể lâu dài, nhưng đều khắc cốt ghi tâm, khảm sâu vào trí nhớ.

Suy nghĩ tình yêu của Diệp Vĩ Gia rất đơn thuần, chuyên nhất, thậm chí có chút bảo thủ. Trong lòng cậu, hai người đã từng yêu nhau tuy đã chia tay thì vẫn là cả đời, cho nên sau khi chia tay Lâm Phỉ Phỉ, cậu

không thể chấp nhận, vẫn cố gắng theo đuổi Lâm Phỉ Phỉ, qua mấy tháng, ý niệm này trong cậu đã dần dần thay đổi, cậu có thể chấp nhận sự thật là cậu và Lâm Phỉ Phỉ đã chia tay.

Nhưng là, mặc dù đã chấp nhận chuyện mình và Lâm Phỉ Phỉ chia tay, cậu lại phát hiện ra mình không thể chấp nhận chuyện tình cảm của Lâm Phỉ Phỉ và Mộ Hàn. Ý niệm này trong đầu cậu như một hòn sỏi rơi vào mặt hồ yên tĩnh, dần dần lan tỏa ra. Cho dù cậu không muốn thừa nhận, nhưng vẫn phát hiện ra mình với Mộ Hàn có cảm giác kỳ quái, loại cảm giác này như là của một tiểu hài tử thấy một món đồ chơi xinh đẹp muốn mang về làm của riêng, không cho người khác động vào.

Ngày đó tan tầm, Lâm Vũ hẹn cậu đi ăn cơm, Diệp Vĩ Gia nhắn tin cho Mộ Hàn bảo tan tầm không cần chờ cậu, cậu không ăn cơm nhà, đi ra ngoài ăn cùng Lâm Vũ.

Lâm Vũ gần đây cũng bận rộn, hai người mặc dù ở cùng thành phố nhưng số lần gặp mặt cũng không nhiều. Mỗi người mỗi việc, không thể giống như thời đại học tự do, có thể thường xuyên rảnh rỗi ra ngoài vui chơi, đá bóng,... Đối với việc này, Lâm Vũ rất tiếc nuối.

“Người lớn vậy rồi, cũng phải làm quen với cuộc sống, không thể giống như tiểu hài tử để ba mẹ nuôi cả đời rồi.” – Diệp Vĩ Gia nói.

Lâm Vũ than thở: “Ta đương nhiên biết, chỉ là thấy thời đại học không có hảo hảo vui đùa, lãng phí quá nhiều thời gian.”

Diệp Vĩ Gia cười: “Mọi người đều nói lãng phí nhiều thời gian để chơi đùa, vậy mà người lại tiếc thời gian chơi đùa cơ đấy.”

Hồi học đại học, ký túc xá bọn họ có bốn người, chỉ có mỗi Diệp Vĩ Gia có bạn gái, Dư Phàm, Từ Bân là người ham học, thường xuyên nếu không ở thư viện thì là ở phòng tự học, thỉnh thoảng cùng mọi người đi ra ngoài chơi bóng, Lâm Vũ là người thích chơi đùa, đi đá bóng, đôi khi đi ra ngoài du lịch, ngày qua ngày thực dễ chịu. Diệp Vĩ Gia có bạn gái, một nửa thời gian đi hẹn hò, nếu không đi hẹn hò thì cũng là dạo phố hay xem phim.

“Người gần đây thế nào?” – Lâm Vũ cầm ly rượu, cười hì hì nhìn cậu.

“Người muốn ám chỉ cái gì?” – Diệp Vĩ Gia gấp một miếng đồ ăn, nhướn mày nhìn Lâm Vũ.

“Ngoài Lâm Phỉ Phỉ ra thì còn có thể là cái gì? Lâu như vậy, thôi từ bỏ đi!” – Lâm Vũ khuyên cậu.

Diệp Vĩ Gia lắc đầu bật cười: “Không nghĩ nữa, ta đã sớm không còn nghĩ tới cô ấy nữa rồi, hiện tại ngày nào cũng gặp, coi nhau như bằng hữu mà thôi, thỉnh thoảng nói chuyện, trong lòng đã không còn chút gì nữa rồi.”

Trên mặt Lâm Vũ xẹt qua một tia kinh ngạc, rồi sau đó có chút sung sướng nói: “Nghĩ thông là tốt rồi, sớm nên buông tay thôi.”

Diệp Vĩ Gia cười tà nhìn hắn: “Người sao có thể cao hứng thế a?”

“Đương nhiên là cao hứng rồi, người rút cuộc cũng thoát khỏi ám ảnh bị thất tình, ta có thể không cao hứng sao?”

Diệp Vĩ Gia không để ý tới hắn, tự gấp đồ ăn cho mình, có chút tự giễu cười, cao hứng, sao cậu thấy mình không thể cao hứng nổi, ngược lại còn cảm thấy có chút phiền muộn.

“Lâm Vũ, kỳ thật ta vẫn muốn hỏi, vì sao bốn năm đại học người không hề yêu ai.” – Diệp Vĩ Gia hỏi, cậu nhớ rõ lớp bên cạnh có một nữ sinh rất thích Lâm Vũ, còn thổ lộ với hắn.

Lâm Vũ sững sốt một chút, nụ cười trên mặt cứng lại, tay cũng không tự giác nắm chặt lại, thần sắc có chút tự nhiên nở nụ cười: “Ta không thích. Một mình tự tại vẫn tốt hơn.”

Diệp Vĩ Gia trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng cũng cố gắng để nói ra: “Lâm Vũ, ta cảm thấy giống như ta đã thích một người rồi.”

Diệp Vĩ Gia bộ dáng rất thành thực, Lâm Vũ cảm thấy tim mình như ngừng đập, có chút khẩn trương nhìn cậu: “Người đó là ai?”

“Ta cũng không biết có phải là thích hay không, chính là cảm giác này rất kỳ quái, khi ở trước mặt hần sẽ không tự giác khấn trương lên, khi hần nhìn người ôn nhu, người sẽ cười theo, hần khen người, người sẽ rất vui vẻ, nhưng mà khi thấy hần cùng người khác thân cận vui vẻ, người sẽ tức giận.” – Diệp Vĩ Gia chậm rãi nói.

“Ta cảm thấy người thực sự thích người kia rồi.” – Lâm Vũ kết luận.

Diệp Vĩ Gia sững sốt, tâm tình tốt lên, lại thấy trời trong xanh, nhưng vẫn có chút khấn trương sợ hãi, sao mình lại có thể thích người ta được, bọn họ đều là nam nhân. Hơn nữa y lại thích nữ nhân.

Lâm Vũ vẽ mặt thần bí hỏi cậu: “Người nói đi, người đó là ai?”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt không nói lời nào, rầu rĩ uống rượu.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy cậu chắc chắn là bị ảo giác rồi, cậu thấy mình thích một nam nhân, cậu không ngừng tự nhắc nhở bản thân, tự nhủ rằng mình thích nữ nhân.

Cuối cùng, cậu cũng nhận ra, cảm giác đang nảy sinh trong lòng cậu không phải là ảo giác.

Tháng mười hai, trời chuyển lạnh, Diệp Vĩ Gia không biết vì sao lại bị cảm mạo. Sáng sớm thức dậy, cậu cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung ra, hắt hơi không ngừng.

Cậu xuống lầu tìm Mộ Hàn. Khi Mộ Hàn mở cửa, cậu hắt hơi mấy cái liền, Mộ Hàn cả kinh: “Em sao thế? Bị cảm sao?”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy choáng váng mờ mịt, cậu cố hết sức duy trì thanh tỉnh, nói: “Không biết, cảm thấy rất đau đầu.”

Mộ Hàn đỡ cậu vào nhà, trong phòng có điều hòa, độ ẩm vừa phải, cực kỳ thoải mái. Y đỡ Diệp Vĩ Gia ngồi xuống sofa, sờ trán cậu, nóng đến dọa người, tay y cũng nóng theo, trong ngực không hiểu sao dâng lên một cỗ tức giận: “Sốt cao như vậy? Thế mà em cũng không có cảm giác gì sao? Cũng không phải là trẻ con nữa, lớn như thế này rồi mà cũng không biết tự chăm sóc bản thân, ốm mà cũng không biết.”

Y tức giận trách cứ Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia cúi đầu, ốm yếu tựa vào sofa, hai tròng mắt ảm đạm, đáng thương nhìn y.

Mộ Hàn than nhẹ một tiếng, xoay người đi lấy nhiệt kế, đo nhiệt độ cho cậu, lại tìm thuốc cảm, pha sẵn một cốc.

Trong lòng tuy bức tức, nhưng trên mặt lại là biểu tình đau lòng, thanh âm so với vừa rồi cũng thấp vài phần, nhưng giọng điệu thì vẫn lạnh lùng như trước: “Bệnh như thế này còn muốn đi làm. Hôm nay nghỉ đi, anh gọi Cao Nam bảo hần xin phép cho em nghỉ hai ngày dưỡng bệnh, nghỉ ngơi tốt đi.”

Diệp Vĩ Gia miệng ngậm nhiệt kế, nhìn Mộ Hàn đi gọi điện thoại cho Cao Nam, rõ ràng là bị y răn dạy, nhưng trong lòng cậu lại sinh ra một cảm giác khác thường, ần ần một tia cảm động cùng vui sướng, y sinh khí như vậy, hần là quan tâm tới cậu nên mới thế. Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu khiến cho cậu giật mình, nhưng cậu đang đau đầu, cũng không muốn nghĩ nhiều, tựa đầu vào sofa, mệt mỏi nhắm mắt, muốn ngủ.

Mộ Hàn nói chuyện điện thoại xong, tới bên cạnh Diệp Vĩ Gia ngồi xuống, lấy nhiệt kế ra, nhìn nhiệt độ, hoảng sợ. Y trước tiên hồng Diệp Vĩ Gia uống thuốc, sau đó đỡ cậu vào phòng ngủ, để cậu nằm trên giường nghỉ ngơi. Con người mỗi khi bệnh đều rất nhu thuận, bảo hần làm gì hần sẽ làm cái đó, một chốc sau, Diệp Vĩ Gia đã ngủ, bộ dáng nhìn có vẻ không được thoải mái lắm.

Mộ Hàn thở dài, đắp lại chăn cho cậu, trán đầy đau lòng, hồi bé mơ hồ như vậy, lớn lên vẫn còn mơ hồ.

Thời điểm đó, bọn họ mới mười tuổi, mà y khi đó không gọi là Mộ Hàn mà gọi là Diệp Hàn.

Hai người bọn họ học tiểu học cùng nhau, hai nhà lại gần, nên mỗi ngày đều cùng nhau đi học.

Buổi sáng hôm đó, Diệp Vĩ Gia đến sớm chờ y cùng đến trường.

Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, Diệp Hàn lớn hơn cậu cả tháng, Hiệp mục mục luôn hồng Tiểu Diệp Tử gọi y là anh. Lúc cậu còn nhỏ lúc nào cũng ‘anh, anh’ gọi y, đợi đến khi lớn hơn một chút cậu không gọi y là anh nữa, mà chuyển sang gọi tên y.

“Diệp Hàn, người để ta sờ đầu người một chút đi, ta cảm thấy đầu ta rất nóng nha, còn cảm thấy cả người cũng nóng, hôm nay không phải trời sẽ rất nóng đi.” – Diệp Vĩ Gia vừa thấy Mộ Hàn, liền muốn sờ đầu y.

Diệp Hàn mặt không đổi sắc sờ đầu cậu, nóng đến dọa người, hiện tại là tháng chín, đương nhiên là không nóng, y biết Diệp Vĩ Gia rất ngốc, không nghĩ tới lớn như vậy vẫn còn ngốc, liền lạnh lùng nói: “Ngu ngốc, người sốt!”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y, đôi mắt tròn tròn, khuôn mặt trắng nõn vì sốt mà hồng hồng lên, giống như quả táo vậy.

Diệp Hàn giữ chặt tay cậu: “Ta đưa người về nhà, người nhớ về nhà uống thuốc, đắp chăn rồi ngủ một giấc, ta sẽ xin phép thầy giáo cho người, sẽ giúp người học bài...”

Diệp Hàn lôi Diệp Vĩ Gia về nhà, Diệp Vĩ Gia đỏ mặt đi sau y, cúi đầu, giống như đứa nhỏ làm sai chuyện gì, một câu cũng không nói, chỉ thỉnh thoảng ân hoặc nga một tiếng.

.....

Diệp Vĩ Gia cảm thấy trong đầu mình một mảng hỗn loạn, cậu hình như nhìn thấy chuyện tình trước đây, lại loạn lên, không rõ ràng lắm, đợi đến khi cậu tỉnh táo lại, đã là giữa trưa, mà cậu chỉ còn lại một mình cậu.

Mộ Hàn ngồi bên cạnh cậu, tay cầm quyển sách đang xem, thấy cậu tỉnh lại, buông sách xuống, ôn nhu nhìn cậu: “Thế nào? Có đỡ hơn chút nào không?”

Thanh âm y ôn nhuận, trên mặt tràn đầy quan tâm, Diệp Vĩ Gia trong lòng vui mừng, cười khẽ một tiếng: “Tốt hơn nhiều, cảm ơn!”

Mộ Hàn sờ sờ trán cậu, thấy đã bớt nóng, cũng yên tâm hơn cười nói: “Đã đỡ sốt rồi, bắt quá thuốc vẫn phải uống một hai ngày nữa, chờ khỏe hẳn lại mới được. Em có đói bụng không, anh lấy cháo cho em.”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy toàn thân hư nhược vô lực, cậu cố gắng ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường, Mộ Hàn ngăn cậu lại: “Em cứ nằm nghỉ đi, anh lấy lại đây cho em ăn.”

Diệp Vĩ Gia cười khẽ gật gật đầu, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc

25. Chương 25: Nụ Hôn Đầu Tiên

Mộ Hàn nấu cháo gà nấm hương, lúc đem vào đã thấy hương vị nồng đậm, lúc này cậu cảm thấy thực sự đói bụng.

Ăn hai chén cháo, cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều, đầu cũng không còn đau nữa, cậu thành khẩn nói với Mộ Hàn: “Mộ Hàn, thực sự là phiền anh quá, khiến anh hôm nay không thể đi làm, cảm ơn anh!”

Mộ Hàn ngăn ra, nở nụ cười: “Em không có việc gì là tốt rồi.”

Nói xong, Mộ Hàn liền thu dọn bát đĩa ra ngoài.

Diệp Vĩ Gia ngờ ngác nghĩ, Mộ Hàn thực sự là một nam nhân tốt, khó trách Lâm Phi Phỉ thích y, nếu cậu là nữ nhân, cũng sẽ thích y. Nhưng mà Mộ Hàn đối với cậu cũng rất tốt, mỗi ngày đều làm bữa sáng cho cậu, hai người cùng nhau ngồi xe đi làm, buổi tối còn chờ cậu tan tầm, sau đó cùng nhau ăn cơm chiều, nếu ngày nào cậu về muộn, Mộ Hàn còn để phần cơm cho cậu.

Diệp Vĩ Gia không hiểu vì sao Mộ Hàn lại đối xử tốt với cậu như thế, có lẽ là vì y đoạt bạn gái cậu, cảm thấy áy náy nên muốn xin lỗi. Nhưng mà Mộ Hàn không biết là kì thật cậu cũng không trách y. Ban đầu

quả thật là có chút tức giận, còn đánh y, nhưng sau đó, cậu thấy rằng Mộ Hàn đích thị là một nam nhân tốt, cậu còn gì để trách y đây, có muốn trách thì chỉ trách chính bản thân cậu mà thôi.

Nghĩ nghĩ, trong lòng loạn cả lên, cậu nằm trên giường, mở to hai mắt nhìn trần nhà, cảm giác mắt có chút dại ra.

Lúc Mộ Hàn bước vào, thấy cậu mở to mắt không chớp, bộ dáng ngơ ngơ ngác ngác, nhin không được quan tâm hỏi: “Làm sao thế? Không thoải mái ở đâu?”

Diệp Vĩ Gia xoay qua nhìn y: “Mộ Hàn, vì sao anh lại tốt với tôi vậy?”

Mộ Hàn sững sốt, chớp mắt liền cười lên, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, liền thấy Diệp Vĩ Gia tiếp tục nói: “Là vì anh đoạt Lâm Phỉ Phỉ, nên muốn xin lỗi tôi sao? Kỳ thật anh không cần làm nhiều chuyện như vậy, tôi không trách anh, anh nói đúng, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Mộ Hàn ngạc nhiên nhìn cậu: “Em nói là muốn buông tay sao?”

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Đúng vậy, không ngờ tôi có thể nhanh chóng từ bỏ như vậy, chính là không nên mãi cố chấp quá.”

Mộ Hàn cười, hai mắt sáng ngời: “Buông tay cũng tốt.”

Diệp Vĩ Gia nghiêng đầu, thấy y cười ôn nhu, trong lòng bỗng thấy có một tia khổ sở, cậu có thể từ bỏ Lâm Phỉ Phỉ, nhưng lại không thể từ bỏ y được.

Khoảng thời gian trước, cậu cảm thấy mình như bị ảo giác, là mình có tình cảm với Mộ Hàn, cậu liền cố ý tránh mặt y, không cùng y tan tằm, không cùng y ăn cơm. Nhưng mà, một đoạn thời gian sau, cậu phát hiện mình không tự giác lại nhớ đến y, trước mắt luôn xuất hiện hình bóng y, muốn ăn đồ ăn y làm, thời điểm đó, cậu hiểu, mình không thể từ bỏ được. Bất tri bất giác, Mộ Hàn đã dung nhập vào cuộc sống của cậu mất rồi.

Buổi chiều, Diệp Vĩ Gia đang ngủ, lại bị âm thanh của điện thoại đánh thức, cậu mơ màng mở to mắt, liền thấy Mộ Hàn ra ngoài nghe điện thoại, chắc vì thấy cậu đang mơ màng nên mới ra ngoài nghe.

Cậu xoa xoa đầu, ngồi dậy, cảm giác tốt hơn nhiều lắm, tuy đầu vẫn đau nhưng cảm giác có khí lực hơn nhiều.

Mộ Hàn bước vào, thấy Diệp Vĩ Gia ngồi dậy, cười khê nói: “Tỉnh rồi?”

Diệp Vĩ Gia cười với y: “Đúng vậy, đã ngủ cả ngày hôm nay rồi, cảm giác tốt hơn nhiều lắm.”

“Cao Nam vừa gọi điện, nói tan tằm sẽ đến thăm em.”

“Chỉ là cảm mạo thôi mà, cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng, hần cũng không cần phải tới.” – Diệp Vĩ Gia than thở.

“Anh trai anh chắc cũng đến, buổi chiều anh ấy gọi điện cho em, anh thấy em đang ngủ, nên nghe giúp, bảo anh ấy em bị cảm, anh ấy bảo tối sẽ tới thăm.”

Diệp Vĩ Gia cười giòn giã: “Hai người này thật là, cứ làm như tôi bị bệnh nặng lắm không bằng.”

Mộ Hàn cười hỏi cậu: “Tối nay em muốn ăn gì, anh nấu cho?”

“Tùy tiện, món gì cũng được.”

“Vẫn là ăn thanh đạm chút đi, dù sao em cũng vẫn đang bệnh, ăn thanh đạm một chút tốt cho cơ thể.”

Diệp Vĩ Gia gật đầu.

Cao Nam và Mộ Phi sau khi tan tằm đều tới, Mộ Phi đến trước, Cao Nam đến sau.

Lúc Mộ Phi đến nhà Mộ Hàn, Diệp Vĩ Gia đang ngồi ở sofa xem tivi, Mộ Phi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, cẩn thận đánh giá một chút, cười hì hì nói: “Nghe nói cậu bị bệnh, tôi còn tưởng là nghiêm trọng lắm cơ, hiện tại thấy sắc mặt cậu cũng không tệ lắm, cũng không phải bệnh nặng gì chứ?”

Diệp Vĩ Gia mỉm cười: “Vốn không phải bệnh nặng, là do anh nghĩ nhiều thôi.”

“Đây là do tôi quan tâm cậu.” – Mộ Phi thành khẩn.

Diệp Vĩ Gia liếc mắt nhìn gã, tiếp tục xem ti vi.

Một mùi hương nồng đậm từ phòng bếp truyền đến, Mộ Phi cả ngày mệt nhọc, bụng thấy đói đi vài phần, ngấm Mộ Hàn bận rộn trong phòng bếp, quay đầu nhìn Diệp Vĩ Gia, hạ giọng nói: “Nếu ai lấy em trai tôi, khẳng định là rất hạnh phúc.”

Thân thể Diệp Vĩ Gia thoáng chốc cứng đờ, chậm rãi bình tĩnh lại: “Đúng vậy.”

“Quan hệ của cậu với em trai tôi tốt lên từ khi nào vậy? Trước kia không phải cậu hận nó lắm sao? Lần trước còn bảo nó đoạt bạn gái của cậu, sao bây giờ mỗi ngày đi làm cùng nhau, lại còn ăn cơm chung, cậu bị bệnh, nó còn xin phép nghỉ ở nhà để chăm cậu, nếu nó không có bạn gái, tôi thấy chắc chắn là nó đang theo đuổi cậu.”

“Anh cho rằng ai cũng giống anh sao?”

“Giống tôi làm sao?”

“Anh ấy bình thường, tôi cũng bình thường.”

“Vậy ý cậu là tôi không bình thường?” – Mộ Phi nghiêm mặt lạnh lùng nhìn cậu.

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Trước kia không phải tôi cũng chán ghét anh sao? Hiện tại quan hệ chúng ta cũng rất tốt. Muốn hiểu rõ một người, cần phải chậm rãi tiếp xúc, sau đó mới có thể đánh giá người đó được, không thể nhận xét một người chỉ với ấn tượng đầu tiên.”

Mộ Phi cười, lúc đầu, quan hệ của hai người cũng không thể tính là tốt, đặc biệt là hai người lại nhận biết nhau trong hoàn cảnh như vậy, nhưng chậm rãi, hai người hiểu nhau hơn một chút, quan hệ dần dần tốt hơn, ai cũng không nhắc lại chuyện đó nữa.

Mộ Phi nắm cổ cậu ấn xuống, cười rộ lên, Diệp Vĩ Gia cũng không vừa, đáp trả lại, hai người đang nháo, thì Cao Nam đến, thấy hai người như vậy con người trở nên căng thẳng, sau đó lại khôi phục bộ dáng bình thường, cầm hoa quả trong tay đưa cho Mộ Hàn, Mộ Hàn cười tiếp nhận: “Còn tưởng hai người đến cùng nhau.”

Cao Nam mỉm cười: “Không hẹn nhau được, sao có thể đến cùng nhau được. Thế nào cậu ấy sao rồi?”

“Tốt hơn nhiều.” – Mộ Hàn đem hoa quả rửa sạch – “Người ngồi xuống đi, còn một món nữa là có thể ăn cơm được rồi.”

Diệp Vĩ Gia thấy Cao Nam đến gần, cười tủm tỉm nhìn hắn: “Các người tâm linh tương thông nha, cũng không phải bệnh nặng gì, cứ nhiên rủ nhau chạy tới thăm.”

“Thăm người là giả, ăn cơm mới là thật, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi, không biết Mộ Hàn nấu món gì ngon cho người, hâm mộ quá đi.” – Cao Nam cười ngồi xuống, còn liếc mắt nhìn Mộ Phi một cái, Mộ Phi nhìn chằm chằm ti vi, tuyệt đối không mở miệng.

Diệp Vĩ Gia bị mấy lời này làm cho ngượng ngùng: “Là ta làm phiền y.”

Cao Nam khẽ mỉm cười, người làm phiền y, y lại chẳng mừng đến phát điên ấy chứ, chẳng qua do người quá ngốc, không phát hiện ra mà thôi.

Chỉ là mấy món ăn thanh đạm, nhưng có thể do Diệp Vĩ Gia vừa mới khỏi bệnh khẩu vị tốt hơn rất nhiều, món nào cũng ăn nhiều, Mộ Hàn còn dặn dò cậu ăn nhiều cái này cái kia, làm cho Mộ Phi thốn thức không thôi.

Thật vất vả mới xong bữa cơm, Mộ Phi ngồi nói với Diệp Vĩ Gia được mấy câu, nhận được điện thoại, liền về trước, Cao Nam hàn huyên với Mộ Hàn một chút, cũng cáo lui.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy mình như một đứa bé được người khác quan tâm chiều chuộng, loại cảm giác này thực hạnh phúc, hạnh phúc đến mức trong lòng như nở hoa, cậu ngồi trên sofa, nhìn bóng dáng bận rộn của Mộ Hàn, có loại cảm động không nói nên lời.

Mộ Hàn dọn dẹp xong xuôi, rót nước, lấy thuốc đưa cho Diệp Vĩ Gia, cậu cười nhận lấy: “Cảm ơn!”

“Hôm nay em cảm ơn anh nhiều thế? Từ khi nào em lại lễ phép khách khí thế này?” – Mộ Hàn cười ngồi xuống.

Diệp Vĩ Gia uống thuốc xong, nói: “Chẳng lẽ trước kia tôi không lễ phép?”

“Cũng không phải, em chỉ đánh anh chảy máu mũi mà thôi, cũng không tính là lễ phép.” – Mộ Hàn chậm rãi nói.

Diệp Vĩ Gia nghĩ tới chuyện trước kia, có chút ngượng ngùng đỏ mặt, không nhìn y nữa, thông thả nói: “Không ngờ chuyện như vậy mà anh còn nhớ rõ.”

Mộ Hàn mỉm cười, cùng cậu ngồi xem ti vi, trong phòng im lặng, chỉ còn thanh âm từ ti vi truyền đến, y liếc mắt thấy thần sắc Diệp Vĩ Gia có chút không ổn, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhin không được hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Nghĩ đến tình cảnh chúng ta lần đầu gặp mặt.” – Diệp Vĩ Gia an tĩnh lại, gương mặt thanh tú mềm mại như nước, con ngươi đen láy, trong suốt.

Mộ Hàn trong lòng chấn động, nhanh chóng cười lên: “Em còn nhớ rõ?”

Diệp Vĩ Gia quay đầu nhìn y: “Đương nhiên nhớ rõ, cuộc đời tôi lần đầu tiên bị một nam nhân hôn, có thể không nhớ sao, khuôn mặt người kia có nhắm mắt lại cũng thấy, lúc ấy tôi thực sự rất tức giận, hận không thể đi qua bóp chết anh.”

“Biết vì sao lúc đó anh lại hôn em không?” – Mộ Hàn ôn nhu.

Diệp Vĩ Gia đương nhiên lắc đầu, cậu làm sao biết được tự nhiên ở đâu nhảy ra một người, lại đột nhiên có hành động như vậy chứ.

“Ngày đó mẹ anh ép anh đi xem mặt, loại chuyện thế này, anh làm sao chịu được, mẹ anh lại rất lợi hại, liên hoàn oanh tạc, lần nhai không ngừng, anh bị bà làm phiền quá, chịu không được, liền đáp ứng với bà đi gặp một người, anh nghĩ trước tiên nên tìm cách làm cho đối phương ghét mình, cuối cùng khiến buổi xem mặt thất bại. Anh lấy xe riêng của anh trai, học phong cách ăn mặc bình thường, cách nói chuyện của anh ấy, ai ngờ đối phương lại nói lần đầu tiên gặp mặt đã thích anh, anh không ngờ kết quả hoàn toàn ngược lại liền nói với cô ấy anh không thích cô ấy, cô ấy còn bảo sẽ tin tưởng làm cho anh yêu cô ấy, anh không thể không trốn.”

“Kết quả là đụng vào tôi?” – Diệp Vĩ Gia tiếp lời, không nghĩ tới Mộ Hàn cũng bị bắt đi xem mặt, có thể tưởng tượng bộ dáng lúc đó của y như thế nào.

Mộ Hàn gật đầu: “Ngày đó không phải anh cố ý đâm vào em, lúc ấy anh thấy cô ta đứng cách đó không xa nhìn anh cười, anh chợt nhớ tới câu nói của anh trai, một nữ nhân ghét nhất là bị lừa dối tình cảm và yêu phải một nam nhân đồng tính.”

“Cho nên anh lợi dụng tôi để đuổi cô ấy?” – Diệp Vĩ Gia nhú mày, mà cậu cũng nhớ ra quả thực hôm đó Mộ Hàn có nói là có người nhìn bọn họ, không nghĩ tới là có người thật.

“Cứ cho là thế đi.” – Mộ Hàn cười cười.

Quả thực lúc ấy y muốn lợi dụng cậu để cắt đuôi nữ nhân kia, nhưng sau khi phát hiện ra Diệp Vĩ Gia, quả thật là có chút xúc động hôn cậu. Y còn nhớ rõ đôi môi mềm mại của cậu khi đó, nhin không được tự giấu mình. Nếu như là nam nhân khác, hẳn là y chỉ tiến lên ôm một cái thôi, lợi dụng để nữ nhân kia tin y là nam nhân không bình thường là được, nhưng là, khi đối mặt với Diệp Vĩ Gia, y không thể khống chế được, y thừa nhận là mình có tư tâm với cậu.

Diệp Vĩ Gia cười có điểm chua xót, nếu lúc ấy không phải là cậu mà là một nam nhân khác, hẳn là y cũng sẽ có hành động tương tự. Nghĩ đến hình ảnh y cùng nam nhân khác hôn môi, trong lòng cậu như là bị dao đâm, đau đến vô cùng.

“Thời gian không còn sớm, tôi về nhà ngủ, anh cũng đi ngủ sớm đi.” – Diệp Vĩ Gia đứng dậy, bình tĩnh nói.

“Hảo, nhớ buổi tối phải đắp chăn cẩn thận.” – Mộ Hàn dặn dò.

Diệp Vĩ Gia bị bộ dáng cùng giọng điệu quan tâm của Mộ Hàn đâm vào, cảm giác giống như muốn chạy trốn khỏi nhà Mộ Hàn, cậu sợ nếu tiếp tục ở lại, cảm giác đau đớn này càng ngày càng lan rộng ra, khiến cậu đau đớn hơn.

26. Chương 26: Thông Báo...

Giáng sinh sắp đến, những bông tuyết đầu tiên của mùa đông đã xuất hiện, bay bay trong không khí, không bao lâu có thể nhìn thấy những hàng cây ven đường đã bị một lớp tuyết trắng bao phủ, làm cho mọi người rất cao hứng. Nơi nơi đều có thể thấy những đồ trang trí chuẩn bị cho lễ Giáng sinh, khiến cho mọi người có thể cảm thấy sẽ có ông già Noel lái xe tuần lộc từ trên không trung đến phát quà cho mọi người.

Giáng sinh vừa đúng vào thứ sáu, ngày hôm sau được nghỉ, nên có thể biết trước tối hôm đó náo nhiệt cỡ nào, mà Diệp Vĩ Gia đã sớm nghe được kế hoạch hôm đó của mấy nữ đồng nghiệp, ai có bạn trai thì đi chơi với bạn trai, ai không có thì hẹn bạn bè đi dạo phố.

Lâm Vũ gọi điện thoại cho Diệp Vĩ Gia, tám tám giờ, đúng lúc cậu đang bận rộn ở công ty: “Diệp Tử, người ở đâu thế?”

“Ở công ty, có chút việc chưa xong.” – Diệp Vĩ Gia nhìn máy tính, có chút đau đầu nhu nhu thái dương, nói chuyện cùng Lâm Vũ.

“Hôm nay là Giáng sinh đấy, người vẫn còn ở công ty tăng ca, công ty các người không vô nhân đạo như thế chứ?”

Diệp Vĩ Gia cười nói: “Giáng sinh cũng không phải lễ truyền thống của Trung Quốc, nhà nước không quy định Lễ Giáng sinh sẽ được nghỉ làm. Hơn nữa, ngày này với ta cũng không có quan hệ, ta độc thân, chẳng lẽ tự mình chạy trên đường tắc lự, nhìn người ta cầm tay nhau đi dạo tìm cảm hứng sao? Ta chưa thần kinh đến thế!”

Học đại học bốn năm thì ba Lễ Giáng sinh đều cùng Lâm Phỉ Phỉ đi dạo phố, cậu kiệt sức đi theo Lâm Phỉ Phỉ tràn ngập tinh thần, xem nàng hưng phấn chen chúc mua này mua kia, còn phải làm bộ cũng cao hứng. Khi đó cậu cảm thấy Giáng sinh kì thật là thời điểm bị hành hạ, trên đường người người chen nhau, lúc này ở lại ký túc xá bật máy tính xem phim mới là hạnh phúc.

Lâm Vũ nói: “Sao lại là thần kinh được? Không phải lúc này trên đường rất nhiều mỹ nữ sao, không chừng người đụng phải một mỹ nhân nào đó, nói chuyện, đến lúc đó không phải là tốt sao?”

Diệp Vĩ Gia không tiếp tục đề tài vòng vo này nữa: “Chẳng lẽ người gọi điện cho ta vì nói mấy lời vô nghĩa này?”

Lâm Vũ cười: “Đương nhiên không phải, là ta biết người nhàm chán, muốn tìm người ăn cơm, kỳ thật ta cũng vừa mới rời khỏi công ty, ta đang đến công ty người, lát nữa chúng ta đi ăn cơm.”

“Hảo.” – Diệp Vĩ Gia hưởng ứng, gác máy xong, cậu nhìn chằm chằm màn hình máy tính, không hiểu sao lại nghĩ đến Mộ Hàn. Không biết bây giờ Mộ Hàn đang làm gì, chắc là giống như cậu ngày trước, cùng Lâm Phỉ Phỉ dạo phố.

Diệp Vĩ Gia xuống lầu, thấy một chiếc xe đỗ ngay trước cửa công ty, Lâm Vũ thò đầu ra khỏi xe vẫy vẫy: “Diệp Tử, nhanh lên xe.”

Diệp Vĩ Gia sững sốt, sau đó mở cửa, lên xe hỏi hần: “Xe này của ai thế? Người học bằng lái xe khi nào thế?”

Lâm Vũ đắc ý cười: “Xe này là của ta đấy, là anh rể ta mua cho, anh ấy nói có xe đi làm sẽ thuận tiện hơn nhiều, thế nào, cũng không tệ phải không?”

Diệp Vĩ Gia gật đầu: “Rất tốt.”

Lâm Vũ là người địa phương, điều kiện gia đình rất được, trên hân có một chị gái, tên là Lâm Văn, cậu đã từng gặp qua, ngoại hình rất được, có một Hoa kiều theo đuổi chị ấy, Lâm Vũ đương nhiên là trở thành đối tượng để lấy lòng của vị Hoa kiều kia, không ngờ lần này lẽ vật là chiếc xe này.

Kỹ thuật lái xe của Lâm Vũ không tồi, chính là tồi Giáng sinh, rất nhiều xe lưu thông trên đường, nhất là những chỗ phồn hoa, bọn họ rất vất vả mới tìm được chỗ đỗ xe, Lâm Vũ cảm giận nói: “Ta học đại học bốn năm cũng chưa từng đi chơi Giáng sinh, quả thật không hiểu thị trường, nguyên lai tồi Giáng sinh ra đường lại thống khổ như vậy.”

Diệp Vĩ Gia bày ra bộ dáng hiểu biết, vỗ vai hân: “Về sau cần rèn luyện nhiều, cứ từ từ rồi sẽ quen với giá cả thị trường thôi, đến khi quen rồi thì đó là chuyện bình thường.”

Hai người đến nhà ăn Lâm Vũ đặt chỗ, bên ngoài có không ít người xếp hàng, mà Lâm Vũ chỉ cần đến bên kia báo tên, người bán hàng liền trực tiếp dẫn hai người vào, Diệp Vĩ Gia kinh ngạc, Lâm Vũ ghé tai cậu nói thầm: “Nhà hàng này thực ra là của anh rể ta, ta đã nói trước nên anh ấy đã để chỗ cho chúng ta.”

Diệp Vĩ Gia gian xảo liếc hân: “Chị gái người đã kết hôn đâu mà người cứ anh rể, anh rể, thật thân thiết nha.”

“Đều là chuyện sớm muộn mà thôi, cuối năm hai người đó sẽ đi đăng ký kết hôn, anh rể ta vô cùng vui sướng, còn nói khi hai người họ kết hôn, công ty cổ phần sẽ có phần của ta, mà người cũng biết, ta lập trình thì có thể, chứ kinh doanh nhà ăn thì làm sao.” – Hai người vừa đi vừa nói.

“Xem ra về sau người mỗi ngày không cần viết mấy thứ trình tự làm người khác phát điên nữa, đến đây làm lão bản đi.” – Diệp Vĩ Gia nói.

Nhà hàng thiết kế rất được, yên tĩnh mà lại thoải mái.

“Sao lại đi ăn cơm Tây? Người không phải là không thích ăn cơm Tây sao?” – Diệp Vĩ Gia gọi món xong, đem thực đơn đưa cho người phục vụ, có chút nghi hoặc nhìn Lâm Vũ.

Lâm Vũ cởi áo vest đặt sang một bên, cười khê nói: “Ta không thích ăn cơm Tây, ít quá ăn không đủ no, hơn nữa kiểu nhà hàng này lại rất yên lặng, không thể lớn tiếng nói chuyện được, nếu nói to quá, sẽ rất mất mặt. Bất quá có chút thời điểm phải ăn cơm Tây mới được, nhà hàng này mới có không khí.”

“Không khí gì?” – Diệp Vĩ Gia uống một ngụm nước chanh nóng, khó hiểu hỏi.

“Bầu không khí lãng mạn. Người không thấy người ta thổ lộ, cầu hôn gì đó đều là đi ăn cơm tây sao?” – Lâm Vũ nhìn cậu, lại cảm thấy bộ dáng thỉnh thoảng ngớ ngẩn của Diệp Vĩ Gia rất đáng yêu.

Diệp Vĩ Gia gật đầu, xem như là đồng quan điểm.

Hai người nói chuyện một lát, thịt bò nhanh chóng được đưa lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, tán gẫu một chút chuyện công việc, đợi đến khi gần ăn xong, Lâm Vũ đột nhiên hỏi cậu: “Ta nhớ lần trước người có nói với ta người thích một người, ta nghĩ ta biết người đó là ai.”

Diệp Vĩ Gia sửng sốt: “Sao đột nhiên lại nói chuyện này?”

Lâm Vũ lau miệng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu: “Diệp Tử, ta hỏi người một vấn đề được không?”

“Vấn đề gì?” – Diệp Vĩ Gia cảm thấy kỳ quái nhìn biểu tình của Lâm Vũ.

“Người nghĩ thế nào về đồng tính luyến ái?” – Lâm Vũ do dự trong chốc lát, mới cực nhanh nói ra câu này, hân thực sự khẩn trương chờ mong câu trả lời của Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia bị câu hỏi của hân làm cho cả kinh, càng cảm thấy hôm nay Lâm Vũ rất kỳ quái, đồng tính luyến ái, trước kia cậu chưa từng tiếp xúc qua, sau lại gặp Mộ Phi, còn xảy ra chuyện tình đó, tuy rằng đối với chuyện đêm đó cậu không còn nhớ rõ lắm, nhưng cách nhìn của cậu với đồng tính luyến ái có biến chuyển, mà sau khi cậu quen dần với Mộ Phi, mới thấy đồng tính luyến ái kỳ thật không phải là người đáng ghét gì, mà chỉ là tính hướng bất đồng mà thôi.

Cậu nghĩ vậy, liền nói với Lâm Vũ: “Không có cái nhìn gì quá to tát, chỉ là khác người bình thường một chút mà thôi, tính hướng bất đồng.”

Lâm Vũ cảm giác được tim mình đập rất nhanh, hấn cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: “Kỳ thật ta có chuyện muốn nói với người, ta cảm thấy thích một nam nhân.”

Diệp Vĩ Gia nghe thấy những lời này, không có khả năng là không sợ hãi, cậu hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng liền khôi phục bình tĩnh, cười nói: “Àn, cái này cũng không có vấn đề gì, chỉ cần người thích là tốt rồi, khác phái cũng được, đồng tính cũng tốt, cũng không quan trọng, quan trọng là người thích.”

Diệp Vĩ Gia nói xong câu đó, chính mình cũng ngây ngẩn cả người, tinh thần đột nhiên hoảng hốt, đồng tính cũng không việc gì, chỉ cần mình thích là tốt rồi, chính cậu không phải cũng đang thích một nam nhân đấy thôi.

Lâm Vũ bình tĩnh nhìn Diệp Vĩ Gia, hai mắt sáng rực, tràn đầy thành thật: “Diệp Tử, kỳ thật ta vẫn luôn thích người, chúng ta kết giao đi.”

Diệp Vĩ Gia hoảng hốt, không thể tin được nhìn Lâm Vũ, Lâm Vũ tiếp tục nói: “Vừa rồi người có nói đồng tính luyện ái cũng không sao, chỉ cần mình thích là tốt rồi, ta mới dám đối mặt với người nói những lời này. Trước đây ta vẫn luôn do dự, ta sợ hãi nếu như người biết ta là người đồng tính sẽ ghét bỏ ta, ta cũng sợ hãi chúng ta không thể tiếp tục làm bằng hữu như bây giờ, nhưng ta vẫn muốn nói cho người biết tâm tư của ta, từ trước đến giờ, ta vẫn luôn luôn thích người.”

Lâm Vũ thành thật, lại không kém phần ưu thương, thanh âm trầm thấp, có chút run rẩy, hấn phải cố gắng lắm mới có thể nói ra những lời này, cảm giác vẫn có một chút sợ hãi.

Nhất thời Diệp Vĩ Gia không biết nói gì mới tốt, cho tới bây giờ, cậu vẫn không nghĩ Lâm Vũ là người đồng tính, không nghĩ Lâm Vũ thích mình lâu như vậy, chuyện này rất cuộc thì xảy ra khi nào, tại sao hấn lại có tình cảm này với mình, cậu không rõ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

“Lâm Vũ, ta vẫn coi người là bằng hữu tốt nhất, là an hèm tốt của ta, chúng ta chỉ có thể là anh em mà thôi, trước kia, hiện tại, và sau này cũng sẽ mãi là thế, người hiểu chứ?” – Diệp Vĩ Gia suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi mở miệng nói.

Những lời nói đơn giản của Diệp Vĩ Gia lại như một con dao hung hăng đâm vào Lâm Vũ. Lâm Vũ khổ sở, hấn không ngờ cậu từ chối hấn luôn, ngay cả hỏi hấn vì sao lại thích cậu cũng không có, quả thật là hấn tự tìm quả đắng để ăn rồi. Nhưng mà hấn vẫn muốn nói.

Lâm Vũ nở nụ cười, chua xót: “Đúng vậy, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt.”

Diệp Vĩ Gia thấy bộ dáng bị thương của hấn, cảm thấy có chút khổ sở, áy náy nói: “Thực xin lỗi.”

Lâm Vũ lắc đầu cười: “Không phải xin lỗi, ta biết rõ người chỉ thích nữ nhân, cư nhiên còn muốn tỏ tình với người, hành động này vốn không sáng suốt gì, người cự tuyệt cũng nằm trong dự đoán của ta, nhưng mà ta vẫn muốn cho người biết tình cảm của ta, dù sao giấu mãi loại tình cảm này trong lòng cũng rất khó chịu, nói ra được ta thấy thoải mái hơn nhiều.”

Diệp Vĩ Gia không biết an ủi Lâm Vũ như thế nào, bởi vì lúc này cậu không có tư cách để an ủi hấn, bởi vì cậu giống hấn, cũng thích một người không nên thích.

Cơm nước xong, Lâm Vũ kiên trì muốn đưa Diệp Vĩ Gia về nhà, mà tâm tình của hấn có vẻ cũng đã tốt hơn, lại nói cười với Diệp Vĩ Gia như cũ, Diệp Vĩ Gia vẫn có chút không yên lòng, cảm thấy hơi xấu hổ.

Đến khi lên lầu, trong đầu Diệp Vĩ Gia vẫn còn văng vẳng những lời nói của Lâm Vũ, cũng không biết là lên tầng mấy rồi, đột nhiên có người kéo cậu lại, ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Mộ Hàn, mà mặt y đang ở trong nửa tối, không biết là đang có biểu tình gì.

Trên cửa là tấm biển 706, nguyên lai là đã đến tầng 7, chính là vì sao Mộ Hàn không vào nhà mà lại đứng ngoài chứ?

Diệp Vĩ Gia hỏi: “Sao cứ đứng ngoài mà không vào?”

“Anh đang đợi em!” – Mộ Hàn thấp giọng nói.

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y: “Chờ tôi?”

Mộ Hàn đột nhiên tiến lên, giữ thắt lưng Diệp Vĩ Gia, hôn cậu. Diệp Vĩ Gia kinh hãi, quên cả giấy dựa, cũng không biết qua bao lâu, cảm thấy cậu không thể hít thở, Mộ Hàn mới buông cậu ra.

“Anh có hai việc muốn nói với em. Thứ nhất, anh và Lâm Phỉ Phỉ đã chia tay. Thứ hai, thực ra người anh thích là em!”

27. Chương 27: Ở Cùng Nhau Đi....

Diệp Vĩ Gia cảm thấy mình như đang nằm mơ, một giấc mơ nóng bỏng.

Trong mơ cậu thấy mình cùng Mộ Hàn làm tình, cảnh trong mơ tươi đẹp lại kịch liệt, cảm giác như là tự mình trải qua vậy, cậu có thể cảm giác được độ ẩm của Mộ Hàn trên người mình, làn da mềm mại, âm thanh rên rỉ ái muội, cậu cảm thấy chính mình làm một chuyện thực xấu xa, cố gắng muốn ở lại trong mơ, không cần tỉnh.

Cậu nửa tỉnh nửa mơ, cảm giác được cái gì đó mềm mại, có người đang nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, cậu mơ mơ màng màng mở to mắt, liền thấy Mộ Hàn ngồi ở bên giường, cậu ngẩng người nhìn trong chốc lát, phát hiện Mộ Hàn đang ngắm cậu, trong ánh mắt tràn ngập ý cười, nhu tình như nước.

“Tỉnh rồi? Anh đánh thức em sao?” – Thanh âm Mộ Hàn ôn nhu, như nụ cười mềm mại trên khuôn mặt y vậy.

Diệp Vĩ Gia có chút ngơ ngác nhìn y, trong đầu vẫn đang là hình ảnh của giấc mộng kia, đợi đến khi tỉnh táo hơn một chút, cậu cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra, hai tai chậm rãi đỏ bừng, màu hồng cũng dần lan ra cả khuôn mặt, cậu né tránh ánh mắt Mộ Hàn, tim đập nhanh như đang chạy trốn vậy.

Mộ Hàn sờ trán cậu, có chút lo lắng hỏi: “Sao thế em? Không thoải mái ở đâu?”

Diệp Vĩ Gia đỏ mặt không biết nên nói gì, tim đập càng lúc càng nhanh, liền lắc đầu, cũng không nói gì.

Mộ Hàn càng lo lắng hơn, lấy tay nâng mặt cậu lên, bắt Diệp Vĩ Gia nhìn thẳng vào y, y cảm giác mặt Diệp Vĩ Gia càng ngày càng nóng, hoảng sợ, nghĩ rằng không phải phát sốt, thân thiết hỏi: “Mặt nóng như thế này, giống như là phát sốt vậy, có phải không thoải mái ở đâu không? Có muốn đi khám bác sĩ không?”

Diệp Vĩ Gia yên lặng nhìn y, cố gắng lấy hết dũng khí, ấp a ấp úng hỏi y: “Chúng ta..... Chúng ta Tôi qua.....”

Vừa mở miệng, lại lập tức không thể nói lên lời, cũng không thể nói trọn vẹn một câu, cậu ảo não nhìn Mộ Hàn, một đôi mắt to sáng ngời trong suốt.

Mộ Hàn cười ảm áp, như làn gió thán năm, hai tay ôm lấy mặt Diệp Vĩ Gia, hai mắt đầy ắp tình, còn thành thật nói: “Em quên sao? Em đã đáp ứng anh muốn cùng anh kết giao. Anh đã cho là thật, vì thế em không thể đổi ý.”

Diệp Vĩ Gia mở to mắt, búng tay y: “Tôi nói thế khi nào?”

Mộ Hàn cúi đầu hôn cậu, ôn nhu nhẹ nhàng, chậm rãi, hết sức quý trọng yêu thương, Diệp Vĩ Gia ngẩn người ra không biết phải làm sao, vừa định mở miệng lại bị y thừa cơ tấn công, nụ hôn ngày càng sâu, càng ngày càng triển miên, thậm chí có chút bá đạo.

Mãi đến khi hơi thở có chút hỗn loạn, Mộ Hàn mới chịu buông cậu ra, hai mắt sáng lên: “Cảm nghĩ thế nào?”

Diệp Vĩ Gia thở gấp, khuôn mặt càng đỏ hơn, giống như quả anh đào chín, đáng yêu mà lại rất mê người, tim cậu đập càng lúc càng nhanh, tay cậu xiết chặt lấy chân, nguyên lai giấc mộng kia không phải giả, là thật.

Tối hôm qua, Mộ Hàn nói chia tay với Lâm Phỉ Phỉ, nói thích cậu, sau đó cậu vừa mừng vừa sợ, thậm chí có chút bối rối không biết phải làm sao.

Mộ Hàn dẫn cậu vào phòng, cậu còn chưa kịp nói gì đã bị Mộ Hàn áp đảo trên giường, bị y hôn đến mức hỗn loạn, lại nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của y: “Anh đã chờ em rất lâu rồi, chờ đến mức sắp không chờ nổi nữa, anh thấy nếu như không nói với em anh thích em, anh sẽ mất em, Tiểu Diệp Tử, chúng ta kết giao đi, về sau chúng ta mãi mãi bên nhau.”

Diệp Vĩ Gia bị con người đầy nhu tình ấy mê hoặc, trong lòng cậu có chút hỗn độn, lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cậu nhẹ nhàng đáp lại: “Vâng.”

Một chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Mộ Hàn mừng rỡ như điên, đôi mắt cong lên thành hình bán nguyệt, tràn đầy tình yêu, đặt lên người cậu biết bao nụ hôn ôn nhu.

Diệp Vĩ Gia nắm chặt lấy chăn, trong đầu còn quanh quẩn lời nói đêm qua, cậu cắn cắn môi: “Tôi không nhớ rõ.”

Mộ Hàn lên giường, vừa vặn áp lên người cậu, hai tay đặt hai bên sườn Diệp Vĩ Gia, từ trên cao nhìn xuống: “Không sao. Anh có thể nói lại lần nữa, em có thể trả lời lại anh lần nữa.”

Diệp Vĩ Gia bị y nhìn đến không được tự nhiên, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, miễn cưỡng nói: “Vì sao lại nói với tôi những lời này?”

Y rõ ràng là thích nữ nhân, sao đột nhiên lại nói thích mình? Rõ ràng là mới quen nhau không bao lâu, vì cái gì lại nói đã đợi mình nhiều năm rồi? Cậu thực sự không hiểu.

Mộ Hàn nghiêng người, nằm bên cạnh Diệp Vĩ Gia, ôm lấy cậu: “Em quên rồi, nhưng anh vẫn không quên, em trước kia đã nói là phải gả cho anh, anh vẫn nhớ rõ.”

Diệp Vĩ Gia giãy dụa muốn đẩy y ra, lại bị Mộ Hàn ôm chặt hơn nữa, mà cậu lại cảm thấy nơi nào đó ở phía dưới truyền đến một cơn đau, cái loại đau này kích thích đến thần kinh cậu, ửng hồng trên mặt cậu vừa mới bớt lại lập tức tràn đầy khuôn mặt.

“Tôi khi nào thì nói muốn gả cho anh. Tôi căn bản là không có nói những lời này. Chính anh nói, anh nói đi, tối qua anh đã làm gì, có quá phận không?” – Diệp Vĩ Gia cá giận nói.

“Lần đầu tiên chắc sẽ có chút đau, về sau sẽ không thế nữa.” – Mộ Hàn ôn nhu nói. (câu cửa miệng của mấy anh công sau lần đầu tiên)

Diệp Vĩ Gia giật mình, mặt đen đi phân nửa, Mộ Hàn khi nào thì lại thành người sẽ nói những lời thế này? Hay là cậu hiểu Mộ Hàn vẫn chưa đủ.

“Kỳ thật tối qua anh có thấy em với Lâm Vũ tới nhà hàng ăn cơm, anh không nghĩ tới việc Lâm Vũ sẽ thổ lộ với em. Em không hiểu khi nghe thấy những lời đấy, trong lòng anh là cảm giác gì đâu? Anh thấy người mà anh thích nhất cũng sắp bị cướp mất rồi, là loại cảm giác áp bức người khác, làm cho anh hô hấp cũng thấy khó khăn.” – Mộ Hàn chậm rãi nói, còn không quên tiến đến hôn Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia vẫn không nhúc nhích, nghe y nói chuyện, đã quên giãy dụa, phần nộ cũng dần dần lui xuống.

Mộ Hàn chôn đầu vào hõm vai Diệp Vĩ Gia, truyền đến thanh âm có chút trầm thấp: “Tiểu Diệp Tử, kỳ thật anh muốn cho em thêm thời gian, để em tự mình nhớ ra, nhưng mà anh phát hiện ra, để thời gian càng lâu, nguy cơ mất em càng lớn, anh càng khó chịu, anh không chờ được thêm nữa, nên mới nói cho em tâm ý của anh.”

Giờ phút này Diệp Vĩ Gia càng cảm thấy hỗn loạn, trong lòng cậu thì cảm giác vui sướng hạnh phúc chiếm hơn phân nửa, kỳ thật Mộ Hàn không biết cậu đã sớm động tâm, mà chính cậu cũng không phát hiện ra.

“Tiểu Diệp Tử, chúng ta kết giao được không?” – Mộ Hàn nhòm người dậy, khẩn thiết mà mãnh liệt nhìn thẳng vào cậu.

“Tôi vẫn còn lo lắng một chút.” – Diệp Vĩ Gia cười giả hoạt.

“Lo cái gì?”

“Lo xem có nên ở cùng một chỗ với anh không.”

“Cái này cũng cần lo lắng sao?”

“Đương nhiên cần, dù sao anh là nam nhân, tôi cũng là nam nhân.”

“Lo bao lâu?”

“Không biết, cứ từ từ đi.”

“....”

Đến khi rời giường đã là mười hai giờ trưa, Mộ Hàn xuống bếp chuẩn bị cơm trưa, Diệp Vĩ Gia ngồi ở phòng khách xem ti vi, nhưng vẫn không nhận được thỉnh thoảng lại nhìn Mộ Hàn.

Trong đầu vẫn là chuyện tình tới hôm qua, còn cả những lời nói sáng nay nữa, cậu vẫn cảm thấy có gì đó không thật, chuyển biến này quá lớn, làm cho cậu có cảm giác nửa tỉnh nửa mê.

Cậu nhớ tới hôm qua ở nhà hàng ăn cơm cùng Lâm Vũ, quả thật có nhìn thấy một người giống Mộ Hàn, khi đó cậu không dám khẳng định, còn tưởng nhìn lầm, nghe Mộ Hàn nói xong, mới phát hiện đó thực không phải là ảo giác.

Đến khi ăn cơm, Diệp Vĩ Gia hỏi Mộ Hàn: “Sao hôm qua anh lại tới nhà hàng đó, hơn nữa làm sao nghe thấy chúng tôi nói chuyện?”

Mộ Hàn gấp cho cậu một miếng sườn, mỉm cười nói: “Kỳ thật lúc đó anh ngồi ngay bàn bên cạnh, ở sau lưng Lâm Vũ, nên có thể nghe thấy được.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt: “Trùng hợp thế sao?”

“Đương nhiên không phải như vậy, chính là vừa lúc anh muốn tới công ty tìm em, đúng lúc thấy em lên xe của Lâm Vũ, đúng lúc đuổi theo hai người mà thôi.” – Mộ Hàn chi tiết nói.

“Anh theo dõi tôi?”

“Trùng hợp mà thôi.” – Mộ Hàn bình tĩnh nói, lại giúp cậu gấp đồ ăn.

Có một số việc thực sự là trùng hợp. Mộ Hàn muốn hẹn Diệp Vĩ Gia đi ăn cơm chiều, vừa đến công ty thì thấy cậu lên xe của Lâm Vũ. Lúc ấy y cũng không nghĩ gì nhiều, liền lái xe đi theo. Y cũng đã gặp qua Lâm Vũ vài lần, y biết Lâm Vũ có cảm tình với Diệp Vĩ Gia, chính là Diệp Vĩ Gia không phát hiện ra thôi, vì thế y liền đi theo sau, trong lòng cũng có chút lo lắng.

“Em có xuống tầng dưới ở không?” – Mộ Hàn đột nhiên mở miệng.

Diệp Vĩ Gia bị câu hỏi bất ngờ của y mà sặc, vất vả lắm mới có thể bình tĩnh lại, hỏi: “Vì sao?”

Mộ Hàn cười, bày ra bộ dáng đương nhiên phải thế: “Chúng ta kết giao, chẳng lẽ em không nên chuyển xuống ở cùng anh?”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn y: “Sao tôi lại thấy mặt anh dày lên thế nhỉ? Tôi đã đáp ứng kết giao với anh đâu.”

Mộ Hàn than nhẹ một tiếng: “Anh chỉ là nói thế thôi, em không muốn thì thôi vậy.”

Mộ Hàn nói xong liền đứng dậy thu thập đồ trên bàn, Diệp Vĩ Gia há miệng thở dốc, lại không biết phải nói gì, nói cậu không phải không muốn, mà là quá đường đột sao? Cậu nhìn Mộ Hàn đang cười, trong lòng cũng ầm ập theo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: “Không biết nói gì hết...”

Tôi có một người bạn, cậu ấy là mối tình đầu của một bạn học thời trung học của tôi, hai người chính thức xác định quan hệ là khi học đại học, thời điểm nghe được tin này, tôi vô cùng ngạc nhiên, hai người này, tôi không nhớ là ai theo đuổi ai, tôi chỉ nhớ cậu ấy đối xử với cô bạn đó rất tốt.

Hai người yêu nhau ba năm, sau đó chia tay, nguyên nhân là vì cô gái đó thích một người khác, cậu ấy thì vẫn thích cô gái kia, không buông tay được. Khi tôi nói chuyện điện thoại với cậu ấy, tôi đã khuyên cậu ấy,

nhưng cậu ấy không nghe, làm rất nhiều chuyện để cứu vãn đoạn tình cảm kia, nhưng cuối cùng vẫn là vô ích. Hiện tại đã qua hai ba năm mà cậu ấy vẫn không quên được người con gái đó.

Con người chính là kỳ quái như vậy, với mỗi tình đầu không thể dứt bỏ, quyến luyến không quên, rõ ràng là đối phương làm chuyện có lỗi với mình, vậy mà vẫn không thể dứt bỏ được.

Trước kia ta vẫn từng nói muốn viết tốt thì phải chính mình trải nghiệm.

Chuyện tình cảm, một khi vẫn còn thì không thể buông tay dễ dàng như thế được.

Không nói nhiều nữa, mọi người ngủ ngon! [* _*]

28. Chương 28: Đau Lòng....

Trong quán cà phê, Cao Nam ngồi đối diện Mộ Hàn, sắc mặt bình tĩnh, lại không thể che dấu được sự mệt mỏi trong đáy mắt, một tay hẩn đặt trên bàn, một tay quấy ly cà phê trước mặt, ly cà phê nóng tỏa ra mùi hương nồng đậm.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Gọi ta ra đây rồi một câu cũng không nói.” – Hai người đã ngồi đây nửa giờ, Cao Nam vẫn không mở miệng, Mộ Hàn không nhịn được hỏi.

Thần sắc Cao Nam có chút hoảng hốt, ngừng khuấy cà phê, chậm rãi mở miệng: “Mộ Hàn, ta không biết phải bắt đầu từ đâu. Kỳ thật chuyện tình trước kia ta cũng chưa nói hết với người, người cũng hiểu tình huống lúc đó, hết thấy đều do ta tạo ra, ta không nghĩ chịu đựng nỗi thống khổ đấy lại đau đớn như vậy.”

Chuyện tình năm đó của Cao Nam với Mộ Phi, Mộ Hàn cũng không nắm rõ, y chỉ biết Cao Nam thích Mộ Phi, còn thổ lộ với anh ấy, chuyện này xảy ra trước khi Cao Nam đi du học, là vì bị Mộ Phi cự tuyệt, chẳng lẽ trong này vẫn còn ẩn giấu chuyện gì mà y chưa biết.

Đèn trong quán cà phê mờ ảo, lại có vẻ mê ly, âm nhạc mềm mại khiến mọi người có cảm giác thư thái, cả người đều trầm tĩnh lại.

“Người không nói ta cũng không biết, hôm nay người hẹn ta đi ra chắc là có chuyện gì đúng không?” – Mộ Hàn khẽ mỉm cười, bạn bè của Cao Nam không nhiều lắm, lại là người có thể để cho hẩn tâm sự lại càng không nhiều, Cao Nam xem y như là bạn tốt, có chuyện gì đều cùng y thương lượng, mà y cũng là người biết lắng nghe.

Cao Nam nhẹ giọng thở dài, ngẩng đầu nhìn Mộ Hàn, trong đáy mắt hẩn toát lên sự mệt mỏi, nụ cười thô lương trên môi càng làm cho người khác thấy đau lòng: “Sáu năm trước, ta quyết định đi du học, thứ nhất là do gia đình, mà quan trọng hơn lại là do Mộ Phi.”

Mộ Hàn thu lại nụ cười, chăm chú nghe Cao Nam nói.

Cao Nam và Mộ Phi quen nhau là khi hai người học cùng lớp, ngồi cùng bàn, Mộ Phi tính cách vui vẻ, mà Cao Nam thì lại hơi có chút hướng nội, tuy nhiên hai người vẫn nhanh chóng quen nhau, thành bạn bè, sau đó lại phát hiện ra nhà hai người ở cùng một khu, nên từ đó hai người cùng nhau đi học.

Cao Nam không biết mình thích Mộ Phi từ khi nào, hẩn chỉ biết loại cảm giác này rất kỳ quái. Mỗi lần gần Mộ Phi thì mặt đỏ tim đập, buổi tối khi ngủ thường nằm mơ thấy Mộ Phi, nếu hôm nào Mộ Phi không đi học cùng hẩn, hẩn sẽ rất lo lắng.... Các dấu hiệu đó ngày càng rõ ràng hơn, trong lòng hẩn lại càng lo lắng, lúc này hẩn mới biết tình cảm của hẩn với Mộ Phi đã biến hóa, hẩn đã thích Mộ Phi mất rồi.

Muốn thổ lộ, chỉ một câu nói đơn giản “Tôi thích cậu.”, nhưng đứng trước mặt người mình thích thì lại không dễ dàng. Cao Nam do dự, vài lần muốn nói với Mộ Phi nhưng lại không thể mở miệng được. Hẩn sợ hãi nếu như nói ra, Mộ Phi sẽ coi hẩn là quái vật, sợ Mộ Phi sẽ ghét bỏ hẩn, thậm chí hai người có thể không còn là bạn bè nữa.

Tâm sự của Cao Nam càng trầm trọng, cấp ba là thời gian bài vở quan trọng, hắn lại thường bị ảnh hưởng mà dẫn đến sai sót, học tập ngày càng kém, Mộ Phi cảm thấy có gì đó bất thường, hỏi hắn có phải là đã xảy ra chuyện gì không nhưng hắn vẫn luôn trả lời là không có gì.

Cho đến một hôm tan học, Mộ Phi nói có việc đi trước, Cao Nam ở lại làm nốt một phần bài tập rồi mới về, khi đi qua rừng cây trong trường, lại bắt gặp cảnh Mộ Phi với một nam sinh ôm nhau, Mộ Phi lại đưa lưng về phía hắn, Cao Nam nhận ra nam sinh kia, đó là lớp trưởng lớp bên cạnh, cũng là Hội Trưởng Hội học sinh Chu Nghiêm.

Cao Nam giật mình, trốn sau một gốc cây ngô đồng. Hắn thấy Mộ Phi hung hăng đẩy Chu Nghiêm ra, về mặt Chu Nghiêm rất thương tâm.

“Mộ Phi, tôi thực sự thích cậu, cậu có thể không cự tuyệt tôi được không?” – Chu Nghiêm thần sắc đau thương nói, thanh âm có một chút run rẩy.

Khuôn mặt tươi cười thường ngày của Mộ Phi biến mất, thay vào đó là bộ dáng lạnh lùng, ngay cả giọng nói cũng lạnh nhạt: “Tôi nghĩ trước hết nên nói rõ một việc, tôi đã có người trong lòng, phiền cậu từ nay không cần quần quýt lấy tôi, nếu cậu còn tiếp tục dây dưa, tôi sẽ tìm chủ nhiệm lớp cậu nói chuyện.”

Chu Nghiêm run rẩy, thần sắc càng bi thương hơn, sắc mặt tái nhợt, giống như một mảnh tro tàn, cậu ta nhắm mắt lại, hai chân vô lực dựa vào gốc cây ngô đồng chậm rãi trượt xuống.

Mộ Phi xoay người rời đi, không thèm quay lại nhìn một cái.

Cao Nam nắm chặt quai ba lô, trong lòng là một mảnh sầu thảm, trong đầu hắn đều là câu nói “Tôi đã có người trong lòng”, Mộ Phi đã có người yêu, là ai đây? Vì cái gì mà hắn không hề biết?

Từ sau lần đó, tâm tình Cao Nam càng tồi tệ hơn, Mộ Phi nghĩ là hắn bị áp lực thi đại học, nên thường an ủi hắn, thả lỏng tinh thần, không cần suy nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên là được rồi.

Khi đó cha mẹ Cao Nam cũng đang thương lượng chuyện du học của hắn, nhưng Cao Nam không đồng ý. Hắn vẫn muốn ở bên cạnh Mộ Phi, nhưng chuyện này cũng không phải dễ dàng. Ở bên cạnh người mình thích mà không nói ra được, trong người rất khó chịu, như bị giày xéo vậy.

Không biết là ai nói, khi thi đại học xong, mỗi người một nơi, về sau muốn gặp lại cũng khó, nhân dịp hiện tại vẫn còn có thời gian, liền nói ra tâm sự của mình với người mình thích. Khi đó có rất nhiều người lắng nghe thông báo cho người mình thích, Mộ Phi vẫn hay ở trước mặt hắn nhắc đến chuyện ai thổ lộ với ai.

Cao Nam thổ lộ với Mộ Phi vào một buổi tối, hắn suy nghĩ rất nhiều, bọn họ đã ở bên nhau vài năm, hắn nghĩ bất luận kết quả thế nào, vẫn nên nói cho Mộ Phi tâm ý của mình.

Nhưng mà hắn không nghĩ là lại thất bại như vậy. Mộ Phi không nói một lời nào, bước đi, tâm hắn như bị ngàn dao đâm, từng chút từng chút đau đớn chậm rãi lan tỏa khắp cơ thể, hắn về nhà liền đáp ứng cha mẹ chuyện du học, có lẽ xa nhau một chút sẽ làm dịu đi nỗi đau của ngày hôm nay.

Sau khi làm xong các thủ tục, hắn mời Mộ Phi đi ăn cơm, cười hi hi nói cho Mộ Phi biết hắn sẽ đi du học. Mộ Phi vô cùng kinh ngạc, còn muốn nói gì đó, nhưng Cao Nam không để cho gã nói, vẫn nói không ngừng, còn uống rượu, cuối cùng say đến bất tỉnh nhân sự, đó là lần đầu tiên hắn uống say như vậy.

Hắn say khướt dựa vào Mộ Phi, miệng vẫn còn nhắc đi nhắc lại: “Tôi thực sự rất thích cậu, vậy mà cậu lại chán ghét tôi, cậu cảm thấy tôi là một thằng biến thái phải không? Vậy mà tôi vẫn không thể khống chế được bản thân mình, vẫn thích cậu...”

Mộ Phi sợ hắn uống say về sẽ bị ba mẹ mắng, liền dẫn Cao Nam tới khách sạn thuê phòng, Cao Nam vẫn ôm gã không chịu buông, dán vào tai Mộ Phi nói thích gã, còn khóc nữa.

Sau đó hắn hôn Mộ Phi, một nụ hôn bá đạo, càng hôn càng sâu, như là mang theo chiếm hữu cùng đau lòng, ôm gã lên giường, đầu tuy có chút choáng váng vì rượu nhưng hắn vẫn tỉnh táo. Hắn đã nhịn nhưng vẫn không được, hắn muốn cùng Mộ Phi hòa hợp, cho dù ngay sau đó sẽ bị vạn kiếp bất phục, hắn vẫn kiên trì.

Sáng hôm sau, khi Cao Nam tỉnh lại, Mộ Phi vẫn đang ngủ say. Trong lòng Cao Nam rối loạn vô cùng, hắn không biết phải đối mặt với Mộ Phi như thế nào, hắn để lại một tờ giấy ở tủ bên giường, rời đi, ra sân bay

sang Mỹ.

Mộ Hàn yên lặng ngồi nghe. Y nhớ mang máng ngày đó Mộ Phi về nhà sắc mặt rất kém cỏi, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy căm hận cùng đau đớn. Gã vịn vào cầu thang, gian nan bước về phòng, cả ngày hôm đó Mộ Phi ngủ, cơm chiều cũng không ăn. Mộ Hàn nhặt được trong phòng Mộ Phi một tờ giấy, trên đó có vắn vệt vài chữ “Rất xin lỗi. – Cao Nam”

Lúc đấy y vẫn luôn suy nghĩ xem giữa Cao Nam và Mộ Phi đã xảy ra chuyện gì, nhưng Mộ Phi không nói, y cũng không hỏi. Sau này y mới biết Cao Nam đi Mỹ, mà tính tình Mộ Phi cũng thay đổi 180 độ, trở nên lỗ mãng, đôi khi lại phóng đảng không kiềm chế được.

“Khó trách anh trai tôi hận cậu.” – Mộ Hàn nói.

“Cậu ấy nên hận tôi, là tôi có lỗi.” – Cao Nam áy náy nói.

“Nhưng vì sao chuyện đã qua lâu như vậy còn nhắc lại? Không phải lại có chuyện gì đi?” – Mộ Hàn đoán.

Cao Nam không hề phủ nhận, gật đầu: “Hôm Giáng sinh, tôi đi tìm cậu ấy, cậu ấy ở ‘Bóng đêm’. Kỳ thật tôi muốn nói chuyện với cậu ấy, chính là cậu ấy không cho tôi cơ hội, tôi không nghĩ quan hệ của chúng tôi cứ thế đi xuống, có một số việc cần giải quyết thì vẫn nên giải quyết đi. Vì thế tôi hỏi cậu ấy chuyện năm đó có thể tha thứ cho tôi được không? Cậu ấy bảo có thể tha thứ, chẳng qua là tôi phải chịu một chút thống khổ mà thôi.”

Mộ Hàn đột nhiên nở nụ cười, đoán ra một chút sự tình, lại không dám khẳng định, có chút hứng thú hỏi: “Điều kiện là gì?”

Cao Nam im lặng một lát, trên gương mặt chậm rãi xuất hiện một vết đỏ ửng, có chút khó khăn để mở lời. Do dự một lát, hắn cũng nói: “Cậu ấy muốn tôi tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường, để cậu ấy thượng.”

Cao Nam hạ thấp giọng hết mức có thể, nghĩ tới chuyện đêm đó, hắn vẫn có chút ngượng ngùng.

Ngày đó Mộ Phi đưa Cao Nam tới khách sạn, sau khi đóng cửa, Mộ Phi liền nói: “Muốn ta tha thứ người cũng không phải là không thể, người vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm lên giường, ta muốn thượng người.”

Cao Nam trở mắt nhìn Mộ Phi hồi lâu, sau đó thở dài nói: “Có phải như vậy cậu sẽ tha thứ cho tôi?”

Mộ Phi lạnh mặt không nói gì, đôi mắt sắc bén nhìn hắn.

Cao Nam cười cười, nhẹ nhàng thốt lên một tiếng: “Được.”

Mình thiếu nợ cậu ấy, sớm hay muộn gì thì cũng phải trả, vì thế Cao Nam không chút do dự.

Tối hôm đó Mộ Phi làm rất kịch liệt, như là trả thù vậy, hung hăng muốn hắn, làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần.

Mộ Hàn sờ khoe miệng, đôi mắt tràn ngập ý cười: “Anh tôi có để giấy xin lỗi lại cho cậu không?”

Cao Nam lắc đầu: “Không có, nhưng mà cậu ấy biến mất, tôi đã tìm kiếm mấy ngày mà không thấy, hỏi thư kí của cậu ấy thì thấy bảo đi công tác, mà không nói là đi đâu.”

“Tôi không biết anh ấy đi đâu, nhưng năm đó cậu tổn thương anh ấy cũng nhiều, giờ coi như hai người có thể bắt đầu lại từ đầu được rồi.”

Cao Nam nặng nề thở dài, nói: “Chỉ hi vọng là thế, nhưng tôi vẫn lo lắng không yên.”

Sáu năm trôi qua, thời gian quả thực là rất dài, lúc ấy hắn ở bên Mỹ xa xôi, vẫn luôn nhớ đến Mộ Phi, mặc dù mỗi lần nghĩ tới đều khiến hắn đau lòng.

Tổn thương của sáu năm, phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể bù đắp được đây?

29. Chương 29: Ở Chung...

Diệp Vĩ Gia cảm thấy sự tình có chút vượt qua ngoài dự tính của cậu. Mộ Hàn và cậu cư nhiên lại phát triển thành quan hệ tình lữ, chuyện này có ngoài chút tưởng tượng, nhưng cậu không hề thấy khổ sở, mà ngược lại còn rất cao hứng.

Buổi sáng bảy giờ rời giường, bảy giờ rưỡi xuống lầu gõ cửa, sau đó sẽ thấy khuôn mặt ôn nhu tươi cười của Mộ Hàn, cậu sẽ đi vào, hỏi Mộ Hàn hôm nay có món gì ngon. Mà Mộ Hàn sẽ lại hỏi cậu vì sao không dùng chìa khóa mở cửa mỗi lần đều gõ cửa làm y phải ra mở. Diệp Vĩ Gia chỉ cười, không nói gì, trong lòng cậu thích loại cảm giác khi đứng trước cửa, chờ mong Mộ Hàn, sau đó lại thấy nụ cười của y, trong lòng tràn đầy vui sướng, có lẽ là cậu có chút quái dị.

Tan tầm, hai người sẽ cùng trở về nhà, sau đó đến siêu thị gần đó mua đồ ăn, về nhà Mộ Hàn, cơm nước xong xuôi cùng nhau ngồi ở sofa xem ti vi.

“Gần đây anh trai anh có liên hệ gì với em không?” – Đột nhiên Mộ Hàn hỏi cậu.

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Không có, đã lâu rồi bọn em không liên lạc, cũng gần một tháng rồi. Có chuyện gì sao?”

Mộ Hàn khẽ cười, xoa đầu Diệp Vĩ Gia: “Không có gì, anh ấy đột nhiên biến mất, làm chúng ta có chút lo lắng.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y: “Không thể nào! Biến mất? Nghiêm trọng đấy! Dù sao người ta cũng là anh trai anh, vậy mà anh cũng không biết anh ấy ở đâu sao?”

“Anh ấy là anh trai anh đấy, là người lớn cả rồi, không phải chuyện gì cũng báo cáo lại đâu chứ. Đột nhiên không thấy anh ấy đâu thì làm sao anh biết anh ấy đi đâu?”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Đạo này em thấy tâm tình của Cao Nam cũng không được tốt lắm, có phải là liên quan đến anh trai anh?” – Diệp Vĩ Gia có chút lo lắng hỏi.

Cao Nam ngồi đối diện Diệp Vĩ Gia, gần đây Cao Nam có vẻ như là bị việc gì đó ảnh hưởng, hỏi thì hẳn không chịu nói, Diệp Vĩ Gia cũng chỉ có thể ở một bên trợ mắt nhìn, trong lòng có chút lo lắng mà thôi.

Mộ Hàn vòng tay qua lưng Diệp Vĩ Gia, ôm lấy cậu, chậm rãi nói: “Còn nhớ chuyện ở Tây An không? Anh nói là Cao Nam thích anh Phi, kỳ thật là anh Phi cũng thích Cao Nam, chỉ là hai người trước kia có chút hiểu lầm, khiến anh Phi sinh ra hận Cao Nam, lần này tưởng chừng đã hóa giải hết, anh ấy lại đột nhiên biến mất, lớn như vậy rồi mà vẫn làm cho người khác phải lo lắng, thật là đau đầu.”

Diệp Vĩ Gia: “Anh với Mộ Phi không biết ai lớn hơn đây? Anh ấy giống trẻ con, còn anh thì giống bác gái vậy.”

Mộ Hàn cười, ánh mắt lộ ra vẻ nguy hiểm, Diệp Vĩ Gia lúc này mới cảm thấy có chút gì đó không thích hợp. Mộ Hàn ôm lấy hông cậu, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, Diệp Vĩ Gia ngẩng người nhìn Mộ Hàn, giấy tiếp theo y hôn cậu, bá đạo lại mãnh liệt, còn trên đầu cắn lưỡi cậu.

Môi Mộ Hàn chuyển đến bên tai cậu, thậm chí: “Lại còn nói anh giống bác gái, anh nghĩ mình nên chứng tỏ bản thân một chút.”

Diệp Vĩ Gia rung mình, thậm chí không tốt, lấy tay đẩy Mộ Hàn. Mộ Hàn nắm lấy tay cậu, thuận thế áp cậu lên sofa, Diệp Vĩ Gia thẹn quá hóa giận: “Hỗn đản! Thả em ra! Mai em còn phải đi làm.”

Mộ Hàn khẽ cắn vành tai, hơi thở nóng rực phả lên tai cậu, mang đến một cảm giác tê dại, thanh âm trầm thấp: “Ngày mai là thứ sáu, có thể không cần đi làm.”

Diệp Vĩ Gia vừa nghe, trên mặt nhiễm hồng, cổ đẩy y ra: “Vậy cũng không được, em mệt rồi, phải về nhà ngủ đây.”

“Đêm nay ngủ ở đây đi.” – Mộ Hàn hôn lên môi cậu, ngăn chặn tất cả những gì cậu muốn nói.

Sáng hôm sau, khi Diệp Vĩ Gia tỉnh lại, đập vào mắt là gương mặt Mộ Hàn, cậu oán giận y không ngớt, Mộ Hàn mở mắt, việc đầu tiên là sắp lại hôn cậu.

“Sớm!” – Mộ Hàn cười cười chào buổi sáng cậu.

Diệp Vĩ Gia cảm giận nhìn y, hừ một tiếng, quay người sang chỗ khác không thèm để ý tới y, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện hôm qua, mặt lập tức đỏ lên.

Chuyện tình hôm Giáng Sinh đã qua được hơn tháng, bọn họ cũng không có làm gì quá, tuy rằng Mộ Hàn cũng thường xuyên hôn cậu, nhưng cũng không có làm, đại khái là vì chuyện này Mộ Hàn mới làm hơi nhiệt tình quá, cậu cũng không đếm được mấy lần, mà người cậu chỉ cần cử động khẽ cũng khiến nơi kia đau nhức.

Mộ Hàn vòng tay ôm lấy cậu, ôn nhu hỏi: “Làm sao thế? Mới sáng sớm đã tức giận rồi?”

Diệp Vĩ Gia phóng một ánh mắt sát khí đến: “Anh nói xem?”

Mộ Hàn cười ra tiếng, cả người dán vào lưng Diệp Vĩ Gia, nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi cậu: “Nơi này còn đau?”

Những cái vuốt ve nhẹ nhàng của y đưa tới một trận run rẩy, mặt Diệp Vĩ Gia đen đi phân nửa, tức giận trừng mắt nhìn y, Mộ Hàn cười: “Cho nên anh vẫn nói, làm nhiều sẽ quen.”

Đây là cái lý luận gì vậy?! Mặt Diệp Vĩ Gia hoàn toàn đen.

Đang ăn sáng, Mộ Hàn đột nhiên nói: “Tiểu Diệp Tử, em xuống dưới ở với anh đi.”

“Không cần.” – Diệp Vĩ Gia từ chối, hung hăng cắn một miếng rau, xuống dưới cùng Mộ Hàn thì không sao, nhưng đêm nào cũng như đêm qua thì cậu chịu không nổi.

“Vì sao chứ? Lúc trước em nói lo lắng, hiện tại đã một tháng rồi, em lo đến đâu rồi?”

“Không tốt, không tốt một chút nào, em thấy ở một mình vẫn tốt hơn.” – Diệp Vĩ Gia kiên định nói.

Mộ Hàn nói: “Em tính thử xem, trừ bỏ thời gian đi làm, thời gian chúng ta ở chung được bao nhiêu, em xuống ở chung với anh, không phải là có nhiều thời gian bên nhau sao?”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy Mộ Hàn nói cũng đúng, nhưng vì thân thể của mình, cần phải kiên trì một chút, trầm mặc trong chốc lát, liền tìm cớ: “Phòng anh quá nhỏ, hai người ở không được.”

“Đổi phòng là được.” – Mộ Hàn cười nói.

“Chuyển nhà rất phiền toái.” – Diệp Vĩ Gia cũng cười.

“Không vấn đề gì, anh làm là được.”

“....”

Diệp Vĩ Gia sau khi đồng ý ở chung với Mộ Hàn, gặp lại Lâm Phỉ Phỉ, cảm thấy thực xấu hổ, quan hệ giữa ba người bọn họ, thật là phức tạp.

Diệp Vĩ Gia từng hỏi Mộ Hàn vì sao lại chia tay Lâm Phỉ Phỉ. Mộ Hàn lúc ấy cười nói là vì Diệp Vĩ Gia, nhưng Mộ Hàn không chịu nói cho cậu là anh đã nói những gì với Lâm Phỉ Phỉ.

Hôm nay, lúc đến phòng uống trà, Diệp Vĩ Gia gặp Lâm Phỉ Phỉ, cô ấy cười chào cậu: “Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.” – Diệp Vĩ Gia cố gắng duy trì thần sắc tự nhiên chào hỏi Lâm Phỉ Phỉ.

Từ sau lễ Giáng sinh, Lâm Phỉ Phỉ xin nghỉ phép dài hạn, Diệp Vĩ Gia không hiểu tại sao Lâm Phỉ Phỉ đột nhiên lại xài sang như vậy, nhưng cậu có cảm giác là có liên quan đến Mộ Hàn, trong lòng cậu có chút bất an, thậm chí là áy náy.

Lâm Phỉ Phỉ thay đổi rất nhiều, tóc cắt ngắn ngang vai, tươi mát hồn nhiên, mặc áo lông tím, nụ cười yếu ớt trên môi.

Diệp Vĩ Gia pha cà phê, Lâm Phỉ Phỉ đứng bên rửa chén, trong gian phòng trà yên tĩnh ngẫu nhiên có thể nghe thấy bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Diệp Vĩ Gia do dự mở miệng: “Phỉ Phỉ, sao em lại nghỉ phép dài như vậy, có phải là có chuyện gì không?”

Lâm Phỉ Phỉ cười cười: “Không có việc gì, chỉ là tự nhiên muốn đi giải sầu một chút thôi, Paris thật tuyệt vời, em cũng không muốn phải về, cho nên mới ở lại lâu như thế.”

Diệp Vĩ Gia gật đầu, không biết nói gì nữa, lại im lặng.

Lâm Phỉ Phỉ rửa cốc, rót nước, nói với Diệp Vĩ Gia: “Em đi trước.”

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Ừ.”

Cho đến khi Lâm Phỉ Phỉ rời đi, nụ cười trên mặt Diệp Vĩ Gia mới chậm rãi biến mất, trong lòng vẫn thấy bất an như cũ, giống như là cần phải xin lỗi Lâm Phỉ Phỉ vậy.

Vì ngại gặp Lâm Phỉ Phỉ, nên khi tan tầm, Diệp Vĩ Gia đợi cho cô đi rồi mới rời văn phòng, xuống bãi đỗ xe. Đi đến chỗ Mộ Hàn để xe, cậu thấy Mộ Hàn đang nói chuyện cùng Lâm Phỉ Phỉ, Diệp Vĩ Gia vội vàng chạy tới nép sau một chiếc xe.

Đợi Lâm Phỉ Phỉ lái xe đi rồi, Diệp Vĩ Gia mới đi ra, đến chỗ Mộ Hàn, y đang tựa vào trước xe, thấy cậu đến cười hỏi: “Sao hôm nay lại chậm như vậy? Anh còn tưởng em về mất rồi, đang định gọi điện thoại cho em.”

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Không có gì.”

Mộ Hàn hồ nghi nhìn cậu, theo thói quen đưa tay ra vuốt tóc cậu: “Lâm Phỉ Phỉ vừa về, vừa rồi anh gặp cô ấy, còn nói chuyện một chút.”

Diệp Vĩ Gia gật gật đầu: “Àn, hôm nay cô ấy mới về.”

Mộ Hàn không nói gì thêm, mở cửa xe cho cậu, Diệp Vĩ Gia thuận thế ngồi xuống.

Trên đường về, hai người không nói chuyện, về đến nhà, liền thấy có người đang đứng ở cầu thang tầng bảy.

“Ai nha, các người rốt cục cũng về, làm tôi đợi lâu như vậy.” – Mộ Phi hưng phấn ồn ào.

Mộ Hàn cau mày nhìn gã: “Sao anh lại đột nhiên trở về vậy? Không biết gọi điện thoại cho em sao? Mà sao anh không về nhà mình?”

Mộ Phi không trả lời, đợi y mở cửa. Mộ Hàn vừa mở cửa, Mộ Phi liền kéo vali nghiêng ngang tiêu sái đi vào.

“Thời gian vừa rồi anh đi đâu?” – Diệp Vĩ Gia ngồi xuống bên cạnh Mộ Phi.

“Đi giải sầu.” – Mộ Phi cười sáng lạn.

Mộ Hàn mặc kệ gã, cầm đồ ăn vào phòng bếp.

Đây là lần thứ hai trong ngày Diệp Vĩ Gia nghe thấy từ này, hai người mình quen biết đột nhiên biến mất một thành, đều là đi giải sầu, một người là vì thất tình, một người là vì cái gì đây?

Ăn cơm tối xong, Mộ Phi kêu mệt mỏi, muốn ở lại nhà Mộ Hàn ngủ, không muốn về nhà, Mộ Hàn lạnh lùng nói: “Nhà chúng ta chỉ có hai phòng, chẳng lẽ anh muốn ngủ với em?”

Mộ Phi lắc đầu: “Không muốn.”

Nói xong kéo tay Diệp Vĩ Gia, cười nói: “Tiểu Diệp Tử, nhà cậu ngay trên lầu, chúng ta về nhà cậu ngủ đi.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn gã, đẩy gã ra, quyết đoán cự tuyệt: “Không cần.”

Mộ Hàn cảm thấy Diệp Vĩ Gia có biểu tình kỳ quái, bộ dáng thất kinh, ánh mắt lộ ra một tia giật mình sợ hãi, Mộ Hàn rung mình, trấn định lại, nói với Mộ Phi: “Anh ở phòng Tiểu Diệp Tử, dù sao trước kia cậu ấy cũng ở cùng với em, giờ cứ thế là được.”

Mộ Phi ngáp một cái: “Thế cũng được.”

Diệp Vĩ Gia đưa chìa khóa cho Mộ Phi, cho đến khi gã rời đi cậu mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn có chút bất an.

Kỳ thật hai ngày nay Mộ Hàn cường thế đem Diệp Vĩ Gia ở dưới với mình. Trên cơ bản Diệp Vĩ Gia coi như là đã ở cùng với Mộ Hàn rồi, quần áo, đồ đạc cá nhân cũng mang xuống hết rồi, chỉ còn lại mấy thứ đồ vớ vẩn mà thôi, định cuối tháng mới chuyển hết xuống.

“Em vừa rồi trông có chút là lạ.” – Mộ Hàn ôm Diệp Vĩ Gia, điều tra.

Diệp Vĩ Gia chột dạ, cười cười: “Không thể nào.”

Nói xong liền tiến tới hôn Mộ Hàn một chút: “Nhanh đi ngủ thôi, mai còn phải đi làm.”

Mộ Hàn thầm than một tiếng, chỉ mong là mình nghĩ nhiều đi.

30. Chương 30: Thị Phi

Diệp Vĩ Gia cả đêm tâm tình không yên, mơ màng ngủ không được, cứ nghĩ đến Mộ Phi nói ra câu kia lại có chút buồn bực. Từ khi ở cùng Mộ Hàn, cậu cơ hồ đã quên chuyện kia, hôm nay Mộ Phi nhắc tới, lại khiến cho cậu phải suy nghĩ, Mộ Phi vốn là người không biết giữ mồm giữ miệng, nhớ đâu có lúc lỡ miệng, đến lúc đó cậu biết giải thích với Mộ Hàn thế nào?”

Diệp Vĩ Gia nằm trên giường, mắt mở to, trong lòng là một mảnh hỗn độn. Mộ Hàn nằm bên cạnh, tay đặt trên hông cậu, gắt gao ôm lấy cậu, khiến cậu không dám cử động, sợ sẽ làm Mộ Hàn tỉnh giấc, vì thế cả đêm cậu cứ chấp chờn không ngủ được.

Buổi sáng thức dậy, cậu cứ ngáp không thôi, mà Mộ Hàn tinh thần phấn chấn chuẩn bị bữa sáng, ngay cả Mộ Phi cũng khoan khoái ngồi ở sofa xem tivi. Diệp Vĩ Gia vừa ngáp xong, nhìn thấy Mộ Hàn đang bận rộn trong bếp, lén lút chạy đến ngồi xuống bên người Mộ Phi.

Mộ Phi liếc mắt nhìn cậu: “Chắc, nhìn đôi mắt gấu trúc này của cậu, có thể kết luận đêm qua hai người vô cùng kịch liệt khuyếch thành đảo quốc nha.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn gã, lại quay đầu nhìn Mộ Hàn một cái, hạ giọng nói với Mộ Phi: “Về sau trước mặt Mộ Hàn đừng nói lung tung.”

Mộ Phi nghi hoặc hỏi cậu: “Cậu có ý gì?”

“Anh quên tối qua nói gì sao? Sau này đừng có nói linh tinh, có biết không hả?”

Mộ Phi cau mày suy nghĩ một lát, vẫn có chút mơ hồ, không hiểu được ý tứ của Diệp Vĩ Gia: “Cậu có thể nói rõ hiểu một chút hơn được không?”

Diệp Vĩ Gia có chút đau đầu nhìn Mộ Phi, người này bình thường thông minh, sao lần này lại chậm hiểu thế nhỉ? Diệp Vĩ Gia định nói, thì Mộ Hàn lại gọi vào ăn cơm, vì thế cậu quay sang Mộ Phi nói: “Hôm nay sau khi tan tầm anh chờ tôi, tôi có chuyện muốn nói.”

Mộ Phi không hề để ý, ngửi được mùi đồ ăn, cơn thèm ăn trong gã nổi lên, vô cùng cao hứng lao vào phòng bếp.

Cả ngày hôm nay Diệp Vĩ Gia không có tinh thần làm việc, trong đầu luôn nghĩ xem nên nói với Mộ Phi như thế nào? Nếu Mộ Phi lại hỏi vì sao anh ta không nên nói lung tung trước mặt Mộ Hàn, thì cậu phải giải thích thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng loạn.

Mãi cho đến khi tan tầm, cậu mới bình tĩnh trở lại, Cao Nam đi qua hỏi cậu: “Không phải hôm qua cậu không ngủ à?”

Diệp Vĩ Gia thành thực gật đầu, Cao Nam nhìn cậu đầy ẩn ý: “Biết hôm nay còn phải đi làm, tối nên kiểm chế một chút, đừng điên cuồng như vậy?”

Diệp Vĩ Gia ngây ngốc không hiểu được ý tứ trong lời nói của Cao Nam, đợi cho đến khi cậu định hỏi lại, thì Cao Nam đã rời khỏi văn phòng. Cậu vội lấy điện thoại báo cho Mộ Hàn không cần chờ, tối nay cậu

có hẹn bằng hữu. Cúp điện thoại xong, cậu lại gọi tiếp cho Mộ Phi, Mộ Phi nhanh chóng nhấc máy, nói là mười lăm phút nữa xuống lầu tìm cậu, Diệp Vĩ Gia thở dài một hơi, xụi lơ nằm gục trên bàn.

Mộ Phi xuống văn phòng Diệp Vĩ Gia, thấy cậu rũ ra một đồng, liền ghé đến, chọc chọc cậu: “Sao lại ỉu xìu như vậy? Mệt sao?”

Diệp Vĩ Gia giật giật mi mắt: “Mệt, đương nhiên mệt.”

Mộ Phi cười nhạo: “Làm gì mà mệt như vậy? Buổi tối không ngủ đi làm trộm à?”

Diệp Vĩ Gia bật dậy, trừng mắt nhìn gã: “Anh mới đi làm trộm ấy!”

“Nhìn cậu kia, thật hung dữ quá! Thế nào? Tối nay hẹn hò với tôi ở đâu đây?”

Diệp Vĩ Gia thiếu chút nữa thì đã không nhịn được tiến lên đấm cho cái tên đứng trước mặt mình một phát. Người này nói chuyện lúc nào cũng khiếm nhã như vậy, lại còn cái nụ cười hớn hở kia, thật là làm người ta muốn cho một phát.

“Nói nhiều làm gì, nhanh đi thôi!” – Diệp Vĩ Gia khinh bỉ nhìn gã.

Mộ Phi cười cười, hai người một trước một sau ra khỏi văn phòng.

Mộ Hàn vốn định lái xe đi rồi, nhưng lại có điện thoại gọi đến, nói chuyện hơi lâu, nên vẫn ngồi trong xe, khi y kết thúc điện thoại thì cũng là lúc Diệp Vĩ Gia và Mộ Phi xuống đến nơi, hai người vừa đi vừa nói chuyện gì đấy, Mộ Phi tâm tình có vẻ tốt lắm, còn Diệp Vĩ Gia hình như đang tức giận.

Mộ Hàn vốn định xuống xe kêu Diệp Vĩ Gia, lại thấy Mộ Phi mở cửa xe cho cậu, Diệp Vĩ Gia cũng không khách khí, ngồi vào xe, sau đó hai người rời đi.

Gọi điện cho y bảo tối nay hẹn bạn, không về ăn cơm cùng y, hóa ra là hẹn với Mộ Phi? Trong mắt Mộ Hàn đột nhiên xẹt qua một tia lạnh lùng, nếu là hẹn Mộ Phi đi ăn cơm, vì sao không thể nói thật với y?

Y đột nhiên nghĩ tới ánh mắt và lời nói ái muội của Mộ Phi với Diệp Vĩ Gia tối qua, rõ ràng chỉ là một câu đùa thôi, nhưng y vẫn thấy kỳ quái là tại sao Diệp Vĩ Gia lại phản ứng mạnh thế, nhanh chóng kích động, quả quyết cự tuyệt, cũng không phải là y nghĩ nhiều nữa rồi.

Đôi khi y thấy mình quá nhạy cảm, nhưng y vẫn không có cảm giác an toàn, đặc biệt là với thái độ của Diệp Vĩ Gia. Y không biết liệu Diệp Vĩ Gia có thích mình thật không, nói thích, đề nghị ở cùng nhau tất cả đều là do y nói, thậm chí bây giờ hai người ở chung cũng một phần là do bị y bắt buộc.

Diệp Vĩ Gia chưa bao giờ nói thích y, có lẽ, cậu ấy cũng không thích mình.

Mộ Hàn nghĩ nghĩ, trong lòng cảm thấy khổ sở, đau đớn.

Hai người đi ăn cơm, Mộ Phi liền rủ Diệp Vĩ Gia đi ‘Bóng đêm’, Diệp Vĩ Gia không hiểu vì sao Mộ Phi lại thích ‘Bóng đêm’ đến thế, cậu chỉ biết là cậu không thích nơi này, vì mỗi lần nghĩ đến, cậu lại nhớ đến chuyện hôm đó.

“Ai nha, hai người vẫn còn đi cùng nhau à?” – Nick nhìn thấy Mộ Phi cùng Diệp Vĩ Gia liền hưng phấn kêu lên – “Thật sự khó tin nha! Mộ Phi trước kia không hề như vậy, hẳn thay người tình như thay áo, vậy mà hiện tại vẫn còn đi với cậu nha.”

Diệp Vĩ Gia nghiêm mặt nhìn hắn: “Đừng nói lung tung, ta với gã không có quan hệ gì hết, chỉ là bạn bình thường thôi.”

Mộ Phi bị Nick làm ồn ào, có chút đau đầu, tức giận nói: “Nói ít thôi, người không nói không ai bảo người câm.”

Nick trưng ra vẻ mặt thương tâm, tựa vào người gã, ai oán nói: “Thật sự là không có lương tâm, người không nghĩ lại xem bao nhiêu năm qua ta đối xử với người tốt thế nào.”

Mộ Phi nhúc nhích đầu trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt sắc bén, khiến Nick không nói thêm gì nữa, Mộ Phi tìm vị trí quen thuộc ngồi xuống, tên Nick kia nếu không hung dữ với hắn một chút, hắn sẽ thao thao bất tuyệt không thể ngậm miệng lại được.

“Bộ dáng vừa rồi của anh thực hung hãn, làm tôi nhớ đến lần đầu chúng ta gặp mặt.” – Diệp Vĩ Gia cười nói.

Mộ Phi uống một ngụm rượu, cả người dựa vào sô pha, gương mặt tuần lãng khê nở nụ cười: “Ta khi đó trông thế nào?”

“Thật dọa người! Là kiểu người bại hoại điển hình.” – Diệp Vĩ Gia suy nghĩ một lát không khách khí nói.

Mộ Phi giật giật mi mắt, khép mắt lại, lộ vẻ nguy hiểm: “Bại hoại?”

Diệp Vĩ Gia cười gượng, sau đó lấy dũng khí nói: “Sao lại không giống? Thiếu niên thanh tú như vậy, mà người không hề nề tình..... sau đó còn đánh nhau, bộ dáng giống hệt lưu manh.”

Mộ Phi cảm thấy mí mắt mình giật điên cuồng, rất nhanh lại lấy được bình tĩnh, vài năm gần đây gã tự thấy mình đã đủ loạn rồi, còn muốn dùng cả ma túy nữa, sau gặp được Nick, hai người cùng nhau mở ‘Bóng đêm’, gã có thêm nhiều ‘bạn giường’, không cố định, lại có thể thay ma túy làm mình thoải mái tâm tình.”

Diệp Vĩ Gia thấy Mộ Phi không nói gì, đem đề tài quay về chủ đề chính: “Kỳ thật tôi có điều muốn nói với anh, hiện tại tôi với Mộ Hàn đang ở cùng một chỗ.”

Mộ Phi kinh ngạc nhìn cậu: “Cùng một chỗ là có ý gì?”

“Ý gì ở trên mặt chữ ấy, chúng ta hiện tại xem như là đang yêu nhau, cho nên tôi không muốn anh ở trước mặt anh ấy nói lung tung, anh hiểu tôi nói gì chứ?” – Diệp Vĩ Gia cảm thấy lòng vòng không bằng nói thẳng ra, dù sao quan hệ của cậu với Mộ Hàn rồi cũng sẽ bị phát hiện, nói sớm một chút cũng không sao.

“Thật không nghĩ tới Mộ Hàn với ta lại giống nhau thế!” – Mộ Phi cười cảm thán – “Tôi hiểu ý cậu rồi, cậu không muốn cho Mộ Hàn biết tôi với cậu trước kia có phát sinh quan hệ đúng không?”

Diệp Vĩ Gia nghe được lời này, nhin không được lạnh run người, cố gắng chịu đựng, gật đầu: “Đúng, tôi không muốn cho anh ấy biết.”

Mộ Phi trêu chọc cậu: “Nói như vậy từ nay cậu phải gọi tôi là đại ca?”

Khóe miệng Diệp Vĩ Gia run rẩy, thanh âm nhú lại: “Dù sao anh cũng nhớ kỹ những lời vừa rồi là được.”

“Cậu gọi tôi một tiếng đại ca tôi sẽ đáp ứng ngay.” – Mộ Phi ụ hiếp.

Diệp Vĩ Gia nghiêm mặt không thềm để ý tới gã.

Nick bê rượu vào, cười bảo Mộ Phi: “Vừa rồi Cao Nam có vào đây tìm người, người không gặp sao?”

Mộ Phi cùng Diệp Vĩ Gia đồng thời ngẩn ra, Mộ Phi kinh ngạc hỏi lại: “Lúc nào?”

“Khoảng mười phút trước. Gần đây hần hay tới tìm người, ngồi một mình rất lâu, có người đến gần cũng không để ý, chỉ là lơ đãng ngồi đấy, trông rất đáng thương.” – Nick nói.

Mộ Phi gần như là nhảy dựng lên, không nói câu gì chạy vội ra ngoài, Nick gọi gã: “Chạy nhanh như vậy làm gì?”

Diệp Vĩ Gia ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Đương nhiên là phải nhanh, không nhanh làm sao đuổi kịp người ta.”

Nick nói: “Vừa rồi gặp Cao Nam, mặt trắng bệch, trông rất khó coi, không biết có phải trúng độc không nữa.”

Tất cả tươi cười trên mặt Diệp Vĩ Gia ngay lập tức biến mất, cả mặt trắng bệch ra.

31. Chương 31: Tiêu Tan.

Có một số việc luôn xảy ra rất đúng lúc, những lời không muốn để người khác nghe thấy lại luôn bị nghe thấy. Hai người phía trước cũng rất dễ hiểu lầm, chỉ nói mấy câu, làm vài động tác, thậm chí căn bản không cần nói, chỉ cần nhìn vào mắt nhau thôi cũng có thể gây ra hiểu lầm.

Gió mùa đông mãnh liệt thổi, làm cho mặt đỏ hồng, mỗi hơi thở ra đều có thể thấy một luồng hơi nhỏ, trên đường người đi lại thừa thốt, giờ này chắc mọi người cũng an vị trong chăn ấm đệm êm rồi.

Cao Nam bước từ ‘Bóng đêm’ ra, chậm rãi. ‘Bóng đêm’ là nơi Mộ Phi hay đến đây là do Mộ Hàn nói cho hắn, một tháng qua, hắn có thói quen cứ sau khi tan tầm là đến đây ngồi, để xem có gặp được Mộ Phi hay không.

Sau khi về nước, vào làm việc ở Hoa Thụy, gặp lại Mộ Phi. Hắn vốn nghĩ là chỉ cần vài năm trôi qua, hắn có thể buông tay, không nghĩ là đoạn tình cảm kia đã mọc rễ trong tim hắn, dung hòa với máu hắn, cứ mỗi lần nhìn thấy Mộ Phi, hắn lại thấy tim đập nhanh hơn, một cảm giác khẩn trương cứ thế tràn ngập khắp cơ thể. Nguyên lai hắn vẫn không thể từ bỏ được, hắn vẫn còn thích Mộ Phi.

Hắn không biết sau Lễ Giáng sinh hôm ấy Mộ Phi có cảm nhận thế nào, có giống như hắn sáu năm về trước không, cả người như bị ném vào hầm băng, nước lạnh từ bốn phía thấm vào tứ chi, đau thương đến chết, có giống như hắn ngày nào cũng nhớ về gã hay không, có muốn đi tìm gã như hắn hay không?

Hắn đang đi, đột nhiên cảm thấy một lực mạnh mẽ kéo hắn lại, hắn kinh ngạc, trước mắt hắn là Mộ Phi đang thở hổn hển, vẻ mặt tức giận, cánh tay bị Mộ Phi nắm có chút đau, cười cười nhìn gã: “Sao cậu lại chạy ra đây? Cậu biết tôi tới tìm cậu?”

Mộ Phi tức giận hôn Cao Nam, nụ hôn cực kì bá đạo, như là cắn chứ không phải hôn, tham lam liếm mút, như muốn đem cả người Cao Nam ăn vào bụng, cho đến khi hơi thở hỗn loạn, mới chậm rãi buông Cao Nam ra, trên gương mặt là một chút ửng hồng, dưới đèn đường của đêm đông lại càng mê ly dụ hoặc hơn.

Cao Nam thở gấp.

Mộ Phi than nhẹ một tiếng. Mỗi khi đối mặt với Cao Nam gã luôn không thể khống chế được mình, không thể khống chế được cảm xúc, phần nộ, hận ý, rung động, tất cả các cảm xúc hỗn loạn, khiến gã suy nghĩ cũng hỗn loạn. Đêm đó là gã cố tình làm như thế, có một chút là trả thù, nhiều năm như thế, gã vẫn hận Cao Nam đùa bỡn mình rồi bỏ, sau đó đi mà không hề có tin tức gì, nhưng mà gã phát hiện, gã vẫn còn thích Cao Nam.

Mộ Phi chậm rãi bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói: “Vừa rồi tôi nói chuyện với Tiểu Diệp Tử, cậu nghe được bao nhiêu?”

Hơi thở của Cao Nam cũng dần ổn định lại, hóa ra Mộ Phi đuổi theo hắn chỉ là muốn hỏi hắn câu này sao? Là sợ hắn nói cho Mộ Hàn sao? Cao Nam cười thầm, tự giễu mình, nhìn thẳng vào Mộ Phi, cười khẩy: “Nên nghe hay không nên nghe đều nghe được hết rồi, bất quá cậu yên tâm, tôi sẽ không nói với Mộ Hàn, Mộ Hàn thích Diệp Vĩ Gia như vậy tôi không muốn làm cậu ấy thương tâm.”

Mộ Phi nhìn sắc mặt Cao Nam liền hiểu ý tứ trong lời nói của hắn là gì, lạnh lùng cười: “Cậu cũng quan tâm đến em trai tôi quá nhỉ, chẳng lẽ cậu thích nó sao?”

“Tôi có thích cậu ấy không cũng không liên quan đến anh. Chỉ là tôi không ngờ anh với Diệp Vĩ Gia lại có quan hệ như vậy. Tôi nghĩ anh cũng biết Mộ Hàn thực sự thích Diệp Vĩ Gia, nếu cậu ấy biết chuyện này, chắc chắn rất thương tâm, mà hai người sẽ đối mặt với cậu ấy thế nào?”

Mộ Phi không hiểu sao Cao Nam lại biết chuyện của Mộ Hàn, anh em họ ở chung gần tám năm trời, nhưng ngay từ đầu quan hệ đã không tốt, về sau mới cải thiện lên một chút, Mộ Hàn cũng không thường xuyên tâm sự với gã. Cho đến bây giờ, hắn cũng chưa từng đoán được Mộ Hàn nghĩ gì, gã thậm chí không biết Mộ Hàn cũng thích nam nhân, đến tận lúc Diệp Vĩ Gia nói gã mới biết.

Lúc ấy Mộ Phi mới nhớ, Mộ Hàn đã có lần hỏi gã, nếu chính mình thích một nam tử, chỉ yên lặng chú ý người ta ba năm, ba năm ấy, lại phát hiện ra tình cảm của mình càng ngày càng sâu đậm, nhưng mà người ta lại không biết mình là ai, vậy thì phải làm sao. Mộ Phi lúc ấy nói đùa, vậy đoạt bạn gái người ta là được,

tự nhiên người ta sẽ có ấn tượng sâu sắc với mình, muốn không biết cũng khó. Mộ Hàn lúc đó còn cười bảo làm thế là thiếu đạo đức, may mắn là bằng hữu của nó làm theo cách khác. Hóa ra khi đó Mộ Hàn nói chính bản thân mình.

Mộ Phi thần sắc ảm đạm, ánh mắt ảm đạm, thậm chí còn tràn ngập ưu thương, gã thở dài nói: “Có một số việc không phải như cậu nghĩ. Nếu cậu không trở lại, tôi thực sự đã quên cậu rồi, sau đó tìm một người khác để yêu, đơn giản mà sống cả đời, chỉ là tại cậu, tại sao cậu lại trở về? Tại sao lại phá hỏng kế hoạch của tôi? Rõ ràng là tôi đã quyết định sẽ từ bỏ cậu, sáu năm, tôi đợi cậu sáu năm, tôi quá mệt mỏi để tiếp tục chờ đợi rồi, tại sao đúng lúc tôi có thể buông tay thì cậu lại về, giống như là một người đang trong bóng tối chợt thấy tia sáng cuối đường hầm vậy, không thể từ bỏ được nữa...”

Mộ Phi thông thả nói, thanh âm chất chứa đầy bi thương, có khi lại tràn đầy hận ý, có khi lại mang một tia vui sướng.

Thần sắc Cao Nam biến hóa theo từng lời Mộ Phi nói, kinh hãi nhìn gã, một tia vui sướng chậm rãi lan tỏa trong lòng, thanh âm hần nhè nhẹ run rẩy, ánh mắt hàm chứa sự chờ mong: “Sáu năm qua, cậu luôn chờ tôi?”

Con người Mộ Phi nháy mắt lạnh như băng, nở nụ cười tự giễu: “Sao, tức cười lắm phải không? Đúng vậy, tôi đợi cậu sáu năm, đợi đến khi tôi quyết định không cần cậu nữa. Sáu năm qua cậu có biết tôi nghĩ gì không, tôi nghĩ xem vì sao cậu lại đột nhiên rời đi, biến mất không một dấu vết, cũng không có một chút tin tức gì, rốt cuộc là tôi đã làm sai điều gì. Tôi đã nghĩ sáu năm rồi, thời gian có lẽ cũng đủ để cậu cho tôi một câu trả lời chứ?”

Hắn và Mộ Phi cùng nhau lớn lên, nhưng cũng có nhiều khi hắn không thể đoán được trong lòng Mộ Phi đang nghĩ gì. Ngày đó bọn họ đều còn rất trẻ, tình cảm cũng ngây thơ, chỉ biết một ngày mới phát hiện ra mình đã rung động rồi, thích một người, cảm giác này thật kì diệu. thường xuyên nghĩ về người ta, cho dù người ta ngồi ngay cạnh mà vẫn lén lút nhìn trộm, nhưng cảm tình này, một khi đã thổ lộ, bị cự tuyệt thì sẽ chịu dằn vặt rất lớn, rất nhiều người đã chọn trốn tránh. Như Cao Nam vậy, bị cự tuyệt, liền muốn chạy đến một nơi thật xa, nghĩ rằng thời gian có thể làm lành tất cả các vết thương, nhưng đôi khi, thời gian chỉ làm người ta càng nhớ sâu sắc thêm mà thôi.

Cao Nam nhẹ giọng nói: “Lúc ấy không phải cậu cự tuyệt tôi sao? Tôi chỉ muốn gặp cậu lần cuối để nói lời tạm biệt, cũng không có ý sẽ làm cậu tổn thương, thực xin lỗi. Sau khi bị cậu cự tuyệt, tôi không biết phải đối diện với cậu như thế nào, huống chi tôi còn nghe cậu nói với Chu Nghiêm là cậu đã có người trong lòng, cho nên tôi lựa chọn đi du học để tránh mặt cậu.”

“Tôi cự tuyệt cậu lúc nào? Tôi nhớ rõ không có nói gì cự tuyệt cậu mà.” – Mộ Phi nhìn thẳng vào hắn, trên mặt là vẻ tức giận, hồi tưởng lại tình cảnh hôm đó, gã một câu cũng không nói, còn có, cái lúc nghe thấy gã nói với Chu Nghiêm là đã có người trong lòng, sao không đến hỏi xem người gã thích là ai?

Cao Nam cười khổ: “Đúng vậy, cậu không nói gì hết, nhưng về mặt thần nhiên lúc đó của cậu không chút thay đổi, thần nhiên nhìn tôi rồi bước đi, một câu cũng không nói, đây không phải là cự tuyệt sao?”

Mộ Phi cả giận nói: “Tôi muốn cự tuyệt cậu chẳng lẽ tôi không thể nói thẳng sao? Thời điểm đó chúng ta chỉ là học sinh cấp ba, cha mẹ tôi muốn tôi phải đỗ vào đại học C, nếu tôi không đỗ, họ sẽ bắt tôi đi du học, tôi nhớ rõ cậu đã từng nói không muốn đi du học, tôi đã quyết tâm phải đỗ đại học C, ở lại cùng cậu, cậu cũng biết thành tích của tôi không bằng cậu, tôi đương nhiên phải cố gắng, không dám để bị phân tâm, mới chịu đựng cái gì cũng chưa nói. Ngấm lại mới thấy mình thật ngốc. Đỗ thì sao chứ, vẫn là một người trong nước một người ngoài nước.”

Không phải gã không muốn nói, mà là sợ nói xong sẽ không khống chế được chính mình mà thôi.

Cao Nam kinh ngạc nhìn Mộ Phi, không nói nên lời, nguyên lai không phải Mộ Phi cự tuyệt mình, chính là dưới áp lực nhiều như thế, cậu ấy không thể nói gì được, cậu ấy chỉ là suy tính cho tương lai mà thôi. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không biết là loại tư vị gì nữa, sáu năm qua, hắn vẫn ấy vậy, giờ mới biết hắn đã làm tổn thương Mộ Phi rất nhiều.

“Thực xin lỗi.” – Cao Nam thấp giọng nói xong, mặt ấy vậy.

Mộ Phi bình tĩnh không nói gì, ánh sáng của ngọn đèn đường làm cho khuôn mặt hắn có chút gì đó mê ly, mộng ảo, không biết từ khi nào thì tuyết đã rơi, những bông tuyết bay bay trong không khí, rơi xuống đất, đậu trên quần áo, đầu tóc hai người, thì ra hai người đã bỏ lỡ sáu năm, cái kết trong lòng lại mở ra, sáng tươi rực rỡ, tâm tình cũng tốt lên nhiều.

Cao Nam có chút khấn trương mở miệng: “Kỳ thật là nhiều năm như vậy, tôi vẫn còn thích cậu, cậu có còn thích tôi không?”

Khóe miệng Mộ Phi cong lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn mê người, đôi mắt sáng như hai vì sao, không nói lời nào, kéo Cao Nam vào một nụ hôn.

Thích, sao có thể không thích được! Thích đến tận xương tủy! Mộ Phi nghĩ trong lòng.

Bông tuyết trắng vẫn chậm rãi bay bay, đêm đông này, dường như ấm áp hơn rất nhiều.

32. Chương 32: Thích Anh....

Diệp Vĩ Gia về nhà, Mộ Hàn vẫn chưa ngủ, hình như là đang xem văn kiện.

“Gần đây nhiều việc sao?” – Diệp Vĩ Gia ngồi xuống bên cạnh y, thân thiết hỏi – “Sao muộn rồi mà vẫn chưa ngủ?”

Mộ Hàn thả tài liệu trong tay xuống, cười khẽ nói: “Sao lại về muộn thế?”

“Cùng bằng hữu ăn cơm nói chuyện phiếm, tán gẫu có hơi lâu, không để ý thời gian, không nghĩ là lại muộn như vậy.”

“Ăn cơm cùng Lâm Vũ?”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy kì quái, cười nhìn y: “Không phải Lâm Vũ. Lâm Vũ gần đây rất bận, chúng ta đã lâu rồi không gặp, mà sao hôm nay anh kỳ quái vậy, đột nhiên lại hỏi nhiều thế?”

Mộ Hàn tùy ý cười cười: “Chỉ là tùy tiện thôi.”

Nói xong lại cúi đầu xem tài liệu.

Diệp Vĩ Gia vẫn cảm thấy Mộ Hàn có điểm không vui, liền tiến tới ôm y, thân thiết nói: “Anh yên tâm, lão công của anh rất an phận, tuyệt đối sẽ không làm việc gì có lỗi đâu.”

Mộ Hàn bị cậu làm cho buồn cười, híp mắt nhìn: “Em vừa nói gì? Khi nào thì em lại thành lão công của anh vậy?”

Diệp Vĩ Gia bị y nhìn cho run lên, vội vàng chối: “Em chưa nói gì hết, anh làm việc đi, em đi tắm, anh cũng đừng làm việc quá muộn, nhớ đi ngủ sớm một chút.”

Nói xong nhanh chóng chạy về phòng lấy quần áo đi tắm rửa.

Diệp Vĩ Gia tắm rửa xong, mở máy tính lên nghịch một lát, thấy Lâm Vũ đang online, liền cùng Lâm Vũ nói chuyện.

Hiệp cô thành: Lòng chim, người online!

Vũ: Kêu nhị ca!

Hiệp cô thành: Thí!

Vũ: Người mới là rầm!

Hiệp cô thành:

Vũ: Sao rồi, bình thường không thấy người lên Q tán gẫu, sao hôm nay lại online, quả thật là chuyện lạ. Chẳng lẽ người bị Mộ Hàn bỏ rơi ở nhà?

Lâm Vũ vốn thông minh, đã sớm nhận ra thái độ của Mộ Hàn với Diệp Vĩ Gia không đơn giản, sau khi bị nghiêm hình ép hỏi, Diệp Vĩ Gia đã khai ra. Kỳ thật sau chuyện tỏ tình lần trước, có một thời gian hai người không nói chuyện, rồi đột nhiên Lâm Vũ tìm cậu nói chuyện phiếm, Diệp Vĩ Gia cảm thấy Lâm Vũ đã thông suốt rồi, hai người lại là huynh đệ như trước.

Hiệp cô thành: Anh ấy công việc bận rộn, bỏ rơi cái gì, đừng có nói lung tung.

Vũ: Gần đây hai người có khỏe không?

Hiệp cô thành: Rất tốt.

Vũ: Ách

Hiệp cô thành: Nhị ca, người nói xem nếu hai người yêu nhau, có phải không nên giấu diếm nhau không?

Vũ: Trên lý thuyết là như thế, hai người yêu nhau quan trọng là phải thẳng thắn, nhưng trên thực tế mà nói, đôi khi cũng phải nói dối một chút. Sao, là y gạt người hay người gạt y?

Hiệp cô thành: Không có!

Vũ: Không cần chối, tự đừng gọi ta là nhị ca, chắc chắn là có vấn đề.

Hiệp cô thành: Người nghĩ nhiều rồi. Gần đây người có rối không? Hôm nào mình đi ăn cơm.

Vũ: Ăn thì không thành vấn đề, quan trọng là người trả tiền, lần trước tỏ tình bị người từ chối đến giờ ta vẫn còn đang bị nội thương đây, người phải hảo hảo trấn an ta, bằng không bệnh của ta ngày càng nặng..

Hai người nói chuyện thật lâu, cho đến khi Diệp Vĩ Gia nghe thấy thanh âm Mộ Hàn đi vào, mới vội vàng thoát Q, quay đầu cười nhìn Mộ Hàn: “Xong việc rồi?”

“Sao em còn chưa ngủ?” – Mộ Hàn mỉm cười, lau tóc bước vào.

“Không ngủ được!”

Mộ Hàn buông khăn, tiến đến nâng cằm cậu lên: “Sao vậy? Nhớ anh?”

Diệp Vĩ Gia rung mình, Mộ Hàn khi đứng gần thì rất đứng gần, còn không thì thập phần không đứng gần chút nào, đây là điều cậu phát hiện ra sau khi hai người ở chung, nhất là ở trên giường.

Mộ Hàn không để cho Diệp Vĩ Gia kịp trả lời, trực tiếp đem cậu áp lên giường, hôn cậu, thật như củi khô gặp lửa, thân thể dường như bốc cháy vậy, làm cho hai người đều mơ mơ màng màng.

Triền miên qua đi, Diệp Vĩ Gia bị làm đến thất lực mỗi nhũ, còn Mộ Hàn nhìn vẫn rất có tinh thần, ánh mắt sáng, như là sao trên bầu trời đêm vậy.

Diệp Vĩ Gia ghé vào người y, hữu khí vô lực nói: “Hôm nay anh ăn thuốc kích thích hay sao vậy? Tinh thần có vẻ rất tốt?”

Mộ Hàn vuốt mái tóc mềm mại của Diệp Vĩ Gia: “Có chút kích thích, đến mức giờ anh vẫn thấy hưng phấn.”

Diệp Vĩ Gia nghi hoặc hỏi: “Bị cái gì kích thích?”

“Không có gì, chỉ là anh nghĩ nhiều thôi.” – Mộ Hàn nhẹ nhàng nói.

Diệp Vĩ Gia nhắm mắt lại không thêm nói, cậu thật mệt mỏi, không nghĩ tới ở dưới lại mệt như vậy, cậu vẫn cân nhắc xem khi nào thì có thể lên trên, nhưng mà vẫn chưa tìm được cơ hội, mặc dù có phản kháng, nhưng người cuối cùng bị áp đảo vẫn là cậu.

Khi mà cậu đã mơ mơ màng màng sắp ngủ, lại nghe thấy Mộ Hàn hỏi: “Tiểu Diệp Tử, em thích anh không?”

Thanh âm của Mộ Hàn rất nhẹ, lại rất chân thành, khóe miệng Diệp Vĩ Gia cong lên tươi cười: “Thích, đương nhiên thích, nếu không vì sao em lại ở cùng một chỗ với anh.”

Đúng vậy, nếu không thích y thì sao phải ở cùng một chỗ với một nam nhân. Hơn nữa cậu cũng hề phản đối thân mật với y, thậm chí còn thích.

Mộ Hàn nở nụ cười, là nụ cười từ tận đáy lòng, sáng chói.

Cha mẹ Mộ Hàn rất ít khi ở nhà, thường xuyên đi khắp nơi, đôi khi là đi ký kết hợp đồng kinh doanh, đôi khi là đi du lịch, cho nên Mộ Phi mới có thể thường xuyên oán giận kêu ca với y là sắp bị công việc đè chết. Từ khi Mộ Hàn vào công ty, Mộ Phi liền đem công việc của gã chuyển bớt sang cho y, giảm bớt gánh nặng của bản thân.

Khi hai người trở về biệt thự phía đông nam của gia đình, thấy cha mẹ đã về, hai người không khỏi ngạc nhiên, còn vội vàng gọi điện giục họ mau đến nói chuyện.

Vừa thấy hai người, Tần Hương Lan, mẹ hai người, đặc biệt hưng phấn, nét mặt cười tươi như hoa: “Hai đứa đã về rồi, làm mẹ với cha các con chờ lâu quá.”

Mộ Phi trưng ra vẻ mặt không tin nổi, cảnh giác nhìn bà: “Mẹ, con thấy có gì đó gian trá đấy, không có chuyện thì hai người không bao giờ đột ngột về tìm bọn con, tình hình thế này, khẳng định là có vấn đề.”

Mộ Hàn gật đầu đồng ý, quan sát nhiều năm như vậy, mẹ y làm việc luôn cẩn thận, y chỉ muốn biết là bà đang nghĩ gì.

Tần Hương Lan thoái lui: “Đừng có cho mẹ các người là phần tử khủng bố chứ, sao lại có vẻ mặt đề phòng thế kia.”

Mộ Văn Hải đi đến bên cạnh vợ, cười nói: “Chúng ta không có vấn đề, người có vấn đề là hai đứa đấy, cho nên chúng ta muốn về xem xem thế nào.”

“Bọn con có vấn đề gì?” – Mộ Hàn cùng Mộ Phi nhìn nhau đồng thanh nói.

“Lần nay cha mẹ đi Hà Lan, thì ra ở bên đó người ta cho phép đồng tính kết hôn.” – Tần Hương Lan sung sướng nói.

Ngày trước, hai người họ vẫn luôn thấy kỳ quái, vì sao Mộ Phi học đại học bốn năm, không hề tìm bạn gái, sau khi gã tốt nghiệp, hai người liền bắt gã đi xem mặt, khiến gã phiền toái, liền nói với hai người gã là đồng tính luyện ái. Tần Hương Lan cùng Mộ Văn Hải chấn động, ban đầu cũng không thể chấp nhận, nhưng về sau được Mộ Hàn chậm rãi thuyết phục, giải thích về chuyện đồng tính luyện ái, cuối cùng thì cũng có thể chấp nhận chuyện Mộ Phi là đồng tính luyện ái.

Mộ Phi tuy không bị hai người ép buộc tìm bạn gái, nhưng lại bị thúc giục tìm bạn trai (bó tay với nhị vị phụ huynh nhà này).

Nghe thấy vậy, Mộ Phi cùng Mộ Hàn nhìn nhau, nhanh chóng hiểu được ý tứ của Tần Hương Lan, biết chủ ý trong lòng bà là gì, hai người nhìn bà cười gượng gạo.

Mộ Phi nói: “Mẹ, mẹ sang tận Hà Lan chỉ để tìm hiểu chuyện này? Kỳ thật chuyện này chỉ cần lên mạng tìm là được.”

Mộ Văn Hải nói: “Con thấy chúng ta rồi việc vậy sao? Chúng ta đi nghỉ phép, không ngờ gặp một đôi đồng tính luyện ái kết hôn, mẹ người mới tận tình hỏi thăm.”

Mộ Phi có chút run rẩy không nói nên lời, Mộ Hàn nhin cười nhìn gã, ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Mẹ, anh con còn trẻ, không nên cần vội vàng kết hôn đâu.”

Tần Hương Lan nghiêm mặt nói: “Các con không nghĩ là thời gian trôi rất nhanh sao? Một năm, rồi lại một năm nữa, chẳng mấy chốc thì già, không cần phải lấy lý do còn trẻ để trốn tránh, không sau này lại hối hận.”

Mộ Hàn nhin không được nói: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, anh con đã tìm được người mình thích, không chừng sẽ rất nhanh chóng đi Hà Lan đăng ký kết hôn.”

Mộ Hàn vừa nói xong, Tần Hương Lan kinh ngạc kêu lên: “Tiểu Phi, là thật sao?”

Mộ Phi hung hăng nhìn Mộ Hàn, Mộ Hàn cười hì hì trốn sang một bên, mà Mộ Phi bị Tần Hương Lan tóm lấy hỏi thăm: “Tiểu Hàn nói có đúng không? Đối phương là người như thế nào? Tên là gì, là người ở đâu,

các con ở bên nhau đã bên nhau bao lâu rồi? Hôm nào mang người về ăn một bữa cơm đi, giới thiệu cho cha mẹ luôn...”

Mộ Hàn vui tươi hơn hở ngồi ở sô pha nhìn Mộ Phi bị mẹ hỏi thăm, thật là có ý tứ, mà Mộ Phi nghiêng răng nghiêng lợi trưng mắt nhìn Mộ Hàn, lấy ánh mắt cảnh cáo Mộ Hàn là y tiêu đời rồi.

Mộ Phi bị hỏi đến đau đầu, trấn an mẹ đang tức giận: “Mẹ, bọn con vừa mới về mà, con đói lắm rồi, mình ăn cơm trước được không? Có gì ăn cơm xong rồi nói sau.”

Mộ Văn Hải thấy con chịu khổ, cảm thấy mình phải có trách nhiệm giải vây: “Hương Lan, ăn cơm trước đi đã, hai đứa nó đi làm cả ngày, đã mệt lắm rồi.”

Tần Hương Lan nghĩ lại cũng đúng nên tạm thời buông tha cho Mộ Phi.

Cơm nước xong xuôi, Mộ Hàn nhanh chóng về phòng gọi điện cho Diệp Vĩ Gia.

“Em đang ở đâu vậy?” – Mộ Hàn hỏi.

“Ở nhà xem ti vi chứ ở đâu.” – Diệp Vĩ Gia nói.

“Ăn cơm chiều chưa? Ăn gì thế? Đừng nói là lại ăn mì tôm nhé?”

“Anh yên tâm, em ra ngoài ăn cùng Lâm Vũ. Lão bà, anh thật là biết lo lắng cho lão công nha.”

Ở bên kia không chiếm được tiện nghi nên trên miệng Diệp Vĩ Gia cũng phải muốn chiếm tiện nghi một chút, Mộ Hàn nghe nhiều đã thành thói quen, cũng kệ cậu.

“Em lười như vậy, anh đương nhiên là lo rồi, ăn mì tôm không tốt cho cơ thể.”

“À, em đã biết.” – Diệp Vĩ Gia cứ có cảm giác là mẹ chiều cổ con vậy, nhưng mà cậu không hề thấy phiền, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ. Đúng là con người khi yêu có khác.

“À, anh nói nè. Vừa rồi anh nói chuyện anh trai có bạn trai cho mẹ, anh ấy đang bị mẹ anh nghiêm hình khảo vấn. Em không thể tưởng tượng được bộ dáng lúc đó của anh ấy đâu, thực sự là thú vị.” – Mộ Hàn cười hì hì nói.

“Anh muốn hại anh ấy sao? Mẹ anh biết anh ấy là đồng tính luyến ái, còn không mắng anh ấy chết sao?”

“Không sao đâu, cha mẹ anh đã sớm biết anh ấy là đồng tính luyến ái rồi, cũng đã chấp nhận rồi.”

“Nga.” – Diệp Vĩ Gia nhẹ nhàng lên tiếng, nghĩ lại, Mộ Hàn sẽ không đem chuyện của hai người nói cho cha mẹ anh ấy rồi đi? Nghĩ đến đây cậu đột nhiên cảm thấy khẩn trương, không xác định hỏi lại: “Anh nói cho cha mẹ chuyện của chúng ta chưa?”

Mộ Hàn nghe thấy lời này, đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của cậu, nhin không được hỏi lại: “Em hi vọng anh nói hay không?”

“Em...” – Diệp Vĩ Gia ấp úng không nói ra, trong lòng cậu có chút bối rối, cậu vẫn sợ hãi việc Mộ Hàn đột nhiên nói chuyện của hai người với cha mẹ, dù sao hai người mới ở bên nhau không lâu, cảm tình còn chưa ổn định, cậu không biết liệu bọn học có thể ở bên nhau bao lâu, cậu vốn vẫn ương ngạnh, hơn nữa lại cũng chưa rõ ý định của Mộ Hàn.

Mộ Hàn nắm chặt điện thoại di động, con người dần dần nghiêm túc, đứng trên ban công, nhìn bầu trời đen như mực, âm ỉ thở dài một tiếng, lập tức cười cười nói: “Em yên tâm, anh chưa nói gì hết.”

“Nga.” – Diệp Vĩ Gia cúi đầu lên tiếng, thanh âm mang theo một tia mất mát, mà có khi cậu cũng không nhận ra biểu tình mất mát trên mặt mình lúc này.

“Tiểu Diệp Tử.” – Mộ Hàn nhẹ giọng gọi cậu, bầu trời đêm không có một vì sao, chỉ có gió lạnh từng cơn phả vào người y, nhưng y lại không hề thấy lạnh.

“Em đây, sao thế?” – Diệp Vĩ Gia hoảng hốt, phục hồi tinh thần, vội vàng đáp lời.

“Em thích anh không?” – Thanh âm của Mộ Hàn trầm thấp, tràn đầy mong đợi.

Qua điện thoại, Diệp Vĩ Gia có thể cảm nhận được một cỗ nhiệt khí phảng phất bên tai, cậu nhớ đến chuyện tình mấy hôm trước, mặc dù mơ mơ màng màng, nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ ràng, mặt không tự giác lại đỏ lên, may mà Mộ Hàn không ở bên cạnh, không nhìn thấy bộ dáng của cậu lúc này.

“Em thích anh!” – Diệp Vĩ Gia chậm rãi trả lời, nhưng rất kiên định.

Mộ Hàn nở nụ cười: “Tiểu Diệp Tử, anh thích em, thích em từ lâu lắm rồi.”

Trong lòng Diệp Vĩ Gia tràn đầy ngọt ngào, loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy trái tim.

Suy nghĩ của tác giả:

Hồi học trung học, có một người bạn trong lớp tôi thích một bạn nam, cô ấy vẫn ngại ngùng không dám thổ lộ với bạn nam kia. Cuối cùng, cô ấy cũng hạ quyết tâm, hẹn bạn nam kia ra ngoài thổ lộ, bạn nam kia nhìn cô ấy cười cười, mặt ửng đỏ: “Muộn rồi, để mình đưa bạn về.” Không nói gì đến chuyện kết giao. Cô ấy rất thương tâm, nghĩ là bạn nam kia cự tuyệt mình, chính là không muốn tổn thương cô ấy nên không nói thẳng ra.

Vào đại học, bạn nam kia đột ngột tìm cô ấy, nhắc lại chuyện tỏ tình năm xưa, cậu ấy nói: “Kỳ thật khi đó mình rất thích cậu, nhưng mà lúc đó chúng ta đều là học sinh cấp ba, thành tích của cậu lại tốt như vậy, mà thành tích của mình lại không tốt chút nào, mình nghĩ về sẽ cố gắng học tập, để có thể thi đỗ vào cùng trường đại học với cậu, cho dù thế nào, mình cũng muốn vào đại học sẽ nói cho cậu...”

Đến tận lúc ấy, cô bạn kia mới biết rằng bạn nam kia không phải không thích cô ấy, mà là do áp lực cấp ba quá lớn, sợ ảnh hưởng đến cô ấy, ảnh hưởng đến tiền đồ của cô ấy. Cô ấy không ngờ được bạn nam kia lại lo lắng cho cô như thế, tất cả đều suy nghĩ vì cô.

Sau này chúng tôi thỉnh thoảng nhắc lại chuyện này, cô ấy bảo lúc đó mình thực ngốc, trẻ con là thế mà

33. Chương 33: Ký Ưc...

Sáng sớm hôm sau, Mộ Phi đã tới gõ cửa phòng Mộ Hàn. Mộ Hàn mở cửa thấy Mộ Phi đang hằm hằm trừng mắt nhìn y.

Mộ Hàn cười cười hỏi: “Mới sáng sớm đã có ai làm anh tức giận thế hả?”

Mộ Phi bày ra bộ mặt lạnh như cánh cây đóng băng ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: “Thành thật trả lời cho anh. Em cố ý nói vậy trước mặt cha mẹ để hại anh đúng không?”

Nói xong, Mộ Phi vào phòng, Mộ Hàn đóng cửa, rót cho gã chén nước, cười cười đưa cho gã. Mộ Phi trừng mắt nhận chén nước, Mộ Hàn nói: “Anh cho là cha mẹ không biết sao? Hai người họ biết nên mới về để xem mặt Cao Nam đấy.”

Ngậm nước Mộ Phi uống vào không kịp nuốt, sặc trong cổ, ho khan nửa ngày mới đỡ, kinh ngạc hỏi: “Sao cha mẹ lại biết? Mặc dù đã biết rồi, nhưng chắc là em báo cáo cho họ đúng không?”

Mộ Hàn lắc đầu: “Em không làm cái chuyện nhảm chán đấy. Tối hôm qua là vô tình nhắc đến thôi. Sau đó cha gặp em, bảo là bọn họ đã sớm biết rồi, vì thế họ mới đi Hà Lan du lịch đấy.”

Mộ Phi giật mình, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, Mộ Hàn biết gã đang nghĩ gì, đơn giản nói rõ: “Là Tùng Khải, trợ lý của anh. Anh ấy là cơ sở ngầm của cha mẹ, đặc biệt là mẹ đã dặn anh ấy phải theo sát anh.”

Mộ Phi chớp mắt liền hiểu được. Có một lần gã cùng Cao Nam ăn cơm xong, lúc ra khỏi nhà hàng thì gặp Tùng Khải, vốn cũng không có gì, chỉ là hai người đi ăn cơm bị trợ lý bắt gặp thôi. Mà lúc đó Mộ Phi lại thừa dịp không ai để ý hôn trộm Cao Nam một cái, vừa vặn lại bị Tùng Khải thấy được. Lúc đó Mộ Phi cũng không để ý, chỉ chào hỏi qua loa, rồi kéo Cao Nam đi, hiện tại nghĩ lại, chắc chắn là hôm đó Tùng Khải đã báo cáo cho cha mẹ.

Trong mắt Mộ Phi hiện lên một tia lạnh lẽo, Tùng Khải, trở về nhất định phải xử lý anh ta.

Mộ Hàn nhìn thấy, khuyên gã: “Này, anh cũng không nên làm gì quá đáng với Tùng Khải, chuyện của anh cha mẹ đã rất quan tâm. Bốn năm đại học người ta thì yêu đương, anh không thêm kết giao bạn gái. Sau khi tốt nghiệp, mỗi ngày lại đi làm, ngoài công việc ra thì chẳng có gì cả, cha mẹ cả ngày lo lắng xem có phải là anh có vấn đề không. Anh với Cao Nam ở cùng một chỗ, ba mẹ biết, còn vui mừng nữa đấy.”

Mộ Phi cười cười: “Dù thế nào cũng phải để chính mồm anh nói ra chuyện này.”

Mộ Hàn đồng ý gật đầu: “Điều này là đương nhiên.”

Mộ Phi còn nói: “Để ý đến anh nhiều như vậy, còn em thì sao? Cha mẹ không biết tính hướng của em giống anh chứ?”

Mộ Hàn nói: “Vẫn chưa biết, nhưng hai người đã chấp nhận anh là đồng tính luyến ái, như vậy sẽ tiếp nhận chuyện của em dễ hơn.”

“Anh cũng chưa từng nghĩ anh em mình lại giống nhau, từ khi nào em lại thích Tiểu Diệp Tử thế?” – Mộ Phi tò mò hỏi.

“Lâu lắm rồi, em biết cậu ấy còn trước cả anh.” – Mộ Hàn nghĩ lại ngày xưa, khi mà cả y và Diệp Vĩ Gia còn nhỏ, thân người nho nhỏ ấy cả ngày đi theo sau y, bộ dáng rất đáng yêu.

“Còn nhớ chuyện lần trước em hỏi anh không? Em hỏi nếu mình thích một người con trai, mà người đó lại có bạn gái rồi, thì phải làm thế nào?” – Mộ Phi nói xong, Mộ Hàn gật đầu, Mộ Phi nói tiếp – “Hiện tại nghĩ lại anh thấy mình hại người chứ không phải giúp người, nhất là khi em chuyển đến ở lâu dưới chỗ Tiểu Diệp Tử, hơn nữa xem ánh mắt của em nhìn Tiểu Diệp Tử, rất giống với ánh mắt cất giấu những cảm tình phức tạp, như là khi Cao Nam nhìn anh vậy.”

Mộ Hàn cười: “Anh càng ngày càng tự kỷ.”

Mộ Phi cũng cười, Mộ Hàn nói: “Anh không phải thấy hối hận, chủ ý kia thực sự rất tốt, hiện tại tình cảm của bọn em tốt lắm.”

Cuối năm, Mộ Hàn lẫn Mộ Phi đều bận rộn tích cực, mỗi ngày đều có hội họp, hơn nữa lại chuẩn bị tổng kết cuối năm nên ngày nào cũng bận tới mất tối mũi, Diệp Vĩ Gia thì có nhàn hơn một chút, nhìn thấy Mộ Hàn bận rộn như vậy, cũng có chút đau lòng.

Diệp Vĩ Gia sau khi tan tầm một mình đi siêu thị mua đồ ăn, về nhà làm vài món đơn giản. Ở cùng Mộ Hàn đã lâu, giờ cậu có thể làm một số món đơn giản, chính là không làm ngon được như Mộ Hàn mà thôi. Mộ Hàn ăn cũng thấy ngon, cũng khen cậu mấy câu, bảo cậu ngày càng đảm đang, Diệp Vĩ Gia nghe vậy liền trừng mắt nhìn y, Mộ Hàn cũng không để ý, cười tủm tỉm ăn tiếp.

“Em định khi nào thì về nhà?” – Mộ Hàn ôm Diệp Vĩ Gia, hỏi cậu.

Diệp Vĩ Gia miễn cưỡng dựa vào người Mộ Hàn, trên người y tỏa ra mùi chanh tươi mát, thực thoải mái, cậu nói: “Mẹ em hai ngày trước cũng gọi điện hỏi, hôm qua quản lý hỏi có muốn nghỉ hay không, bảo em là năm nay có mấy ngày nghỉ đông, em nghĩ nếu có thể thì về trước tết âm lịch, nếu chậm sợ không mua được vé tàu, người về quê nhiều lắm.”

“Về sớm một chút cũng tốt, tránh cho lại phải chen chúc.”

Diệp Vĩ Gia rầu rĩ gật đầu, nói thì nói thế, nhưng mà cậu vẫn muốn ở lại bởi Mộ Hàn thêm mấy ngày, bắt quá nếu Mộ Hàn nói vậy, thì cũng nên về sớm một chút.

Diệp Vĩ Gia im lặng dựa vào trong lòng Mộ Hàn, không nói gì, Mộ Hàn vuốt mái tóc mềm mại của cậu, cười nói: “Sao vậy, tự nhiên lại không nói gì?”

“Không có gì?” – Diệp Vĩ Gia thấp giọng nói.

“Em vẫn là không muốn về sớm đúng không?” – Mộ Hàn hỏi.

Diệp Vĩ Gia ngồi thẳng lên, tựa vào sofa, tay đặt lên ngực Mộ Hàn: “Đương nhiên là muốn sớm được về một chút, về gặp cha mẹ với bạn bè.”

“Em không nghĩ ở lại để bồi anh sao?” – Mộ Hàn cười.

Diệp Vĩ Gia sửng sốt một chút, mạnh mẽ nói: “Không nghĩ.”

“Nga.” – Mộ Hàn có chút thất vọng.

Mộ Hàn kéo Diệp Vĩ Gia vào lòng, hôn lên trán cậu, thuận tiện áp cậu lên ghế, trong lòng thầm nói, đứa ngốc, anh chỉ muốn nghe em nói muốn ở lại bồi anh thôi mà.

Diệp Vĩ Gia nói chuyện kỹ với quản lý, nghĩ nghĩ, vẫn là mua vé máy bay, dù sao cũng nhanh hơn đi tàu hỏa mà lại thoải mái hơn. Lấy vé xong, cậu gọi điện về cho mẹ, báo ngày về, khiến cho Hiệp mù mù vô cùng cao hứng.

Buổi tối về nhà, Diệp Vĩ Gia nói với Mộ Hàn mình đã mua vé. Mộ Hàn sau khi ăn cơm xong, liền kéo Diệp Vĩ Gia vào phòng, ôn tồn cả đêm.

Triền miên cả đêm, hết lần này đến lần kia, làm như là không gặp lại nhau nữa, cho đến khi Diệp Vĩ Gia anh anh xin tha, Mộ Hàn mới chịu buông tha cho cậu.

Diệp Vĩ Gia oán giận nói: “Em chỉ về nhà chứ có phải đi luôn đâu, anh sao lại làm nhiều thế hả?”

Mộ Hàn gắt gao ôm lấy cậu: “Hai tuần liền, lâu quá, mọi người nói những người đang yêu nhau một ngày không gặp như ba năm, chúng ta nửa tháng không gặp nhau, em không thấy lâu sao? Anh phải đợi chờ mòn mỏi đó.”

Diệp Vĩ Gia bật cười: “Sao anh lại giống oán phụ thế hả, em không ngờ anh lại thế đấy.”

“Em vẫn còn khí lực để nói chuyện, vậy chúng ta làm lần nữa đi.” – Mộ Hàn nói.

Diệp Vĩ Gia muốn phản kháng nhưng không kịp, bị Mộ Hàn hôn trụ.

Sáng hôm sau, Mộ Hàn giúp Diệp Vĩ Gia thu thập đồ đạc. Thất lạng Diệp Vĩ Gia đau nhức khó chịu khiến cậu không ngừng oán trách y. Mộ Hàn không hề để ý, cười hì hì giúp cậu sắp xếp, còn dặn dò cậu khi về nhà thì gọi điện thoại cho y, Diệp Vĩ Gia đồng ý, đợi đến khi Mộ Hàn thu xếp xong mới đứng dậy.

Ăn sáng xong, Mộ Hàn đưa cậu ra sân bay, cho đến khi Diệp Vĩ Gia bước qua cửa an ninh vẫn còn tha thiết nhìn theo. Diệp Vĩ Gia nghĩ Mộ Hàn sao lại lưu luyến mình như thế, vậy mà anh ấy chẳng thém mở miệng bảo cậu lại thêm vài ngày, sợ cậu không đồng ý sao? Lắc đầu thoát khỏi mấy ý nghĩ vẩn vơ, cậu đi làm thủ tục.

Diệp Vĩ Gia vừa xuống máy bay thì nhận được điện thoại của Mộ Hàn, hai người hàn huyên mấy câu, Diệp Vĩ Gia tràn đầy sung sướng ngồi trên xe, sau khoảng một giờ, cậu cũng về đến nhà, chào hỏi qua loa liền nhanh chóng về phòng đóng cửa, gọi điện báo cáo hành trình cho Mộ Hàn.

Hiệp mù mù gõ cửa phòng cậu: “Con trai, sao vừa về đã chui vào phòng làm gì đấy?”

Diệp Vĩ Gia gác điện thoại, ra mở cửa, nhìn Hiệp mù mù cười sáng lạn: “Không có việc gì đâu mà. Mẹ à, con đói lắm rồi, mẹ làm món gì thế, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi rồi.”

Hiệp mù mù yêu thương nói: “Con thích nhất sườn kho còn gì, chờ cha với tỷ tỷ con về là có thể ăn cơm rồi, nếu con đói thì ăn trước đi không cần chờ bọn họ.”

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Không sao đâu mẹ, chờ cả nhà về ăn cho vui.”

Hiệp mù mù kéo cậu vào hỏi thăm, đã lâu không gặp con, chuyện muốn nói rất nhiều, hỏi hết chuyện công việc thì đến chuyện tình cảm. Việc cậu và Lâm Phỉ Phỉ cả nhà đều biết, nên lần này Hiệp mù mù cũng hỏi thăm.

Diệp Vĩ Gia bình tĩnh nói: “Chúng con chia tay rồi.”

Hiệp mù mù kinh ngạc nhìn cậu: “Sao lại chia tay?”

“Cô ấy nói chúng con không thích hợp, kỳ thật nghĩ lại, con cũng chỉ thích cô ấy một chút thôi, tìm người ở với mình cả đời phải tìm người mà mình thực sự yêu, đương nhiên, người ta cũng phải yêu mình mới được.”

– Diệp Vĩ Gia nói xong liền nghĩ đến Mộ Hàn, đương nhiên cậu tạm thời không dám nhắc tới Mộ Hàn trước mặt mẹ.

Hiệp mù mù lắc đầu: “Tư tưởng của lớp trẻ các con, chúng ta không thể hiểu được, nhưng mà nếu con thấy không hợp thì chia tay thì thôi, sau này có thể tìm được người thích hợp hơn.”

Hai người nói chuyện chưa được bao lâu thì cha và chị cậu đã về. Chị gái Diệp Vĩ Gia lớn hơn cậu ba tuổi, năm nay hai mươi tuổi, vẫn chưa kết hôn, mẹ cậu vẫn nói chị ấy bạn trai cũng lười nói.

Cả nhà đoàn tụ ăn một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, cơm nước xong xuôi, Diệp Vĩ Gia liền trở về phòng ngủ.

Diệp Vĩ Gia gộp cả kì nghỉ đông nên về sớm, cha với chị gái cậu phải đến hai chín tết mới được nghỉ. Cho nên năm nay cậu cùng với Hiệp mù mù đi mua sắm tết, dọn dẹp nhà cửa, trước đây cậu chỉ biết là Tết nguyên đán rất náo nhiệt, có quần áo mới để mặc, có nhiều đồ ăn ngon, có tiền mừng tuổi, hiện tại mới biết là có nhiều việc để làm vậy.

Bận rộn vài ngày, cũng không gọi điện cho Mộ Hàn, chỉ có mỗi tối nhắn tin một chút mà thôi, Mộ Hàn hồi âm rất chậm, đợi đến khi cậu ngủ rồi mà vẫn chưa thấy tin nhắn đến, Diệp Vĩ Gia nghĩ là Mộ Hàn bận nhiều việc.

Giao thừa, cả nhà quay quần ăn xong bữa cơm tất niên, âm thanh của pháo đã vang lên, vô cùng náo nhiệt, bốn người cùng ngồi xem nơi nơi đón xuân.

Diệp Vĩ Gia đột nhiên nhận được điện thoại của Mộ Hàn, vô cùng cao hứng chạy về phòng nghe: “Năm mới vui vẻ! Thế nào, ăn cơm tất niên chưa?”

“Tiểu Diệp Tử.” – Mộ Hàn gọi cậu, thanh âm ôn nhu mềm mại.

“Sao vậy?” – Diệp Vĩ Gia mê hoặc hỏi.

“Tiểu Diệp Tử, nhà em ở chỗ nào vậy? Hình như anh bị lạc đường rồi, nơi này thay đổi quá nhiều.”

Diệp Vĩ Gia cả kinh: “Anh nói thế là sao? Sao tự dưng lại hỏi như vậy?”

“Em xuống nhà tìm anh đi. Anh đang đứng cạnh đài phun nước, bên cạnh có mấy gốc cây ngô đồng.”

Diệp Vĩ Gia càng giật mình, chẳng lẽ Mộ Hàn lại đến đây tìm cậu? Có chút không thể tin được, lại nghe Mộ Hàn nói: “Tiểu Diệp Tử, anh đang ở gần nhà em, chính là không thể tìm được nhà em ở chỗ nào, lâu lắm anh không về đây, thay đổi nhiều quá.”

Diệp Vĩ Gia vội nói: “Anh chờ chút, em lập tức đi tìm anh.”

Diệp Vĩ Gia vội vàng gác máy, khi chạy ra cửa, Hiệp ba ba nhìn thấy bộ dáng hấp tấp của cậu, liền hỏi: “Tam Nhi, vội đi đâu vậy con?”

Diệp Vĩ Gia chỉ nói: “Con ra ngoài một chút, lập tức về ngay.”

Diệp Vĩ Gia chạy đến bên cạnh đài phun nước, liền thấy Mộ Hàn mặc áo gió đen, đứng dưới gốc cây ngô đồng nhìn cậu mỉm cười.

Diệp Vĩ Gia hồn hồn đi tới, trưng ra ánh mắt không thể tin nổi nhìn y: “Sao anh lại đến đây?”

Mộ Hàn bước đến ôm cậu vào lòng, hôn hôn trán cậu, ôn nhu nói: “Anh nhớ em, nên muốn đến gặp em.”

34. Chương 34: Thì Ra Là Người Quen...

Chỉ là một câu thôi nhưng lại làm cho lòng Diệp Vĩ Gia tràn đầy cảm động.

“Anh nhớ em nên muốn đến gặp em.”

Lời nói ôn nhu mềm mại phảng phất bên tai, giống như là làn gió xuân thảng ba thổi qua, làm người ta vô cùng thích thú.

Tiếng pháo nổ rộn ràng bên tai khiến Diệp Vĩ Gia bừng tỉnh, nhìn Mộ Hàn, cười sáng lạn: “Sao đột nhiên lại muốn gặp em, tối hôm qua em gọi điện mà anh cũng không thèm nói gì.”

Mộ Hàn cười nói: “Anh muốn cho em bất ngờ mà, nếu nói trước cho em thì còn gì là thú vị nữa. Chính là không biết hiện tại em có bất ngờ không?”

Diệp Vĩ Gia gắt gao ôm lấy Mộ Hàn, loại cảm giác chân thật này khiến cậu an tâm. Mấy hôm vừa rồi, cậu luôn nhớ về những ngày sống cùng Mộ Hàn, không có Mộ Hàn ở bên cạnh, thật là có chút không quen, hiện tại được ôm y, cảm giác được Mộ Hàn gần bên, chân thật như vậy, thực sự là tốt quá.

“Đương nhiên là ngạc nhiên rồi.” – Diệp Vĩ Gia nói.

“Em vui mừng là tốt rồi.” – Mộ Hàn cũng ôm lấy cậu, hai người cứ như vậy mà ôm nhau dưới tán cây ngô đồng, trong đêm giao thừa, dưới những cánh hoa bay bay trong trời đêm, quả thật là một hình ảnh tuyệt vời.

Một hồi lâu sau, Diệp Vĩ Gia buông Mộ Hàn ra, cười hỏi y: “Tối nay anh đã ăn gì chưa? Có đói không? Anh có muốn đi ăn gì không?”

“Anh còn đang định hỏi xem em định đứng ở đây đến bao giờ.” – Mộ Hàn giả hoạt cười, Diệp Vĩ Gia có chút ngượng ngùng cười cười, Mộ Hàn còn nói – “Mới đầu chỉ là muốn nhanh chóng đến đây gặp em, cũng không biết đói là gì, giờ em nói anh mới nhớ, quả thật là đói nha.”

“Vậy anh muốn ăn gì?” – Diệp Vĩ Gia hỏi.

“Nhà em có gì ăn?” – Mộ Hàn thuận miệng hỏi.

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y: “Anh muốn đến nhà em sao?”

“Sao thế, không thể tới nhà em sao?” – Mộ Hàn hỏi lại.

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Cũng không phải thế.”

Mộ Hàn lôi kéo cậu, cười nói: “Vậy đi thôi, anh đói lắm rồi.”

Diệp Vĩ Gia cười cười, trong lòng đúng là có chút bất an, cứ thế mà đưa Mộ Hàn về nhà, cậu nên nói với cha mẹ thế nào đây?

Sau khi về đến nhà Diệp Vĩ Gia, cha mẹ cậu rất cao hứng chuẩn bị đồ ăn cho Mộ Hàn, Mộ Hàn lễ phép cảm ơn, chính là chị gái Diệp Vĩ Gia, Hiệp Thanh, lại có bộ dáng là lạ, nhìn cứ thấy có gì đó không thích hợp, cười đến kỳ quái, giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó rất đen tối.

“Chị, chị nhìn cái gì thế? Sao cứ nhìn chằm chằm vào người ta?” – Diệp Vĩ Gia cau mày trừng mắt nhìn Hiệp Thanh.

Hiệp Thanh cười hì hì kéo Diệp Vĩ Gia, thì thầm bên tai cậu: “Y thật là đẹp trai nha.”

Diệp Vĩ Gia khó hiểu nhìn chị mình, thấy hai mắt nàng sáng rực rỡ, Diệp Vĩ Gia nghĩ, trong lòng có chút lo lắng, mở to hai mắt nhìn Hiệp Thanh: “Chị thích anh ấy sao?”

Hiệp Thanh cười cười: “Không có.”

Diệp Vĩ Gia lúc này mới bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần chị cậu không có tình cảm gì với Mộ Hàn là được.

Hiệp muội muội là người thân thiện, thấy con trai dẫn bạn về nhà, vô cùng cao hứng làm rất nhiều đồ ăn, Mộ Hàn ăn xong, tắm rửa, một cái, thay quần áo đi ra, gặp bốn người nhà Diệp Vĩ Gia đang ngồi xem tivi, cũng tiến đến, ngồi bên cạnh Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia cảm thấy có chút không tự nhiên, sợ người nhà sẽ nhìn ra cái gì đó.

“Chú, dì, muộn vậy rồi còn làm phiền mọi người, thật ngại quá.” – Mộ Hàn khách khí lễ phép nói.

Hiệp ba ba cười nói: “Không có gì, Tam Nhi khó lắm mới đưa bạn về nhà vào năm mới, chúng ta cao hứng còn không kịp, cũng đừng có nói mấy lời kiểu như quấy rầy gì đó.”

Hiệp mụ mụ phụ họa: “Đúng thế, cháu cũng không cần câu nệ quá, cứ tự nhiên như ở nhà là được.”

Mộ Hàn nở nụ cười: “Vâng ạ. Mà tay nghề của dì vẫn tốt như vậy, làm đồ ăn vẫn rất ngon.”

Hiệp mụ mụ cả kinh, ngạc nhiên nhìn cậu, Mộ Hàn nói tiếp: “Cháu đúng là đồng nghiệp của Tiểu Diệp Tử, vừa rồi giới thiệu, Tiểu Diệp Tử gọi cháu là Mộ Hàn, nhưng thực ra trước đây cháu tên là Diệp Hàn, không biết dì còn nhớ rõ không?”

Cả Hiệp mụ mụ lẫn Hiệp ba ba đều kinh ngạc nhìn Mộ Hàn, Hiệp Thanh là người tỉnh táo đầu tiên, kêu lên: “Ai nha, ta nhớ ra rồi, thảo nào nhìn có chút quen mắt, hóa ra cậu là Tiểu Hàn.”

Mộ Hàn nhìn Hiệp Thanh cười: “Không ngờ trí nhớ của nhị tỷ tốt vậy, vẫn còn nhớ em sao?”

Hiệp mụ mụ hồi phục tinh thần, vừa mừng vừa sợ nhìn Mộ Hàn từ trên xuống dưới: “Là Tiểu Hàn thật sao, cháu cao lớn hơn trước nhiều quá, tám chín năm rồi không gặp còn gì.”

“Đúng vậy, nháy mắt đã lớn vậy rồi, nếu cháu không nói, chúng ta quả thật không nhận ra.” – Hiệp ba ba nói.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy mặc danh kì diệu, sao cả nhà mình lại biết Mộ Hàn vậy.

Mộ Hàn nói: “Chú, dì, đã lâu không gặp mà chú dì vẫn như thế, vẫn y như hồi trẻ vậy.”

Hiệp mụ mụ vui mừng nói: “Sao có thể không thay đổi được, đều đã già đi rồi. Thế nào, mẹ cháu có khỏe không? Cha cháu đối xử với mẹ cháu có tốt không? Chúng ta nhiều năm rồi không liên hệ gì.”

Mộ Hàn cười: “Dì yên tâm, mẹ cháu rất tốt, cha cháu đối xử với bà rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” – Hiệp mụ mụ mặt mày tươi tỉnh.

Hồi trước, Mộ Hàn cùng mẹ là Tần Hương Lan ở ngay bên cạnh nhà Diệp Vĩ Gia, quan hệ hai nhà vô cùng tốt, thường xuyên qua lại. Mộ Hàn cùng Diệp Vĩ Gia lại từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Mộ Hàn học tốt hơn Diệp Vĩ Gia, vì thế thường xuyên giúp Diệp Vĩ Gia học bài, cả Diệp gia đều thích Mộ Hàn, mà Hiệp mụ mụ lại coi Mộ Hàn như con trai trong nhà vậy.

Mấy người cùng nhau trò chuyện, Diệp Vĩ Gia ngồi bên cạnh nghe chẳng hiểu gì, cũng chỉ chêm vào được vài câu, chính là bị biến thành người ngoài cuộc, rầu rĩ ngồi một bên, cầm quả cam bóc ăn.

Diệp gia nhà không lớn lắm, chỉ có ba phòng, Mộ Hàn liền ở cùng phòng với Diệp Vĩ Gia.

Đến khi ngủ, Diệp Vĩ Gia hỏi Mộ Hàn: “Sao anh lại biết người nhà em?”

Mộ Hàn ôm lấy cậu, vài ngày đã không gặp nhau, giờ mới hiểu được cảm giác tiểu biệt thắng tân hôn là thế nào. Cũng không phải là không có đạo lý, chính là cảm giác nóng ruột nóng gan này thực khổ sở, trước kia không ở cùng nhau thì không sao, hiện tại đã ở cùng nhau, mỗi ngày đều ngọt ngào, đột nhiên phải tách ra, trong lòng đột nhiên vắng vẻ, cái loại tình cảm nhớ thương này tràn lan khắp cơ thể, tạo ra những cơn đau âm ỉ trong lòng.

Diệp Vĩ Gia vừa mới tắm rửa sạch sẽ, trên người vẫn còn thoang thoảng hương mân côi, hình như là sữa tắm của Hiệp Thanh. Mộ Hàn lúc này như là con chó nhỏ, cọ qua cọ lại trên cổ Diệp Vĩ Gia, cười khê nói: “Người em có mùi rất tuyệt nhé, chỉ cần ngửi qua thôi cũng thấy thoải mái.”

Diệp Vĩ Gia mấy ngày nay không có Mộ Hàn, ngủ cũng không quen, có lẽ là luôn nhớ tới những cái ôm ấm áp của y.

“Làm gì có mùi gì, anh đừng có lộn xộn.” – Diệp Vĩ Gia tàn nhẫn nói.

Mộ Hàn xoay người, áp cậu dưới thân, thanh âm trầm thấp, lại mang theo một chút dụ hoặc: “Anh rất nhớ em, nhớ phát điên lên được, mấy ngày nay không thể ngủ ngon.”

Diệp Vĩ Gia nhìn bộ dạng thâm tình của Mộ Hàn trước mắt, vành tai đỏ dần lên, sắc đỏ dần dần lan ra cả khuôn mặt, dưới ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn, lại có vẻ cực kì mê người, khiến Mộ Hàn không thể nhìn được, liền cúi xuống hôn cậu.

Khởi điểm chỉ là nụ hôn ôn nhu, sau lại như gió cuốn mây bay, kịch liệt mà lại bá đạo, một hồi sau, Mộ Hàn buông Diệp Vĩ Gia ra, hai tay đặt hai bên sườn cậu, ánh mắt sáng ngời, Diệp Vĩ Gia thở hổn hển, mặt đỏ bừng.

Mộ Hàn có chút buồn rầu: “Làm sao bây giờ? Cứng lắm rồi, rất khó chịu.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn y tức giận: “Còn không phải do anh quá phận.”

Mộ Hàn cười cười, kéo tay Diệp Vĩ Gia đặt lên nơi đó của mình: “Em thử xem xem.”

Diệp Vĩ Gia chạm vào địa phương đó của Mộ Hàn, vừa xấu hổ vừa giận dữ. Mộ Hàn định khiêu khích cậu sao? Chẳng lẽ y nghĩ là cậu sẽ không khó chịu. Tay Mộ Hàn còn giữ chặt tay cậu, làm cho cậu phải nắm lấy nơi đó.

“Kỳ thật ở nhà anh cũng tự mình làm, nhưng mà vẫn không thoải mái bằng làm với em.” – Mộ Hàn cười khoái trá.

Diệp Vĩ Gia hung hăng sờ, Mộ Hàn hô nhỏ một tiếng, Diệp Vĩ Gia âm hiểm cười: “Không phải là tinh lực của anh rất tràn đầy sao?”

“Cũng chỉ với em mà thôi.” – Mộ Hàn nói ra, có chút vô liêm sỉ.

Diệp Vĩ Gia hung tợn trừng mắt nhìn y, Mộ Hàn nói: “Anh là nghĩ cho em thôi, sợ em kêu ra tiếng, kinh động đến chú với dì. Anh thì không sao, trong lòng anh ước gì bọn họ biết quan hệ của chúng ta, nhưng mà anh biết em còn chưa sẵn sàng, cho nên trước hết em phải lấy tay giúp anh.”

Diệp Vĩ Gia đen mặt giúp Mộ Hàn làm. Mộ Hàn vô cùng thoải mái, còn hừ nhẹ vài tiếng, Diệp Vĩ Gia nảy ra ý định đùa giỡn y, niết mạnh một chút, Mộ Hàn liền híp mắt nhìn cậu, phát ra một tia nguy hiểm, Diệp Vĩ Gia liền không dám lộn xộn, ngoan ngoãn giúp y thư giãn.

Khi Mộ Hàn xong, y cũng không quên ‘chăm sóc’ Diệp Vĩ Gia, sau đó hai người ôm nhau ngủ.

Diệp Vĩ Gia vốn định ngủ, nhưng lại nghĩ tới chuyện vừa rồi cậu hỏi, Mộ Hàn còn chưa trả lời, thế là cậu lại tiếp tục truy vấn Mộ Hàn: “Anh vẫn còn chưa nói cho em, tại sao anh lại biết người nhà em, hơn nữa thoát nhìn lại thân thiết như vậy?”

“Trước đây anh ở ngay bên cạnh nhà em.” – Mộ Hàn nói.

“Sao có thể như thế?” – Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nói – “Nếu như anh ở ngay bên cạnh, sao em lại không nhớ gì cả.”

“Em đã quên thôi.” – Mộ Hàn nhẹ giọng nói mang theo một tia thở dài.

Diệp Vĩ Gia vẫn ngơ ngác như cũ, Mộ Hàn chỉnh lại tư thế nằm cho cậu, Diệp Vĩ Gia thì thào nói: “Không thể nào. Sao em lại có thể quên chứ?”

35. Chương 35: Từng Chút Từng Chút...

Ba năm trước đây, khi nhìn thấy Diệp Vĩ Gia Mộ Hàn rất hưng phấn, cực kỳ cao hứng tiến lên chào hỏi, lại thấy Diệp Vĩ Gia lấy ánh mắt nhìn người xa lạ nhìn mình, khiến y thực mất mát. Y không cam lòng truy vấn Diệp Vĩ Gia, nhưng cậu không thể nhớ ra chuyện hai người cùng lớn lên bên nhau, nhìn về mặt mơ hồ của Diệp Vĩ Gia, Mộ Hàn mất mát nói có thể là nhận sai người.

Sau đó, Mộ Hàn vẫn chú ý Diệp Vĩ Gia, y vẫn luôn suy nghĩ xem tại sao Diệp Vĩ Gia lại không nhớ rõ mình? Vì sao cậu lại có thể quên một người như y? Rõ ràng là từ bé lớn lên cùng nhau, mười mấy năm bằng hữu, sao có thể nói quên là quên được?”

Bốn năm trôi qua, Diệp Vĩ Gia vẫn không nhớ rõ trước kia y là ai, mặc dù hai người đã kết giao, nhưng Diệp Vĩ Gia vẫn không nhớ rõ sự tình trước kia, Mộ Hàn phát hiện, không phải là cậu cố ý không nhớ rõ, mà là trong này chắc chắn có uẩn khúc gì đó.

Việc này có lẽ chỉ người nhà mới có thể giải thích rõ ràng, y tính sẽ đi tìm Hiệp mù mù, Hiệp ba ba hoặc Hiệp Thanh hỏi cho rõ, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với Diệp Vĩ Gia.

Sáng sớm dậy, Mộ Hàn phát hiện trong nhà vắng vẻ, Hiệp mù mù với Hiệp ba ba đều đã ra ngoài, y đến gõ cửa phòng Hiệp Thanh, lại thấy cửa không khóa, đẩy ra thấy bên trong không có người, nghĩ là mọi người đều ra ngoài rồi, vừa lúc lại gặp Diệp Vĩ Gia đi lên, bộ dáng mơ mơ màng màng, vừa ngáp vừa gãi đầu.

“Sao dậy sớm vậy, không ngủ thêm chút nữa?” – Diệp Vĩ Gia ngáp.

“Anh ngủ đủ rồi, nếu không em ngủ thêm chút đi.” – Mộ Hàn nhìn bộ dáng Diệp Vĩ Gia lúc này, trông thật dễ thương.

Diệp Vĩ Gia dần dần tỉnh táo hơn, nhìn thấy trong nhà trống trơn, hỏi: “Ủa, ba mẹ em đi ra ngoài hết rồi à?”

Mộ Hàn gật đầu, Diệp Vĩ Gia nói: “Hắn là sang nhà bác em chúc tết rồi.”

Mộ Hàn buồn cười nhìn cậu: “Vậy sao em không đi?”

Diệp Vĩ Gia cười, lộ ra hàm răng trắng: “Em mà đi thì ai ở cùng anh?”

Diệp Vĩ Gia híp mắt lại, cười sáng lạn, tóc rối, mặc áo ngủ, quần áo xộc xệch, cổ áo để lộ một mảng da trắng nõn, có chút mê người.

Mộ Hàn nhìn cậu, ánh mắt có chút mỉa mai hoặc, thanh âm khàn khàn: “Nếu mọi người đều không ở nhà, sáng sớm ra tinh thần cũng rất tốt, xem ra có chuyện tốt để làm.”

Diệp Vĩ Gia mê hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Mộ Hàn tiến đến ôm cậu, hôn cậu, kéo cậu vào phòng, đóng cửa lại.

Hai người ăn qua cơm trưa rồi mới ra ngoài, Mộ Hàn đã lâu lắm rồi không về nơi đây, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, nghĩ lại trước kia, đường cũng không rộng như vậy, nhà cũng không cao, đường phố cũng không đông đúc như bây giờ, có vài năm không về, nơi đây thực sự là biến hóa lớn.

Mộ Hàn thần thanh khí爽 đứng đỉnh thăm thú các nơi, Diệp Vĩ Gia không có khí lực, có chút mất tinh thần đi theo sau cậu, hữu khí vô lực gọi y: “Chúng ta tìm một chỗ ngồi đi.”

Mộ Hàn xoay người nhìn về phía cậu: “Sao nhanh vậy mà em đã mệt rồi? Mới đi không được bao nhiêu mà.”

Diệp Vĩ Gia phẫn nộ gào lên: “Hừ anh thì nói làm gì! Lần sau cho anh ở dưới thử xem!”

Mộ Hàn cười: “Kỳ thật ở trên còn mệt hơn ở dưới đấy, hao tổn tinh lực nhiều hơn.”

Diệp Vĩ Gia hừ lạnh: “Em không tin, lần sau em nhất định phải thử.”

May mắn hôm nay là đầu năm mới, người trên đường cũng không nhiều lắm, mà đường họ đang đi lại không có người, bằng không bị người khác nghe thấy mấy câu này, nhất định sẽ trở thành tâm điểm chú ý.

Ánh mắt Mộ Hàn tràn đầy sùng nịnh: “Hôm nay là đầu năm mới, chúng ta nói chuyện này không tốt lắm thì phải.”

Diệp Vĩ Gia kêu lên: “Anh đừng có đánh trống lảng, anh chỉ cần nói có đáp ứng em hay không thôi.”

Diệp Vĩ Gia cau mày, hai mắt mở thật to, bình tĩnh nhìn Mộ Hàn, Mộ Hàn liền đi qua hôn cậu, cười nói: “Đáp ứng em, anh cái gì cũng đáp ứng em hết.”

Diệp Vĩ Gia hồ nghi nhìn y, sao lại dễ dàng vậy? Bất quá cậu cũng không nghĩ nhiều, nếu Mộ Hàn đáp ứng thì tốt rồi, nghĩ đến cảnh cậu áp Mộ Hàn, tinh thần cũng khôi phục phân nửa, vẫn cười sáng lạn, tận sâu trong ánh mắt nổi lên một tia tà ác.

“Sao lại cười thế này? Trông như là có âm mưu gì vậy.” – Mộ Hàn nắm lấy cằm Diệp Vĩ Gia hỏi.

Diệp Vĩ Gia tâm tình sung sướng nói: “Ai bảo anh thế! Không phải tinh thần em rất vui vẻ sao! Đi thôi, anh muốn đi thăm chỗ nào, em dẫn anh đi.”

Mộ Hàn biết Diệp Vĩ Gia trong lòng đang nghĩ gì, cũng không so đo, đáp ứng là một chuyện, đến lúc đó làm thế nào thì đó lại là chuyện khác, dù sao y ở dưới, Diệp Vĩ Gia ở trên, coi như là cho cậu nắm quyền chủ động đi, nghĩ đến đây, cả người y lại nóng lên. Vòng vào một hồi, liền thấy khu trường tiểu học, y kinh ngạc nói: “A, kia không phải là Nhất Tiểu sao? Trước kia chúng ta đã học ở đây, đi, qua đó xem đi.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc không thôi, cậu vẫn đọc nó là Nhất Tiểu, Mộ Hàn cũng đọc là Nhất Tiểu, nói như vậy, trước đây quả thật là hai người có biết nhau. Nhưng mà vì sao cậu lại không nhớ gì hết.

Trong lúc cậu còn đang suy nghĩ thì Mộ Hàn đã qua đường, vẫy cậu, Diệp Vĩ Gia cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, chính là trong khoảng thời gian ngắn thì không thể nhớ lại được. Cậu lắc đầu, nhanh chóng bước sang bên kia đường.

36. Chương 36: Thì Ra Là Thế...

Hiện tại là đầu năm mới, học sinh đều đã được nghỉ, vì thế cổng trường cũng đóng. Hai người liền trèo cổng vào. Trường không lớn, có một sân cỏ xanh, đường chạy màu đỏ, cực kì rõ ràng.

Bên cạnh đó là hai dãy phòng học, phía sau là khu nhà hành chính, toàn bộ vườn trường đơn giản mà rực rỡ.

“Nơi đây lớn hơn trước kia rất nhiều.” – Mộ Hàn cảm khái nói.

“Mở rộng một chút, nhà cao hơn trước, thiết bị cho học sinh cũng nhiều.” – Diệp Vĩ Gia phụ họa.

“Anh nhớ chỗ đó trước kia không có sân cỏ rộng như vậy, mà vườn trường cũng không có nhiều hoa như vậy.” – Mộ Hàn chỉ vào bồn hoa giữa hai dãy nhà.

“Trước kia làm gì có.” – Diệp Vĩ Gia cười.

Hai người vừa đi vừa ngắm nghía, nói chuyện về thay đổi của trường, Diệp Vĩ Gia càng ngày càng thấy không thích hợp, Mộ Hàn có thể nhớ rõ về trường như vậy, mà sao cậu không hề nhớ rõ có bạn học nào như anh.

Đi dạo một lát, hai người liền trèo tường ra.

Diệp Vĩ Gia do dự một lát, hỏi y: “Trước kia chúng ta thực sự biết nhau?”

Mộ Hàn cười nói: “Đương nhiên là thật, anh không phải đã nói trước kia chúng ta là hàng xóm sao?”

Đang nói thì Diệp Vĩ Gia nhận được điện thoại của mẹ gọi đến, hỏi hai người đang ở đâu, bảo là đại ca Hiệp Vĩ Minh nhà cậu về, nhắn hai người về nhà.

Đối với đại ca của Diệp Vĩ Gia, Hiệp Vĩ Minh, Mộ Hàn vẫn có chút ấn tượng.

Hiệp Vĩ Minh lớn hơn y năm tuổi, trước đây Hiệp Vĩ Minh vẫn hay dẫn bọn họ đi chơi, có khi quên cả thời gian, về nhà không tránh khỏi bị mắng, đều là Hiệp Vĩ Minh đứng lên nhận tội, nói là do mình không để ý thời gian, cho nên trong mắt hai người, Hiệp Vĩ Minh như là cây đại thụ, bảo vệ hai người.

Mộ Hàn nhìn thấy Hiệp Vĩ Minh, vẫn có chút giật mình. Đã lâu không gặp, anh giờ đây đã trở thành một nam nhân thành thực, bộ dáng giỏi giang.

Hiệp Vĩ Minh nhìn thấy Mộ Hàn cũng rất giật mình, cũng thật lo lắng, anh hiển nhiên là không ngờ sẽ có ngày gặp lại Mộ Hàn.

“Anh vừa về đã thấy cha mẹ nói là em trở lại, không nghĩ là nhiều năm như vậy, còn có thể gặp lại nhau, anh vẫn còn nhớ bộ dáng em khi còn là học sinh trung học.” – Hiệp Vĩ Minh cười nói.

“Đại ca, anh thay đổi nhiều quá.” – Mộ Hàn vẫn gọi anh là đại ca như ngày xưa, trong lòng y, lúc nào Hiệp Vĩ Minh cũng là đại ca.

Hiệp Vĩ Minh cười: “Phải không? Đã sắp ba mươi rồi, khẳng định là thay đổi rất nhiều.”

Mộ Hàn cũng cười, Diệp Vĩ Gia tiến lên trên hỏi: “Đại ca, anh cũng biết Mộ Hàn sao?”

Hiệp Vĩ Minh nói: “Đương nhiên là biết, hồi nhỏ anh toàn dẫn hai đứa đi chơi mà.”

Diệp Vĩ Gia lẩm bẩm: “Đúng vậy không?”

Hiệp Vĩ Minh hơi sững sốt, nhớ tới Diệp Vĩ Gia đã quên chuyện ngày xưa, liền xấu hổ ho nhẹ một tiếng, chuyển đề tài, quay sang hỏi Mộ Hàn: “Bây giờ hai đứa là đồng nghiệp đúng không?”

Mộ Hàn thấy được thần sắc biến hóa của Hiệp Vĩ Minh, khẽ mỉm cười nói: “Đúng vậy, cứ coi như đây chính là duyên phận đi.”

Hiệp Vĩ Minh cười cười.

Mấy người đang nói chuyện thì Hiệp mụ mụ gọi vào ăn cơm, ăn cơm xong, Hiệp Thanh gọi Diệp Vĩ Gia ra xem hộ cái máy tính của nàng, Mộ Hàn nhân cơ hội này rủ Hiệp Vĩ Minh ra ngoài tản bộ, Hiệp Vĩ Minh là người thông minh, biết là Mộ Hàn có chuyện muốn hỏi mình, liền theo y ra ngoài.

Hai người đi dọc theo hàng cây ngô đồng gần đấy, Mộ Hàn cũng không vòng vèo hỏi thẳng luôn: “Có phải Tiểu Diệp Tử có chuyện gì không? Vì sao cậu ấy không nhớ rõ em, không nhớ rõ những chuyện trước kia?”

Hiệp Vĩ Minh cười: “Anh biết ngay là em sẽ hỏi cái này.”

Mộ Hàn trầm mặc, tuy rằng y đã nói với Diệp Vĩ Gia là chuyện cũ cứ cho qua đi, tương lai mới là quan trọng, nhưng mà có một số việc để trong lòng lâu như vậy, cứ như là cái mụn vậy, cứ muốn xử lý nó đi.

“Bác sỹ bảo là lựa chọn mất trí nhớ, quên đi một số chuyện, có thể một ngày nào đó sẽ nhớ lại toàn bộ, hoặc không bao giờ có thể nhớ được.” – Hiệp Vĩ Minh nói rất đơn giản nhưng lại trúng trọng tâm.

Mộ Hàn kinh ngạc: “Lựa chọn mất trí nhớ? Vì sao lại như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hiệp Vĩ Minh nói rõ: “Hồi nhỏ em với Vĩ Gia rất thân thiết, giống như hai anh em ruột vậy, mẹ anh vẫn nói là em như con trai mình vậy, mà nhà anh cũng rất quý em. Có chuyện gì Vĩ Gia đều bao che cho em, em có nhớ một lần có người nói em là không có cha không, Vĩ Gia rất tức giận muốn đánh cho người kia một trận, nhưng mà em đã cản lại.”

Mộ Hàn đương nhiên nhớ rõ. Khi đó hai người thấy mấy đứa trẻ tám chín tuổi trong xóm đang chơi đùa, chúng trêu chọc y là không có cha, nói là cha y ở ngoài có bồ nhí, không cần y nữa, y tuy nhỏ nhưng đã hiểu chuyện, vì thế không thêm để ý mấy lời đó.

Nhưng Diệp Vĩ Gia lại không giống thế, cảm thấy mấy đứa trẻ kia khi dễ hảo bằng hữu của mình, liền đến mắng bọn chúng, thậm chí còn muốn đánh cho mấy đứa đó một trận, nhưng bị y ngăn lại. Ngày đó tan học, Diệp Vĩ Gia nhin không được hỏi y xem rốt cuộc là có chuyện gì, Mộ Hàn không nói gì, chỉ hỏi cậu có thể tin tưởng y không. Diệp Vĩ Gia kiên định gật đầu, nói cho dù thế nào cậu vẫn tin tưởng y.

“Anh nhớ khi đó em khoảng mười hai mười ba gì đó?”

Mộ Hàn gật gật đầu: “Đúng vậy, đã mười năm rồi, nhanh thật.”

“Khi em đi, Vĩ Gia rất khổ sở, cứ sáng sáng chạy sang rủ em đi học theo thói quen, ngày đó tan học, lát mới thấy em đã chuyển đi rồi, có đôi khi trong nhà có đồ ăn ngon, nó cũng nghĩ đến em, còn nói là mang sang cho em, cả nhà nói là em đã chuyển đi rồi, nó mới có phản ứng lại, nó cứ như người mất hồn vậy, mỗi ngày đều rầu rĩ một mình đi học, nhìn nó thế ai cũng thấy khổ sở.”

“Sau đó không lâu, có người rồi việc đưa chuyện là mẹ em theo một người đàn ông có tiền, cho nên liền mang em đi nương tựa kẻ đó, còn có người nói là năm đó mẹ em bỏ cha em, trốn đi đây.” – Hiệp Vĩ Minh nói xong liền nhìn thần sắc Mộ Hàn, thấy y vẫn bình tĩnh, mới chậm rãi nói tiếp – “Đủ chuyện, dù sao cũng có chút thái quá.”

Năm đó Tần Hương Lan một thân một mình mang theo Mộ Hàn một tuổi đến đây, hàng xóm láng giềng đều cảm thấy kì quái. Một phụ nữ, lại còn một đứa nhỏ, sống thật khổ sở, vì thế mọi người bàn ra tán vào đủ kiểu. Mà Tần Hương Lan lại xinh đẹp, nhiều nam nhân độc thân trong khu đều nhìn nàng, mà không chỉ có nam nhân độc thân, những người đã có gia đình cũng hay nhìn nàng, vì thế chuyện đã nhắm lại còn nhắm hơn.

Mộ Hàn cười khê: “Cũng không phải là thái quá, ít nhất là cũng có chút đúng, mẹ em quả thật là được gả cho người có tiền, mà lại không phải là có tiền bình thường.”

Hiệp Vĩ Minh cũng cười: “Cái đó anh cũng đoán ra, năm đó nhìn chiếc xe tới đón mẹ con em cũng thấy đó không phải là người bình thường rồi.”

Mộ Hàn vẫn cười như cũ.

Hiệp Vĩ Minh tiếp tục nói: “Cũng vì những chuyện đồn nhảm nhí này mà Vĩ Gia đánh nhau một trận, mấy người đó hình như là học cùng lớp em, nó thấy mấy người đó đàm tiếu chuyện của em, không nhịn được. Khi đó nó vẫn là trẻ con, vẫn còn háo thắng, cũng không sợ bên kia đông hơn mình. Khi bọn anh đến thì nó đã hôn mê, vội vàng đưa vào bệnh viện thì bác sĩ nói là đầu bị tổn thương, có thể sẽ bị ảnh hưởng.”

Mộ Hàn căng thẳng.

“Đợi đến khi nó tỉnh lại, cả nhà đều ở đó, nó có thể nhớ tên tất cả mọi người, đến khi hỏi nó tại sao lại đánh nhau thì nó không nhớ rõ, nhắc đến em, nó lại hỏi đó là ai, mọi người cảm thấy kỳ quái, liền đến hỏi bác sĩ, bác sĩ nói là do não bị thương nặng, dẫn đến mất trí nhớ.”

Mộ Hàn âm thầm than nhẹ, y vẫn luôn muốn biết nguyên nhân tại sao Diệp Vĩ Gia không nhớ ra y, hóa ra tất cả là do y sao? Vì y Diệp Vĩ Gia đã chịu quá nhiều tổn thương, mới có thể không nhớ rõ y, không thể tưởng tượng đầu sỏ gây ra việc này lại là bản thân mình.

“Không ngờ Tiểu Diệp Tử lại coi trọng em đến vậy.” – Mộ Hàn khê cười một tiếng.

“Kia cũng không phải thế, em không nhớ ngày xưa hai mẹ vẫn thường nói nếu một trong hai đứa là con gái thì tốt rồi, hi vọng có thể kết thành thông gia đấy.” – Hiệp Vĩ Minh cười nói.

Mộ Hàn cười, những lời này y nhớ rất rõ, bất quá dù hai người đều là con trai, nhưng mà hai mẹ vẫn có thể là thông gia mà!

37. Chương 37: Cuộc Đời Như Một Vở Kịch

Diệp Vĩ Minh cùng Mộ Hàn về đến nhà, Diệp Vĩ Gia đang ngồi ở phòng khách xem tivi, nghe thấy tiếng động liền từ sofa đứng lên hỏi: “Hai người đi đâu thế? Sao lại đi lâu như vậy?”

Diệp Vĩ Minh nói: “Chỉ là ra ngoài một chút thôi, đã lâu không gặp, nên nói chuyện lâu một chút.”

Diệp Vĩ Gia nhẹ giọng hừ một tiếng, cũng không hề cao hứng, Diệp Vĩ Minh nói thêm: “Anh đi tắm trước rồi đi ngủ, hai đứa cũng ngủ sớm đi.”

Nói xong nhìn Mộ Hàn cười cười, liền trở về phòng. Nhà Diệp Vĩ Gia chỉ có ba phòng, cho nên Diệp Thanh ngủ với mẹ Diệp, Diệp Vĩ Minh ngủ với bố Diệp, Mộ Hàn vẫn ở cùng phòng với Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Minh đi rồi, Diệp Vĩ Gia hỏi Mộ Hàn: “Hai người nói chuyện gì thế?”

Mộ Hàn cười nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là nói chuyện về em thôi.”

Diệp Vĩ Gia trong lòng căng thẳng, lo sợ Mộ Hàn sẽ đem chuyện của hai người nói với anh hai, liền truy vấn: “Chuyện gì của em?”

“Chuyện em nghịch ngợm trước đây thôi, rất thú vị.”

Diệp Vĩ Gia âm thầm thở phào, vẫn không tránh khỏi nhú mày oán giận nói: “Anh hai cũng thật là, chắc chắn đem toàn bộ chuyện xấu hổ trước đây ra kể rồi, thật là dọa người.”

Mộ Hàn âm thầm nghĩ, chuyện trước đây của em, mười phần anh cũng biết tám chín rồi. Chính là chỉ dám nghĩ vậy thôi, chứ không dám nói, đành trả lời: “Cũng không có gì, chuyện xấu hổ trước đây ai chả làm.”

Diệp Vĩ Gia nở nụ cười: “Vậy anh kể cho em mấy chuyện ngày xưa của anh?”

“Cũng không phải không được!” – Mộ Hàn sáng khoái đáp.

Hai người về phòng, cũng chưa buồn ngủ, Mộ Hàn thì đang nghĩ về những lời Diệp Vĩ Minh nói, còn Diệp Vĩ Gia thì háo hức nghe Mộ Hàn kể chuyện ngày xưa.

“Khi anh một tuổi, mẹ anh bắt mẫn nên mang anh đến nơi này, một phụ nữ độc thân lại mang theo một đứa nhỏ, rất dễ nhận các lời bàn ra tán vào của mọi người, rất nhiều người ở sau lưng nói về chuyện của mẹ, nhưng mà mẹ không để ý, cứ coi như là không nghe thấy. Mẹ anh là sinh viên, nên cũng dễ dàng tìm được một công việc, tiền lương lẫn phúc lợi cũng không tồi lắm, chính là thường xuyên bận rộn, để anh một mình ở nhà, không có người chiều cổ, điều này làm bà rất lo lắng. Em với anh cũng gần bằng tuổi nhau, dì Diệp lại là người rất tốt bụng, cảm thấy mẹ anh vất vả, nên chăm em, lại chăm cả anh nữa. Mẹ anh vẫn nói, nếu không có dì Diệp giúp đỡ bà thật không biết phải làm gì, cho nên nói anh với em cùng nhau lớn lên, chính là được dì Diệp chăm sóc.” – Mộ Hàn chậm rãi nói.

“Khó trách mẹ em nhìn thấy anh thì cao hứng như vậy, cả anh chị em cũng thế.” – Diệp Vĩ Gia cười nói.

Mộ Hàn xoa đầu Diệp Vĩ Gia ôn nhu nói: “Anh biết em không nhớ anh, anh cũng biết em vì sao không nhớ anh, từ nay về sau em có nhớ ra hay không không quan trọng, quan trọng là hiện tại chúng ta ở bên cạnh nhau. Kỳ thật là anh nói với dì Diệp chuyện của cha mẹ anh, chuyện này chỉ có dì Diệp biết, cho nên quan hệ của mẹ anh với dì Diệp mới tốt như vậy, dì Diệp mới thường xuyên giúp mẹ anh.”

“Chuyện nhà anh?” – Diệp Vĩ Gia nghi hoặc nhìn y.

Chuyện nhà của Mộ Hàn, Diệp Vĩ Gia cũng không rõ lắm, cậu chỉ biết anh Mộ Hàn là Mộ Phi, gia đình Mộ Hàn rất giàu, công ty của họ đứng đầu ở S thị.

Mộ Hàn gật đầu: “Còn nhớ hôm qua anh nói gì với mẹ em không? Anh bảo trước kia anh tên là Diệp Hàn.”

Diệp Vĩ Gia vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy cậu cũng rất giật mình, Mộ Hàn trước kia lại cùng họ với cậu.

“Kỳ thật khi dùng tên này, là lấy họ của nhà em.” – Mộ Hàn cười nói, chuyện này là y hỏi mẹ mình mới biết được, Tần Hương Lan khi đó không muốn nhắc đến cha y, cho nên mới dùng họ Diệp cho y.

Diệp Vĩ Gia có chút giật mình, Mộ Hàn tiếp tục nói: “Cái này cũng là do dì Diệp sau khi bàn bạc với mẹ anh quyết định, dì Diệp vẫn thường nói chúng ta như người một nhà, vì thế không có gì phải ngại, khi đó hai người thường gọi anh là Đại Diệp Tử, còn em là Tiểu Diệp Tử, thật là không dễ nghe chút nào.”

Mộ Hàn nhớ tới khi đó không khỏi nở nụ cười, hai đứa nhỏ bốn năm tuổi, người lớn hai nhà đi bên cạnh, có chuyện gì cũng kêu Đại Diệp Tử, Tiểu Diệp Tử, đem Diệp Vĩ Minh vứt sang một bên, người không biết, còn nghĩ hai người là anh em ruột.

“Đúng là không dễ nghe.” – Diệp Vĩ Gia đồng ý nói.

Mộ Hàn lại quay về chuyện chính: “Chuyện của cha mẹ anh, sau này anh mới biết. Kỳ thật Mộ Phi là anh trai cùng cha khác mẹ của anh, mẹ anh ấy là Tạ Phương Đình, là bạn tốt của mẹ anh, ngày xưa, hai người cùng thích một đàn anh cùng trường, cũng chính là cha anh, Mộ Văn Hải.”

Tạ Phương Đình và Tần Hương Lan là bạn tốt, hai người lại cùng thích một người đàn ông. Trên thực tế là Tần Hương Lan và Mộ Văn Hải biết nhau trước. Tạ Phương Đình là do người nhà sắp xếp đi xem mặt Mộ

Văn Hải, chính là sau khi gặp mặt, cô thích Mộ Văn Hải, Tạ gia cùng Mộ gia lại là bạn cũ, nếu có thể làm thông gia, hai bên rất vui mừng.

Vì thế, Tạ Phương Đình kết hôn cùng Mộ Văn Hải theo an bài của hai bên gia đình. Tuy nhiên Mộ Văn Hải vẫn biết người mà ông thực sự thích là Tần Hương Lan. Tạ Phương Đình cùng Mộ Văn Hải kết hôn chưa đến một năm thì có Mộ Phi, Mộ Văn Hải rất vui mừng, khi đó nhìn con, ông nghĩ thôi cứ vậy đi, quên Tần Hương Lan đi cũng tốt.

Sau ba năm, gặp lại Tần Hương Lan, ông mới phát hiện thì ra ông không thể quên được, ông lừa gạt được mọi người nhưng không lừa được tâm mình. Mà Tần Hương Lan kỳ thật vẫn còn yêu ông như ngày xưa. Hai người do một lần say rượu nên mới phát sinh quan hệ, khi tỉnh lại, Tần Hương Lan cảm thấy mình sai lầm, làm chuyện có lỗi với Tạ Phương Đình, mỗi lần nhìn thấy Tạ Phương Đình, nội tâm bà lại bị giày vò, sau đó bà phát hiện mình có mang, muốn bỏ đứa nhỏ, nhưng lại không nỡ, bà không dám về nhà, sau khi vọng trộm sinh con, bà liền mang con rời khỏi S thị.

Diệp Vĩ Gia yên lặng ngồi nghe, chỉ thấy chuyện của Mộ Hàn cứ như là tiểu thuyết vậy, lại không nghĩ là có thể xảy ra với Mộ Hàn.

“Sau đó thế nào? Sao cha anh lại tìm được mẹ con anh?” – Diệp Vĩ Gia nhẹ giọng hỏi.

Mộ Hàn thở dài: “Sau khi mẹ anh rời đi năm năm, Tạ Phương Đình qua đời vì bệnh tim, sau đó trong một lần họp lớp, cha anh nghe có người nhắc đến mẹ, nói bà một thân một mình nuôi con, rất vất vả, cha anh liền hỏi thăm một chút, sau đó đến đây tìm mẹ anh, khi đó anh chừng mười tuổi, là lần đầu tiên nhìn thấy cha mình.”

Diệp Vĩ Gia đau lòng nhìn Mộ Hàn, cậu biết một đứa trẻ không có cha là thế nào, phải chịu đựng biết bao lời chê cười, bị bạn bè cười nhạo, cậu nắm chặt lấy tay Mộ hàn, không biết nói gì để dịu bớt nỗi lòng lúc này của y.

Mộ Hàn cười cười, thần sắc có chút hoảng hốt: “Anh vẫn còn nhớ rõ khi đó, ông ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đứng trong sân, hoa sơn chi tỏa hương bốn phía, ông ấy kinh hỉ nói: “Hương Lan, cuối cùng anh cũng tìm được em.” Mẹ anh lúc đấy không muốn về, cho dù Tạ Phương Đình đã qua đời, bà vẫn thấy mình phạm sai lầm không thể tha thứ, nhưng mà cha anh vẫn kiên trì, thường xuyên đến đây thăm mẹ con anh, mua sắm nhiều thứ. Kỳ thật anh thấy mỗi lần ông ấy đến, mẹ anh rất vui vẻ. Cứ hai ba năm như vậy, có một ngày, anh tan học về nhà, mẹ anh khóc rất nhiều, cha anh ôm lấy an ủi bà, anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy anh, mẹ nói muốn dẫn anh rời khỏi đây.”

“Cha anh là một người rất kiên trì.” – Diệp Vĩ Gia cười nói.

“Đúng vậy!” – Mộ Hàn phục hồi tinh thần nói.

Hai người nhất thời không nói gì, chỉ nắm chặt tay nhau ngồi đó, Mộ Hàn đột nhiên nói: “Anh nghĩ chúng ta cũng có thể giống như bọn họ, tương thân tương ái, luôn luôn bên nhau đến suốt đời.”

Diệp Vĩ Gia buông tay Mộ Hàn, ôm lấy y, nhẹ nhàng hôn lên môi y: “Vâng.”

38. Chương 38: Tình Cảm Lưu Luyến Sáng Tỏ

Diệp Vĩ Gia hiểu thêm về Mộ Hàn một chút, trong lòng cũng thực cao hứng, cậu cao hứng vì Mộ Hàn có thể đem chuyện riêng tư này ra nói cho cậu.

Vì buổi tối nói chuyện hơi muộn nên buổi sáng Diệp Vĩ Gia dậy cũng muộn, Mộ Hàn đã không thấy đâu rồi. Đánh răng rửa mặt mặc quần áo xong, cậu mới phát hiện Mộ Hàn đang nấu cơm ở dưới bếp, cũng không biết là nấu món gì, nhưng từng đợt mùi thơm truyền đến, làm người ta phải nhò dãi.

Cậu đang định hỏi Mộ Hàn thì lại nhìn thấy Diệp Thanh đứng đấy, bên cạnh Mộ Hàn, đánh giá y, vẻ mặt tươi cười quái dị: “Xét trên tất cả các phương diện, Tiểu Hàn người đều không tồi, sao chuyện tốt như vậy cứ rơi xuống đầu Diệp Tam nhà ta chứ, cậu xem bộ dáng của nó như thế kia, không phải quá lãng phí sao.”

Mộ Hàn cúi đầu, khoe môi cong lên theo ý cười: “Biết làm sao được, tuy cậu ấy có nhiều điểm không tốt, nhưng mà em vẫn thích cậu ấy.”

Diệp Thanh vỗ vai Mộ Hàn, có chút tiếc hận nói: “Cho nên mới nói, khi yêu con người thường mù quáng, chỉ số thông minh chắc dưới không luôn quá.”

Mộ Hàn cười, Diệp Thanh giận dữ: “Diệp Tam thực sự là may mắn, cậu nói thử xem, tại sao chị lại không gặp một người đàn ông như cậu chứ, vừa đẹp trai vừa si tình lại biết nấu ăn.”

“Nếu cần để em giới thiệu cho chị một người?” – Mộ Hàn hỏi.

Diệp Thanh khoát tay: “Không cần, tình cảm là duyên phận, cái này phải dựa vào bản thân mình mới được, mà hai đứa cũng là duyên phận đây nhỉ?”

Mộ Hàn ngẩng đầu liền thấy Diệp Vĩ Gia đang đứng trước cửa phòng bếp, thoáng ngẩn người, hỏi cậu: “Em đây lúc nào thế? Đói chưa? Chờ chút có đồ ăn ngay đây.”

Diệp Vĩ Gia bình tĩnh, trừng mắt nhìn Diệp Thanh nói: “Chị, ra đây em nói chuyện chút.”

Diệp Thanh thấy cậu như vậy, trong lòng biết chắc là cậu muốn nói gì, cũng không thêm ý tứ, cười hì hì: “Em muốn nói gì với chị vậy? Cứ nói đi, chả lẽ lại có chuyện gì không thể nói cho Tiểu Hàn nghe sao?”

Diệp Vĩ Gia cau mày, đứng trước cửa phòng bếp, bình tĩnh nhìn cô: “Chuyện hai người vừa nói, em nghe thấy hết rồi.”

Diệp Thanh vẫn thản nhiên, cười hỏi: “Vậy thì sao?”

Diệp Vĩ Gia thấy bộ dáng như không có gì của cô, trừng mắt, hét lên: “Sao chị có thể coi như không có chuyện gì thế hả? Chị lúc nào cũng tía tía lia lia, nếu nhất thời lỡ miệng thì sao? Nếu cha mẹ biết thì sao hả?”

“Biết thì thế nào?” – Mộ Hàn giành trước hỏi.

Diệp Thanh thức thời ngậm miệng.

Cơn tức của Diệp Vĩ Gia nhanh chóng tiêu tan, thanh âm cũng thấp xuống, than thở: “Không nên làm cho cha mẹ tức giận, không tốt lắm.”

Diệp Thanh xì một cái cười ra tiếng: “Chuẩn đáng vợ nhỏ luôn.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn cô, Diệp Thanh không thêm để ý, nói tiếp: “Chuyện này sớm hay muộn cha mẹ cũng sẽ biết, nói không chừng cha mẹ sẽ không tức giận đâu.”

Diệp Vĩ Gia nói: “Cha là giáo viên, tư tưởng của ông thế nào không phải chị không biết, chị thấy cha sẽ không tức giận sao?”

“Đây là chuyện của em, nếu đã lựa chọn ở bên nhau thì sớm hay muộn cũng phải cho cha mẹ biết.” – Diệp Thanh nhún vai, nói xong liền ra khỏi bếp, chuẩn bị về phòng, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, liền quay lại bảo Diệp Vĩ Gia – “Tối hôm qua mẹ bảo mai sẽ cho em đi xem mặt, đừng quên.”

Diệp Thanh nói xong liền xoay người, cười gian tà, vừa đi không bao lâu thì nghe thấy tiếng Mộ Hàn nói: “Xem mặt? Tốt lắm!”

Tuy rằng cô không nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Hàn lúc này, nhưng chỉ nghĩ thôi cũng thấy phẫn khích.

Diệp Vĩ Gia gấp gấp nói: “Đừng nghe chị ấy nói bừa, đều là do mẹ em sắp xếp.”

Mộ Hàn cười lạnh nhìn cậu: “Nếu dì đã sắp xếp, thì sao có thể bảo là chị nói bừa được.”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy trên lưng là một tầng mồ hôi lạnh.

Tối hôm qua khi Mộ Hàn và Diệp Vĩ Minh ra ngoài, mẹ Diệp nói với Diệp Vĩ Gia là dì Vương giới thiệu bạn gái cho cậu, bắt cậu tối mai đi gặp mặt. Diệp Vĩ Gia lúc ấy đã nói, chính mình vừa mới chia tay không lâu, không nghĩ đến chuyện yêu đương. Mẹ Diệp bảo dì Vương vẫn rất tốt với cậu, lại thực thích cậu, bà ấy nói cô gái kia tốt lắm, dù sao hiện tại cậu cũng độc thân, đi gặp cũng không mất gì. Diệp Vĩ Gia kiên quyết cự tuyệt, mẹ Diệp không vui, bảo chính cậu nói với dì Vương là mình không có bạn gái, họa này là do cậu gây ra, tự cậu phải thu dọn.

Nếu Diệp Thanh không nhắc đến, cậu cũng đã quên. Cậu làm sao biết được chỉ một câu thuận miệng của cậu đã bị dì Vương nhớ kĩ, còn tìm bạn gái cho cậu, chuyện này đúng là phải tự oán bản thân.

Mà Diệp Thanh tốt xấu gì cũng là chị mình, lại còn biết quan hệ của mình với Mộ Hàn, sao chị ấy lại có thể nói chuyện này trước mặt Mộ Hàn chứ, này không phải hại cậu sao?

“Em cũng không muốn đi, không phải em đã có anh rồi sao? Làm sao có thể đi gặp cô gái khác chứ?” – Diệp Vĩ Gia xoa dịu.

“Gặp một lần cũng không sao, dì Diệp đã sắp xếp hết rồi, chộc dì mất hứng thì không tốt lắm.” – Mộ Hàn cười nói.

Diệp Vĩ Gia bị y nhìn đến mức rùng mình, về mặt hồ nghi nhìn y.

“Chuẩn bị ăn cơm thôi, em đến xếp mấy thứ này lên bàn đi.” – Mộ Hàn đưa hai đĩa thức ăn cho cậu.

Diệp Vĩ Gia ngẩng ra nhìn y, sau đó liền bê đồ ăn ra ngoài, trong lòng cũng cực kỳ bất an, Mộ Hàn bình tĩnh như vậy thật phi thường đáng sợ.

Buổi tối hôm sau, Diệp Vĩ Gia mặc quần áo, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Mộ Hàn, cứ nghĩ là y sẽ nói gì đó giữ mình lại, ai ngờ y lại bảo: “Đi nhanh lên, thời gian không còn sớm, đừng để người ta đợi lâu.”

Mẹ Diệp cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, không nên để con gái nhà người ta chờ lâu, đi nhanh lên.”

Diệp Vĩ Gia không tình nguyện bước ra cửa, trong lòng tràn ngập bức mình, nghĩ Mộ Hàn muốn cậu nhanh chóng đi xem mặt, trong lòng càng thêm cáu giận, cắn răng đi xuống lầu.

Đợi cho Diệp Vĩ Gia đi rồi, Mộ Hàn nhân lúc cha, mẹ Diệp và Diệp Vĩ Minh lẫn Diệp Thanh đều ở nhà, liền nói: “Chú, dì, kỳ thật là cháu có chuyện muốn nói với mọi người, Tiểu Diệp Tử muốn cháu không nói, nhưng cháu thấy việc này không thể giấu chú dì mãi được, sớm hay muộn thì chú dì cũng biết, cho nên nhân lúc Tiểu Diệp Tử ra ngoài, cháu muốn nói với mọi người.”

Trong bốn người, chỉ có Diệp Thanh là biết Mộ Hàn định nói gì, những người khác thấy vẻ mặt y thành thật, cũng không nghĩ được y muốn nói gì.

Mẹ Diệp cười thân thiết: “Tiểu Hàn, cả nhà không coi cháu là người ngoài, có gì thì cứ nói thẳng, đừng có ngại.”

Cha Diệp cũng nói: “Đúng vậy, chúng ta nhìn hai đứa lớn lên, cũng coi cháu như con cái trong nhà rồi.”

Diệp Thanh ngồi một bên cười trộm, làm bộ như không có gì bók cam, Diệp Vĩ Minh ngồi cạnh Mộ Hàn vỗ vai y nói: “Em xem cha mẹ anh đều rất thích em, có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Mộ Hàn liền thành thật: “Kỳ thật là cháu muốn nói, cháu và Tiểu Diệp Tử hiện tại đang ở cùng một chỗ.”

Cha Diệp cười: “Cháu nói vậy là sao? Hai đứa làm cùng công ty, ở chung không phải là bình thường sao?”

Mẹ Diệp không cho như thế, chuyện bình thường như vậy sao Mộ Hàn lại phải trình trọng như thế, quả nhiên liền thấy Mộ Hàn nói: “Ý cháu là hiện tại chúng cháu đang yêu nhau.”

Cha Diệp ngừng cười, điệu bộ không thể tin được nhìn y, mẹ Diệp cũng giật mình, chỉ có Diệp Vĩ Minh nhanh chóng trấn tĩnh lại hỏi: “Hai đứa, là thật sao?”

Mộ Hàn kiên định gật đầu: “Đúng thế, chúng em là thật.”

Cha Diệp cao giọng nói: “Nhưng mà hai đứa đều là con trai! Hai thằng con trai sao có thể nói chuyện yêu đương được?”

Diệp Thanh thả quả cam, khuyên nhủ: “Cha, cha có phải là giáo viên không vậy, cha chưa nghe qua đồng tính luyến ái sao? Yêu người đồng tính đấy! Chỉ cần hai người yêu nhau, cũng không phải không ở bên nhau được.”

Mẹ Diệp chậm rãi trấn tĩnh, hỏi Mộ Hàn: “Hai đứa.... Từ khi nào?”

“Đã được nửa năm.” – Mộ Hàn trả lời.

Cha Diệp cau mày: “Thế này là sao, chuyện này truyền ra thì còn ra thể thống gì nữa.”

Diệp Thanh vốn thích Mộ Hàn lúc này liền hỗ trợ nói tốt: “Cha, chỉ cần hai đứa nó hạnh phúc là được, cha quản nhiều như vậy làm gì, hơn nữa chúng nó có ở đây đâu, chỉ cần cha mẹ không nói thì làm gì có ai biết, không sợ người ngoài đàm tiếu.”

Diệp Vĩ Minh học đại học ở Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp thì ở lại đó làm việc, đương nhiên là cũng quen với chuyện này, cho nên vừa rồi nghe nói, có chút giật mình, nhưng vẫn nhanh chóng bình tĩnh. Đồng tính luyến ái cũng không có gì, chỉ là tính hướng khác người bình thường một chút thôi, cho nên mới bị kỳ thị.

“Theo con thấy Tiểu Thanh nói đúng đấy, hai người ở cùng nhau quan trọng phải hạnh phúc, vui vẻ thoải mái cả đời là được, cái khác cũng không quan trọng.” – Diệp Vĩ Minh nói rõ.

Mẹ Diệp thở dài: “Trước kia dì với mẹ cháu vẫn thường nói, chỉ cần một trong hai đứa là con gái thì tốt, hai nhà chúng ta có thể kết làm thông gia, không nghĩ tới bây giờ có thể làm thông gia thật.”

“Đây là thiên ý, là duyên phận mẹ ạ.” – Diệp Thanh ôm mẹ Diệp cười nói.

Mẹ Diệp mặt cũng cười theo.

Mộ Hàn nhìn mọi người, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi phần nào, ít nhất cũng không có ai nhảy dựng lên đòi đũa đánh, chuyện này có vẻ dễ dàng giải quyết.

Sau đó, khi hai người Mộ Hàn về S thị, cha Diệp gọi điện cho y, nói chuyện thật lâu, cuối cùng, ông nói với y: “Chú không phản đối không có nghĩa là chú chấp nhận.”

Mộ Hàn nói: “Cháu hiểu, chú yên tâm, cháu thật lòng với Tiểu Diệp Tử, cháu sẽ đối xử tốt với cậu ấy suốt đời.”

Diệp Vĩ Gia về đến nhà, cảm thấy không khí trong nhà có chút là lạ, cha cậu vẻ mặt nghiêm túc, nhìn cậu từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, đánh giá một phen, sau đó thở dài đi về phòng. Mẹ cậu lời kéo cậu, nói mấy lời thăm thía: “Tam Nhi, con đã ở cùng một chỗ với Tiểu Hàn, mẹ cũng không phản đối, sau này hai đứa phải sống tốt, biết không?”

Diệp Vĩ Gia không hiểu gì gật gật đầu, mẹ Diệp liền cười cười vào phòng tìm cha Diệp. Diệp Vĩ Gia tràn đầy kinh ngạc hỏi Diệp Vĩ Minh: “Anh, mẹ vừa rồi là có ý gì? Sao lại kỳ quái như vậy?”

Diệp Vĩ Minh đẩy gọng kính trên sống mũi, cười cười: “Có gì kỳ quái đâu, không phải em đang yêu sao? Mẹ biết hết rồi, yên tâm đi, về sau sẽ không có ai sắp xếp cho em đi xem mặt nữa đâu.”

Diệp Vĩ Gia khó hiểu, suy nghĩ, trong đầu linh quang chợt lóe, hiểu được, cả nhà cậu biết chuyện cậu và Mộ Hàn yêu nhau.

Cậu trừng mắt nhìn Diệp Thanh, giơ hai tay, vẻ mặt hung hãn, làm bộ bóp cổ Diệp Thanh, Diệp Thanh vội vọt sang một bên, Diệp Vĩ Gia tức giận nói: “Lại là do mom chị phải không, đã dặn chị là không được nói cho cha mẹ rồi, sao chị còn nói.”

Diệp Thanh vô tội nói: “Nhầm rồi em ơi, chị vô can nhá, là Tiểu Hàn nói với cha mẹ.”

Diệp Vĩ Gia sững sốt, Mộ Hàn gật gật đầu, xem như thừa nhận chuyện này.

Diệp Vĩ Gia kéo Mộ Hàn về phòng.

Cậu tức giận hỏi: “Sao anh lại làm thế? Tự nhiên lại đi nói cho cha mẹ chuyện tình cảm của chúng ta?”

Mộ Hàn khẽ nhủ mày: “Em sao vậy? Em sợ mọi người trong nhà biết chuyện của chúng ta sao?”

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Không phải, chỉ là đầu năm mới, em sợ mọi người không vui.”

Mộ Hàn cười nói: “Em yên tâm, không có chuyện gì đâu, vừa rồi em không nghe dì nói sao? Nếu thật sự không vui, có lẽ chúng ta đã bị mắng rồi, không chừng còn bị cầm gậy đuổi đánh ấy chứ.”

Diệp Vĩ Gia nghĩ lại cũng đúng, vừa rồi rõ ràng là mẹ cậu dặn dò, liền hỏi: “Nói như vậy là cha mẹ em không phản đối chuyện của chúng ta?”

Mộ Hàn gật gật đầu.

“Điều này có thể xảy ra sao? Cha mẹ em không đánh chửi anh chứ?” – Diệp Vĩ Gia không thể tưởng tượng cha mẹ mình khi nghe Mộ Hàn nói xong sẽ có biểu tình thế nào, lại có thể không phản đối sao.

Mộ Hàn lắc đầu cười: “Đương nhiên là không rồi, chú dì tốt với anh như vậy, lại thích anh thế, làm sao có thể đánh chửi anh được.”

Diệp Vĩ Gia vẫn cảm thấy không thể hiểu được, nhưng mà trong lòng cậu cũng cao hứng, nghĩ đến sau này không cần che giấu, thực ra lại là chuyện tốt.

Năm mới, coi như là giải quyết xong một chuyện trọng đại.

39. Chương 39: Phản Công

Bảy ngày nghỉ tết âm lịch kết thúc, mọi người trở về đi làm với trạng thái không muốn.

Diệp Vĩ Gia đi làm vài ngày, vẫn chưa thể quen được, nhất là buổi sáng rất buồn bực chuyện cứ phải rời khỏi ổ chăn ấm áp, trong khi đó bên ngoài lại rất lạnh, thật là không thể chịu nổi.

Hôm đó cậu nằm trên giường không muốn đứng lên, Mộ Hàn cũng không thúc giục cậu, chỉ bỏ lại một câu: “Nếu em không đi làm cũng không sao, anh nuôi em là được.”

Diệp Vĩ Gia nghe xong lời này lập tức tung chăn nhảy dựng lên, có chút kích động nói: “Ai cần anh nuôi, em có tay có chân, nếu anh muốn em nuôi anh, em cũng không ngại đâu.”

Diệp Vĩ Gia ngáp một cái, uống hết nửa chén cà phê, nhưng vẫn cảm thấy buồn ngủ.

Cao Nam gửi một tin nhắn trên QQ cho cậu: “Cậu miệt mài quá độ rồi, cần tiết chế, cẩn thận kéo hại thân.”

Diệp Vĩ Gia nhìn thấy những lời này, cơn buồn ngủ bay đi phần nửa, nhanh chóng gõ bàn phím, trả lời: “Đờ mờ! Những lời này anh nên tự dùng cho bản thân mình ấy!”

“Tinh thần của tôi rất tốt, không giống cậu đâu nhá! Cậu tinh thần uể oải, hai mắt vô thần, rõ ràng là ngủ không đủ.” – Cao Nam trả lời.

Diệp Vĩ Gia ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính nhìn về phía Cao Nam, lấy giấy vò lại, hướng về phía đầu Cao Nam mà ném, Cao Nam ngẩng đầu nhìn cậu, vẻ mặt cao ngạo.

Diệp Vĩ Gia lại cúi xuống, gõ tiếp: “Anh là tự tìm bất mãn đi!”

Cao Nam nhặt tờ giấy Diệp Vĩ Gia ném qua, trả lại cho cậu, trúng đầu Diệp Vĩ Gia, buồn cười nói: “Trưa nay tìm Mộ Hàn ăn cơm đi, tiện thể hỏi thăm một chút, xem tại sao cậu lại thế này.”

Diệp Vĩ Gia lấy tờ giấy trên bàn ném vào thùng rác, nhin không được ngáp một cái, nói: “Anh đừng có nói lung tung, cẩn thận tôi sẽ mách với Mộ Phi.”

Cao Nam cười, đưa nhỏ Diệp Vĩ Gia này vẫn giống như tiểu hài tử, liền nói: “Cậu uy hiếp tôi?”

Diệp Vĩ Gia cười: “Tôi uy hiếp anh đấy, thì sao, làm gì được nhau?”

Cao Nam nói: “Được, coi như cậu lợi hại.”

Diệp Vĩ Gia lấy tư thái của người thắng cuộc, cười vui vẻ, lúc này mới phát hiện ra, cùng Cao Nam đùa cợt, cơn buồn ngủ cũng tiêu tan, tinh thần tốt lên rất nhiều, lại tiếp tục làm việc.

Buổi trưa, Mộ Hàn cùng Mộ Phi cùng đi xuống tìm người.

Bốn người cùng đến nhà ăn của công ty.

Mộ Phi nói: “Tết năm nay không phải em ở nhà Tiểu Diệp Tử sao? Thế nào? Vui vẻ chứ?”

Mộ Hàn ngồi đối diện Mộ Phi, ngẩng đầu nhìn gã, cười nói: “Rất tốt.”

Mộ Phi hỏi tiếp: “Em qua nhà người ta rồi, thế bao giờ định mang Tiểu Diệp Tử về gặp cha mẹ?”

Mộ Hàn quay đầu nhìn Diệp Vĩ Gia: “Em khi nào thì định theo anh về nhà?”

Diệp Vĩ Gia giật mình, uống một ngụm nước, từ từ nói: “Anh ấy hỏi anh mà, anh hỏi em làm gì?”

“Cái này em phải đồng ý mới được chứ.” – Mộ Hàn đương nhiên nói.

Diệp Vĩ Gia không lên tiếng, cúi đầu ăn, Mộ Phi lấy dưa gô vào bát cậu cười rất cao hứng: “Con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn gã một cái, đáp trả: “Vậy khi nào thì anh mang Cao Nam về nhà?”

Mộ Phi giật mình, Cao Nam cười nói: “Ai, sao lại đổ chuyện lên đầu tôi.”

Diệp Vĩ Gia cười: “Không phải anh ta vừa nói sao, con dâu xấu cũng phải ra mắt bố mẹ chồng.”

Mộ Phi rút tay về, buông dưa, khoác vai Cao Nam, ôn nhu hỏi anh: “Chuyện của chúng mình cha mẹ anh đã biết rồi, năm ngoái còn nói muốn gặp em, em xem khi nào có thời gian, chúng ta thu xếp gặp mặt một chút.”

Cao Nam búng tay hân: “Anh làm em khó xử rồi.”

“Sao lại khó dễ em? Chẳng lẽ em không muốn về gặp cha mẹ anh?” – Mộ Phi tức giận nói.

Cao Nam cười cười: “Cũng không phải như thế, chỉ là chưa chuẩn bị tốt thôi.”

Mộ Hàn và Diệp Vĩ Gia nhìn nhau cười, cái vấn đề này ban đầu là của hai người, hiện tại đã đẩy được qua cho hai người kia rồi.

Buổi tối, Mộ Hàn và Diệp Vĩ Gia lại thảo luận vấn đề này lần nữa, quyết định là để Mộ Phi đưa Cao Nam về trước, hơn nữa để Mộ Hàn tâm sự trước với cha mẹ rồi mới dám mang Diệp Vĩ Gia về nhà, nếu không sợ là sẽ dọa cha mẹ Mộ Hàn.

Kỳ thật, tinh thần Diệp Vĩ Gia không tốt không phải là do mệt mỏi quá độ, mà là từ khi về nhà đến nay, hai người làm việc trên giường quá ít. (lần đầu tiên mình thấy có em thụ kêu là “làm” ít)

“Đã vài ngày chúng mình không làm gì rồi, anh muốn em.” – Mộ Hàn tiến tới hôn Diệp Vĩ Gia, một tay xoa lưng cậu, luồn vào trong áo, vuốt ve làn da mềm mại ở lưng cậu, những nơi tay y đạo qua dần dần nóng lên.

Mộ Hàn hôn môi, rồi đến vành tai Diệp Vĩ Gia, ngậm lấy nó, liếm, cắn. Hơi thở nóng rực phả phất bên tai khiến Diệp Vĩ Gia toàn thân tê dại, hơi thở có chút hỗn loạn.

Mộ Hàn đặt Diệp Vĩ Gia lên sô pha, tay bắt đầu gỡ cúc áo, Diệp Vĩ Gia nắm lấy tay Mộ Hàn, vừa thở hổn hển vừa nói: “Lần này em muốn ở trên.”

Mộ Hàn nhướn mày nhìn cậu: “Em chắc chứ? Ở trên mệt lắm.”

Diệp Vĩ Gia hưng phấn nói: “Đương nhiên.”

Loại cơ hội này không phải dễ dàng mà có được, đương nhiên là phải tranh thủ rồi. Ngày đó, khi cậu chuẩn bị rời khỏi nhà, cha cậu kéo cậu vào phòng nói, là con trai Diệp gia, tuyệt đối không được để cho người khác đè, phải tìm cơ hội phản công. Khi đó cậu thấy rất buồn cười, người đứng đắn như cha cậu sao có thể nói ra những lời như vậy, cậu hỏi thêm một chút, hóa ra là do Diệp Thanh nói.

Cậu liền đi tìm Diệp Thanh hỏi chuyện, Diệp Thanh bảo nhìn cậu có vẻ giống thụ, nhưng cả đời cũng không thể làm thụ mãi được, phải tìm cơ hội phản công. Lúc đấy cậu nghẹn họng nhìn trần trời, đến bây giờ mới phát hiện chị gái mình cũng có chút hiểu biết về đồng tính luyến ái, sau đó cậu lên mạng tìm hiểu, mới biết những người như thế gọi là hủ nữ, rõ ràng là chị cậu cũng là một thành viên trong đội quân hùng hậu này.

Mà từ khi trở về, Diệp Thanh liền thường thường nhắn tin hỏi cậu xem tiến triển thế nào, Diệp Vĩ Gia cầm di động nghĩ tới bộ dáng khả ố của chị gái mình, mặt kệ luôn.

Hai người tiến từ sofa đến giường, Diệp Vĩ Gia vẫn là ở bên trên, nhưng mà, cũng không như suy nghĩ của cậu. Bởi vì... chỗ đó của Mộ Hàn vẫn ở bên trong cậu.

“Cái này không phải ở trên!” – Diệp Vĩ Gia ngồi trên người Mộ Hàn hờn giận nói.

“Em ở trên rồi còn gì!” – Mộ Hàn cười, còn ác liệt chuyển động lên một chút.

Diệp Vĩ Gia thở hổn hển, kêu lên: “Anh cố ý?”

Mộ Hàn ngồi dậy, ôm lấy Diệp Vĩ Gia, hôn cậu, nhẹ nhàng nói: “Đúng thế đấy.”

Chuyện sau đó Diệp Vĩ Gia không nhớ rõ lắm, chỉ biết là thân thể cậu không ngừng chuyển động, cái loại khoái cảm này giết chết tư tưởng lên trên của cậu.

Ngày hôm sau, Diệp Vĩ Gia ngồi ở công ty than thở, Cao Nam thấy bộ dáng sầu khổ của cậu liền hỏi: “Cậu lại có chuyện gì mà buồn thế?”

Diệp Vĩ Gia liếc hắt một cái, cảm thấy chuyện này không thể nói cùng Cao Nam, nếu như bị người khác nghe được thì không hay lắm, cậu liền bảo Cao Nam lên mạng nói chuyện.

“Anh với Mộ Phi ai trên ai dưới?”

Diệp Vĩ Gia hỏi trực tiếp, Cao Nam nhất thời không phản ứng kịp, gửi một dấu hỏi chấm đi qua, Diệp Vĩ Gia đáp lại: “Với tính cách của Mộ Phi, khẳng định là anh ta ở bên trên, anh ở dưới đúng không?”

Ngẫm lại cũng thấy, Mộ Phi tuy có vẻ thần kinh một chút, nhưng lại thực sự cường, kí ức lần đầu nhìn thấy Mộ Phi dường như vẫn còn nguyên vẹn, mặc dù lúc đó say rượu nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ.

Cao Nam mãi mới phản ứng kịp, âm thầm cười, nghĩ không hiểu sao Diệp Vĩ Gia lại đột nhiên hỏi vấn đề này, trả lời lại: “Cậu hỏi chuyện riêng tư, tôi có quyền không trả lời.”

“Anh nhầm rồi, tôi không có hứng thú tìm hiểu chuyện riêng của nhà anh, chỉ là muốn biết thêm kinh nghiệm mà thôi, tôi chỉ biết mỗi anh, không hỏi anh thì hỏi ai.”

Việc này cũng không thể tìm Mộ Phi, nếu nói với hắn, khẳng định hắn sẽ cười mình thối mũi.

“Chuyện gì, cậu nói đi.”

Có lời này của Cao Nam, Diệp Vĩ Gia liền yên lòng, liền kể hết chuyện cho Cao Nam, hai người nghiêm túc thảo luận vấn đề này.

Những người khác đều vui đầu làm việc, còn hai người thì lại nói chuyện riêng, mà chuyện riêng này có chút hơi vô sỉ.

Kì thật là chuyện này cũng không đến mức khó khăn lắm, sau khi bàn bạc thảo luận kĩ càng với Cao Nam, Diệp Vĩ Gia về nhà, dùng kế khích tướng với Mộ Hàn, kết quả là Mộ Hàn trầm mặc gật đầu đáp ứng.

Diệp Vĩ Gia nghiêm túc hỏi Mộ Hàn: “Em khẳng định anh không yêu em, nếu yêu em, vì sao không cho em ôm anh?”

Mộ Hàn vội vàng giải thích: “Sao có thể như thế được, anh đương nhiên là yêu em nhất rồi.”

“Em muốn ôm anh.” – Diệp Vĩ Gia kiên định nói.

Mộ Hàn ho nhẹ một tiếng: “Cũng không phải là không thể.”

Nửa giờ sau, Diệp Vĩ Gia hưng phấn tiến vào bên trong Mộ Hàn. Tuy đã bơi trơn, nhưng Mộ Hàn vẫn rất chặt, khiến cho Diệp Vĩ Gia có chút đau đớn, Diệp Vĩ Gia thở hổn hển nói: “Phía sau của anh thật chặt, khiến em đau quá, chắc đây là lần đầu tiên của anh.”

Mộ Hàn khó chịu, hơi thở hỗn loạn, mắng: “Em nói mấy lời vô nghĩa đó làm gì? Còn không mau động đi.”

Diệp Vĩ Gia chậm rãi chuyển động, sau đó quen dần, liền chuyển động nhanh hơn, trong lòng tràn đầy thỏa mãn. Mà Diệp Vĩ Gia cảm thấy vô cùng mới mẻ, không thể dừng lại được, làm liên tiếp vài lần. Đến khi tất cả xong xuôi, Mộ Hàn nằm trên giường không thể động đậy, còn Diệp Vĩ Gia tinh thần vô cùng sảng khoái.

“Cái này là ai dạy em?” – Mộ Hàn miễn cưỡng hỏi cậu.

Diệp Vĩ Gia cười gượng: “Không có ai dạy, em tự học cũng thành tài.”

Mộ Hàn nhẹ nhàng cười: “Yêu hoặc không yêu, không nhất định phải chứng minh bằng cách đó, chỉ cần mình thật tâm là được.”

Diệp Vĩ Gia nhìn biểu tình chân thành của Mộ Hàn, có chút áy náy: “Em xin lỗi, em không nên ép buộc anh.”

“Không phải em ép buộc, là anh tự nguyện.”

Mộ Hàn cư nhiên hiểu tâm tư của Diệp Vĩ Gia, hơn nữa, chỉ cần Diệp Vĩ Gia muốn, y có thể cho, y đương nhiên là nguyện ý, hơn nữa lại là cam tâm tình nguyện.

Trong lòng Diệp Vĩ Gia cảm động không nói nên lời, cậu ôm lấy Mộ Hàn, trịnh trọng nói: “Mộ Hàn, em yêu anh.”

Mộ Hàn kinh ngạc nhìn cậu, không thể tin được, lại nhìn thấy sự chân thành trên gương mặt cậu, liền cười vui sướng: “Anh cũng yêu em, rất rất yêu em.”

‘Em yêu anh’, ba chữ tưởng như đơn giản lại rất khó có thể nói ra thành lời.

Diệp Vĩ Gia biết rằng, cậu đã thực sự yêu Mộ Hàn rồi.

40. Chương 40: Lời Hứa

Quan hệ của Diệp Vĩ Gia với Lâm Phỉ Phỉ thực ra rất đơn giản, chính là có liên hệ đến Mộ Hàn, nên mối quan hệ này ngày càng phức tạp hơn.

Hôm đó, sau khi ban của cậu họp xong, Lâm Phỉ Phỉ đột nhiên nói với mọi người: “Một tháng trước, tôi xin nghỉ phép, trong khoảng thời gian làm việc này tôi rất vui, quen biết nhiều bạn bè, một thời gian nữa tôi sẽ xuất ngoại, cho nên tôi muốn trước khi xuất ngoại, mời mọi người ăn một bữa cơm, coi như là chia tay.”

Chuyện này khiến cho tất cả mọi người đều giật mình, Lâm Phỉ Phỉ xinh đẹp như vậy, tính tình lại không tồi, rất được các đồng nghiệp hoan nghênh, sau khi cô nói xong những lời này, tất cả mọi người đều hỏi xem có chuyện gì mà đột nhiên lại muốn xuất ngoại.

Diệp Vĩ Gia không nghe bọn họ nói chuyện, trong đầu đều là câu nói muốn xuất ngoại kia của Lâm Phỉ Phỉ. Trong lòng cậu cũng hiểu được một chút, nguyên nhân Lâm Phỉ Phỉ rời khỏi đây là do cậu và Mộ Hàn. Nghĩ đến đây, Diệp Vĩ Gia lại cảm thấy rất áy náy.

Đêm đó Mộ Hàn cũng đến, mà Diệp Vĩ Gia trước đó cũng không cảm kích gì, cho nên khi nhìn thấy Mộ Hàn, không khỏi lắp bắp kinh hãi, sau lại nghĩ Mộ Hàn và Lâm Phỉ Phỉ hiện tại là quan hệ bạn bè, cô ấy mời y đến đây cũng không có gì là lạ.

Diệp Vĩ Gia cúi đầu, hạ thấp giọng hỏi Mộ Hàn: “Sao anh không nói cho em?”

Mộ Hàn nói: “Kỳ thật anh cũng không ngờ, nhưng mà nghĩ lại anh vẫn là người có lỗi với cô ấy, cô ấy sắp đi, cho nên anh mới đến.”

Cao Nam cười nhẹ trước: “Cậu đừng có ăn dấm chua, sau này muốn gặp cũng không được đâu.”

Diệp Vĩ Gia lườm anh, cúi đầu ăn gì đó.

“Tôi còn hi vọng cậu ấy ghen, như vậy mới chứng minh tình cảm của chúng tôi, anh mà có nhìn cậu ấy cũng không ghen đâu. Mà đúng ra, người ghen phải là tôi, tôi thấy hai người họ làm chung một ban, mỗi ngày đều gặp mặt, có thể tình cũ không rủ cũng đến không, anh cũng biết trước kia cậu ấy thích Lâm Phỉ Phỉ nhiều thế nào mà.” – Mộ Hàn than nhẹ, lắc đầu.

Hôm nay đi ăn, mọi người ngồi ở hai bàn, khi Mộ Hàn đang nói, thì Lâm Phỉ Phỉ đang kính rượu ở bàn bên kia, mọi người đang âm ỉ, cho nên cô ấy chắc sẽ không nghe thấy mấy người nói chuyện.

Diệp Vĩ Gia đang uống canh, nghe thấy mấy lời oán hận của Mộ Hàn, liền bị sặc, một hồi lâu mới bình thường trở lại, đen mặt nhìn Mộ Hàn.

Cao Nam vỗ vai Diệp Vĩ Gia cười cười: “Cậu có thể biểu hiện một chút cho cậu ta nhìn.”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy Mộ Hàn vẫn lo lắng về quan hệ giữa hai người, giống như là cậu sẽ chạy trốn mất vậy, cho nên Mộ Hàn thích nghe cậu nói thích y, cậu nói đó giống như là thuốc an thần vậy.

Diệp Vĩ Gia cười cười: “Có tâm là được rồi, không nhất định phải khoa trương.”

Mộ Hàn mỉm cười, Diệp Vĩ Gia tránh ánh mắt của y, tiếp tục ăn, trong lòng có chút rối loạn.

Lâm Phỉ Phỉ uống rất nhiều, say như chết, không phân biệt được gì nữa, đứng cũng không vững, nhưng cô vẫn nhận ra Diệp Vĩ Gia với Mộ Hàn, cô cười hì hì chỉ tay vào hai người, trong mắt lộ ra một tia thanh tỉnh: “Hai người đưa tôi về đi.”

Lần bọn họ vẫn còn đi tập huấn, Mộ Hàn hay đi cùng Lâm Phỉ Phỉ, cho nên đồng nghiệp đều biết quan hệ giữa hai người, sau lại cùng nhau ăn cơm, đi hát karaoke, hai người còn ngọt ngào thân mật hát tình ca, mọi người lại càng khẳng định quan hệ yêu đương của hai người, cho nên Lâm Phỉ Phỉ bảo Mộ Hàn đưa về, mọi người đương nhiên là không có dị nghị gì hết.

Tất cả về hết, còn lại Lâm Phỉ Phỉ, Mộ Hàn, Diệp Vĩ Gia, cùng Cao Nam. Lâm Phỉ Phỉ tựa vào người Mộ Hàn, Diệp Vĩ Gia cau mày, Cao Nam nhìn thấy khẽ cười, nói: “Một mình cô ấy về không an toàn lắm, hai người đưa cô ấy về nhé, tôi về trước.”

Mộ Hàn một tay ôm Lâm Phỉ Phỉ, mùi nước hoa quanh quần bên chóp mũi không được tự nhiên, cố gắng cười với Cao Nam: “Được rồi, anh về đi, không lát nữa anh em lại đến đây mắng chửi người.”

Cao Nam cười mắng: “Cậu có ý gì?! Anh một ngày hai bốn giờ đều ở cùng anh ấy, đi đâu cũng phải báo cáo nữa sao?”

Mộ Hàn nói: “Không phải anh ấy coi trọng anh sao?”

Cao Nam không nói nhiều, vỗ vai Diệp Vĩ Gia, nở một nụ cười đầy ảm ý, rồi vẫy xe về nhà.

Diệp Vĩ Gia nhú mày, còn tỏ thái độ chán ghét với Lâm Phỉ Phỉ, nghĩ không hiểu sao trước kia mình lại thích người thế này, sao hiện tại càng nhìn càng thấy ghét. Nhất là tay cô ta, còn ôm trên lưng Mộ Hàn, đầu còn dựa vào vai Mộ Hàn, cậu rất tức giận nhưng không thể làm gì.

“Em cứ nhìn vậy là sao?” – Mộ Hàn thở dài hỏi.

Diệp Vĩ Gia hừ nhẹ: “Nhìn thấy ghét!”

Thanh âm có chút nhỏ, Lâm Phỉ Phỉ uống rượu vào không biết vấn đang làm bầm gì đó, Mộ Hàn vội xem cô, cũng không để ý lời nói của Diệp Vĩ Gia.

“Em vẫy xe đi, chúng ta đưa cô ấy về.” – Mộ Hàn bảo cậu.

Diệp Vĩ Gia nghiêng răng nghiêng lợi, đưa cô ta về xong sẽ tính sổ với anh, liền tới đón xe, mở cửa sau, Mộ Hàn cẩn thận đỡ Lâm Phỉ Phỉ vào, cũng ngồi xuống cùng, Diệp Vĩ Gia ngồi ở ghế lái phụ.

Lâm Phỉ Phỉ uống khá nhiều, trong đầu bắt đầu hỗn loạn, cô chỉ nhớ rõ là Mộ Hàn ngồi bên cạnh mình, cô tựa vào ghế, thần sắc hoảng hốt, thanh âm khàn khàn, hùng hổ nói: “Sao anh có thể đùa giỡn với tôi như thế? Sao anh có thể lợi dụng tôi, anh cho rằng Lâm Phỉ Phỉ tôi là loại người như thế nào? Là loại có thể tùy ý đùa giỡn sao? Tôi còn tưởng anh là người tốt, còn tưởng tôi may mắn tìm được một người thật lòng yêu mình, vậy mà để cho tôi yêu anh rồi, anh mới nói là anh không yêu tôi, anh có biết là tôi đau khổ đến thế nào không?”

Cô nói một thôi một hồi, thanh âm có chút nghẹn ngào, như sắp khóc tới nơi, tuy là có chút mơ hồ trong lời nói, nhưng Mộ Hàn gần cô như vậy, đều nghe thấy hết. Khi y nói ra lời chia tay, cô rất bình tĩnh, y nghĩ hai người mới ở bên nhau không lâu, tình cảm của cô với hắn không sâu đậm, chia tay sẽ không làm cô thương tâm, hóa ra là chỉ mình y nghĩ vậy thôi.

Trong lòng Mộ Hàn có chút áy náy, trong nhất thời không biết phải an ủi nàng thế nào, đành im lặng

Cuối cùng thì Lâm Phỉ Phỉ cũng không nhịn được, cô khóc: “Anh nghĩ là tôi không nói ra nghĩa là tôi không khó chịu? Kỳ thật anh có biết tôi khổ sở thế nào không, chỉ là tôi chưa nói ra mà thôi, đương nhiên làm sao anh biết là tôi thống khổ thế nào chứ. Tôi vẫn luôn suy nghĩ, tôi đã sai ở đâu, tôi đã làm gì để anh phải làm thế.”

Diệp Vĩ Gia nghe rõ từng lời, nắm chặt tay lại, trong lòng đau khổ, Lâm Phỉ Phỉ vẫn kiên cường như vậy, yêu nhau ba năm cậu hiểu rõ tính tình của cô, nhưng cậu chưa bao giờ nhìn thấy những biểu cảm thế này, cậu biết, Lâm Phỉ Phỉ rất thích Mộ Hàn.

Mộ Hàn ôn nhu an ủi: “Phỉ Phỉ, anh rất xin lỗi! Anh không biết em lại khổ như vậy, anh rất xin lỗi em, anh không dám xin em tha thứ cho anh, anh chỉ hi vọng sau này em sẽ tìm được một người thật lòng yêu em.”

Lâm Phỉ Phỉ đau khổ ôm mặt, nước mắt trào lên, trong lòng tràn đầy chua xót, chia tay lâu như vậy, cô chưa từng để lộ ra sự yếu ớt trước mặt người khác, hiện tại nói hết ra, cảm xúc thống khổ như tan biến, thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn đau đớn.

Cô khóc, khóc đến khi dựa lưng vào ghế ngủ mới thôi, vệt nước mắt trên mặt vẫn còn chưa khô, Mộ Hàn đau lòng, nhẹ thở dài, miệng lẩm bẩm thực xin lỗi.

Hai người đưa Lâm Phỉ Phỉ về nhà xong, liền lái xe về, dọc đường đi cả hai đều im lặng, về đến nhà, lại trầm mặc hơn, Diệp Vĩ Gia đi tắm, Mộ Hàn vào phòng bếp, lấy cho mình một cốc nước, rồi ra ban công đứng. Bầu trời đen chỉ còn một mảnh trăng khuyết, bóng đêm tràn ngập, mê ly.

Mộ Hàn ghé đầu vào ghế dựa, hai tay nắm lấy nhau, nhìn về ngọn đèn mờ ảo phía xa.

Diệp Vĩ Gia vừa lau tóc, vừa đi đến ban công nói: “Anh sao vậy? Vẫn đang suy nghĩ chuyện của Lâm Phỉ Phỉ sao?”

Đi đến bên cạnh Mộ Hàn, học theo bộ dáng của y, nhìn về nơi xa, cảm thán: “Khó trách lúc trước tìm phòng ở, anh vừa thấy phòng này đã thích, đứng ở đây xem cảnh đêm thật đẹp.”

Mộ Hàn than nhẹ: “Lâm Phỉ Phỉ nói cũng đúng, nếu không nói ra, người khác làm sao biết mình đau khổ thế nào, cái cảm giác này chỉ có mình mới cảm thấy rõ ràng nhất mà thôi.”

Diệp Vĩ Gia ngây người, cúi đầu, nhìn thấy phòng lầu dưới có một giò hoa lan, phiến lá xanh biếc tô điểm thêm cho ba bông hoa, văn nhã tuấn tú, cậu trầm tĩnh nói: “Nếu nói sai, kỳ thực em cũng sai. Cô ấy không thể trách một mình anh được.”

Mộ Hàn trầm mặc một lát, nhẹ giọng: “Tiểu Diệp Tử, đáp ứng anh, nếu về sau em làm chuyện gì có lỗi với anh nhất định phải nói với anh, nếu em gạt anh, không nói cho anh, anh nhất định sẽ không bỏ qua.”

Diệp Vĩ Gia trong lòng giật mình, cố gắng che dấu cảm xúc bất an, cong miệng cười: “Sao anh lại nói thế? Em sao có thể làm chuyện gì có lỗi với anh được? Anh yên tâm, em sẽ không làm những chuyện như thế đâu.”

Mộ Hàn kiên định, thần sắc nghiêm túc: “Anh nói là nếu, nếu như em làm chuyện gì có lỗi với anh, em nhất định phải nói cho anh.”

Diệp Vĩ Gia bị khí thế này của y áp đảo, cậu ôm lấy Mộ Hàn, tựa vào vai y, kiên định nói: “Anh yên tâm, anh nói gì em cũng đáp ứng.”

41. Chương 41: Xem Mặt

Diệp Vĩ Gia nhân dịp Mộ Hàn về nhà, liền hẹn Mộ Phi ra ngoài gặp mặt, vốn là hẹn ở nhà hàng Trung Quốc, Mộ Phi cũng đồng ý, nhưng khi lên xe Mộ Phi, hai người lại đến một quán cơm Tây.

Đợi đến khi hai người ngồi xong, Diệp Vĩ Gia nhìn thấy người ngồi ở cách đó không xa, đột nhiên hiểu được Mộ Phi sao lại đổi ý, cậu vươn người ra trước, hạ giọng nói: “Khó trách anh muốn tới đây, hóa ra là đến nhìn trộm nha.”

Mộ Phi lấy quyển thực đơn gõ lên đầu Diệp Vĩ Gia: “Trộm cái gì, chỉ là tôi đột nhiên muốn ăn cơm Tây mà thôi, cho nên mới rủ cậu đến đây ăn cơm.”

Diệp Vĩ Gia cười đầy ẩn ý, thấy Mộ Phi nhìn chăm chăm bàn bên kia, một bàn bốn người, ngồi bên cạnh Cao Nam chắc là mẹ hắn, còn cô gái ngồi đối diện hắn trông rất xinh đẹp, quần áo sang trọng, nhìn cảnh tượng này biết ngay là đi xem mặt.

Diệp Vĩ Gia cười: “Tôi thấy anh không có khẩu vị để ăn cơm, chúng ta ngồi xa như vậy cũng không nghe được bọn họ nói gì, nếu không chúng ta chuyển đến bàn cạnh họ đi, cẩn thận nghe xem họ nói gì.”

Mộ Phi cân nhắc một chút, gọi nhân viên phục vụ đến, người nhân viên lịch sự hỏi: “Quý khách, xin hỏi ngài có gì cần giúp đỡ?”

Mộ Phi chỉ vị trí bên cạnh bàn của Cao Nam, nói: “Tôi muốn đổi vị trí, đến bàn bên kia.”

Nhân viên xin lỗi: “Thực xin lỗi ngài, bàn đó đã có người đặt trước, xin hỏi vị trí này có gì không hài lòng sao?”

Mộ Phi nghiêm mặt không nói gì, Diệp Vĩ Gia cười cười nói với nhân viên: “Cậu xem mấy người bên kia hình như là đi xem mặt, mà người bạn tôi thích lại đang ở đây, anh ta khó chịu nên muốn đến bên kia ngồi xem họ nói gì.”

Cậu nhân viên nhìn Mộ Phi đồng tình, nhưng công việc là công việc, không thể vì đồng tình mà làm sai nguyên tắc, tiền nẹ nhàng nói: “Quý khách, thật ngại quá, không giúp được gì cho ngài.”

Diệp Vĩ Gia ha ha cười, gọi cơm, Mộ Phi kêu một miếng bò bit tết, nhân viên phục vụ trước khi đi còn quay lại nhìn Mộ Phi đồng tình.

“Đừng nhìn, nhìn nữa mắt sẽ lồi ra đấy, nếu anh thực sự khó chịu thì trực tiếp đi qua đó nói thẳng ra đi.” – Diệp Vĩ Gia uống một ngụm nước, đề nghị.

Mộ Phi thu mắt về, nhìn Diệp Vĩ Gia, phiền muộn nói: “Đừng ở đó nói mát, nếu là cậu thì cậu có thể không để ý cảm thụ của của hắn, trực tiếp đến nói với bọn họ tôi là bạn trai hắn sao? Tôi rất muốn làm như vậy nhưng hậu quả thế nào đấy, tôi thì biết rõ rồi, tôi không muốn sự tình không thể cứu vãn rồi.”

“Anh nghĩ thực sâu sắc! Nếu anh đã nghĩ như vậy, thì còn chạy đến đây chịu tội làm gì?”

“Không phải là tôi đang bị coi thường đấy thôi!” – Mộ Phi nhú mày.

Diệp Vĩ Gia nở nụ cười: “Được, tôi biết anh để ý Cao Nam! Anh phải tin tưởng cậu ấy chứ, nhiều năm như vậy mà hai người lại về được bên nhau đã không dễ dàng lắm rồi, đừng có làm gì quá đáng, sự tình rồi cũng có thể giải quyết.”

Mộ Phi than nhẹ một tiếng, bộ dáng thương cảm, lại nhìn không được nhìn về phía Cao Nam, Cao Nam ngồi quay lưng về phía này nên hắn không nhìn rõ mặt anh, chỉ nhìn thấy mỹ nữ đối diện cười tươi như hoa, có lẽ là nói chuyện rất cao hứng.

Nhân viên bưng đồ ăn lên, Mộ Phi vẫn còn nhìn Cao Nam bên kia, Cao Nam rất thẳng thắn với hắn, có chuyện gì đều nói cho hắn, ngay cả đi xem mặt cũng nói, còn an ủi Mộ Phi rằng đó chỉ là chuyện hình thức thôi, để cho mẹ anh vui, nhưng mà Mộ Phi vẫn nhịn không được nghĩ ngợi nhiều.

Cha mẹ Mộ Phi đã đồng ý Cao Nam, lại còn rất thích anh, nhưng Cao gia thì sao? Cao gia thậm chí còn không biết con mình là đồng tính luyến ái, không biết con mình đã thích một người con trai đã tám năm.

Mộ Phi có khi xúc động, muốn hẹn cha mẹ Cao Nam ra nói chuyện thẳng thắn, nói cho họ chuyện của hai người, nhưng lại không dám. Cha mẹ Cao Nam đều là người bảo thủ, truyền thống, trong nhà có một đứa con trai, sớm mong nó lấy vợ sinh con, nếu biết con trai mình yêu một người con trai khác, không chừng làm cho cha mẹ hắn tức chết.

Cho nên Mộ Phi rất lo lắng, hắn không thể làm cho nhạc phụ nhạc mẫu tương lai tức chết được.

Diệp Vĩ Gia thấy Mộ Phi thất thần, cầm đĩa gỗ vào bát hắn: “Hoàn hồn đi, đừng có nhìn nữa, nhìn nữa cũng vô dụng thôi, hôm nay tôi hẹn anh đi ra kỳ thật là có chuyện muốn hỏi.”

Mộ Phi phục hồi tinh thần, cầm lấy dao đĩa, cắt thịt bò nói: “Có chuyện gì, cậu nói đi.”

Diệp Vĩ Gia thả dao nĩa, nghiêm túc nhìn Mộ Phi: “Có chuyện tôi nghĩ nên xác định rõ ràng với anh.”

Mộ Phi cười: “Gì chứ? Đừng có nhìn tôi bằng cái bộ dạng đó, chẳng tự nhiên chút nào cả, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi.”

Diệp Vĩ Gia nói: “Anh chưa nói gì với Mộ Hàn chứ?”

Mộ Phi khó hiểu nhìn cậu: “Nói gì? Tôi nói với Mộ Hàn nhiều thứ quan trọng lắm, không biết cậu muốn hỏi cái nào?”

Diệp Vĩ Gia nhìn xung quanh, thấy không có người, liền hạ thấp âm thanh xuống: “Chính là chuyện khi đó của tôi với anh đó.”

Mộ Phi run rẩy một chút, nhanh chóng hiểu ra, bình tĩnh nói: “Cậu nói chuyện kia á? Sao tôi có thể nói cho Mộ Hàn được, tôi không muốn phá hoại tình cảm anh em tốt đẹp bao lâu này đâu? Tôi chưa muốn chết đâu, sao có thể đem chuyện này nói ra được.”

Diệp Vĩ Gia nghi ngờ hỏi: “Anh thực sự chưa nói?”

Mộ Phi kiên định: “Cậu yên tâm, tôi cam đoan với cậu là tôi chưa nói gì hết.”

Diệp Vĩ Gia biết là Mộ Phi sẽ không lừa cậu. Mà Mộ Phi nói cũng đúng, nếu hắn nói chuyện này cho Mộ Hàn, khẳng định quan hệ của hai người họ sẽ rất xấu. Nhưng mà hình như Mộ Hàn đã biết bí mật của cậu hay sao đấy, nếu không tại sao tối hôm trước lại nói như vậy, còn bắt cậu cam đoan không có việc gì lừa dối y, phải thẳng thắn thành thật.

Diệp Vĩ Gia quay đầu nhìn thấy Cao Nam, chuyện kia Cao Nam cũng biết, mà quan hệ của Cao Nam với Mộ Hàn lại tốt như vậy, chẳng lẽ là do anh ta nói.

“Ngày đó ở quán bar Cao Nam cũng nghe thấy chúng ta nói chuyện, liệu có phải là anh ta nói cho Mộ Hàn không?” – Diệp Vĩ Gia sốt ruột hỏi.

Mộ Phi uống một ngụm nước chanh, một tay gõ bàn: “Chuyện này tôi đã nói với Cao Nam rồi, cậu ấy đồng ý sẽ giữ bí mật, tôi cũng không nghĩ là cậu ấy nói. Sao vậy, Mộ Hàn biết chuyện này sao?”

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Không biết, tôi chỉ cảm thấy Mộ Hàn gần đây cứ là lạ, nếu không phải chuyện này, chẳng lẽ lại có chuyện gì khác?”

Mộ Phi nói: “Cứ ở đây suy nghĩ lung tung làm gì, không bằng trực tiếp đi hỏi Mộ Hàn xem, như vậy không phải rõ ràng sao?”

Diệp Vĩ Gia thàn than một tiếng: “Có thể dễ dàng nói vậy sao? Thôi cứ để tôi từ từ ngẫm lại, biết đâu lại nhớ ra chuyện gì.”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Ăn xong, mới phát hiện Cao Nam đã gọi người thanh toán, Mộ Phi cũng nhanh chóng gọi nhân viên đến tính tiền.

Ra khỏi nhà ăn, mấy người gặp nhau ở bãi đỗ xe, Cao Nam nhìn thấy Mộ Phi cùng Diệp Vĩ Gia thì tràn đầy kinh ngạc. Mà Mộ Phi căn bản không nghĩ đến tránh đi, còn muốn gặp mặt ở đây.

“Cao Nam, thật là trùng hợp, lại gặp cậu ở đây. Vị này hẳn là mẹ cậu đi, bác trông cũng thật trẻ.” – Mộ Phi tiến lên chào hỏi, ngôn ngữ hào phóng khéo léo.

Mẹ Cao quay đầu nhìn Cao Nam: “Con biết hai người này sao?”

Cao Nam có chút bối rối, cười nói: “Đúng vậy, mẹ ạ, đây là đồng nghiệp của con.”

“Cháu chào cô.” – Diệp Vĩ Gia lễ phép chào hỏi.

“Ừ, chào các cháu.” – Cao mẹ cười nói.

“Cao Nam, cậu tới đây xem mặt à? Cô gái vừa rồi thật xinh đẹp, rất xứng đôi với cậu.” – Mộ Phi hí hóp mắt cười.

Mẹ Cao nói: “Đúng vậy, nó cũng không nhỏ nữa rồi, cũng nên tìm bạn gái đi là vừa. Cô thấy con bé đó cũng được, mà con xem đồng nghiệp con cũng bảo được, con đừng có kén cá chọn canh nữa.”

Mẹ Cao vừa trả lời Mộ Phi vừa khuyên giải Cao Nam.

Cao Nam tràn ngập bối rối, hẳn biết Mộ Phi cố tình nói những lời này, đoán là hiện tại hẳn đang rất tức giận, liền cười nói: “Mẹ à, con còn trẻ, không cần vội vàng, hiện tại chính là phải có sự nghiệp đã.”

Mẹ Cao thở dài: “Đấy, các cháu xem, lần nào cũng thế, các cháu là đồng nghiệp, khuyên bảo nó giúp cô.”

Mộ Phi cười: “Cô yên tâm, chúng cháu rất thân với Cao Nam, khẳng định là sẽ khuyên nhủ cậu ấy.”

Mẹ Cao vui mừng cười, sắc mặt Cao Nam thì trắng bệch.

Diệp Vĩ Gia đứng một bên, có thể nghĩ thấy mùi thuốc súng.

“Mẹ, cũng muộn rồi, chúng ta về thôi.” – Cao Nam tránh ánh mắt của Mộ Phi, ôn nhu nói với mẹ.

Mẹ Cao gật đầu đồng ý, Cao Nam tạm biệt Mộ Phi và Diệp Vĩ Gia, lái xe đi.

“Anh lại làm gì thế?” – Diệp Vĩ Gia vỗ vai Mộ Phi.

Mộ Phi thở dài: “Tôi khó chịu.”

42. Chương 42: Chia Tay

Mộ Phi không chắc là tối nay Cao Nam có thể đến đây không, nhưng mà hẳn vẫn muốn chờ Cao Nam đến, hẳn có chuyện muốn nói với Cao Nam, nếu không nói ra, chắc là đêm nay hẳn không ngủ được mất.

Sau khi về nhà, hẳn ngồi xuống sofa, tuy là bật ti vi nhưng mà chẳng có âm thanh gì lọt vào tai hẳn được cả, hẳn chỉ tập trung xem khi nào thì có âm thanh mở cửa.

Hẳn nghĩ là hẳn không làm chuyện gì quá phận hết. Cao Nam thẳng thắn như vậy, hẳn hẳn phải rất yên tâm, nhưng vì sao trong lòng hẳn vẫn cảm thấy có gì đó bất an, chỉ có khi theo dõi anh, hẳn mới yên tâm phần nào.

Thứ mất đi mà tìm lại về lại càng thêm quý giá, phải mất sáu năm mới tìm được tình yêu của mình, trái tim trong lồng ngực hẳn như lại hồi sinh, bởi vì có người mình yêu ở bên cạnh, sẽ không còn cảm thấy tịch mịch cô đơn nữa, chính vì vậy, hẳn rất sợ, sợ mình lại phải mất đi tình cảm này một lần nữa.

Cao Nam đứng ngoài cửa, do dự thật lâu mới chậm rãi mở cửa. Cánh cửa mở ra, anh nghĩ Mộ Phi đã đi ngủ rồi, vì thế anh muện mới quay lại, vì không biết phải đối mặt với Mộ Phi như thế nào? Anh đã thăng thần, nhưng sự tin tưởng của Mộ Phi đối với anh có bao nhiêu? Cho nên hắn mới cố ý đi theo anh, cố ý xuất hiện trước mặt mẹ anh.

Cao Nam vào đến phòng khách mới phát hiện Mộ Phi vẫn chưa ngủ ti vi vẫn bật, Mộ Phi nghe được âm thanh mở cửa, vội vàng bật dậy, kinh ngạc nhìn Cao Nam, sững sốt một hồi lâu mới đứng dậy, cười nói: “Em đã về rồi, anh cứ nghỉ đêm nay anh không về.”

Cao Nam nhìn hắn một cái rồi lảng tránh, nụ cười trên mặt Mộ Phi dần dần ảm đạm, chỉ có âm thanh của ti vi phát ra, không biết là đang chiếu kịch gì, thấy có tiếng nữ diễn viên khóc, kèm theo đó là nhạc nền rất bi thương.

Im lặng một lúc sau, Mộ Phi bình tĩnh nói: “Chả lẽ em không có chuyện gì muốn nói với anh?”

Cao Nam nhìn hắn, sắc mặt trầm như nước: “Anh nghĩ em nên nói gì?”

Mộ Phi khẽ thở dài, bình tĩnh nói: “Cao Nam, anh chờ em về, là anh muốn nói chuyện với em.”

Trong mắt Cao Nam lóe lên một tia bối rối, sắc mặt trắng bệch, anh không biết là Mộ Phi muốn nói với hắn cái gì, trong đầu anh chỉ có một từ duy nhất xẹt qua đó là chia tay, tâm trí anh hoàn toàn rối loạn, anh cần cố gắng bình tĩnh một chút để có thể nói chuyện.

Anh và Mộ Phi chia cách sáu năm. Sáu năm là một khoảng thời gian không dài nhưng cũng đủ để thay đổi nhiều chuyện, thay đổi một con người, cho dù hiện tại hai người ở bên nhau, cũng không có nghĩa là mọi chuyện đều ổn, dù sao cũng đã sáu năm.

Tâm tư biến đổi không ngừng, anh cố gắng tươi cười, nói: “Hôm nay em hơi mệt, để em đi tắm rửa một chút, xong rồi chúng ta chậm rãi nói chuyện.”

Mộ Phi làm sao hiểu được tâm trạng lúc này trong lòng Cao Nam, nhẹ giọng đáp: “Được, anh chờ em.”

Cao Nam tắm rửa xong đi ra ngoài phát hiện trong phòng trống trải, cả thanh âm ti vi cũng không có, anh tìm trong phòng, cũng không hề thấy Mộ Phi, anh bối rối gọi tên Mộ Phi, thấy Mộ Phi lên tiếng, anh mới phát hiện ra Mộ Phi đang ở ban công.

Trên ban công có mấy chậu cây cảnh, một chiếc bàn gỗ lại thêm hai chiếc ghế, mà Mộ Phi đang nằm trên ghế nhìn bầu trời tối đen như mực.

Hai chiếc ghế dựa kia là lần trước hai người đi cửa hàng đồ gia dụng mua về, Mộ Phi vừa liếc mắt một cái là thích luôn, Cao Nam cười bảo hắn, chỉ có mấy cụ già mới dùng ghế dựa thôi, thanh niên trẻ tuổi như vậy mua về để ngày nào cũng nằm sao?

Mộ Phi cười hì hì bảo, anh nhìn qua đã thích, cảm giác thực rất tốt. Anh cứ mua trước, chờ đến khi chúng ta già đi, lấy ra dùng, sau đó cùng nhau nằm trên ghế, ngắm mặt trời lặn.

Cao Nam bảo hắn sao chưa gì đã nghĩ đến chuyện già rồi.

Mộ Phi ôm lấy Cao Nam thừa dịp không có người liền hôn anh một cái, còn nói, anh chỉ muốn sống với em cả đời, chẳng lẽ em không muốn sao?

Cao Nam cười gật đầu, Mộ Phi liền cao hứng mua hai chiếc ghế đẩu về.

Mua về nhà, Mộ Phi phát hiện ra chiếc ghế nằm rất thoải mái, có thể nằm ngủ trưa, còn có thể làm một số chuyện khác nữa, chính là Cao Nam cảm thấy ghế có hơi cứng.

Cao Nam lắc đầu, bỏ mấy ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, ngồi xuống bên cạnh, gió đêm thàng tư thổi qua, thực thoải mái.

Mộ Phi đã nghĩ lâu rồi, nhưng mà không biết phải mở miệng thế nào, hai người lại rơi vào trầm mặc, một hồi lâu sau, Mộ Phi cuối cùng cũng không nhịn được, nói: “Cao Nam, trước kia anh cảm thấy chỉ cần hai người yêu nhau là có thể, nhưng hóa ra là không phải, yêu một người, thì bao giờ cũng muốn chiếm giữ người đấy nhiều hơn, chiếm giữ được tâm người ấy, muốn được người nhà của người ấy chúc phúc, mà còn

có nhiều điều phải đối mặt, hai người yêu nhau, ở bên cạnh nhau không chỉ là chuyện của hai người, mà còn là chuyện của hai gia đình hai nhà. Nhà anh đã giải quyết được rồi, còn nhà em thì sao? Khi nào thì có thể giải quyết được?”

Cao Nam nhìn bầu trời đêm, nhẹ giọng nói: “Trước kia khi em thích anh, cảm giác lúc đó thực sự phức tạp. Rõ ràng là vui vẻ, nhưng lại rất sợ hãi, sợ mình bị người khác ghét bỏ, sợ bị mắng, cũng sợ bị người nhà phát hiện tính hướng của mình có vấn đề. Với anh, một lần nữa được ở bên anh, em nhận ra mình không phải chỉ là thích anh, mà là thực sự yêu anh. Nhiều năm như vậy nhưng tâm ý của em không hề thay đổi, em càng ngày càng yêu anh nhiều hơn nữa.”

Tâm tình Mộ Phi vui sướng hẳn lên, trên mặt cũng không tự giác nở nụ cười.

“Em nghĩ như vậy thì tốt rồi, chỉ cần chúng ta ở bên nhau là được, em sẽ không để ý đến bất cứ điều gì, cho dù bị người ngoài phỉ nhổ em cũng vui vẻ chịu đựng, cho dù vạn kiếp bất phục em cũng không oán giận nửa câu, nhưng mà có những việc không phải cứ đơn giản như suy nghĩ của em, em không thể cứ ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân mình, không để ý đến cảm giác của người nhà em, của cha mẹ đã sinh ra và nuôi em trưởng thành. Từ trước đến giờ, em chưa từng làm điều gì cho họ cả, hiện tại em cũng cần phải vì họ mà hi sinh.”
– Thanh âm của Cao Nam rất nhẹ, tựa như một làn gió, ưu thương.

Mộ Phi kinh hãi nhìn Cao Nam, thấy trong mắt hắn là một mảnh bi thương bao phủ, một giọt nước ẩn hiện nơi khóe mắt, trong lòng hắn vô cùng căng thẳng, nụ cười biến mất, vội vàng hỏi: “Cao Nam, em nói những lời này là có ý gì?”

Cao Nam hít một hơi, quay đầu nhìn hắn, nụ cười méo mó: “Mấy hôm trước, cha em nói cho em biết, khi đi khám bệnh với mẹ, phát hiện ra mẹ em bị ung thư, nhiều nhất chỉ sống được ba năm mà thôi.”

Mộ Phi tràn đầy khiếp sợ: “Làm sao có thể như thế?”

Cao Nam cười khổ: “Em cũng không biết tại sao lại thế. Mẹ em bình thường không quan tâm đến chuyện gì, nhưng có một số việc không thể không làm, bà nói ước nguyện duy nhất là lúc còn sống có thể được bế cháu nội.

Mộ Phi nhất thời không nói gì, Cao Nam cũng không để cho hắn kịp nói, tiếp tục: “Mộ Phi, anh thông minh như vậy, chắc chắn là hiểu ý tứ của em đúng không? Đây là nguyện vọng duy nhất của mẹ em, em không thể để cho bà chết mà không nhắm mắt, anh hiểu chứ?”

Mộ Phi hoàn toàn rối loạn, những lời Cao Nam nói cứ như sét đánh bên tai, tại sao sự tình lại chuyển thành thế này chứ!

“Có lẽ chúng ta nên tìm bác sĩ nước ngoài, biết đâu có thể cứu được cô thì sao? Cao Nam, em không cần khổ sở, anh sẽ giúp em.” – Mộ Phi bối rối nói.

Cao Nam thống khổ nhìn hắn: “Mộ Phi, em thực sự không nghĩ tới, nhưng mà, chúng ta có thể quên nhau đi được không, chúng ta chia tay đi.”

Mộ Phi càng bối rối hơn, đứng dậy, đến bên người Cao Nam, giữ chặt tay Cao Nam, nói năng lộn xộn: “Cao Nam, em nghe anh nói, không thể như thế được, sao em có thể dễ dàng đề nghị chia tay được, chúng ta rất vất vả mới có thể được ở bên nhau, không thể chia tay như vậy. Cô bị bệnh, anh sẽ nhờ cha mẹ tìm bác sĩ tốt nhất chữa bệnh cho cô, cô sẽ không sao đâu, nhất định không sao! Cao Nam, em không thể quyết định như thế được, em không nghĩ tới cảm nhận của anh sao?”

Mộ Phi ngồi xổm trước mặt Cao Nam, tay Cao Nam bị hắn lôi kéo, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi, Cao Nam đau xót nhìn Mộ Phi, nhưng vẫn cắn răng nói tiếp: “Mộ Phi, nếu anh là em, anh sẽ lựa chọn thế nào? Chắc chắn anh sẽ lựa chọn giết em thôi. Mộ Phi, chúng ta chia tay đi!”

Mộ Phi lắc đầu: “Không được, anh không thể chia tay em, không được..... Thời gian không có em anh sống cũng như chết, anh vất vả lắm mới có thể hồi sinh một lần, vất vả lắm mới có thể tìm được người muốn sống cùng anh cả đời, anh không thể buông tay được, không thể...”

Cao Nam chưa bao giờ thấy Mộ Phi có biểu cảm như thế này, đau đớn thở dài: “Anh lại muốn làm gì vậy?!”

Mộ Phi vươn tay ôm lấy cổ Cao Nam, chuẩn xác hôn anh, nụ hôn bá đạo lại hung hãn, cơ hồ là cắn chứa không phải hôn, điên cuồng bạo ngược cần quét trong miệng Cao Nam, mãi đến khi có mùi máu tươi, hắn mới thanh tỉnh một chút.

Mộ Phi ôm Cao Nam vào lòng, gắt gao, miệng còn lẩm bẩm: “Em đáp ứng anh cả đời này sẽ không rời xa anh, em sẽ không rời xa anh, đúng không?”

Cao Nam cứ để hắn ôm mình, không nói lời nào.

Cao Nam biết, biết anh thực sự đã làm tổn thương Mộ Phi rồi, bộ dáng điên cuồng của Mộ Phi làm cho anh vừa sợ hãi vừa day dứt. Anh cũng không muốn làm tổn thương Mộ Phi, nhưng sự thật luôn trần trụi như vậy, nói thật, có lẽ sẽ tốt hơn. Đau đớn cũng chỉ là nhất thời, thời gian rồi cũng sẽ dần xóa đi những đau thương ấy.

Trong đầu Mộ Phi chỉ có một ý nghĩ, đó là giữ Cao Nam ở bên người mình, vĩnh viễn. Gã điên cuồng như dã thú, cắn xé con mồi của mình, mãnh liệt tàn bạo.

43. Chương 43: Mua Rượu

Khi Diệp Vĩ Gia tìm được Mộ Phi, hắn đang ở ‘Bóng đêm’ uống đến không biết trời đất là gì.

Có hai người đàn ông ngồi bên cạnh, một người mê đắm vuốt ve mặt Mộ Phi, một người đang vuốt ve người hắn, Diệp Vĩ Gia nhìn thấy ngứa mắt, liền tiến đến quát hai người kia: “Cút! Lập tức cút ngay cho tôi.”

Một nam nhân dáng vẻ ôn nhu, mặt mày tinh xảo tóc dài đen buông thả sau lưng, dùng đôi mắt xé đánh giá Diệp Vĩ Gia: “Ngày nhóc, cậu dựa vào đâu mà bảo chúng tôi cút? Con mồi này là do chúng tôi phát hiện ra, khó khăn lắm mới có mặt hàng tốt như vậy, sao có thể tặng cho cậu được!”

Lúc này Nick tiến lại, cười mỉa: “Tô Tử Ngôn, tôi sớm nói với anh là đừng có chạm đến Mộ Phi rồi, anh ta không phải là người anh có thể động đến, còn không chạy nhanh đi.”

Người tên Tô Tử Ngôn kia oán hận nhìn Nick: “Tôi đến đây là vì anh ta mà, chờ ở đây mấy tháng liền, mới thấy anh ta xuất hiện, sao tôi có thể bỏ qua cơ hội này.”

Một người đàn ông khác nhìn cũng anh tuấn bất phàm mặc cả cây trắng, bên ngoài là áo vest đen cười nói: “Tô Tử Ngôn nói đúng đấy, tôi cũng chờ anh ta lâu rồi, khó lắm mới có được cơ hội như vậy, tất nhiên là không thể bỏ lỡ rồi.”

Diệp Vĩ Gia bức tức nhìn hai nam nhân mặt mũi sáng sủa mà nói ra những lời chả hay ho gì, cái gì mà chờ mấy tháng rồi chứ, cậu cả giận nói: “Người ta đã có chủ rồi, không ăn cỏ dại, các người nhanh chóng lượn đi.”

Nick cười vui vẻ: “Nhìn thấy chưa, chính chủ nổi bão rồi, Tô Tử Ngôn, Trần Vĩnh, hai người nên tìm người khác thì hơn.”

“Chuyện này sao có thể như thế được, chính chủ cái gì chứ, bộ dáng cũng bình thường, tôi không tin là tôi lại không bằng cậu ta.” – Tô Tử Ngôn đánh giá Diệp Vĩ Gia một phen, hèn mọn nói.

Trần Vĩnh đứng dậy, vóc dáng cao hơn Diệp Vĩ Gia hắn một cái đầu, dáng người vô cùng tốt, mặc quần áo rất hợp, càng làm toát lên vẻ đẹp trai phi phàm, hắn nhìn Diệp Vĩ Gia, tự tin nói: “Nhìn cũng thấy cậu ta thấp hơn tôi một cái đầu. Gầy yếu như vậy, có lợi ích gì?”

Diệp Vĩ Gia phẫn nộ nhìn hai người này, cậu biết mình không hoàn mỹ, lại bị người khác vũ nhục như vậy, cậu cầm một chai rượu trên bàn, đập vào cạnh bàn ‘choang’ một tiếng, chai rượu vỡ nát, cậu cầm phần còn lại hung tợn chỉ vào Trần Vĩnh: “Muốn đánh nhau có phải không? Tôi không tin là tôi không thắng được anh.”

Nick bị bộ dáng lúc này của cậu dọa cho hết hồn, vội vàng tiến đến ngăn lại, khuyên nhủ: “Tiểu Diệp Tử, đừng nóng giận, đừng làm loạn, thứ này có thể làm người khác bị thương đấy, nhanh buông ra đi.”

Mộ Phi nghe thấy tiếng vang, tỉnh táo một chút, mở ánh mắt tràn ngập sương mù, lè nhè kêu: “Tiểu Diệp Tử, cậu ở đây sao?”

Diệp Vĩ Gia nghe thấy Mộ Phi gọi mình, liền đi qua xem, nửa chai rượu còn lại cũng buông xuống, Nick vội vàng cầm lấy, vượt ngục thở phào nhẹ nhõm.

“Hai người đi nhanh đi, đừng có gây chuyện, lúc này Mộ Phi không tỉnh táo, nếu tỉnh lại biết chuyện gì xảy ra, còn không lấy dao chém chết hai người. Đi nhanh lên.” – Nick khuyên Tô Tử Ngôn và Trần Vĩnh.

Tô Tử Ngôn và Trần Vĩnh nhìn nhau, nhún vai, có chút tiếc nuối rời đi.

Diệp Vĩ Gia ngồi bên cạnh Mộ Phi, vỗ vỗ mặt hắn: “Sao anh lại uống say như vậy, để cho người khác giở trò mà không biết!”

Nick ở bên cạnh cười nói: “Cậu có nhớ không, bộ dáng vừa rồi của cậu giống y hời năm ngoái, cậu uống say, chút nữa là bị người khác giở trò, Mộ Phi liền xông lên cho tên kia một trận.”

Diệp Vĩ Gia liếc mắt, khi đó cậu uống rượu, mơ mơ màng màng nên xảy ra chuyện gì cũng không rõ lắm, cái nhớ rõ nhất là buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, cậu nằm trên giường Mộ Phi, mà Mộ Phi còn bày ra bộ dáng người bị hại, muốn bồi thường, thật không hiểu trong đầu anh ta nghĩ cái gì.

“Sao anh ta lại biến thành thế này?” – Diệp Vĩ Gia kéo Mộ Phi đứng lên, Mộ Phi dựa vào người Diệp Vĩ Gia, hơi thở phả ra toàn mùi rượu.

Nick thở dài: “Làm sao tôi biết được! Ngày nào cũng đến đây uống say, đã hơn mười ngày rồi, tôi còn tưởng cậu biết, nên mới gọi cậu đến khuyên nhủ anh ta.”

Ngọn đèn âm đạm của quán bar không chiếu đến khuôn mặt của Mộ Phi, nhưng Diệp Vĩ Gia vẫn cảm thấy Mộ Phi gây đi nhiều, cảm cũng nhộn đi nhiều.

“Tôi cũng không biết là có chuyện gì?” – Diệp Vĩ Gia nói.

Thực sự cậu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Gần đây, công ty có dự án mới, mọi người đều bận rộn, căn bản không có thời gian để ý chuyện của người khác.

Nick nói: “Đã lâu lắm rồi tôi không thấy cậu ta như vậy, trừ bỏ sáu bảy năm trước, lúc đó cậu ta mỗi ngày cũng uống say như chết.”

Sáu bảy năm trước? Diệp Vĩ Gia đột nhiên nhớ ra điều gì.

Sau khi đưa Mộ Phi về nhà, Diệp Vĩ Gia gọi điện cho Cao Nam.

“Anh với Mộ Phi có chuyện gì đúng không?” – Diệp Vĩ Gia trực tiếp đi vào vấn đề.

Cao Nam ngập ngừng một chút, sau đó nói: “Chúng tôi chia tay.”

Diệp Vĩ Gia kinh hãi: “Vì sao?”

Cao Nam tỏ vẻ thoải mái cười cười: “Không vì sao cả.”

“Không có gì sao tự dưng lại chia tay? Hai người vất vả lắm mới có thể ở bên nhau, vì sao lại nhanh chóng chia tay như vậy?” – Diệp Vĩ Gia kêu lên.

“Tiểu Diệp Tử, có một số việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu.” – Cao Nam than nhẹ.

“Có gì phức tạp?”

“Tiểu Diệp Tử, kỳ thật cậu hạnh phúc hơn tôi rất nhiều, cậu nên quý trọng tình cảm lúc này, tôi hi vọng cậu và Mộ Hàn có thể đi đến cuối con đường.”

Trong lòng Diệp Vĩ Gia nổi lên một chút tức giận, Cao Nam đang suy nghĩ cái quái gì không biết, cậu nhện không được quát anh ta: “Không cần nói mấy lời vô nghĩa đó, rốt cuộc là vì sao hai người lại chia tay?”

“Đây là chuyện của tôi và anh ấy, nếu đã chia tay, tôi cũng không muốn nhắc lại nữa.”

“Cao Nam, sao anh lại nhấn tâm đến thế?! Anh có biết hiện tại Mộ Phi đã thành bộ dạng gì rồi không?”

Cao Nam trong lòng căng thẳng, trầm mặc một lát, nhin không được hỏi: “Anh ấy làm sao vậy?”

“Anh có biết hẳn ngày nào cũng uống say như chết, vừa rồi ở quán bar chút nữa thì bị người khác giờ trò không hả?” – Diệp Vĩ Gia tức giận nói.

Thanh âm Cao Nam lạnh nhạt như nước, chậm rãi vang lên: “Tôi với anh ấy đã chia tay, anh ấy hiện tại ra sao tôi không quan hệ, Tiểu Diệp Tử, chăm sóc anh ấy cho tốt.”

Diệp Vĩ Gia còn định nói nữa, nhưng Cao Nam đã treo máy, bên tai cậu chỉ còn thanh âm tút tút truyền đến.

Diệp Vĩ Gia cầm điện thoại, thiếu chút nữa thì muốn quăng điện thoại đi. Cao Nam sao lại thành ra thế này chứ? Không phải anh ta rất yêu Mộ Phi sao? Đợi sáu năm, hai người mới có thể ở bên nhau, sao tự dưng lại thành ra thế này?

Mộ Phi yên lặng ngủ, có lẽ chỉ khi uống say không biết gì hẳn mới có thể ngủ yên được như vậy.

Diệp Vĩ Gia có chút đau lòng nhìn khuôn mặt gầy đến hóp lại của Mộ Phi. Lúc ở quán bar không nhìn rõ, hiện tại mới nhận thấy gã đã gầy đi rất nhiều, râu ria xồm xoàm, không còn chút hình tượng nào cả, cả người gầy xòm đi.

Diệp Vĩ Gia thở dài, Mộ Phi thực sự bị tổn thương quá nhiều!

Cậu ra khỏi phòng Mộ Phi, nhẹ nhàng đóng cửa lại, ra ban công gọi điện cho Mộ Hàn. Trên ban công có hai chiếc ghế dựa, cậu ngồi trên đấy, ngắm ánh trăng lạnh lẽo.

“Mộ Hàn, em ở chỗ anh trai anh, anh ấy uống say lắm, em nghỉ hôm nay ở lại chăm sóc anh ấy.” – Diệp Vĩ Gia thở dài nói với Mộ Hàn.

“Anh ấy làm sao vậy, có chuyện gì sao?”

Diệp Vĩ Gia kể chi tiết: “Anh ấy chia tay với Cao Nam, chắc anh ấy đau đớn lắm.”

Mộ Hàn khiếp sợ: “Tại sao lại thế?”

“Em cũng không biết tại sao, Cao Nam cũng không nói gì hết.”

“Bây giờ anh qua đó.”

“Không cần đâu, giờ đã khuya lắm rồi, để em ở đây chiếu cố anh ấy là được, anh ở nhà nghỉ ngơi đi, không cần chạy tới chạy lui.”

Mộ Hàn đồng ý, lại dặn dò cậu chú ý nghỉ ngơi, sau đó gác máy.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vĩ Gia bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, nghe điện thoại mới phát hiện ra là Mộ Hàn đã ở ngoài cửa, cậu mơ mơ màng màng đứng lên, mở cửa cho Mộ Hàn.

“Sao anh tới sớm vậy?” – Diệp Vĩ Gia vừa ngáp vừa hỏi, bộ dáng buồn ngủ.

Mộ Hàn bước vào, tiến đến hôn Diệp Vĩ Gia một cái, cười nói: “Anh nhớ em mà.”

Diệp Vĩ Gia ôm lấy cổ Mộ Hàn, cả người dính trên người Mộ Hàn, đầu cọ cọ vào cổ y, ái muội nói: “Em cũng nhớ anh.”

Mộ Hàn gỡ cậu ra khỏi người mình, yêu thương cười nói: “Đừng náo loạn, nếu em buồn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi, anh đi nấu bữa sáng, xong anh sẽ gọi.”

Diệp Vĩ Gia ngáp tiếp một cái, thấy Mộ Hàn lấy ra gối lớn gối bé, chắc chắn là sáng phải dậy sớm đi siêu thị, rồi đến đây làm bữa sáng, trong lòng cảm động: “Mộ Hàn, anh thực sự là quá tốt.”

Mộ Hàn cười, đem đồ vào bếp, Diệp Vĩ Gia đi theo sau y, cơn buồn ngủ đã tan biến, cả người tỉnh táo, Mộ Hàn hỏi cậu: “Anh ấy thế nào rồi?”

Diệp Vĩ Gia tựa vào cửa: “Không biết, còn đang ngủ!”

“Chuyện này anh cũng không nghe Cao Nam nói gì, hai người họ đang rất tốt đẹp mà, sao tự dưng lại chia tay? Thật vất vả lắm mới có thể được ở bên nhau.” – Mộ Hàn cảm thán nói.

“Chuyện tình cảm khó có thể đoán trước.” – Diệp Vĩ Gia cảm khái.

Mộ Hàn suy nghĩ một lát, vẫn là cảm thấy có gì đó không phù hợp: “Có lẽ là có ẩn tình gì đó.”

Diệp Vĩ Gia tỏ vẻ đồng ý: “Nhưng mà hai người họ không nói, chúng ta không biết là có chuyện gì, cũng chả giúp được gì.”

Mộ Hàn cũng nghĩ thế, cũng không đoán gì, bắt tay vào nấu bữa sáng. Diệp Vĩ Gia nói chuyện với y một lát rồi đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, cậu thấy Mộ Hàn đang ngồi ở phòng khách xem tin tức, liền tiến đến ngồi bên cạnh, Mộ Hàn theo thói quen liền ôm cậu vào lòng.

44. Chương 44: Ngày Giỗ

Mộ Phi đứng dậy, đầu vẫn có chút đau, ra đến phòng khách, nghe thấy tiếng ti vi, còn thấy hai cái đầu tựa vào nhau ngồi ở sofa.

“Sáng sớm ai đã đến đây vậy?” – Mộ Phi hô.

Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Hàn đồng thời quay đầu nhìn hắn, Mộ Hàn lên tiếng: “Anh, anh tỉnh rồi?”

Mộ Phi xoa đầu, nhíu mày nhìn hai người: “Sao sáng sớm hai đứa lại chạy đến đây? Còn thân mật tựa đầu vào nhau xem ti vi nữa, định kích thích người khác sao?”

Diệp Vĩ Gia cười: “Anh quên tối hôm qua tôi đưa anh từ quán bar về đây sao?”

Mộ Phi nghĩ nghĩ, không có ấn tượng gì, liền lắc đầu.

Diệp Vĩ Gia nói: “Quên đi, không nhớ thì đừng nhớ! Anh thấy sao rồi, có tốt không?”

Mộ Phi thành thực nói: “Đầu có chút choáng váng.”

Mộ Hàn nói: “Anh, em ninh cháo, còn có cả canh nữa. Anh uống chút canh giải rượu trước, sau đó ăn thêm ít cháo, người sẽ thoải mái hơn.”

Mộ Phi gật gật đầu: “Ừ, được.”

Lúc ăn cơm, cả ba người đều yên lặng.

Mộ Phi tắm rửa sạch sẽ, uống canh, cả người thư thái rất nhiều, râu cũng cạo sạch, thoát nhìn thật thoải mái.

“Hai đứa có gì muốn hỏi anh?” – Mộ Hàn cùng Diệp Vĩ gia đều đang cầm cùi ăn cháo, một câu cũng không nói gì, trong phòng im lặng, Mộ Phi nhin không được mở miệng hỏi.

Hai người ngồi đối diện hắn đồng thời ngẩng đầu, liếc nhau, Mộ Hàn nói: “Anh muốn chúng em hỏi cái gì? Vì sao lại uống say? Vì sao lại chia tay với Cao Nam?”

Trong lòng Mộ Phi đau xót, nhưng mà vẫn cố tỏ ra kiên cường, bày ra bộ dáng trấn tĩnh, nở một nụ cười rạn nứt, thần nhiên nói: “Đương nhiên là hai đứa có thể hỏi, không hỏi làm sao anh biết nói thế nào.”

Diệp Vĩ Gia nhìn bộ dáng miễn cưỡng của Mộ Phi, không đành lòng nói thêm cái gì, liền theo lời Mộ Phi: “Tốt, chúng tôi muốn biết, anh nói đi.”

Mộ Phi nói: “Anh với cậu ấy chia tay, cứ thế đi, về phần lý do, anh không muốn nói nhiều, cũng không muốn nhắc lại, từ hôm nay trở đi, hai người cũng không cần nhắc lại chuyện này trước mặt anh, anh sẽ quên cậu ấy.”

Hắn cười, nhưng người tinh ý đều có thể nhìn thấy nụ cười kia không giấu được đau thương.

Mộ Hàn đau lòng nhìn hắn, ôn nhu an ủi: “Anh, không có việc gì, không cần nghĩ nhiều, cũng không cần tự hủy hoại bản thân, chăm lo làm việc, từ từ rồi sẽ tìm thấy người mình thích thôi.”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy Mộ Hàn không nên khuyên Mộ Phi như vậy, hai người vừa mới chia tay, hắn vẫn còn đau khổ, sao lại khuyên gã nhanh chóng quên đi chứ? Trong lòng Mộ Hàn nghĩ gì, cậu cũng không biết, cậu chỉ biết nếu Mộ Phi nói rõ cho hai người tình hình lúc này, bọn họ biết đâu có thể giúp đỡ.

Khi biết chuyện tình của Cao Nam và Mộ Phi, cậu cực kỳ hâm mộ hai người, hai người yêu nhau, cho dù xa cách sáu năm, tình cảm vẫn không hề thay đổi, tình yêu này khiến cậu rất cảm động.

Mộ Phi cười ra tiếng: “Hai người yên tâm, anh lớn vậy rồi, chỉ là thất tình thôi mà, cũng không có gì to tát, không cần lo lắng cho anh.”

Một người trong lòng thương tâm, luôn muốn tìm người để chia sẻ, nhưng mà đối mặt với những người quan tâm hắn, hắn lại không nói được, sợ bọn họ lo lắng, nhưng cứ giữ trong lòng thì lại thấy rất khó chịu.

Mộ Phi sáng sớm dậy, đến cửa hàng hoa mua một bó hoa cúc trắng, lái xe ra nghĩa trang ở ngoại ô, đỗ xe ở ven đường, thời tiết âm u, những đám mây xám xịt vờn vũ trên bầu trời, hình như là sắp mưa, hắn không muốn cầm ô, cứ thế mang theo bó hoa cúc đi vào trong nghĩa trang.

Hàng năm, hắn đến đây vài lần, đặc biệt là những khi trong lòng không thoải mái, hắn thường thích đến đây, bởi vì nơi đây có người thân thiết nhất của hắn, bà sẽ kiên nhẫn nghe tất cả những gì hắn nói, bất kể là chuyện gì, hắn đều có thể tâm sự với bà.

Hắn rửa sạch tấm bia mộ, lau tấm ảnh trên bia. Ảnh đen trắng, chụp một người phụ nữ xinh đẹp với một nụ cười thân nhiên, đôi mắt sáng ngời. Hắn đặt bó hoa cúc xuống trước bia mộ, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Hắn lặng lẽ nhìn tấm ảnh, sau đó quay ra nhìn xuống những ngôi mộ trên sườn đồi, trong lòng trầm tĩnh, chậm rãi mở miệng: “Mẹ, cậu ấy đã về rồi. Khi cậu ấy về, con rất cao hứng. Con thấy kỳ lạ, con nghĩ mình không nên cao hứng mới đúng, vậy mà tại sao con lại cao hứng thế chứ! Con hận cậu ấy nhiều lắm, nhưng mà con vẫn không thể phủ nhận con rất cao hứng.”

“Nhiều năm như vậy, con đã muốn vứt bỏ tình cảm đó, nhưng mà nó vẫn còn ở tận sâu trong đáy lòng con. Khi nhìn thấy cậu ấy, nó đột nhiên bộc phát ra, lại vô cùng mãnh liệt. Khi phát hiện ra cậu ấy còn thích con, con rất vui, vẫn nhịn không được muốn làm bị thương cậu ấy, nhưng mà khi nhìn thấy cậu ấy bị thương, con lại cảm thấy đau lòng.” – Mộ Phi nói xong, nở một nụ cười chua xót – “Mẹ, mẹ có cảm thấy con kì quái không? Con cũng không biết vì sao chỉ là muốn thử một chút, xem cậu ấy có thật lòng hay không.”

“Sau đó, khi đã ở bên nhau, con nghĩ cuối cùng thì cũng đã tìm được người mình thích, có thể cùng cậu ấy như vậy cả đời, nhưng mà cậu ấy lại muốn chia tay với con, mà con ngay cả quyền phản đối cũng không có. Cậu ấy nói đúng, nếu là con, con cũng sẽ lựa chọn như cậu ấy lúc này.”

Mộ Phi trầm mặc đứng lên, nhớ tới tình cảnh hôm đó, Cao Nam đề nghị chia tay. Hắn không phải là không muốn phản đối, mà là có phản đối cũng vô dụng, cuối cùng vẫn là chia tay mà thôi, không cần phí công vô ích làm gì.

Cả bầu trời đen kịt, không có một tia sáng, cả khu nghĩa trang phát ra một cảm giác lạnh đến khó tả, gió cuốn lá cây bay, rối loạn.

Mộ Phi một chút cũng không để ý, vẫn lặng lẽ ngồi đó như cũ, sau đó một hồi, tiếp tục nói: “Mẹ, lâu lắm rồi, nhưng con vẫn nhớ những lời mẹ nói trước kia, mẹ hi vọng sau này con có thể tìm được người mình thích, mà người ta cũng thích mình, sau đó cùng nhau sống hết cả cuộc đời. Mẹ nói cả đời mẹ quá mệt mỏi để tìm tình yêu của mình, không muốn con sau này cũng thế, nhưng mà làm sao bây giờ, mẹ con ta huyết mạch tương liên, mẹ mệt mỏi để yêu, mà con cũng thế.”

Trước khi chết Tạ Phương Đình đã nói với hần, cả đời này mẹ đã quá mệt mỏi để yêu, nhưng mà được gả cho cha con, coi như cũng đã được thỏa mãn, yêu một người là một loại hạnh phúc nhưng nó cũng là thống khổ, Tiểu Phi, sau này lớn lên, tìm một người yêu con, con cũng yêu người ta mà kết hôn, như vậy mới có thể viên mãn một chút.

Lúc đó hần còn nhỏ, không thể hiểu hết ý tứ trong lời nói của mẹ, sau đó lớn lên, hần biết giữa cha mẹ mình còn có một Tần Hương Lan, dần dần cũng hiểu thêm một chút.

Mộ Phi trầm nghĩ, cuộc sống thế nào mới được coi là viên mãn đây?

Làm sao có được cuộc sống viên mãn thực sự. Ai cũng bảo, cuộc đời phải có chỗ thiếu hụt mới là hoàn mỹ.

Hần lặng yên hồi lâu, mưa đã rơi xuống, từng giọt từng giọt, có thể nghe thấy âm thanh mưa rơi, trong cơn mưa, các ngôi mộ trong nghĩa trang lại càng thêm mông lung.

Hần nhớ rõ ngày mẹ mất, cũng mưa rất to, hơn nữa còn mưa ba ngày ba đêm.

Khi Mộ Phi tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra vậy.

Thấy hần cử động, Mộ Hàn luôn túc trực bên người vui mừng nói: “Anh, cuối cùng thì anh cũng tỉnh.”

Mộ Phi mở to mắt liền thấy gương mặt Mộ Hàn, mà tay trái hần còn đang nắm với túi nước truyền, hần dùng tay phải vuốt mồ hôi trên trán, hỏi Mộ Hàn: “Sao em lại ở đây? Mà anh đang ở đâu vậy?”

Nói ra mới thấy thanh âm của hần không như bình thường, khàn khàn lại thô ráp.

Mộ Hàn hạ tay phải của Mộ Phi xuống, sờ trán hần, thấy độ ẩm bình thường mới yên lòng: “Đây là bệnh viện chứ đâu! May mà đã hạ sốt.”

Mộ Phi nhớ tới ngày đó ở nghĩa trang, sao giờ lại ở bệnh viện? Hần quay đầu nhìn Mộ Hàn, như hiểu được ý tứ của hần, Mộ Hàn đáp: “Hôm đó là ngày giỗ mẹ anh, trời mưa rất lớn, em với ba mẹ đến muộn một chút, thì thấy anh đã bất tỉnh ở đó rồi, liền vội đưa anh vào viện, anh sốt cao, mê man hai ngày nay rồi, may là bây giờ đã hạ sốt.”

Trong đầu Mộ Phi dần dần nhớ lại ngày hôm đó, mưa rất lớn, hần không đi trú mưa, cứ như thế ngồi ở đó, ngấm mưa nên sốt cao.

Lúc này có người đẩy cửa bước vào, Mộ Hàn quay đầu nhìn thấy Diệp Vĩ Gia mang đồ ăn đến, Diệp Vĩ Gia thấy Mộ Phi tỉnh lại, thả đồ trong tay xuống, đi đến bên giường, cao hứng nói: “Anh cuối cùng cũng tỉnh lại. Làm tôi sợ muốn chết luôn, chỉ sợ anh làm sao.”

Mộ Phi cười: “Cậu không hi vọng tôi chết chứ?”

Diệp Vĩ Gia cau mày mắng: “Đang yên đang lành chết chóc cái gì, người như anh mệnh sẽ rất dài, không chết được đâu.”

Mộ Phi cười cười, muốn ngồi dậy, Mộ Hàn giúp hần kê thêm gối ở sau lưng, miệng không nhịn được trách mắng: “Anh, mưa lớn như vậy mà anh cũng không biết tránh đi một chút à?”

Mộ Phi nói: “Anh mãi nói chuyện với mẹ quá, mà mưa lại lớn vậy, có muốn tránh cũng không được. Thế nên anh ở đây nói chuyện với mẹ thêm một chút.”

Mộ Hàn cùng Diệp Vĩ Gia đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hai người còn tưởng Mộ Phi nghĩ không thông, miệng thì bảo buông tay, nhưng kì thực là không buông được, cố ý để mình đắm chìm trong đó.

Diệp Vĩ Gia cười: “Không có chuyện gì là tốt rồi, anh có đói không, tôi vừa mua điểm tâm, có cháo thịt gà nắm hương anh thích đấy.”

Thanh âm Mộ Phi vẫn khàn khàn, nhưng vừa rồi nói chuyện nhiều, cũng đã khá hơn chút xíu, cao hứng nói: “Tốt, đúng lúc tôi đang đói.”

Mộ Phi ăn xong liền nằm xuống nghỉ ngơi, Mộ Hàn và Diệp Vĩ Gia cùng nhau về nhà, nhân tiện gọi điện thoại báo cho cha mẹ là Mộ Phi đã tỉnh, bác sĩ cũng đã kiểm tra, không có vấn đề gì.

“Có nên báo cho Cao Nam không?” – Diệp Vĩ Gia đột nhiên nói.

Mộ Hàn suy nghĩ một lát: “Anh nghĩ là không cần.”

Diệp Vĩ Gia cũng nghĩ ngợi, nếu hai người họ gặp mặt thì sẽ thế nào?

Trong lòng Mộ Hàn đã có tính toán.

45. Chương 45: Gặp Cha Mẹ Chồng

Mộ Phi sau khi xuất viện, lấy cớ mình mới ốm dậy cần chăm sóc, tự nhiên xách va li về nhà Mộ Hàn. Nhà Mộ Hàn có hai phòng, tuy nhỏ nhưng lại ấm áp thoải mái, Mộ Hàn với Diệp Vĩ Gia đương nhiên là ở cùng nhau, cho nên vẫn còn một phòng trống, hiện tại Mộ Phi liền chiếm giữ phòng đó. Mộ Hàn quả thực có chút đau đầu, vì với y, Mộ Phi là một cái bóng đèn công suất lớn.

Mộ Hàn và Diệp Vĩ Gia có thói quen sau khi ăn cơm chiều xong sẽ ra ngoài tản bộ, sau đó về nhà cùng nhau ngồi trên sofa xem tivi, sau đó sẽ làm một số chuyện. Nhưng hiện tại, từ khi Mộ Phi đến ở cùng, hai người đi đến đâu, hẳn sẽ đi theo đến đó, khi xem tivi, còn không ngừng theo chân hai người bình luận, hai người không có cách gì khác, đành phải về phòng, vừa xong bước thứ nhất, Mộ Phi sẽ gõ cửa, hẳn luôn có đủ loại lý do để quấy rầy hai người, làm cho cuộc sống của hai người thực bất hạnh.

Cứ hai tuần như vậy, Mộ Hàn và Diệp Vĩ Gia bàn nhau nên hạ lệnh trục xuất khách, để hẳn về nhà mình, như thế họ mới có thể an bình được.

Lúc ăn cơm chiều, Mộ Hàn cười nói: “Anh, anh đã ở chỗ em nửa tháng rồi, chắc đã khỏe hơn không ít nhỉ?”

Mộ Phi gấp một miếng cá, ăn rất ngon miệng, hàm hồ nói: “Đương nhiên, không phải chỉ là cảm mạo sao? Bệnh vặt ấy mà, đã khỏe lâu rồi.”

“Nếu đã khỏe rồi, anh xem có nên về nhà không?” – Mộ Hàn càng ôn hòa hơn.

Mộ Phi tà nghệ nhìn y: “Em muốn đuổi anh đi?”

Mộ Hàn xấu hổ cười: “Tất nhiên là không phải.”

Mộ Phi hừ nhẹ một tiếng: “Không phải là tốt.”

Mộ Hàn nhìn Diệp Vĩ Gia tỏ vẻ bất đắc dĩ, Diệp Vĩ Gia dùng ánh mắt không cam chịu nhìn lại y, quay đầu nói với Mộ Phi: “Mộ Hàn nói chính là có ý đó, anh đã khỏe rồi thì nhanh nhanh về nhà đi.”

Mộ Phi trầm mặt xuống: “Hai đứa cứ nhiên đuổi anh đi? Chê anh quấy rầy có phải không?”

Mộ Hàn không nói gì, Diệp Vĩ Gia tiếp: “Đúng thế, anh ở đây khiến chúng tôi khó chịu lắm, nhanh về đi.”

Mộ Phi cảm giận kêu lên: “Tiểu Diệp Tử, anh là anh trai em, em dám đuổi anh đi!”

Diệp Vĩ Gia buồn cười nhìn gã: “Khi nào thì anh thành anh trai tôi?”

Mộ Phi thần nhiên: “Em đã gả cho Mộ Hàn, đương nhiên là phải gọi anh là anh trai rồi.”

Diệp Vĩ Gia đầu đầy hắc tuyến, Mộ Hàn nghe đến đó, nhin không được cười ra tiếng: “Anh ấy nói đúng đấy, em nên gọi anh trai đi.”

Diệp Vĩ Gia không thèm để ý, đem câu chuyện về đề tài chính, làm ra vẻ hung ác nói: “Đồng chí Mộ Phi, tôi hạn cho anh trong ba ngày phải chuyển đi, nếu không có hậu quả gì anh tự gánh chịu.”

Mộ Phi bật cười: “Ai nha, sợ quá!”

Diệp Vĩ Gia đắc ý cười: “Biết thế là tốt.”

Ba người cùng cười, bữa cơm hòa thuận vui vẻ.

Kỳ thật Mộ Phi không muốn về lại căn nhà vắng vẻ kia, nên mới đến nhà Mộ Hàn. Hắn biết là sẽ quấy rầy đến bọn họ, mà hắn cũng nhằm chán cố ý quấy rầy, hơn nữa khi hai người đó đang làm chuyện tốt, thấy bọn họ nổi giận, cũng là chuyện thú vị.

Mộ Hàn cũng đoán ra được một chút, y cảm thấy anh trai mình không về là sợ nhìn cảnh lại nhớ người.

Ngày hôm sau, Mộ Phi về nhà, không phải là căn nhà kia mà là ngôi nhà ở lưng chừng núi, ở cùng với cha mẹ. Từ khi mua được ngôi nhà này, cha mẹ hắn không có ý định chuyển đi, khiến Mộ Hàn với Mộ Phi âm thầm đoán xem có phải cha mẹ họ có muốn ở cố định suốt đời không.

“Đã bảo con là sớm chuyển đến, mà không có đứa nào nghe, ở đây rất tốt mà.” – Tần Hương Lan đem hoa quả để trước mặt Mộ Phi và Mộ Văn Hải.

Mộ Phi lấy một trái táo, cắn một miếng, thực ngọt, hắn cảm thấy mĩ mãn thở dài, lười biếng tựa vào sofa, cười nói: “Mẹ, mẹ nói thế mà được sao. Nếu con với Mộ Hàn chuyển đến đây, cả nhà cũng chỉ có hai đứa, đi ra đi vào nhìn mặt nhau, chán chết, cha mẹ có ở nhà đâu. Lần này cha mẹ không đi nữa sao?”

Tần Hương Lan ngồi xuống bên người Mộ Văn Hải, cười ôn nhu: “Không đi nữa, mệt rồi, giờ là lúc nghỉ ngơi thôi.”

Trong đầu Mộ Phi chợt lóe lên một ý tưởng, nhìn về phía Mộ Văn Hải, nịnh nọt cười: “Cha, cha đã không đi nữa, thì con muốn xin phép.”

Mộ Văn Hải thả tờ báo trong tay xuống, đại để cũng đoán được con trai mình lại có chủ ý quái quỷ gì rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết hỏi: “Muốn xin cái gì?”

Mộ Phi cười sáng lạn: “Cha xem, con vì công ty bán mạng nhiều năm như vậy, cũng nên có một kỳ nghỉ ngơi thoải mái chứ. Chuyện công ty, Mộ Hàn đã dần dần nắm bắt được, con cũng yên tâm về nó, hơn nữa có cha ở bên cạnh con càng yên tâm hơn.”

Mộ Văn Hải liếc Mộ Phi một cái, cầm lấy một trái táo, chậm chạp nói: “Cha cần suy nghĩ đã.”

“Cha, chuyện này mà cha vẫn lo lắng sao? Chẳng lẽ cha vẫn còn lo cho Mộ Hàn?” – Mộ Phi kêu lên.

“Đương nhiên không phải, Mộ Hàn làm việc so với con tốt hơn.” – Mộ Văn Hải nói.

Mộ Phi biết cha mình không dễ gì đồng ý, năm đó ông rất vất vả để đem chuyện công ty giao cho hắn, chính mình thì thoải mái nghỉ ngơi, hiện tại chắc chắn là không muốn lại xen vào chuyện của công ty. Mộ Phi trầm mặc một lát, nghĩ ra một biện pháp, cười hì hì nói với Mộ Văn Hải: “Cha, nếu cha đáp ứng, con sẽ tiết lộ một bí mật của Mộ Hàn, con đảm bảo đây là chuyện cha mẹ rất hứng thú.”

Tần Hương Lan nghe được, vội vàng hỏi hắn: “Bí mật gì?”

Mộ Phi khẳng định không nói, im lặng nhìn cha mình. Tần Hương Lan nóng nảy, nhìn Mộ Văn Hải, Mộ Văn Hải thở dài một tiếng, miễn cưỡng gật đầu rồi đồng ý: “Nói đi!”

Mộ Phi vô cùng cao hứng đem tất cả những gì không nên nói đều nói, chỉ vì mấy ngày nghỉ, Mộ Hàn đáng thương bị anh trai mình bán đứng.

Mộ Hàn mở cửa, nhìn thấy cha mẹ mình, vẻ mặt kinh ngạc, y chuyển đến đây cũng chưa hề nói cho cha mẹ, nghe thấy tiếng chuông cửa, lại tưởng Mộ Phi đến, cũng không ngờ là cha mẹ mình. Chết tiệt, Mộ Phi lại bán đứng mình.

Tần Hương Lan thấy vẻ mặt kinh ngạc của con, ôn nhu cười: “Sao vậy, không muốn gặp cha mẹ?”

Mộ Hàn giật mình phục hồi tinh thần, cười nói: “Sao có thể thế được, cha mẹ, sao hai người lại đến đây?”

“Con không về nhà, cũng không thèm gọi điện thoại, thế nên chúng ta chỉ còn cách đến đây xem con thế nào?” – Mộ Văn Hải yêu thương nhìn con trai.

Tần Hương Lan khẽ liếc vào trong nhà thăm dò, quay ra bảo Mộ Hàn: “Con không cho cha mẹ vào nhà sao? Định bắt chúng ta đứng ngoài này nói chuyện?”

“Đương nhiên không phải rồi.” – Mộ Hàn tránh người, nhường đường cho nhị vị phụ mẫu vào nhà.

Lúc này, Diệp Vĩ Gia vừa ở trong phòng đi ra, vừa ngáp vừa hỏi Mộ Hàn: “Mộ Hàn, ai tới thế? Là Mộ Phi sao?”

Diệp Vĩ Gia vẫn còn buồn ngủ, ngáp xong mới dần tỉnh táo lại, nhìn rõ người đứng trong phòng khách, cả người ngây dại, động tác cũng đình trệ.

Mộ Hàn ho nhẹ một tiếng, giới thiệu: “Đây là cha mẹ anh.”

Diệp Vĩ Gia như bị một cú đập mạnh, cả người càng tỉnh táo, liền tràn đầy câu nệ, xấu hổ cười: “Cháu chào cô chú.”

Tần Hương Lan cẩn thận đánh giá Diệp Vĩ Gia, một thanh niên vóc dáng cao, mặc áo ngủ màu xám, trên cổ lộ ra vài dấu vết khả nghi, có thể thấy được tin tức Mộ Phi cấp là đúng, bộ dáng tuấn tú, lộ vẻ khấn trương, đôi mắt sụp xuống, nhưng thật ra có vẻ nhu thuận.

Tần Hương Lan ra vẻ không biết, cười hỏi Mộ Hàn: “Đây là.....”

Mộ Hàn đứng bên cạnh Diệp Vĩ Gia, nói: “Cậu ấy là Diệp Vĩ Gia, là...”

Y chưa kịp nói xong, đã bị Diệp Vĩ Gia cắt lời: “Cháu là đồng nghiệp của anh ấy, ở cùng nhà ạ.”

Tần Hương Lan có thể nhìn ra sự tình, Mộ Văn Hải cũng thế, nhưng ông hiểu ý của bà, nếu bà không làm rõ, ông cũng không nhiều chuyện, ở bên cạnh xem cũng tốt.

Tươi cười trên mặt Mộ Hàn chớp mắt ảm đạm, âm trầm nhìn về phía Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia cười nói: “Mộ Hàn, anh tiếp đón hai cô chú, em về phòng trước.”

Cậu nói xong liền lễ phép xin lỗi Tần Hương Lan cùng Mộ Văn Hải, xoay người về phòng, đóng cửa lại, tựa vào cửa, thở hổn hển. Chính cậu cũng không biết vừa rồi cậu khấn trương thế nào. Cậu không phải chưa nghĩ sẽ đến gặp cha mẹ Mộ Hàn, chính là không nghĩ lại đột ngột như vậy, hơn nữa, bộ dáng vừa rồi của cậu còn thất lễ khó coi nữa, trên người mặc áo ngủ, tóc tai lộn xộn, còn ngáp nữa, trời ơi! Diệp Vĩ Gia có cảm giác phát điên.

Tần Hương Lan ở phòng khách nhìn xung quanh, tuy rằng không lớn nhưng lại rất ấm áp thoải mái, bà vừa lòng nói: “Xem ra con cũng không tệ lắm, tự biết chăm sóc bản thân, thế này là mẹ yên tâm rồi. Chỉ có một việc không yên tâm là vấn đề tình cảm của con, con lớn vậy rồi, mà chúng ta cũng chưa từng gặp qua bạn gái con.”

Tần Hương Lan nói xong, liền ngồi xuống sofa, nhận chén nước Mộ Hàn đưa, uống một ngụm.

Mộ Hàn đứng một bên, sắc mặt không thể gọi là đẹp, chỉ có một chút tươi cười: “Mẹ, việc này không thể gấp được, mẹ không cần quá quan tâm, chẳng lẽ mẹ sợ con không lấy được vợ?”

Mộ Văn Hải cười cười: “Cũng không đến mức đấy, chính là chuyện tình cảm của con, cha mẹ lại là người biết cuối cùng, nên mẹ con có chút đau lòng.”

Mộ Hàn cả kinh, nhìn về phía Mộ Văn Hải, Mộ Văn Hải cười đến không chút để ý, y lại nhìn về phía Tần Hương Lan, trên mặt bà cũng tràn ngập ý cười, Mộ Hàn lập tức rối loạn, chắc chắn là cha mẹ đã biết gì đó nên mới đến đây.

“Không phải con không muốn nói cho cha mẹ, chính là vẫn chưa chuẩn bị tốt, kỳ thật, chủ yếu là cậu ấy.” – Mộ Hàn thở dài nói, y cảm thấy vô cùng ủy khuất. Làm sao y lại không muốn nói chứ, y hận không thể nói cho cả thế giới đều biết, sao lại có thể không nói cho cha mẹ mình, chính là Diệp Vĩ Gia không đồng ý, có lẽ cơ hội này là lúc để Tiểu Diệp Tử đối mặt với vấn đề này.

“Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.” – Tần Hương Lan cười.

Mộ Hàn cười: “Cha mẹ, hai người ngồi chơi, đợi lát nữa chúng con đi chợ mua đồ, hôm nay cha mẹ ở lại ăn cơm với bọn con.”

“Cũng được, lâu lắm rồi không được thưởng thức tay nghề của con.”

46. Chương 46: Chỉ Cần Con Hạnh Phúc Là Được

Mộ Hàn gõ cửa phòng, Diệp Vĩ Gia mở cửa, Mộ Hàn bình tĩnh không nói câu gì đi vào, đóng cửa, đi thẳng vào vấn đề: “Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Diệp Vĩ Gia biết ý tứ trong lòng y, áy náy nói: “Thực xin lỗi.”

Mộ Hàn thở dài, tức giận trong lòng tan thành mây khói, thanh âm ôn nhu hơn nhiều: “Anh biết là em đang nghĩ gì. Em cho là anh gọi cha mẹ tối, em chưa muốn gặp họ, nhưng anh gọi họ tối, bức em phải gặp mặt, Tiểu Diệp Tử, em nghĩ anh là người như vậy sao?”

Diệp Vĩ Gia bị đoán trúng tâm tư, kinh hoàng nói: “Không phải.”

Mộ Hàn ôm cậu vào lòng, thấp giọng nói: “Tiểu Diệp Tử, lần trước là do anh, anh thừa nhận anh muốn cha mẹ em biết đến sự tồn tại của anh, em vẫn canh cánh trong lòng, nhưng mà anh sẽ không làm như thể lần thứ hai, anh muốn em cam tâm tình nguyện về gặp cha mẹ anh, ở chuyện này anh muốn em nguyện ý đáp ứng.”

Tâm tư Diệp Vĩ Gia bị Mộ Hàn nhìn thấu, cậu mới biết là Mộ Hàn hiểu cậu đến thế nào, cậu rầu rĩ nói: “Chuyện lần trước không phải em trách anh làm không đúng, anh nói đúng, chúng ta muốn ở bên nhau, sớm hay muộn cũng sẽ phải đối mặt với những vấn đề này, em cũng không phải không muốn về cùng anh, mà là em sợ cha mẹ anh sẽ không tiếp nhận chuyện này, còn hôm nay, mọi việc quá đột ngột, em hoàn toàn chưa chuẩn bị gì.”

Mộ Hàn buông cậu, mỉm cười nhìn cậu: “Làm sao kịp chuẩn bị được. Cha mẹ đến đây đã chuẩn bị sẵn rồi, nói không chừng chúng ta đã sớm bị bán đứng, cha mẹ cố ý đến thử một chút.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y, Mộ Hàn hôn hôn cậu, cười nói: “Nhanh đi thay quần áo đi, lát nữa đi mua đồ ăn.”

Diệp Vĩ Gia gật đầu.

Tần Hương Lan đoán chắc Mộ Hàn đã nói gì đó với Diệp Vĩ Gia, cho nên lúc này cậu mới có thể theo bọn họ đi mua đồ ăn. Đã lâu lắm rồi bà chưa đi siêu thị, cũng không muốn mua gì, nhìn con trai mình cẩn thận chọn đồ ăn, bà kéo chồng mình qua, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Hàn hồi nhỏ là đứa trẻ nhu thuận, bộ dáng đáng yêu, học tập lại tốt, càng lớn càng thêm suất khí, lại đảm đang việc nhà, ai mà gả cho nó thì quả là hạnh phúc.”

Mộ Văn Hải sủng ái nhìn bà: “Tần Hương Lan nữ sĩ, em dùng từ đảm đang cho con trai mình có thấy nữ tính quá không?”

Tần Hương Lan liếc mắt nhìn về phía hai người Mộ Hàn, Mộ Hàn đi trước chọn đồ ăn, sau đó quay sang nói cho Diệp Vĩ Gia cách chọn đồ ngon, Diệp Vĩ Gia thì chăm chú nghe, Tần Hương Lan nói: “Trước kia em vẫn luôn lo lắng vì sao hai đứa nó không có bạn gái, liệu có phải là có vấn đề gì không, sau đó biết chuyện của Mộ Phi, mất một thời gian dài mới có thể chấp nhận được, hiện tại lại biết chuyện của Mộ Hàn, cũng không thấy rối rắm, cứ tự nhiên mà tiếp nhận thôi. Em nghĩ, làm cha mẹ, thấy con mình vui vẻ là tốt rồi. Mộ Hàn trước đây đã phải chịu khổ rất nhiều, cho nên trưởng thành sớm hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi, cho nên, em chỉ hi vọng về sau nó có thể hạnh phúc là tốt rồi, chỉ cần là người nó thích, em sẽ ủng hộ.”

Mộ Văn Hải ôm lấy vợ, áy náy an ủi: “Anh xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh, để hai mẹ con em chịu khổ nhiều như vậy.”

Tần Hương Lan cười cười: “Đã là chuyện của quá khứ rồi, hiện tại không phải là rất tốt sao, anh đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Mộ Văn Hải thỏa mãn cười, có được người vợ như thế, cả đời này còn cần gì nữa.

Mấy người cùng nhau về nhà, Tần Hương Lan cùng Mộ Văn Hải ngồi ở phòng khách xem ti vi, Mộ Hàn bận rộn trong bếp, Diệp Vĩ Gia ngồi nói chuyện với cha mẹ Mộ Hàn mấy câu rồi chui vào bếp hỗ trợ y.

Đã lâu lắm rồi Tần Hương Lan không ăn cơm cùng con trai, hơn nữa lại có con dâu tương lai ăn cơm cùng, đương nhiên là rất cao hứng, mà người mỗi khi cao hứng, thường khó tránh khỏi phát ngôn không được cẩn thận cho lắm.

Bà không ngừng giúp Mộ Hàn và Diệp Vĩ Gia bê đồ ăn ra, Mộ Hàn thì không ngại, nhưng Diệp Vĩ Gia lại có chút khấn trương, nghĩ là buổi sáng cậu đã để lại ấn tượng không tốt, hiện tại cũng nên hảo hảo biểu hiện một chút, mà đây là lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống này, tự nhiên chân tay cứ luống cuống, lại gặp Tần Hương Lan nhiệt tình như vậy, liền không ngừng nói cảm ơn.

“Hai đứa quen nhau lâu chưa?” – Tần Hương Lan cười hỏi.

Lời này là có ý hỏi hai người kết giao được bao lâu rồi, cho nên hai người đều sững sốt một chút, Mộ Hàn nhanh chóng trả lời: “Mẹ, chúng con quen nhau lâu lắm rồi, cũng được hai mươi ba năm rồi.”

Tần Hương Lan kinh ngạc nhìn y, không thể tin: “Sao có thể thế được, vậy không phải là hai đứa sinh ra là biết nhau luôn à?”

Mộ Hàn nhắc bà: “Mẹ, mẹ thực sự không nhớ sao? Cậu ấy là Diệp Vĩ Gia, trước đây mọi người trong khu gọi cậu ấy là Tiểu Diệp Tử, khi đó con là Diệp Hàn, cũng là lấy họ của nhà cậu ấy còn gì.”

Tần Hương Lan nghe Mộ Hàn nói xong, lập tức nhớ ra, khó trách cậu bé đó thoát nhìn rất quen mắt, lại còn dễ thương như vậy, nguyên lai là đứa nhỏ đó.

Tần Hương Lan tràn đầy kích động: “Đúng rồi, khó trách lại quen như vậy, mẹ nhớ ra rồi, con là con trai thứ hai của dì Diệp đúng không!”

Mộ Văn Hải cũng biết một chút chuyện về Diệp gia. Nghe Tần Hương Lan nói, khi đó Diệp gia rất quan tâm chiếu cố đến mẹ con bà, đối với gia đình họ rất cảm kích, năm đó khi đến đón mẹ con Tần Hương Lan, ông cũng muốn báo đáp, nhưng nhà họ không nhận.

Diệp Vĩ Gia không nhớ rõ chuyện trước kia lắm, nhưng Tết vừa rồi, Mộ Hàn đến nhà cậu, mọi người trong nhà lại quen thuộc với y như thế, cho nên nhìn biểu tình lúc này của Tần Hương Lan, cậu cũng có thể hiểu được.

Diệp Vĩ Gia mỉm cười, Tần Hương Lan không ngờ lại có chuyện này, cảm thấy kinh ngạc, lại rất vui mừng.

“Tiểu Diệp Tử, con còn nhớ dì không? Trước kia chúng ta ở ngay bên cạnh nhà con đấy, con vẫn hay sang nhà dì chơi.” – Tần Hương Lan kinh hỉ nói.

Diệp Vĩ Gia ngại ngùng: “Dì, con xin lỗi, chuyện trước đây, con không nhớ rõ lắm.”

Khi nói những lời này, cậu còn có chút cáu giận, hình như cậu đã quên rất nhiều chuyện.

Nụ cười của Tần Hương Lan ngưng lại trên mặt, nhìn về phía Mộ Hàn dò hỏi, Mộ Hàn an ủi bà: “Mẹ, Tiểu Diệp Tử quả thật không nhớ rõ, hôm nào đó con sẽ nói rõ.”

Tần Hương Lan yên lòng, liền cười rộ lên, thân thiết hỏi Diệp Vĩ Gia: “Cha mẹ con bây giờ thế nào? Có khỏe không?”

Diệp Vĩ Gia nói: “Vẫn khỏe, cảm ơn dì quan tâm.”

Tần Hương Lan nói: “Dì cũng không phải người ngoài, nói chuyện không cần khách khí như vậy, trước kia chúng ta như người một nhà, về sau cũng thành người một nhà rồi, cho nên không cần khách khí như vậy.”

Mộ Văn Hải ho nhẹ một tiếng, muốn nhắc Tần Hương Lan, nhưng bà không thèm để ý, lại tiếp tục: “Trước đây dì vẫn nghĩ nếu con là con gái thì tốt rồi, Tiểu Hàn có thể cưới con, hiện tại hai đứa ở cùng nhau thế này, dì rất cao hứng.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn Mộ Hàn, Mộ Hàn ủy khuất nói: “Em đừng nhìn anh, những lời này không phải anh nói.”

Tần Hương Lan thẳng thắn: “Mộ Hàn không nói chuyện này đâu, việc này là Mộ Phi nói, con không nên trách nó.”

Mộ Hàn đã sớm đoán được, hiện tại đã chứng thực, y âm thầm nghĩ, tốt lắm, chuyện lần này y sẽ nhớ kĩ.

Diệp Vĩ Gia vội nói: “Dì, không phải như thế, con cũng không trách anh ấy, chỉ là...”

Mộ Hàn ôm lấy Diệp Vĩ Gia, nói tiếp lời: “Tiểu Diệp Tử là sợ cha mẹ không đồng ý chuyện của chúng con.”

Mộ Văn Hải thấy lúc này cũng nên nói thẳng, cũng không úp mở gì cả: “Vừa rồi ở siêu thị, con có biết mẹ con nói gì không? Bà ấy bảo vẫn luôn cảm thấy có lỗi với con, trước đây đã để con phải vất vả, bà ấy muốn con sau này phải sống hạnh phúc, bất kể là con muốn ở cùng ai, bà ấy cũng không phản đối, chỉ cần con hạnh phúc là tốt rồi. Tiểu Hàn, con không cần phải giải thích nhiều, mẹ con sao có thể không đồng ý được, bà ấy vui mừng còn không kịp ấy chứ.”

Lòng Mộ Hàn tràn đầy cảm động.

Hốc mắt Tần Hương Lan đỏ lên, bà không thích ở trước mặt nhiều người nói những lời tình cảm như vậy, bà cười đánh vỡ bầu không khí, nói: “Thôi nào, đi ăn cơm thôi, Tiểu Hàn làm nhiều đồ ăn như vậy, không nhanh lại nguội mất, nói chuyện để sau cũng được.”

Diệp Vĩ Gia cũng cảm thấy không còn lo lắng, hóa ra cha mẹ Mộ Hàn lại tốt như vậy!

Nếu cha mẹ Mộ Hàn đã biết quan hệ của hai người, Diệp Vĩ Gia cảm thấy nên tự mình đến thăm hai bác mới đúng. Cậu cảm thấy lần trước mình quá thất lễ, tuy rằng hai bác đều không để tâm, nhưng khi cậu gọi điện nói chuyện này cho mẹ, liền bị mẹ ca cho một bài. Cậu bảo muốn đi, Mộ Hàn đương nhiên sẽ không phản đối, hai người nhận dịp cuối tuần rảnh rỗi, đến nhà lớn của Mộ gia.

Hồi Diệp Vĩ Gia còn nhỏ, Tần Hương Lan rất thích cậu, hiện tại cậu và Mộ Hàn ở cùng nhau, bà lại càng thêm thích. Nhân dịp Diệp Vĩ Gia đến chơi, bà liền lôi kéo cậu nói chuyện, hỏi thăm rất nhiều, nói chuyện trước đây, Diệp Vĩ Gia càng nghe càng thích, nói chuyện rất vui vẻ, đem Mộ Hàn quảng sang một bên.

Mộ Hàn cũng không để ý, y tranh thủ đi tìm Mộ Phi hỏi thăm một chút. Vào phòng, Mộ Phi vẫn còn đang ngủ.

“Còn ngủ à!” – Mộ Hàn kéo tai Mộ Phi.

Mộ Phi đau, bật dậy, tức giận mắng: “Ai nha, đau muốn chết, phá hoại mộng đẹp của người ta.”

Mộ Hàn cười: “Anh thì có mộng đẹp gì?”

Mộ Phi tức giận trừng mắt nhìn y, đứng dậy xuống giường, vẻ mặt khó chịu: “Anh đâu có được như em, tối ngủ có người bên cạnh ôm ấp, có muốn cũng chỉ là mộng thôi.”

Vừa nói vừa đi vào WC, dùng nước lạnh rửa mặt.

Mộ Hàn tiến đến: “Anh dám tranh thủ cơ hội, chơi xấu em, lần này để xem em giáo huấn anh thế nào.”

Mộ Phi đánh răng, nhổ bọt xuống, bọt trắng còn dính hai bên mép, hung hăng nói: “Em thì biết cái gì, có một số việc không tranh thủ không được.”

Mộ Hàn thầm than một tiếng, vòng vo: “Không phải là vì chuyện lần trước nên anh muốn trả thù em đấy chứ, cứ nhiên đem chuyện của em với Tiểu Diệp Tử nói cho cha mẹ, để hai người tới đánh lén em.”

Mộ Phi nghe đến đó, tỉnh táo hẳn lên, cười hì hì hỏi: “Thế nào, có kinh hỉ không?”

Mộ Hàn cười: “Đương nhiên, vừa mừng vừa sợ, bất quá anh tính không tốt lắm, mẹ rất thích Tiểu Diệp Tử, bây giờ mẹ coi cậu ấy hơn cả anh em mình.”

“Không phải chứ?” – Mộ Phi kinh ngạc nhìn y.

“Đương nhiên, duyên cớ của chuyện này nói anh cũng không biết.” – Mộ Hàn thần bí nói.

Mộ Phi tràn đầy tò mò.

Mộ Phi cảm thấy hần tính toán sai lầm rồi, hần đang nhàm chán, có thể nhân cơ hội xem trò vui để tiêu khiển một chút, hần cũng rất muốn biết khi Mộ Hàn đem Tiểu Diệp Tử giới thiệu cho cha mẹ như thế nào,

cũng muốn xem phản ứng của cha mẹ ra sao, không ngờ họ lại biết nhau trước. Bất quá như vậy không phải rất tốt sao.

Thấy mấy người vừa nói vừa cười, hắn lại nghĩ tới lần trước đưa Cao Nam về nhà, Tần Hương Lan và Mộ Văn Hải tán gẫu với cậu ấy rất cao hứng, khi đó chính hắn còn ủy khuất vì mình bị bỏ rơi. Đúng là thế sự khó lường!

“Mẹ, không bằng để hai đứa nó sớm kết hôn đi.” – Mộ Phi đề nghị.

“Như vậy cũng tốt.” – Tần Hương Lan tỏ vẻ đồng ý.

Mộ Hàn cố ý nói: “Không phải là anh nên kết hôn trước sao?”

Mộ Phi ngẩn người ra, cười nói: “Anh không vội, làm anh phải biết nhường nhịn em, cho em cưới trước.”

Mộ Hàn cũng không chịu: “Thế cũng không tốt, em là em, không thể cưới trước anh được, thế nên anh kết hôn trước đi.”

Mộ Phi nói: “Không cần, anh nhường em trước.”

“Không được, anh phải làm trước.” – Mộ Hàn nói.

Hai người đẩy qua đẩy lại, Tần Hương Lan cùng Mộ Văn Hải đau hết cả đầu, Mộ Văn Hải nói: “Cha thấy thế này, cùng nhau tổ chức hôn lễ đi. Cha mẹ sẽ chọn ngày, đến lúc đó cả nhà ta cùng đi Hà Lan.”

Mộ Phi sợ hãi kêu lên: “Không cần.”

Tần Hương Lan khó hiểu nhìn hắn.

Mộ Phi ngượng ngùng cười: “Kết hôn là chuyện không thể gấp được, chúng ta cứ từ từ bàn được không?”

Mộ Hàn ở bên cạnh cười trộm, có một số việc không buộc hắn đối mặt, khẳng định là hắn vẫn sẽ trốn tránh, y muốn bức Mộ Phi.

“Cũng được, các con tự bàn bạc với nhau đi, sau đó sẽ quyết định.” – Tần Hương Lan cười nói.

Chuyện kết hôn, Diệp Vĩ Gia chưa từng nghĩ đến, nhất là hai nam nhân kết hôn, cậu lại càng không biết. Cậu vừa giải quyết xong một vấn đề, hiện tại lại nảy sinh ra một vấn đề mới, xem ra các vấn đề cần giải quyết còn rất nhiều.

47. Chương 47: Tình Địch

Cao Nam ngồi đối diện Diệp Vĩ Gia, mỗi ngày đi làm đều gặp mặt. Ban đầu, Diệp Vĩ Gia nhìn thấy Cao Nam là cảm thấy buồn bực, liền hỏi anh vài câu, hỏi tới hỏi lui đều là chuyện của anh với Mộ Phi. Cao Nam không trả lời, cậu cũng không có cách gì, về sau lại lười xen vào chuyện của người khác, dù sao đây là chuyện của bọn họ, cậu cũng không muốn xem vào quá nhiều, nhìn Cao Nam coi như không thấy, quan hệ dần dần cũng nhạt đi.

Buổi sáng, Diệp Vĩ Gia đến muộn, lén lút vào văn phòng, vừa ngồi xuống, chợt nghe quản lý nói đi họp. Cuộc họp hôm nay thông báo về dự án mới, là một hệ thống tự động chuẩn bị thử nghiệm vận hành, tất cả các ban ngành khác đều chờ mong, quản lý đề nghị đi ăn khao, rủ mọi người tới đi liên hoan, hát karaoke. Mọi người hoan hô ầm ĩ, quản lý lại nói thêm có thể đưa người thân đi kèm, mọi người càng hứng trí hơn.

Diệp Vĩ Gia gọi điện cho Mộ Hàn, hỏi y có muốn đi không. Mộ Hàn cười đồng ý, Diệp Vĩ Gia cúp điện thoại mới thấy có điểm không ổn. Quản lý bảo mang người thân đi, khẳng định là dẫn theo bạn trai hoặc bạn gái, nếu cậu mang Mộ Hàn đi, thì phải giải thích thế nào đây? Nhưng mà cậu lại không thể gọi điện báo Mộ Hàn không đi, nghĩ tới nghĩ lui, dù sao thì ban của cậu mọi người cũng biết Mộ Hàn, cũng biết quan hệ giữa hai người rất tốt, chắc là không có việc gì đâu, vì thế cậu cũng đỡ lo.

Dẫn theo cả người thân, chẳng mấy khi quản lý hào phóng, mời mọi người đi ăn. Mọi người đến nhà hàng, ghép bàn lại thành một dãy dài. Quản lý đương nhiên là ngồi đầu, mọi người ngồi ở hai bên, bàn đầu tiên đến bàn cuối cùng cũng cách nhau khá xa.

Diệp Vĩ Gia chọn cái bàn xa nhất, Mộ Hàn ngồi bên cạnh cậu, mà tình cờ, Cao Nam cũng chọn cách ngồi xa quản lý nhất, như vậy, lại ngồi đối diện với Diệp Vĩ Gia, cái này đúng là có chút xấu hổ, mà điều làm Diệp Vĩ Gia không được tự nhiên nhất là Cao Nam còn dẫn theo một cô gái, giới thiệu với mọi người là bạn gái anh. Diệp Vĩ Gia nhớ rõ cô gái này, đây là người mà lần trước Cao Nam đi xem mặt.

Mộ Hàn hiển nhiên là không khó chịu như Diệp Vĩ Gia, y cười nói chuyện với Cao Nam: “Thế nào, gần đây có khỏe không? Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau.”

Cao Nam ngồi đối diện Mộ Hàn, khẽ mỉm cười: “Vẫn tốt, không có gì khác trước cả.”

Mộ Hàn nhìn thấy cô gái bên cạnh y, hiểu ngay: “Bạn gái anh thật xinh, hai người rất xứng đôi.”

“Cảm ơn.” – Cao Nam khách khí nói, thanh âm có vẻ là lạ.

“Xin chào, tôi là Phương Lệ Nhã.” – Phương Lệ Nhã tự giới thiệu, nở nụ cười ngọt ngào, là một cô gái tràn đầy sức sống.

“Xin chào. Tôi là Mộ Hàn, đây là Diệp Vĩ Gia. Chúng tôi đều là đồng nghiệp của Cao Nam.” – Mộ Hàn giới thiệu bản thân lần Diệp Vĩ Gia. Khóe mắt Diệp Vĩ Gia hiện lên một tia chán ghét, Mộ Hàn làm như không phát hiện, Diệp Vĩ Gia liền lấy tay véo vào đùi Mộ Hàn, Mộ Hàn đưa tay bắt lấy, khiến Diệp Vĩ Gia nhất thời không thể giãy dụa.

Phương Lệ Nhã có khuôn mặt rất trẻ con, làn da trắng nõn, khi cười lộ lên rất đáng yêu, thanh âm trong trẻo: “Rất vui vì làm quen với hai người.”

Mộ Hàn cười đầy ẩn ý, bộ dáng nói chuyện rất lịch sự, nếu Cao Nam là một người đàn ông bình thường, hai người thực sự xứng đôi, chỉ là có chút đáng tiếc.

Diệp Vĩ Gia cảm thấy nụ cười của Mộ Hàn có chút không có hảo ý, ghé vào tai y, hạ giọng hỏi: “Anh sao cứ nhìn người ta thế? Có gì đáng chú ý à?”

Mộ Hàn nhẹ giọng hỏi: “Em ghen à?”

Diệp Vĩ Gia tức giận: “Em còn muốn uống xì dầu đấy!”

Mộ Hàn nói: “Được rồi, đợi lát nữa anh gọi cho em bát dấm chua, em từ từ uống.”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt, quyết định không để ý tới y, rút tay mình khỏi tay Mộ Hàn, bắt đầu chuyên tâm ăn uống. Gỏi cá ăn rất ngon, sushi cá chình, sushi cá ngừ, mấy món này cậu đều rất thích, khi ăn uống thế này mấy ý nghĩ tức giận vừa rồi cũng tan thành mây khói.

Nhiều người vừa ăn cơm vừa nói chuyện vô cùng náo nhiệt, cơm nước xong, đương nhiên là đi karaoke rồi.

Diệp Vĩ Gia cùng đồng sự âm ỹ lên hát, Mộ Hàn ngồi một bên, Cao Nam cùng Phương Lệ Nhã nói chuyện. Trong phòng rất ồn, nên hai người họ cơ hồ phải ghé sát vào nhau, Mộ Hàn nhìn thấy có chút không thoải mái, nhíu mày, giữ chặt tay Cao Nam, nói: “Đi ra ngoài một chút, em có chuyện muốn nói.”

Cao Nam kinh ngạc nhìn y, vốn định cự tuyệt, nhưng Mộ Hàn cường thế kéo anh ra ngoài. Hai người rời khỏi quán, đèn nê ông sáng rực rỡ khắp nơi, trần ngập màu sắc, một cơn gió nhẹ thổi đến, làm cho người ta thấy khoan khoái.

Cao Nam nói trước: “Nếu cậu muốn nói chuyện của anh ấy, thì không cần đâu.”

Thanh âm vô cùng lạnh nhạt lạnh lùng.

Mộ Hàn cười: “Em vốn không định nói với anh chuyện của anh ấy, nhưng mà anh lại nói trước, anh nghĩ là em gọi anh ra đây để nói chuyện đấy sao?”

Cao Nam trầm mặt xuống: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Mộ Hàn cười, chân thành nói: “Cao Nam, chúng ta đã quen biết nhau cũng tám chín năm rồi. Mà anh với anh ấy quen nhau bao lâu, cảm tình của hai người sâu đậm thế nào, em nghĩ em có thể hiểu được. Cảm tình sâu như vậy, không thể nói buông tay là buông tay được, anh có thể thực sự quên được anh ấy sao?”

Sắc mặt Cao Nam tối tăm, con ngươi lóe lên một tia sáng khác thường, nhưng đều bị Mộ Hàn nhìn thấy.

“Không thể quên thì sao? Có một số việc sẽ không bao giờ có kết quả.” – Cao Nam châm biếm.

“Vậy còn anh? Anh thực sự định cùng cô gái kia sống cả đời?” – Mộ Hàn hỏi.

Cao Nam cười: “Đúng thế.”

Mộ Hàn trầm mặc nhìn hắn, Cao Nam nói: “Ngại quá, không còn gì để nói nữa đâu, tôi vào trước đây.”

Mộ Hàn không lên tiếng, lặng lẽ nhìn anh ta đi vào. Có những chuyện anh ta nghĩ có thể lừa được chính mình, nhưng mà không thể lừa được tâm mình.

Khi Mộ Hàn đi vào, ở đại sảnh liền gặp người quen, y kinh ngạc, liền nhanh chóng quay đầu, nhìn bức tranh trên tường, hi vọng người kia có thể nhanh chóng đi qua, không nhìn thấy y, ai ngờ người nọ cứ nhiên lại tiến đến, chào hỏi: “Mộ Hàn, là em sao?”

Người kia vẻ mặt kinh hãi, gắt gao cầm lấy tay Mộ Hàn. Mộ Hàn cười gượng, rút tay ra, lùi về sau hai bước: “Đàn anh, thật tình cờ, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Tề Phong không thể ngăn được tình cảm vui mừng lúc này, gã vốn không thích đến nơi này, nhưng không ngờ hôm nay gã lại gặp được Mộ Hàn ở đây, thật sự là tình cờ, đây không phải là duyên phận thì là gì.

“Nhiều năm như vậy không ngờ em vẫn như trước kia, thích gọi tôi là đàn anh! Mộ Hàn, nhìn thấy em tôi rất cao hứng.” – Tề Phong cười nói, hai mắt sáng ngời.

Giờ phút này, điều gã muốn làm nhất đó chính là được ôm Mộ Hàn, mà gã cũng thực sự là không thể kìm nén được nữa, tiến lên, cầm lấy tay Mộ Hàn, kéo vào trong lòng.

Mấy người đi theo Tề Phong không biết phải nói gì. Là người làm việc bên cạnh gã đã lâu, đều biết sắp mình là người ư sạch sẽ, hơn nữa lại không thích cùng người khác thân cận. Cho nên trước cảnh tượng này khiến cho não mấy người không thể hoạt động được, cảm thấy có gì đó không chân thật.

“Mộ Hàn.” – Diệp Vĩ Gia đi tìm Mộ Hàn, ra đến sảnh, lại thấy Mộ Hàn bị nam nhân khác ôm, trong lòng đột nhiên tức giận, gọi to.

Mộ Hàn cả kinh, đẩy Tề Phong ra, Diệp Vĩ Gia nhanh chóng bước đến bên cạnh Mộ Hàn, cố ý tách hai người ra, lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tề Phong. Người đàn ông này mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, ngũ quan tinh tế, thân thể cường tráng, khi không cười thoát nhìn rất lạnh mạc, rất có khí phách.

“Vị này là?” – Diệp Vĩ Gia không chút khách khí mở miệng, nói là hỏi Mộ Hàn, nhưng lại nhìn chằm chằm Tề Phong.

“Anh ta là đàn anh của anh.” – Mộ Hàn cười khê.

“Xin chào. Tôi là Tề Phong.” – Tề Phong nhếch môi cười, bộ dáng ngang ngược, rất kiêu ngạo, người khác khi được giới thiệu thường tiến lên bắt tay đối phương, nhưng gã lại không có động tác gì, chỉ hơi giật giật miệng.

Tề Phong làm như vậy khiến cho Diệp Vĩ Gia rất khó chịu, bằng trực giác của mình, cậu đoán hai người khi đó không chỉ là đàn anh đàn em đơn giản như vậy.

“Xin chào, Diệp Vĩ Gia.” – Diệp Vĩ Gia đơn giản giới thiệu mình, nhú mày nhìn hắn.

Tề Phong lại không nhìn cậu, lấy danh thiếp, đưa cho Mộ Hàn, cười nói: “Đây là danh thiếp của tôi, khó khăn lắm mới gặp được em, hôm nào gọi điện cho tôi, chúng ta tâm sự.”

Mộ Hàn nhận lấy, khách khí nói: “Được.”

“Tốt lắm, tôi còn có việc, hôm nào đó sẽ gặp mặt.” – Tề Phong nói.

Mộ Hàn gật đầu, đáp ứng là một chuyện, đến lúc đó có gặp hay không lại là chuyện khác.

Tề Phong trước khi đi còn quay đầu nhìn Mộ Hàn, cười thâm thúy.

Diệp Vĩ Gia lấy danh thiếp trong tay Mộ Hàn, nhìn thoáng qua, hóa ra Tề Phong này là CEO của Tinh Phong Vông Lạc, cậu buồn giọng hỏi: “Anh ta thích anh đúng không?”

Mộ Hàn ngẩn người ra, thành thực nói: “Trước kia anh ta có thích anh.”

Diệp Vĩ Gia lạnh mặt, vò nát tấm danh thiếp, thuận tay ném vào thùng rác bên cạnh.

Mộ Hàn cười hỏi: “Em ghen à?”

Diệp Vĩ Gia hừ lạnh một tiếng.

“Hôm nay em ăn dấm chua không ít, sao trước kia anh không phát hiện ra thế nhỉ?” – Mộ Hàn trêu đùa.

Diệp Vĩ Gia lại hừ một tiếng.

Mộ Hàn ôn nhu khuyên nhủ: “Được rồi, đừng có hừ nữa, cứ rầm rì như heo vậy! Anh với anh ta không có loại tình cảm mà em nghĩ đâu.”

Diệp Vĩ Gia hung tợn nói: “Tốt nhất là không nên có.”

“Nếu có thì sao?” – Mộ Hàn hỏi.

Diệp Vĩ Gia cắn răng: “VẬY ĐÁNH GÂY CHÂN ANH.”

“Ngoan chút đi?”

“Hừ!”

“Lại hừ?”

“.....”

48. Chương 48: Lần Đầu Giao Chiến

Diệp Vĩ Gia chưa bao giờ cảm thấy tinh thần không yên như lúc này, nguy cơ tứ phía.

Từ khi cậu cùng Mộ Hàn bên nhau, hai người đều rất thỏa mãn, quan hệ lại được gia đình hai bên tán thành, thậm chí còn muốn hai người kết hôn, nhưng mà hiện tại tự nhiên lại xuất hiện một tên Tề Phong, người này khí thế mãnh liệt, làm cho cậu muốn coi nhẹ cũng không được.

“Lâu lắm rồi cậu không hẹn tôi đi ăn cơm đây nhá. Sao hôm nay lại tự dưng rủ đi ăn, chẳng lẽ cái nhau với Mộ Hàn?” – Mộ Phi đắc ý dựa vào ghế, bày ra bộ dáng thanh thản.

Diệp Vĩ Gia trầm mặt xuống: “Anh ước chúng tôi cãi nhau à? Tâm tình gì đấy? Chúng tôi cãi nhau để anh ở bên cạnh chế giễu đúng không?”

Mộ Phi cười: “Không phải, tuyệt đối không phải, cậu suy nghĩ nhiều quá, tôi là người như thế sao? Tôi còn đang mong hai người nhanh chóng đi Hà Lan kết hôn, hiện tại tôi đang rảnh rỗi, nhân thể đi chơi cũng tốt.”

Diệp Vĩ Gia lườm hắt một cái, uống ngụm nước, hai tay đặt lên bàn, vẻ mặt nghiêm túc thành thật: “Đồng chí Mộ Phi, tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi anh.”

Mộ Phi hoảng sợ, ngồi ngay ngắn lại, thái độ cũng thành thật hơn không ít: “Nhìn cậu thế này tôi cũng phải nghiêm túc theo, nói đi, có gì cứ hỏi, tôi biết sẽ trả lời.”

Diệp Vĩ Gia liền hỏi: “Anh có biết một người tên là Tề Phong không?”

Mộ Phi ngẩn ra, hỏi lại: “Tề Phong? Cái tên này rất bình thường, sao lại hỏi tôi thế?”

“Anh ta là CEO của Tinh Phong Vững Lạc.” – Diệp Vĩ Gia bổ sung.

Mộ Phi nghe vậy, cũng có nhớ ra, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, khó hiểu hỏi: “Sao cậu lại hỏi tôi về người này?”

Diệp Vĩ Gia kể lại toàn bộ: “Tháng trước, chúng tôi đi hát Karaoke, gặp anh ta ở KTV, anh ta còn cao hứng ôm Mộ Hàn, nói về sau sẽ thường xuyên liên lạc.”

Mộ Phi bình tĩnh, mặt mày hớn hở: “Ai nha, là tình địch!”

Diệp Vĩ Gia nhún mày: “Anh nói nhỏ một chút được không?”

Mộ Phi nháy mắt: “Là thật sao?”

“Đúng thế, Mộ Hàn cũng đã thừa nhận, anh ta trước kia có thích anh ấy.” – Diệp Vĩ Gia mặt không đổi sắc nói.

“Cậu lo anh ta còn thích Mộ Hàn, sẽ tranh với cậu?”

Diệp Vĩ Gia than nhẹ: “Tôi đương nhiên là lo rồi, anh ta thực sự thích Mộ Hàn, mấy hôm nay cứ gọi điện cho Mộ Hàn, hẹn ra ngoài ăn cơm, đây không phải là bụng dạ khó lường sao?”

“Anh ta gọi điện cho Mộ Hàn, làm sao cậu biết?”

“Mộ Hàn nói.”

“Thế thì cậu không cần phải lo lắng, Mộ Hàn thẳng thắn như vậy, có gì cũng đều nói cho cậu, cậu đừng có nghĩ nhiều, Mộ Hàn sẽ không làm gì có lỗi với cậu đâu.” – Mộ Phi cười trấn an.

“Đổi lại là anh, cả ngày cứ có nam nhân quần lấy người của anh, anh có thể yên tâm sao? Huống chi nam nhân này còn có ý đồ, càng không thể yên tâm được.” – Diệp Vĩ Gia cảm giận nói.

Tề Phong này Mộ Phi cũng có biết, khi Diệp Vĩ Gia vừa nhắc đến, hắn đã nghĩ ra ngay, chính là hắn không ngờ Mộ Hàn và Tề Phong lại gặp được nhau, thực là ý trời không thể đoán.

Mộ Phi tiếp tục trấn an cậu: “Mộ Hàn đối với cậu thế nào, chả lẽ chính cậu lại không biết sao? Nó rất tốt, đến mức mà người khác phải ghen tị, cảm tình của nó với cậu rất sâu đậm, người khác không thể làm gì được đâu, chỉ cần cậu đừng làm gì có lỗi với nó là được.”

Diệp Vĩ Gia cười mắng: “Sao anh lại nói khó nghe vậy, sao tôi có thể làm chuyện gì có lỗi được. Tính cảnh giác của tôi rất cao nhá, có nguy cơ là cảm giác được ngay.”

“Được rồi, thoái mái lên, đừng có suy nghĩ nhiều nữa.” – Mộ Phi cười.

Hai người nói chuyện một lát, Mộ Phi bảo sẽ lái xe đưa cậu về.

Ban đêm, nhiệt độ cũng hạ xuống, hơi nóng ban ngày bị đẩy lui, một cơn gió nhẹ thổi qua cũng đủ làm người ta khoan khoái.

Dưới lầu, mùi hoa sơn chi tràn ngập trong không khí, mùi hương thơm ngát, thanh nhã.

Diệp Vĩ Gia vừa liếc mắt liền thấy dưới lầu có một chiếc xe đang đỗ, bên cạnh có hai người. Một nam nhân mặc áo sơ mi trắng, quần bò, bộ dáng nhẹ nhàng khoan khoái, một người mặc tây trang, hai thân hình cao lớn đứng đó, không biết đang nói gì.

“Tình địch?” – Mộ Phi cười sung sướng khi có người gặp nạn.

Diệp Vĩ Gia tức giận trừng mắt nhìn gã, xe vừa đỗ lại, liền nhanh chóng mở cửa xe, lao ra ngoài, cao hứng gọi: “Mộ Hàn, em đã về!”

Mộ Hàn sững sốt, qua người Tề Phong liền thấy Diệp Vĩ Gia đang đi về phía này, nở nụ cười: “Đã về rồi à!”

Diệp Vĩ Gia đi đến bên người Mộ Hàn, không chút khách khí nhìn Tề Phong, tự nhiên mở miệng: “Tề Phong, Tề tiên sinh đúng không? Chúng ta đã từng gặp nhau.”

Tề Phong khách khí nói: “Không nghĩ cậu còn nhớ rõ tôi, xin chào!”

Diệp Vĩ Gia cười: “Đương nhiên là nhớ rõ rồi, ấn tượng khắc sâu mà.”

Tề Phong nhướn mày cười, khí thế sắc bén: “Tôi cũng vậy.”

“Tề Phong, đã lâu không gặp!” – Mộ Phi đứng cách một quãng xa mà cũng có thể cảm thấy không khí giương cung bạt kiếm của hai người, đợi một lát mới tiến đến, hần cười cười vỗ vai Tề Phong, bày ra bộ dáng bạn bè cũ gặp nhau, mặt Diệp Vĩ Gia tối sầm, phóng cho hần mấy ánh mắt giết người.

Nụ cười của Tề Phong bị kiềm lại. Mộ Phi nhớ rằng hần không thích người khác tự tiện ôm mình, nhưng vẫn cố tình trêu chọc, khoác vai Tề Phong.

Tề Phong có chút không được tự nhiên, quay sang bên cạnh cười nói: “Mộ Phi, lâu lắm rồi không gặp, mấy năm qua thế nào?”

“Tốt, đương nhiên tốt lắm. Mà tôi thấy cậu còn tốt hơn đấy, không nghĩ cậu lại là CEO của Tinh Phong Vông Lạc! Thế nào, hôm nào tụ tập một bữa chứ?” – Mộ Phi rút tay về, cười sáng lạn.

“Tất nhiên, nhưng mà tôi mới về nước không lâu, cũng không liên hệ với nhiều người, hay cậu liên hệ với bọn họ nhé, tôi sẽ đứng lên chủ chi.” – Tề Phong sáng khoái đáp ứng.

“Tốt!” – Mộ Phi cao hứng đáp.

Diệp Vĩ Gia lôi kéo Mộ Hàn sang một bên, ghé vào tai y, hạ giọng hỏi: “Sao anh lại đi cùng anh ta?”

Mộ Hàn biết Diệp Vĩ Gia lại ghen, cười cười giải thích: “Công ty họ với công ty chúng ta có một dự án hợp tác, anh ta đến bàn chuyện hợp tác thôi.”

“Chuyện công việc sao không nói chuyện ở công ty? Nói gì mà đến cả buổi tối thế?” – Diệp Vĩ Gia căm giận nói.

Mộ Hàn đảo mắt: “Còn em thì sao? Em với Mộ Phi đi đâu?”

“Không có người nấu cơm, hai người cô đơn rủ nhau đi ăn thôi.” – Diệp Vĩ Gia đáng thương nói.

Mộ Hàn cười ra tiếng.

“Tiểu Hàn, cứ như vậy nhé, tôi có việc về trước, em cũng đi nghỉ sớm đi.” – Tề Phong đánh gãy cuộc đối thoại của hai người.

Lông mày Diệp Vĩ Gia sắp biến thành đường thẳng, Tiểu Hàn, tên hỗn đản này cứ nhiên dám gọi Mộ Hàn là Tiểu Hàn, thân thiết vậy sao, đến cậu còn chưa từng gọi thế nữa là.

“Được.” – Tề Phong vẻ mặt sung sướng, híp mắt lại, trong lòng đầy ý cười, ánh mắt quay qua Diệp Vĩ Gia lại lạnh đi mấy phần: “Tôi nghĩ chúng ta sau này sẽ thường xuyên gặp mặt.”

Diệp Vĩ Gia sao có thể sợ anh ta, nghiêm nghị cười nói: “Phải thế không? Nhưng mà tôi thấy có vẻ như không có cơ hội để gặp đâu.”

Tề Phong cười khê: “Tôi nghĩ là có rất nhiều đấy, tôi sẽ cướp ý trung nhân của mình về!”

Diệp Vĩ Gia ngẩn ra, tức giận hỏi: “Anh nói thế là có ý gì?”

Tề Phong không đáp, tạm biệt Mộ Hàn rồi chui vào xe, sau đó nghênh ngang rời đi.

Diệp Vĩ Gia đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chiếc xe kiêu ngạo rời đi.

Mộ Phi lo lắng vỗ vai cậu: “Đồng chí Diệp Vĩ Gia, cậu cố bảo trọng, người này rất khó đối phó.”

Diệp Vĩ Gia hung hăng trừng hần, Mộ Phi cười lớn rời đi.

Mộ Hàn an ủi cậu: “Đừng tức giận, không cần so đo với anh ta, anh ta chỉ nói thế thôi.”

Diệp Vĩ Gia vẫn tức giận như cũ: “Em thấy anh ta không phải nói đùa đâu.”

Mộ Hàn ôm lấy cậu: “Em biết là trong lòng anh chỉ có mình em thôi mà, em chỉ cần nhớ kĩ điều này là đủ rồi, anh chỉ yêu em thôi.”

Lửa giận trong lòng Diệp Vĩ Gia nhanh chóng bị dập tắt, cậu cũng ôm lấy Mộ Hàn nói: “Em cũng yêu anh.”

49. Chương 49: Ghen...

Từ sau lần tình cờ gặp ở dưới lầu, mấy ngày sau đó, Diệp Vĩ Gia không hề thấy Tề Phong có động tĩnh gì, trong lòng cậu cũng yên tâm một chút.

Buổi sáng vừa đến công ty, cậu thấy mí mắt phải giật liên hồi. Người ta vẫn nói, mí mắt trái có tài, mí mắt phải có tai, trong lòng cậu đột nhiên lo lắng, liền có chút không được tự nhiên, cân nhắc xem có chuyện gì không tốt sẽ phát sinh, vì thế cả ngày cậu luôn trong tâm trạng bất an. Mãi đến khi tan tầm, thấy không có chuyện gì, cậu cũng thoải mái hơn, nhưng khi đi xuống lầu, dưới công ty lại gặp Tề Phong. Mộ Hàn đứng bên cạnh anh ta nói chuyện, Mộ Phi cũng ở đấy, đây không phải là chuyện tai hại sao? Tâm tình vừa thoải mái được một chút lại khó chịu, đúng là ba mươi chưa phải là tốt.

Mộ Hàn nói chuyện với Tề Phong, Mộ Phi không có việc gì đứng bên cạnh nhìn. Hiện tại là giờ tan tầm, có không ít người qua lại. Mộ Phi thấy Diệp Vĩ Gia liền hưng phấn, vẫy cậu lại, Diệp Vĩ Gia tâm tình không tốt, miễn cưỡng đi qua, thanh âm lạnh lùng: “Chuyện gì?”

“Cùng đi ăn cơm.” – Mộ Phi cười, một tay khoác lên vai cậu, bộ dáng rất thân thiết.

Diệp Vĩ Gia không thèm nhìn hắn, chăm chú nhìn hai người đang nói chuyện, lớn tiếng cự tuyệt: “Không đi!”

Mộ Phi nở nụ cười giả hoạt, ghé vào tai cậu nói thầm: “Đi thôi, về nhà cũng không có cơm ăn, Mộ Hàn cũng đi, chẳng lẽ cậu yên tâm để nó ra ngoài ăn với tình địch à?”

Diệp Vĩ Gia căng thẳng, cắn răng nói: “Vây đi thôi.”

Mộ Phi đắc ý, quay sang Tề Phong nói: “Tề Phong, nhiều người đi, cậu không ngại chứ?”

Tề Phong thực ra đã sớm nhìn thấy Diệp Vĩ Gia. Chính là cố ý nói chuyện với Mộ Hàn, cũng không để ý Mộ Phi với Diệp Vĩ Gia nói cái gì. Dù sao sắc mặt Diệp Vĩ Gia cũng không thể coi là đẹp, nhìn thấy cậu bắn ra mấy tia cảnh cáo. Gã nở nụ cười: “Đều là người quen, không ngại.”

Mộ Hàn đi đến bên người Diệp Vĩ Gia, ôn nhu cười: “Anh còn đang định gọi điện cho em, hẹn buổi tối đi ăn.”

Diệp Vĩ Gia rầu rĩ gật đầu.

Mộ Phi lái xe, Tề Phong ngồi bên cạnh hắn, Mộ Hàn tự nhiên kéo Diệp Vĩ Gia ngồi ở phía sau.

Nhà hàng đã được đặt chỗ trước, là một gian phòng nhỏ nhưng rất lịch sự và tao nhã.

“Mấy năm nay cậu ở ngoài làm gì?” – Mộ Phi hỏi Tề Phong.

Trong bốn người thì ba người có quan hệ, hai người lại là tình địch, nên thường rất im lặng, bầu không khí có chút kì quái. Mộ Phi và Tề Phong là bạn học cũ, nên cố tìm đề tài để nói.

“Đều là việc nhỏ.” – Tề Phong cười khẽ.

“Hồi còn đi học, thành tích của cậu tốt nhất, nổi tiếng cả trường, chủ nhiệm lúc nào cũng tươi rói mỗi khi nhắc đến cậu khiến bọn tôi rất ghen tị đấy. Cậu học giỏi, đẹp trai, rất nhiều nữ sinh bị cậu hấp dẫn, chắc phải đứng đầy vùng ven sông đất, cậu không biết các nam sinh trong lớp oán cậu thế nào đâu.” – Mộ Phi khoa trương nói, vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

Tề Phong trấn tĩnh, ném thử bát cháo trước mặt, không nói gì. Trước mặt đều là người quen nên có thể thả lỏng một chút, có thể tươi cười, nhưng nụ cười này cũng rất thanh đạm tao nhã, gã nói: “Cậu lại khoa trương rồi!”

Diệp Vĩ Gia nói: “Có khoa trương như vậy sao?”

Cậu thấy bộ dạng của Tề Phong cũng tuần tú, nhưng mà không bằng Mộ Hàn nhà cậu!

Mộ Phi không để ý Diệp Vĩ Gia, có chút cảm khái nói: “Nhưng mà hồi đó chúng tôi cũng thích đi cùng cậu, bởi vì mỗi lần cậu xuất hiện là lại được các nữ sinh chú ý, chúng tôi có thể xem nhiều mỹ nữ đó.”

Mộ Hàn cười khê. Cảnh tượng đó y cũng có chút ấn tượng. Khi đó y mới học năm đầu cấp ba, thỉnh thoảng cũng theo Mộ Phi đi ăn cơm. Quanh trường cũng chỉ có mấy quán ăn, vào đó thể nào cũng gặp người quen, cho nên mỗi khi bọn họ đi ăn đều có thể gặp nhiều nữ sinh ngồi ở các bàn xung quanh, đồ ăn thì không có mấy, đều là vụng trộm nhìn về bàn của bọn họ, cười trộm, có vài người ghé tai nhau thăm thì, còn có bộ dáng ngượng ngùng nữa.

Diệp Vĩ Gia không nhịn được xen vào: “Anh cũng thích mỹ nữ sao? Sao tôi lại không biết nhỉ?”

Mộ Phi hí mắt cười: “Tôi lúc nào chả thích mỹ nữ.”

Diệp Vĩ Gia đáp lời, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Như vậy sao~~?”

Tề Phong chen vào: “Cậu nói thật lạ, sao có thể chắc nữ sinh đó nhìn tôi? Biết đâu lại là nhìn cậu thì sao? Nhà cậu giàu, bộ dáng cũng được, thành tích cũng không tồi, kỳ thật, chỉ bằng gia thế, nhiều nữ sinh cũng rất thích cậu.”

Mộ Phi chút nữa thì phun ngụm nước vừa uống, lau miệng, nói: “Không ngờ cậu còn châm chọc tôi thế?”

Tề Phong cười, bưng chén uống một ngụm trà hoa lai, mùi trà dịu nhẹ. Gã ở nước ngoài vài năm, uống cà phê nhiều hơn, hiện tại uống trà thấy có điểm không quen, bất quá, từ từ rồi cũng sẽ quen, tựa như lúc trước gã không quen ăn bánh mì pho mát, pizza thịt bò, sau rồi cũng quen. Gã cầm chén, đôi mắt hí lại, nhu hòa nhìn về phía Mộ Hàn, cái gì cũng cần có thời gian, tình cảm cũng thế.

“Mấy năm nay em có khỏe không?” – Tề Phong hỏi.

Mộ Hàn gấp thức ăn cho Diệp Vĩ Gia, thả đũa, nhìn về phía gã, mỉm cười: “Rất tốt, gặp nhau hai lần đều vội vàng, tôi chưa kịp nói cho anh, hiện tại tôi với cậu ấy đang yêu nhau.”

Y vừa nói vừa nắm chặt lấy tay Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia ngây người một lát, sau đó nở nụ cười, con người trong trẻo, thanh âm vui sướng: “Coi như đây là giới thiệu chính thức đi, tôi là bạn trai của Mộ Hàn.”

Tề Phong là người như thế nào, ở nước ngoài vừa học vừa làm, dùng ba năm xây dựng lên công ty Tinh Phong Vong Lạc nổi tiếng cả S thị. Người ta thường nói, phi gian bất thương (không gian không phải là người buôn bán), hắn có thể đạt được thành tựu như vậy, tự nhiên là phải có chút thủ đoạn, mà mắt nhìn người của hắn cũng không tệ, ngay từ lần đầu nhìn thấy Diệp Vĩ Gia, gã đã biết quan hệ của cậu và Mộ Hàn.

Mộ Hàn nói ra quan hệ của hai người, đơn giản là muốn thức tỉnh gã, trong lòng hắn tự nhiên cũng hiểu được, nhưng mà gã không muốn buông tay, những năm gần đây gã chịu nhiều khổ cực như vậy là vì cái gì? Không phải vì Mộ Hàn sao?

Gã cười khê: “Tôi đương nhiên biết quan hệ của hai người, mặc dù thế, tôi vẫn sẽ làm những chuyện mà tôi muốn làm.”

Mộ Hàn lẳng lặng nhìn hắn, sau đó chậm rãi nói: “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, tôi thích cậu ấy mười mấy năm, hiện tại có thể ở bên nhau, tôi rất hạnh phúc, tôi nghĩ anh cũng sớm tìm được hạnh phúc của riêng mình.”

Tề Phong dựa vào ghế. Những năm gần đây, Mộ Hàn vẫn không hề thay đổi. Từ khi biết Mộ Hàn, gã đã thích y, thích ngay từ ánh nhìn đầu tiên, gã cảm thấy Mộ Hàn là người mà gã yêu cả đời này, ngoài y ra gã không thể yêu ai khác.

“Em nói thế nào thì tôi sẽ nghe thế, tôi đối với em làm gì em cũng không thể can thiệp được. Đúng không?” – Tề Phong nói.

Diệp Vĩ Gia không ngu ngốc, có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Tề Phong, có chút buồn bực nói: “Anh là người thế nào vậy? Việc tốt không làm, lại muốn đi phá hoại hạnh phúc của người ta? Anh không còn gì để làm sao?”

Tề Phong mỉm cười, tỏa ra vẻ phong thần tuấn lãng: “Con người cả đời khó khăn lắm mới gặp được người mình thích, đương nhiên là không thể dễ dàng buông tha. Tôi là người ích kỷ, mà người ích kỷ thì luôn nghĩ cho mình trước, không cần để ý cảm nhận của người khác.”

Diệp Vĩ Gia tức giận, nhưng không tìm ra câu nào để phản bác, liền uống một hơi hết nửa cốc nước, xong rồi lại hung hăng nhìn Tề Phong, mà Tề Phong vẫn cười ung dung như cũ.

Mùi thuốc súng quá nặng, Mộ Phi liền đi lên hòa giải, cười hì hì nói: “Nào, chúng ta đến đây để ăn cơm, chứ không phải đến để chém giết, vẫn là ăn đi nào.”

Diệp Vĩ Gia không thể nuốt trôi cái gì nữa, câu chém giết của Mộ Phi vẫn quanh quẩn trong đầu cậu. Cậu cảm thấy nếu đây thực sự là chiến trường, cậu chỉ cần đâm một kiếm vào ngực Tề Phong, dù sao cũng là đánh giặc, người chết rồi là hết, thật tốt.

“Xem sắc mặt cậu kìa, thật khó coi.” – Mộ Phi nhìn Diệp Vĩ Gia, chặc chặc lưỡi – “Kinh ngạc không, người ta có tài ăn nói, đầu óc linh hoạt, cậu so ra thì kéo hơn, chịu thiệt là chuyện bình thường.”

“Ý anh là tài ăn nói lẫn đầu óc tôi đều kém anh ta?” – Diệp Vĩ Gia hừ lạnh.

Mộ Phi cười lấy lòng: “Đương nhiên không phải.”

Diệp Vĩ Gia không thèm để ý đến hắn, kéo Mộ Hàn ra bắt xe, cũng không thèm nói một lời tạm biệt, nghiêng ngàng đi.

“Mộ Hàn ở cùng cậu ta chắc rất vất vả, cái cậu Diệp Vĩ Gia này vẫn còn trẻ con lắm.” – Tề Phong nhìn theo chiếc xe đi xa nói.

“Tiểu Diệp Tử là người tốt, hai người lại là thanh mai trúc mã, lại thích lẫn nhau, thật là tốt!” – Mộ Phi cười.

Tề Phong cười khê không nói gì.

Mộ Phi suy nghĩ một chút, khuyên nhủ: “Tôi thấy cậu cũng không nên chấp nhất quá. Cậu cũng biết Mộ Hàn là người yêu hận rõ ràng, nếu đã sớm biết là không có kết quả, cậu nên buông tay sớm một chút thì hơn.”

Tề Phong vẫn không nói gì.

Về nhà, vừa đóng cửa lại, Diệp Vĩ Gia đã ôm chặt lấy Mộ Hàn, ép y vào cửa.

“Sao lại gấp gáp như vậy?” – Mộ Hàn ôn nhu cười.

“Em tức giận.” – Diệp Vĩ Gia than thở.

“Anh biết.” – Mộ Hàn nói.

“Cái tên kia nói chuyện sao có thể đáng ghét thế được, anh ta nghĩ mình là ai chứ!” – Diệp Vĩ Gia oán hận mắng.

“Kỳ thật đàn anh rất tốt, vẫn luôn đối xử tốt với anh.” – Mộ Hàn vuốt ve mặt Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia nhú mày, hung tợn nói: “Không cho anh khen anh ta! Em thấy ý anh là em đối xử với anh không tốt sao?”

Mộ Hàn cười, hai tay áp lên má Diệp Vĩ Gia, hôn cậu một cái, trán hai người chạm vào nhau, y nhìn vào mắt cậu, thanh âm trầm thấp: “Bộ dáng khi ghen của em thật đáng yêu.”

Diệp Vĩ Gia vươn tay ôm lấy cổ Mộ Hàn: “Đúng vậy, em thừa nhận là em ghen, một người có tiền, lại đẹp trai thích anh, hơn nữa hai người lại có quan hệ, em đương nhiên là ghen rồi.”

Mộ Hàn đỡ lấy thất lưng cậu, hôn lên môi cậu, cuồng nhiệt mà bá đạo.

50. Chương 50: Ngày Cưới

Tháng bảy, ánh mặt trời chói lọi khiến người ta không muốn mở mắt, trên người lúc nào cũng đầm đấp mồ hôi, chỉ cần ra ngoài một chút là rất khó chịu, vì thế điều tuyệt vời nhất là được ngồi trong phòng điều hòa.

Mộ Phi dựa người vào ghế, bộ dáng nhàn nhã, tay gõ nhịp nhịp trên mặt bàn. Tối nay là bạn bè cũ tụ tập, hắn đang nghĩ xem có nên gọi Mộ Hàn đi cùng không. Mộ Hàn mà đi chắc chắn sẽ gặp Tề Phong, nếu như để Diệp Vĩ Gia biết, tựa hồ không được tốt lắm, nhưng mà hắn lại có chút ý xấu xa muốn xem náo nhiệt, Diệp Vĩ Gia cãi nhau với Tề Phong, không phải rất thú vị sao.

Tụ tập là do hắn tổ chức, chung quy là cũng không thể đến hết được, có mấy người con gái cũng đến, đều là bạn gái của ai đó, nhưng mà Cao Nam cũng đến là sao?

Mộ Phi một tay cầm ly rượu, con người có chút run sợ, vừa lúc Cao Nam liếc về phía này, vội vàng tránh đi, thần sắc có chút bối rối. Mộ Phi uống một ngụm rượu, cười khê, con người đột nhiên sáng lên.

Tề Phong đi tới, một tay cầm ly rượu, cười khê hỏi hắn: “Sao Mộ Hàn không đến?”

Mộ Phi cười: “Cậu hỏi thật kỳ lạ, Mộ Hàn sao lại đi họp lớp cùng chúng ta?”

“Tôi muốn gặp em ấy.” – Tề Phong không e dè nói.

“Tôi biết là cậu có tâm tư này với nó, nên mới không để nó đến đây.”

“Cậu cảm thấy tôi không xứng với Mộ Hàn?” – Tề Phong nhún mày.

“Kia cũng không hẳn thế, mà là không thích hợp.”

Ý cười trên mặt Tề Phong dần biến mất: “Vậy cậu cảm thấy em ấy với Diệp Vĩ Gia thì sao?”

“Rất tốt.” – Về mặt Mộ Phi như đón gió xuân nói.

Tề Phong không nhiều lời thêm nữa, Mộ Phi cũng không nói gì.

Có hai người đến chào hỏi bọn họ. Mộ Phi thấy Cao Nam ngồi ở một góc cùng ba người khác nói chuyện, được vài phút liền đi ra ngoài. Chắc là Cao Nam muốn ra ngoài tòa viện tản bộ, Mộ Phi chần chờ một lát, liền chậm rãi đi theo hướng đó, Tề Phong thần nhiên nhìn qua, cũng không nói nhiều, tiếp tục tán gẫu với hai người kia.

Trong không khí vẫn còn hơi thở nóng rực của ban ngày, nhưng đã dịu đi không ít, mỗi khi có gió thổi qua, bóng cây lay động, mùi hoa nhẹ nhàng đưa đến.

Cao Nam chậm rãi bước, mặt trăng dần lên cao, các vì sao lấp lánh, gió thổi bay bay một góc áo sơ mi của hắn, làm rối loạn mái tóc, tâm tình hỗn loạn dần dần bình ổn lại.

Mộ Phi chậm rãi bước theo Cao Nam, luôn duy trì khoảng cách hai bước, hắn không hiểu tại sao mình lại làm vậy, chính là hắn muốn nhìn thấy Cao Nam, dù chỉ là hình bóng thôi hắn cũng thỏa mãn rồi.

Hai bóng dáng, một trước một sau, vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa, mùi hoa vẫn vút xung quanh, ánh trăng rơi đầy người, nếu như vẫn im lặng như vậy thì thật đẹp.

Cao Nam nhìn thấy Mộ Phi, anh giật mình đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, tâm tình vừa bình tĩnh lại loạn hết cả lên.

Mộ Phi thần sắc tự nhiên, thong dong cười nói: “Không nghĩ lại gặp em ở đây.”

Cao Nam thần nhiên: “Tề Phong mời tôi đến.”

Mộ Phi hơi run rẩy, chớp mắt lại bình thường: “Nghe nói em sắp kết hôn?”

Cao Nam cảm thấy bất an, Mộ Phi nhìn ra tâm tư của cậu, tiếp tục nói: “Hai ngày trước anh gặp cô, là cô nói cho anh biết, không nghĩ em lại nhanh chóng kết hôn như vậy. Anh có nên chúc mừng em không đây?”

Cao Nam nhú mảy: “Nếu anh muốn chúc mừng, tôi cũng không phải không nhận.”

Mộ Phi thấy bộ dáng lạnh nhạt của anh, lòng tràn đầy phẫn hận, hấn hận không thể tiến lên đánh cho anh mấy cái. Nhưng mà hấn không làm được, đánh rồi thì sao, anh vẫn kết hôn cùng cô gái khác đấy thôi.

“Em yêu cô ấy?” – Mộ Phi mặt lạnh băng hỏi.

“Đúng thế.” – Cao Nam nhìn thẳng vào hấn.

“Anh thì sao? Chúng ta đã từng là gì?” – Mộ Phi có chút không cam lòng hỏi.

“Anh không phải nói là từng sao? Đó chỉ là quá khứ thôi, hãy cho qua tất cả đi.” – Thanh âm Cao Nam bình thản như nước.

Mộ Phi oán hận nhìn anh, sắc mặt tối tăm: “Em có yêu anh không?”

Cao Nam chấn động, khuôn mặt trầm tĩnh thay đổi, cuối cùng là trắng bệch, tâm như bị hàng vạn hàng vạn kim châm, ẩn ẩn đau. Anh nắm chặt tay, cổ gồng trắn tĩnh.

“Em thích anh.” – Hấn nói thế.

Mộ Phi cười, nụ cười u ám mang theo một chút châm chọc, thích, không phải là yêu sao?

Khi hai người còn yêu nhau, hấn chưa từng hỏi Cao Nam như vậy, bởi vì hấn biết Cao Nam thích hấn, tựa như hấn yêu Cao Nam vậy.

Trước kia không hỏi, cũng không hiểu sao giờ lại muốn hỏi.

Mộ Phi chỉ cười, không nói gì hết.

Diệp Thanh đến S thị công tác, nhân tiện đến thăm Diệp Vĩ Gia với Mộ Hàn. Cô ở trong nhà Diệp Vĩ Gia hưng phấn thăm thú, còn hỏi đông hỏi tây, Diệp Vĩ Gia cảm thấy đau đầu không thôi, vậy mà Mộ Hàn lại còn rất cao hứng, còn mời cô ở lại mấy hôm.

Diệp Thanh đi rồi, Diệp Vĩ Gia thở phào nhẹ nhõm. Buổi tối khi đang ngủ thì nhận được tin nhắn của Diệp Thanh, chỉ có một câu: “Tiểu Diệp Tử, chị hâm mộ em quá, Mộ Hàn tốt thật.”

Diệp Vĩ Gia nhìn một lúc, quyết định mặc kệ, nằm trên sofa mơ màng ngủ, lại nghe thấy tiếng Mộ Hàn nói chuyện điện thoại, hình như nghe thấy tên Cao Nam.

Sáng hôm sau, Diệp Vĩ Gia nhớ tới chuyện tối hôm trước, liền hỏi Mộ Hàn: “Anh với Cao Nam vẫn liên lạc sao?”

Mộ Hàn cười: “Anh với cậu ta vẫn thỉnh thoảng liên lạc, nhưng mà em với cậu ấy làm cùng nhau, không phải mỗi ngày đều gặp mặt sao?”

“Gặp mặt thì cũng có, nhưng từ khi cậu ta chia tay Mộ Phi, chúng em cũng không nói chuyện nhiều.” – Diệp Vĩ Gia nói.

“Em trách cậu ta?”

“Không biết nữa, dù sao em cũng không biết phải nói gì.”

“Chuyện tình cảm không thể phân định rạch ròi đúng hay sai, Cao Nam cũng không có gì sai, em vẫn nên đối xử tốt với cậu ta.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y: “Anh biết chuyện gì đúng không?”

Mộ Hàn sờ sờ tóc cậu, mềm mại, lại có mùi thơm của dầu gội: “Anh biết Cao Nam lâu hơn em, cậu ta là người thế nào, anh hiểu chứ. Nếu không phải bắt buộc rồi, cậu ta sẽ không từ bỏ tình cảm của mình với Mộ Phi đâu.”

“Cậu ta có nỗi khổ riêng?”

“Mẹ cậu ấy bị ung thư, nghe nói là không thể sống lâu được.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn Mộ Hàn, Mộ Hàn khẽ cười: “Cho nên, so với bọn họ, chúng mình còn may mắn hơn rất nhiều, cha mẹ đều khỏe mạnh, lại cũng ủng hộ chúng ta bên nhau.”

Khi đã biết sự thực, thứ hai đi làm, thái độ của Diệp Vĩ Gia khi gặp Cao Nam đã tốt hơn rất nhiều, gặp mặt còn chào hỏi vài tiếng.

Buổi trưa tới nhà ăn, nhìn thấy bên cạnh Cao Nam còn có chỗ trống, cậu cố ý bê khay thức ăn qua: “Tôi ngồi đây được chứ?”

Cao Nam ngẩng đầu nhìn cậu, cười: “Ngồi đi.”

Diệp Vĩ Gia ngồi xuống, hai người lẳng lặng ăn cơm, Diệp Vĩ Gia thành khẩn nói: “Cao Nam, thực xin lỗi anh.”

“Sao tự dưng lại nói cái gì thế?” – Cao Nam nhìn cậu.

“Chuyện anh chia tay với Mộ Phi, kỳ thật trước đây tôi vẫn trách anh, thực xin lỗi.”

Cao Nam ngẩng ra, khẽ cười nói: “Chuyện đã qua không nên nhắc lại nữa.”

Diệp Vĩ Gia cũng cười: “Tối nay tôi mời anh đi ăn, coi như là xin lỗi, anh cũng đưa bạn gái đến đi, lần trước đi ăn liên hoan, thái độ của tôi với cô ấy cũng không được tốt lắm, cũng nên xin lỗi cô ấy.”

“Không cần đi ăn đâu.” – Cao Nam cự tuyệt.

“Không, nhất định phải đi, coi như là tôi bồi tội với anh. Nói thật, trong khoảng thời gian này, tôi cũng không chịu nổi. Anh nói xem, chúng ta làm cùng ban, lại còn ngồi đối diện nhau, mỗi ngày gặp mặt lại không nói gì, rõ ràng trước kia đâu có thế.” – Diệp Vĩ Gia cảm khái.

“Có một số việc không thể theo ý mình được, trên đời cũng có nhiều việc không thể nề hà.” – Cao Nam than nhẹ một tiếng.

Diệp Vĩ Gia thấy thần sắc hẳn đau khổ, cười nói: “Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, tối chúng ta cùng đi ăn cơm nhé!”

Cao Nam không thể từ chối, đành phải nhận lời.

Diệp Vĩ Gia mời Cao Nam đi ăn, đương nhiên là kéo cả Mộ Hàn cùng đi. Hai người họ tới trước, Cao Nam đến muộn một chút, Phương Lệ Nhã mặc một bộ váy liền màu trắng, nhìn trông thanh nhã.

“Ngại quá, chúng tôi tới muộn.” – Cao Nam rất lịch sự kéo ghế cho Phương Lệ Nhã, Phương Lệ Nhã mỉm cười ngọt ngào, nói với Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Hàn.

“Không sao, chúng tôi cũng vừa mới đến.” – Diệp Vĩ Gia nhiệt tình nói.

“Cao Nam nói với em có người mời đi ăn cơm, em còn đang buồn bực vì không biết là ai mời, không nghĩ tới lại là hai anh, lần trước đi ăn liên hoan cũng gặp qua, em vẫn nhớ rõ.” – Phương Lệ Nhã cười nói.

Mộ Hàn khẽ mỉm cười. Gặp cô gái này hai lần, y cảm thấy con người cô ấy rất được, gia thế lại không tồi, y cũng không đành lòng xuống tay, nhưng mà y không thể không làm thế. Vẫn là giúp đỡ người trong nhà đi. Y chỉ có thể đem hết khả năng giảm thương tổn đến mức nhỏ nhất có thể.

“Tôi cũng có ấn tượng rất sâu về cô.” – Tâm Diệp Vĩ Gia vẫn thấy áy náy, hiện tại cũng muốn bù đắp lại sai lầm hôm trước, cho nên rất nhiệt tình.

Mấy người cùng nhau ăn uống, tán gẫu rất vui vẻ, Phương Lệ Nhã đột nhiên nói: “Nhìn thấy hai người rất thân với Cao Nam, em với anh ấy sắp kết hôn, khi đó các anh nhớ đến tham dự hôn lễ nhé?”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn cô, lại nhìn sang Cao Nam: “Cô nói hai người sẽ nhanh chóng kết hôn?”

Phương Lệ Nhã cười nói: “Đúng vậy!”

“Đúng thế, chúng tôi định làm vào ngày Quốc khánh.” – Cao Nam biết chuyện này không thể giấu mãi được, còn không bằng thẳng thắn nói ra.

Diệp Vĩ Gia thì thào nói: “Nhanh như vậy sao?”

Mộ Hàn bình tĩnh hơn, uống một ngụm trà hoa cúc, cười khê nói: “Đến lúc đó nhớ gửi thiệp mời tới, chúng tôi nhất định sẽ đi.”

“Tốt quá!” – Phương Lệ Nhã sảng khoái đáp.

Con gái sắp kết hôn, khi cười lộ lên khuôn mặt thực đẹp, hơn nữa do tâm tình đang rất tốt, đôi mắt cũng rất long lanh, làm động lòng người.

Diệp Vĩ Gia vẫn cảm thấy có chút gì đó không phải. Chuyện tình của Mộ Phi và Cao Nam, cậu cũng biết hết. Khi hai người chia tay, cậu cảm thấy thật đáng tiếc, nghĩ xem có nên tìm biện pháp gì để hai người trở về như lúc ban đầu. Hiện tại Cao Nam nói muốn kết hôn, cậu không thể tưởng tượng được chuyện này sẽ xảy ra. Chẳng lẽ Cao Nam có thể thực sự buông tình cảm bao nhiêu năm qua, kết hôn với một cô gái mới quen có mấy tháng?”

“Anh nói bọn họ sẽ kết hôn thật sao?” – Ra khỏi nhà hàng, tiễn Cao Nam và Phương Lệ Nhã, Diệp Vĩ Gia nhin không được hỏi Mộ Hàn.

“Hai người họ không phải vừa nói sao? Ngày cũng đã định rồi.” – Mộ Hàn sóng vai đi cùng cậu.

Diệp Vĩ Gia thở dài: “Em vẫn thấy như đang nằm mơ vậy. Cậu ta với Mộ Phi rõ ràng là yêu nhau, vì sao lại phát triển thành cục diện của ngày hôm nay chứ? Em thực sự tiếc cho hai người họ, anh nói có biện pháp nào có thể giúp họ được không? Phương Lệ Nhã là cô gái tốt, nhưng mà em vẫn mong cậu ta ở bên cạnh Mộ Phi hơn.”

“Anh trai anh đã buông tay rồi, em cũng đừng phân tâm nữa.” – Mộ Hàn khuyên nhủ.

Diệp Vĩ Gia lại thở dài.

Mộ Hàn nói đúng, Mộ Phi đã buông tay, cậu còn có thể làm gì?

51. Chương 51: Cãi Nhau

Mộ Hàn đi đến nơi hẹn, đã thấy Tề Phong ở đó rồi. Gã ngồi ở vị trí gần cửa sổ, bộ dáng cô độc.

Tề Phong nhìn thấy y, liền đứng dậy, nở nụ cười: “Em đã đến rồi?”

Mộ Hàn khê cười gật đầu: “Chờ lâu chưa? Thật ngại quá, hôm nay tôi có việc nên đến muộn một chút.”

Tề Phong mời y ngồi: “Tôi đã đợi vài năm rồi, đợi một hai giờ cũng không thành vấn đề.”

Mộ Hàn ngẩn ra, con người Tề Phong xoay chuyển, tránh ánh nhìn của y, quay qua nhân viên phục vụ mỉm cười nói: “Làm ơn cho tôi một ly nước chanh, cảm ơn!”

“Anh tìm tôi có chuyện gì sao?” – Mộ Hàn trực tiếp hỏi luôn.

Tề Phong nhìn y, có chút xuất thần, nghe câu ấy, mới trở về bình thường, cười nói: “Tôi đã xem qua hợp đồng, không có vấn đề gì lớn.”

“Vậy là tốt rồi.” – Mộ Hàn nói.

“Mấy năm nay em cũng không thay đổi gì nhiều.” – Tề Phong uống một ngụm cà phê nói.

“Anh thì lại thay đổi rất nhiều.”

Mộ Hàn khê cười, khi gặp lại Tề Phong, chính y cũng kinh ngạc, vị đàn anh cao ngạo năm đó hiện đã công thành danh toại.

Tề Phong than nhẹ: “Đúng vậy, những năm gần đây tôi đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà, tôi vẫn nhớ em, vẫn không thể quên được em.”

Mộ Hàn chớp mắt, cười cười: “Anh cũng thấy đấy, hiện tại tôi đã có bạn trai, tình cảm của chúng tôi rất tốt.”

Khóe miệng Tề Phong nhếch lên, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo: “Em còn nhớ khi xưa em cự tuyệt tôi thế nào không? Tôi vẫn nhớ rõ, em nói em không thích con trai, em là người bình thường, chỉ thích con gái. Nhưng hiện tại thì sao? Không phải em đang yêu một cậu con trai đấy sao? Có thể thấy lúc đấy em cố ý tìm cơ muốn cự tuyệt tôi.”

Mộ Hàn cười không nói gì. Lúc ấy y nhớ rõ là mình có nói như thế. Bởi vì y không nghĩ là mình sẽ gặp lại Diệp Vĩ Gia. Sau đó, y mới chậm rãi hiểu được tình cảm của chính mình, càng gặp Diệp Vĩ Gia, lại càng phát hiện mình thích cậu ấy.

Khi đó y còn ngây ngốc hỏi Mộ Phi, nếu một nam nhân bình thường thấy một nam nhân khác mà khổ sở, ghen tị sẽ xúc động, có phải là nam nhân này đã thích người kia không? Mộ Phi khi đó đã khẳng định là đúng.

Không biết thủ hướng của chính mình, là vì mình chưa gặp được người mà mình thực sự thích. Đến khi gặp được người đó rồi, người mới phát hiện, thì ra một nam nhân cũng có thể yêu nam nhân.

Tề Phong cười nói: “Quên đi, không nói những lời này nữa. Tôi bận cả ngày, cũng chưa kịp ăn, chúng ta gọi món đi.”

Tề Phong gọi hai phần thịt bò, một phần rau dưa salad, hai bát canh, thêm một chai rượu.

“Khi ở nước ngoài, tôi vẫn luôn nhớ đến đồ ăn Trung Quốc, ngay cả khi ăn cải thìa lẫn trứng chim đều cảm thấy thật xa xỉ. Thường thì vẫn toàn ăn bánh mì. Sau khi về nước, lại vẫn hay đi ăn cơm Tây, em nói xem, thói quen thật là đáng sợ.” – Tề Phong tao nhã cắt thịt bò, chậm rãi nói.

“Đúng vậy.” – Mộ Hàn phụ họa – “Nếu sống trong hoàn cảnh nào đó quá lâu, rất khó để có thể thay đổi được thói quen.”

Tề Phong ăn một miếng thịt bò, cười nói: “Tôi vẫn nhớ em nấu ăn rất ngon, khi ở nước ngoài cũng vẫn nhớ, hôm nào đó em có thể nấu cho tôi ăn chứ?”

Mộ Hàn gật đầu: “Đương nhiên, nếu có thời gian rồi thì đến nhà tôi ăn cơm.”

“Được!” – Tề Phong cao hứng đáp ứng.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người không biết phải nói gì, chỉ vui vẻ đầu vào ăn, âm nhạc của nhà hàng rất nhẹ nhàng, hương rượu tỏa ra bốn phía.

Nhân viên tiến đến rót rượu cho Mộ Hàn, bị y ngăn lại, lịch sự nói: “Ngại quá, tôi lái xe, không thể uống rượu.”

Nhân viên mỉm cười rót rượu cho Tề Phong, sau đó lui xuống.

“Kỳ thật em có thể uống một chút, lát tôi có thể đưa em về.” – Tề Phong nói xong, uống một ngụm rượu.

Mộ Hàn mỉm cười: “Bình thường tôi cũng rất ít uống rượu.”

Tề Phong hiểu rõ. Từ khi biết Mộ Hàn, gã thấy Mộ Hàn sống rất có quy luật, quần áo ngay ngắn chỉnh tề, sạch sẽ. Khi bọn họ ra ngoài chơi, tuyệt đối là phải về nhà trước mười một giờ, hơn nữa nhất định phải lái Mộ Phi về nhà bằng được.

Nghĩ đến đây, gã lại nở nụ cười. Nhiều năm như vậy, Mộ Hàn cho hắn một giấc mộng đẹp mà lại tinh thuần, mà lại quá xa xôi.

Gã uống thêm chút rượu nữa, liền nói nhiều hơn. Gã kể chuyện của hắn mấy năm gần đây cho Mộ Hàn nghe. Gã cũng không hiểu vì sao lại muốn nói những lời này, gã chỉ biết là với Mộ Hàn, gã muốn y biết nhiều hơn về gã, muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Gã kỳ thật rất ít khi say, nhưng không hiểu sao hôm nay lại say. Mặc dù say, nhưng gã biết Mộ Hàn vẫn ở bên cạnh, trong lòng gã cảm thấy rất thỏa mãn.

Mộ Hàn thực bất đắc dĩ, không biết Tề Phong ở đâu. Mà hỏi gã, gã cũng không nói rõ ràng, liền mang gã đến một khách sạn, thuê một phòng, để hẩn ngủ lại đây một đêm.

Diệp Vĩ Gia ở nhà chờ Mộ Hàn, chờ đến khi buồn ngủ, chợt thấy tiếng di động vang lên, mơ màng tiếp máy, lại nghe thấy âm thanh của Lâm Vũ.

“Mày đang ngủ à?” – Lâm Vũ hỏi.

“Làm sao thế? Tự dưng tối nay lại gọi điện cho tao?” – Mắt Diệp Vĩ Gia vẫn dứ lại, không kiên nhẫn hỏi.

“Tao là quan tâm thôi, vừa rồi tao thấy Mộ hàn cùng một nam nhân đến khách sạn thuê phòng, hai người cãi nhau à? Hay là chia tay?”

Diệp Vĩ Gia cả kinh, lập tức nhảy dựng lên, hướng Lâm Vũ quát: “Mày vừa nói cái gì? Mày nói lại cho tôi?”

Lâm Vũ run rẩy nói: “Tao nói hai người có phải chia tay không?”

“Câu trước nữa?”

“Hai người cãi nhau?”

“Câu trước nữa, mày nói gặp Mộ Hàn ở cùng một chỗ với nam nhân khác?”

“Đúng vậy!”

“Mày thấy ở đâu?” – Diệp Vĩ Gia sốt ruột.

Lâm Vũ nói địa chỉ, Diệp Vĩ Gia nói: “Mày ở đó chờ tao, tao lập tức đến.”

Diệp Vĩ Gia nói xong liền treo máy. Cơn buồn ngủ một chút cũng không còn, cậu nhanh chóng gọi điện cho Mộ Hàn, chờ mãi mới có người bắt máy, nhưng không phải là giọng của Mộ Hàn. Diệp Vĩ Gia nhú mày, trầm giọng hỏi: “Anh là ai? Đây là di động của Mộ Hàn mà?”

“Cậu tìm cậu ấy sao? Cậu ấy đang ở trong WC.” – Người kia thanh âm khàn khàn.

Diệp Vĩ Gia trong lòng bồn chồn, lạnh lùng hỏi: “Anh là ai?”

“Diệp Vĩ Gia à? Tôi là Tề Phong? Cậu tìm Mộ Hàn có việc sao? Có cần tôi gọi cậu ấy nghe điện thoại không?”

Diệp Vĩ Gia vừa nghe đến Tề Phong, liền giật mình, cúp máy.

Khi cậu đến nơi, Lâm Vũ đang đứng đợi cậu.

“Mày tới rồi.” – Lâm Vũ tươi cười chào hỏi.

Diệp Vĩ Gia sắc mặt vô cùng khó coi, hỏi: “Biết bọn họ ở phòng nào không?”

“826, tôi vừa hỏi nhân viên lễ tân.” – Lâm Vũ đáp. Sau khi nói chuyện với Diệp Vĩ Gia, hẩn muối mặt đến hỏi nhân viên lễ tân, hỏi thăm phòng của Mộ Hàn.

Diệp Vĩ Gia bình tĩnh không nói lời nào. Lâm Vũ cười mỉa: “Có lẽ là hiểu lầm thôi, là tôi thấy ngạc nhiên, cứ nghĩ là hai người có chuyện, cậu đừng có như vậy, trông rất dọa người.”

Diệp Vĩ Gia không thêm để ý đến Lâm Vũ. Chính cậu cũng biết mình không nên hoài nghi Mộ Hàn. Nhưng Tề Phong lại không thể, người này thích Mộ Hàn. Cậu không thích Mộ Hàn ở cùng một chỗ với Tề Phong, mỗi khi hai người này gặp nhau, cậu lại nhịn không được nghĩ ngợi.

Hai người tìm được phòng, gõ cửa, người mở cửa là Mộ Hàn, y kinh ngạc nhìn cậu: “Sao em lại ở đây?”

“Lâm Vũ nói nhìn thấy anh, em gọi di động anh lại không trả lời, em lo anh có chuyện gì nên đến đây xem.” – Diệp Vĩ Gia cố gắng tự bình tĩnh lại.

Lâm Vũ mỉm cười, Mộ Hàn mở rộng cửa cho hai người vào: “Vừa rồi anh không nghe thấy tiếng chuông, đợi một lát nữa chúng ta sẽ cùng về.”

Diệp Vĩ Gia thấy Tề Phong nằm trên giường, nhíu mi hỏi: “Anh ta làm sao vậy?”

Mộ Hàn sợ cậu hiểu lầm, liền giải thích: “Anh ấy uống rượu, anh lại không biết địa chỉ của anh ta, nên đành thuê phòng ở đây, để anh ta ở lại đây một đêm, sáng mai tỉnh rượu anh ta có thể tự mình về.”

Tức giận trong lòng Diệp Vĩ Gia tiêu bớt, nhưng mà vừa rồi giọng nói của Tề Phong không giống người uống say. Diệp Vĩ Gia nghi hoặc nhìn Tề Phong, âm thầm thở dài. Từ sau khi Tề Phong xuất hiện, cậu trở nên không bình thường, luôn lo lắng anh ta với Mộ Hàn sẽ phát sinh chuyện gì, bởi vì cái người tên Tề Phong này có khí thế rất mạnh mẽ, làm cho cậu bất an.

Mộ Hàn sửa sang lại một chút, để lại giấy nhắn cho Tề Phong, rồi cùng Diệp Vĩ Gia về nhà.

Về đến nhà, Diệp Vĩ Gia ngồi trên sofa, nghiêm túc nhìn Mộ Hàn: “Em thấy chúng mình nên cần nói chuyện rõ ràng.”

Mộ Hàn ngồi xuống bên cạnh cậu: “Nói chuyện gì?”

“Về chuyện của Tề Phong, anh vẫn chưa nói với em, chuyện của anh với anh ta, vì sao anh không muốn nói?”

Mộ Hàn cười: “Anh với Tề Phong không có chuyện gì, vậy em muốn anh nói gì?”

“Em không thích anh một mình đi gặp anh ta, lẽ ra anh nên gọi điện thoại báo cho em mới đúng.” – Diệp Vĩ Gia nói.

Mộ Hàn cảm thấy buồn cười, lại có chút bực mình: “Em có ý gì vậy? Em không tin anh đúng không? Anh với em còn chưa đủ thẳng thắn sao?”

“Em không có ý đó, anh ta là tình địch của em, uy hiếp nghiêm trọng đến quan hệ của chúng ta nên em mới...” – Diệp Vĩ Gia thấy Mộ Hàn kích động liền sốt ruột giải thích.

“Tiểu Diệp Tử, từ khi nào em lại hay để ý như vậy? Chẳng lẽ từ nay về sau anh ra ngoài gặp ai cũng phải xin phép em đúng không?” – Mộ Hàn cười có chút châm biếm.

Diệp Vĩ Gia nói: “Đương nhiên không phải, anh gặp ai em cũng không nói gì, nhưng Tề Phong thì khác, anh gặp anh ta phải nói cho em biết.”

Nói xong những lời này, thái độ của Diệp Vĩ Gia cường ngạnh hẳn lên.

Mộ Hàn hít một hơi thật sâu: “Anh đã nói rất nhiều lần, anh với anh ta không có quan hệ như em nghĩ đâu, nếu em không tin, anh cũng không có cách nào khác.”

Mộ Hàn nói xong liền vào phòng, hôm nay y đã rất mệt mỏi, không biết vì sao Diệp Vĩ Gia lại đột nhiên xuất hiện ở khách sạn, đột nhiên cố tình gây sự nói những lời này, trước kia cậu đâu có thể.

Y thở dài, mệt mỏi nằm vật ra giường.

52. Chương 52: Tin Tưởng

Cả ngày hôm sau Diệp Vĩ Gia không có tinh thần làm việc, quanh mắt là quầng đen, hiển nhiên là đêm qua không ngủ được, đi làm mà không yên tâm, tan tầm thì một mình về nhà, trong nhà vẫn tối đen, Mộ Hàn lái xe nhanh như vậy mà vẫn chưa về nhà.

Diệp Vĩ Gia rầu rĩ ngồi ở sofa. Nếu như là ngày xưa, Mộ Hàn chắc sẽ gọi điện thoại cho cậu, bảo với cậu là y đang bận làm gì đó, khoảng tầm nào sẽ về đến nhà. Nhưng hiện tại không như thế, hai người cãi nhau một trận, cả đêm không nói gì, cậu cũng không vào phòng ngủ, sáng dậy thấy nhà vắng vẻ, Mộ Hàn đã sớm đi rồi.

Trong lòng Diệp Vĩ Gia đột nhiên có chút sợ hãi, cậu sợ Mộ Hàn sẽ thực sự không về nhà nữa, sẽ không để ý tới cậu nữa. Cậu thừa nhận là cậu đã quá căng thẳng, tuy rằng lúc trước thực sự là tức giận, nhưng Mộ

Hàn đã trấn an cậu. Trong lòng cậu hiểu rất rõ tâm ý của Mộ Hàn, nhưng khi nhìn thấy y và Tề Phong ở cùng nhau, cậu vẫn rất để ý, rất tức giận.

Điện thoại đổ chuông, Diệp Vĩ Gia nghĩ là Mộ Hàn gọi, vui sướng tiếp, lại tránh không được thất vọng, cậu hữu khí vô lực nói: “Đã hơn nửa đêm, anh còn muốn gì chứ?”

“Hiện tại mới hơn mười một giờ, làm sao đã là nửa đêm được, cậu không phải là ngủ đến ngu người rồi chứ?” – Mộ Phi ở đầu kia trêu.

Diệp Vĩ Gia mặc kệ gã, hỏi: “Đừng nhiều lời, có việc gì thì nói đi!”

“Tôi đang ở ‘Bóng đêm’, đến đây uống rượu đi.”

“Không đi.” – Diệp Vĩ Gia cự tuyệt ngay.

“Đừng nha, người thân nhà cậu tự đến mà đón về đi, tôi còn bận lắm, không rảnh để đưa người về đâu.”

“Anh nói Mộ Hàn đang ở đâu?”

“Rất cuộc là cậu có tới hay không? Nói nhiều thế làm gì!”

“Tối, anh từ từ, tôi lập tức đến ngay.”

Diệp Vĩ Gia đến ‘Bóng đêm’, thấy Mộ Hàn đã say đến mức không đi được. Cậu nhìn Mộ Hàn nằm trên sofa, bộ dáng có chút tiêu tụy, trong lòng cậu vô cùng đau xót, nhìn không được tiến đến vuốt ve má y.

Mộ Phi ngồi bên cạnh nhìn Diệp Vĩ Gia: “Hai đứa làm sao vậy? Cãi nhau?”

Diệp Vĩ Gia thở dài: “Đại khái là thế.”

Mộ Phi khó hiểu hỏi: “Cái gì gọi là đại khái? Đúng thì bảo là đúng, không thì là không? Làm gì có cái loại nửa nọ nửa kia?”

Diệp Vĩ Gia nhìn gã, đem chuyện ngày hôm qua kể lại. Mộ Phi sững sốt một chút, chậm rãi ngồi xuống sofa, bày ra bộ dáng âm trầm: “Chuyện này rất khó nói, nếu cậu để ý, có thể nói là cậu ghen, đây là cậu đã để ý quá mức, điều này nói lên cậu không tin tưởng Mộ Hàn, Mộ Hàn cảm thấy cậu không tin tưởng nó.”

Diệp Vĩ Gia nhẹ nhàng nâng Mộ Hàn lên, ngồi xuống sofa, để Mộ Hàn gối đầu lên đùi cậu, động tác nhẹ nhàng lại dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Tôi thừa nhận là chuyện này tôi sai, nhưng mà, khi tôi hỏi chuyện của anh ấy với Tề Phong, Mộ Hàn lại nói là không có gì. Nếu không có gì, vì sao không thể nói cho tôi biết? Anh ấy càng như thế càng làm cho tôi thấy anh ấy đang giấu diếm tôi chuyện gì đó.”

Mộ Phi trầm tĩnh, nói: “Bất kể thế nào, cậu tin tưởng Mộ Hàn đến đâu?”

Diệp Vĩ Gia sững sốt, cúi đầu nhìn Mộ Hàn, Mộ Hàn đang nhíu mày, như thể không giải được u sầu trước mắt, cậu nhẹ nhàng xoa lên mi tâm y.

Mộ Phi thấy cậu không nói gì, lại tiếp tục hỏi: “Mộ Hàn đối với cậu thế nào, trong lòng cậu chắc chắn là hiểu rõ. Tôi cũng không nói nhiều, theo ý tôi, Mộ Hàn chưa thật lòng cùng ai như vậy, chỉ đến khi gặp cậu, nó mới hiểu rõ bản thân mình, nó thực sự yêu cậu.”

“Tôi biết.” – Diệp Vĩ Gia nói nhỏ, nhưng cậu không hiểu sao khi Tề Phong xuất hiện cậu lại khẩn trương như vậy, hơn nữa là càng ngày càng lo lắng nhiều hơn trước.

Khi yêu một người khác, tính chiếm hữu sẽ tăng lên, luôn hy vọng đối phương lúc nào cũng yêu mình, luôn mong đối phương chỉ nhìn mình, trong mắt người ta chỉ có mình. Càng yêu, con người càng bá đạo.

Mộ Phi trầm mặc một lát, liền nói: “Chuyện Tề Phong cậu không cần để ý, Mộ Hàn là người có chừng mực, cậu phải tin rằng nó có thể xử lý tốt chuyện này. Tuy rằng Tề Phong là người khôn khéo, ra tay ngoan độc, nhưng anh ta không thể xuống tay với Mộ Hàn, đây là nhược điểm.”

“Địch còn chưa tấn công, chúng ta nên tháo gỡ mâu thuẫn bên trong trước, không nên để cho địch thừa cơ tấn công. Anh yên tâm, không có việc gì, tôi chỉ xúc động quá thôi.” – Diệp Vĩ Gia cười cười – “Tôi đưa anh ấy về, anh cũng đừng về nhà quá muộn, về nghỉ sớm đi.”

Mộ Phi cười gật đầu, giúp Diệp Vĩ Gia đỡ Mộ Hàn ra ngoài, đến cửa quán bar, bắt xe. Diệp Vĩ Gia đỡ Mộ Hàn vào xe, để y ngồi nghiêm chỉnh, nhện không được nói với Mộ Phi: “Mấy hôm trước tôi đi ăn cơm với Cao Nam, anh ấy nói sắp kết hôn.”

“Tôi biết.” – Mộ Phi thần sắc lạnh nhạt, khẽ nói.

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc, nhện không được hỏi: “Anh thực sự buông tay?”

Mộ Phi ngửa cổ nhìn bầu trời tối đen, vàng trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng tít trên cao kia, thanh âm của gã thoảng qua như gió: “Tôi chỉ không muốn tổn thương cậu ấy.”

Trong lòng hần đau, thì cũng chỉ hần biết mà thôi.

Mộ Hàn tỉnh lại, phát hiện mình đang ở nhà, y tròn mắt nhìn trần nhà, đầu vẫn có chút choáng váng. Y chỉ nhớ ngày hôm qua uống rượu với Mộ Phi ở quán bar, hình như là uống hơi nhiều, còn sau đó thì không nhớ gì cả.

Có lẽ là Mộ Phi đưa y về.

Y vừa nghĩ tới, cửa phòng đã bị mở ra, y quay đầu nhìn, liền thấy Diệp Vĩ Gia bước vào, y hơi giật mình, Diệp Vĩ Gia cười hỏi: “Anh tỉnh rồi?”

Mộ Hàn nhẹ nhàng lên tiếng, ngồi dậy, cúi đầu, nhìn chiếc chăn màu lam nhạt.

Trong phòng đột nhiên im lặng, không khí có chút xấu hổ.

Diệp Vĩ Gia chần chờ một lát, vẫn là đi đến bên giường, bình tĩnh nhìn Mộ Hàn, áy náy nói: “Mộ Hàn, em xin lỗi, em không nên nói anh như thế, anh không cần phải tức giận có được không?”

Mộ Hàn thầm than một tiếng, ngẩng đầu nhìn Diệp Vĩ Gia, y làm sao dám giận cậu chứ, giận cậu thì chỉ có y khổ mà thôi.

Diệp Vĩ Gia kéo tay Mộ Hàn, khẩn thiết nói: “Em biết sai rồi, về sau em sẽ không bao giờ nói thế nữa, anh muốn đi gặp ai đó là quyền của anh, em sẽ không can thiệp.”

Mộ Hàn nghe xong những lời này, mặt đen hơn phân nửa, hừ một tiếng: “Em thấy em chỉ sai ở đây thôi sao?”

Diệp Vĩ Gia thấy y có vẻ tức giận, vội vàng nói: “Đương nhiên không phải, em biết em phải tin tưởng anh, về sau, cho dù anh nói gì, em cũng tin anh.”

Mặt Mộ Hàn lúc này đen hần, một câu cũng không nói.

Diệp Vĩ Gia cười nịnh: “Đương nhiên về chuyện của Tề Phong em cũng đã suy nghĩ kĩ, anh nói anh với anh ta không có gì, em tin. Từ nay về sau em cũng không phản ứng thái quá nữa. Chúng ta không nên để anh ta ảnh hưởng đến cuộc sống tốt đẹp hiện tại, chúng ta cứ như trước kia, sống vui vẻ được không?”

Mộ Hàn nhện không được nở nụ cười, nghĩ nghĩ liền nói: “Đối với Tề Phong, anh cũng phải xin lỗi anh ấy.”

Diệp Vĩ Gia không ngờ y lại đột nhiên nhắc đến anh ta, nhện không được kinh ngạc hỏi: “Vì sao anh lại nói vậy? Anh làm chuyện gì có lỗi sao?”

Mộ Hàn lắc đầu, xoa đầu, ai oán nói: “Tối hôm qua anh uống rượu, hiện tại đầu còn đau, mà lại đói nữa.”

Trong lòng Diệp Vĩ Gia cảm thấy áy náy, đem chuyện vừa rồi vứt ra sau lưng, thân thiết hỏi: “Anh muốn ăn gì, em nấu cho anh?”

“Anh muốn ăn canh cá trích.” – Mộ Hàn cười nói.

“Được, em đi mua đồ về làm.” – Diệp Vĩ Gia không chút do dự đáp ứng.

Mộ Hàn thầm nghĩ, kỳ thực như vậy cũng rất tốt, thỉnh thoảng nháo một chút, cũng là một loại tình thú, bình thường làm sao có thể thấy bộ dáng đáng yêu thế này của cậu đâu.

“Vậy anh ngủ tiếp đi, em đi siêu thị mua đồ, làm xong em sẽ gọi anh.” – Diệp Vĩ Gia ôn nhu nói.

Mộ Hàn gật đầu, nằm xuống, lại nhớ đến chuyện vừa rồi tí nữa thì y đã nói ra.

Chuyện này y vốn đã quên, ngay cả Tề Phong cũng không còn nhớ rõ, nhưng tại sao anh ta lại xuất hiện, lại làm cho y phải nhớ tới.

53. Chương 53: Đau Đớn

Đối với chuyện của Mộ Hàn với Tề Phong, Mộ Phi cũng không biết nhiều, hắn chỉ biết là Tề Phong thích Mộ Hàn, bởi vì mỗi lần ra ngoài chơi, gã đều ám chỉ hỏi thăm xem em trai hắn có đi không. Sau đó có một lần hắn đi qua cánh rừng gần trường học, tình cờ thấy Tề Phong nắm tay Mộ Hàn, hai người cùng tản bộ.

Mộ Phi vẫn nhớ rõ hình ảnh đó, lá phong đỏ rực như lửa, dưới ánh mặt trời lại càng thêm chói mắt. Mộ hàn mặc một chiếc áo khoác màu xám, Tề Phong mặc áo gió màu đen, hai người nắm tay nhau, chậm rãi bước đi trong rừng, cực ấn ý nhìn nhau cười ầm ập, thật hài hòa. Hắn nhìn đến ngây dại, lần đầu tiên phát hiện hóa ra hai nam nhân ở cùng nhau lại có thể đẹp đến thế.

Dự án với Tinh Phong Vong Lạc vốn là Mộ Hàn chịu trách nhiệm, nhưng Mộ Hàn lại muốn hắn đi ký hợp đồng thay, hắn hiểu trong lòng Mộ Hàn có cố kỵ.

“Mộ Hàn, em ấy không muốn gặp tôi?” – Ký hợp đồng, hai người nhàn nhã ngồi uống cà phê, Tề Phong hỏi.

Mộ Phi nhàn nhã dựa vào ghế, híp mắt, cười với Tề Phong: “Đúng vậy, điều này không phải là rõ ràng sao?”

Tề Phong bưng tách cà phê, hương vị cà phê tản mát ở chóp mũi, gã uống một ngụm, động tác tao nhã đặt tách xuống, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào Mộ Phi, khóe miệng cười lơ đãng: “Tôi về nước là vì em ấy, chính là không thể ngờ tới bên cạnh em ấy đã có người khác, nhưng là chuyện tương lai không thể đoán trước được. Tựa như trước kia tôi chưa từng nghĩ mình sẽ mở công ty, không nghĩ tới mình có thể kiếm nhiều tiền như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể thay đổi.”

Mộ Phi khẽ cười: “Kỳ thật là tôi rất tò mò, từ khi nào thì cậu bắt đầu thích Mộ Hàn?”

Tề Phong cũng không giấu diếm, thẳng thắn trả lời: “Ngay từ lần đầu gặp, tôi đã thích em ấy.”

“Nói vậy là tình yêu sét đánh?”

“Có thể nói thế.”

“Cái này cũng không thể tính.” – Mộ Phi đổi tư thế ngồi, vẫn là bộ dáng nhàn nhã.

“Thích một người, có lẽ chỉ cần một cái liếc mắt, cái cảm giác tim đập rộn ràng, cậu làm sao mà hiểu được.”

Mộ Phi tròng mắt liếc gã một cái, không thềm nhiều lời, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên khung cửa kính phản chiếu hình ảnh của chính hắn, cái miệng như đang cười, nhưng con người lại có chút hoảng hốt, cả người toát lên vẻ tịch liêu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tề Phong đột nhiên mở miệng, gọi tên một người. Mộ Phi run lên, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, vừa thấy cả người liền ngây ngẩn. Người đàn ông đeo kính, ôn nhã ầm ập đứng trước mặt hắn kia không phải là người mà hằng đêm hắn vẫn mộng tưởng sao? Hắn nhìn, tim như bị hàng nghìn hàng vạn mũi kim châm vào, từng chút từng chút, cái đau đớn này như ma túy phá hủy thần kinh của hắn.

“Thật tình cờ, không ngờ lại gặp cậu ở đây.” – Tề Phong cười nói – “Lần trước gặp nhau, chúng ta chưa trò chuyện nhiều, nghe nói cậu sắp kết hôn, thật chúc mừng cậu nha.”

Cao Nam cũng khôi phục tinh thần, cười ầm ập: “Cảm ơn, nhưng sao cậu lại biết tôi sắp kết hôn?”

Phương Lệ Nhã buông tay Cao Nam, nét mặt tươi cười như hoa bước đến bên người Tề Phong, thân thiết nắm tay gã, nói: “Giới thiệu với anh, đây là anh họ Tề Phong của em.”

Cao Nam sững sốt, nhanh chóng bình tĩnh lại, tươi cười: “Thế giới đúng là nhỏ thật.”

Mộ Phi khi nghe nói những lời này, hần nhìn chăm chăm Phương Lệ Nhã, con người lạnh lẽo sâu thẳm, tay không tự giác nắm chặt lại, cố gắng áp chế cổ xúc động đang dâng lên trong lòng.

Tề Phong gỡ tay Phương Lệ Nhã ra, nhìn nhìn ống tay áo, Phương Lệ Nhã vô tội áy náy: “Xin lỗi anh, em quên mất anh không thích người khác tùy tiện chạm vào.”

Tề Phong ôn hòa nói: “Không việc gì.”

Hần nhìn về phía Cao Nam: “Tôi giao cho cậu đưa em họ này, về sau phải đối xử tốt với nó đấy.”

“Tôi sẽ làm thế.” – Cao Nam nói.

Phương Lệ Nhã cao hứng đến bên người Cao Nam, gắt gao kéo cánh tay gã, cười hì hì nói: “Anh yên tâm, Cao Nam đối với em rất tốt.”

Mộ Phi thấy cảnh tượng này vô cùng chói mắt, đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Hần cầm lấy cặp tài liệu, cố ý đi qua trước mặt Tề Phong và Cao Nam, khi lướt qua Cao Nam, hần quay đầu nhìn, ánh mắt rất phức tạp. Cả người Cao Nam run lên, không thể nhúc nhích, trong lòng dậy sóng, đợi đến khi phục hồi thì Mộ Phi đã đi xa rồi.

Mộ Phi đến Bóng đêm, Nick đang pha chế rượu, Mộ Phi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cậu ta, làm cho cậu ta hoảng sợ, nói: “Sao anh lúc nào cũng thích dọa người thế hả?”

Mộ Phi tràn đầy khinh bỉ nhìn cậu ta: “Thật thế sao? Nhìn nhiều năm như vậy, cậu không thấy chán à?”

Nick cười nói: “Anh thì biết gì, đối với người mình yêu, nhìn cả đời cũng không đủ.”

Nói xong liền cười hì hì nhìn về phía người đối diện, bộ dáng thâm tình.

Mộ Phi hừ lạnh: “Nói là nói thế, nếu đám người nhà Lão Châu thất bại, tôi xem cậu còn có thể thích hay không, yêu cái gì, đều là chó má hết.”

Nick nghiêng người, bình tĩnh đánh giá Mộ Phi, nghi hoặc nói: “Cậu không phải bị cái gì đó kích thích đấy chứ?”

“Cái gì kích thích được tôi?”

Nick bày ra bộ dáng cao thâm, thành thật nói: “Khẳng định cậu bị ai đó kích thích.”

Mộ Phi cả giận nói: “Sao hôm nay cậu nhiều lời thế? Câm miệng!”

“Anh cũng thấy cậu ta nhiều lời, tôi ở nhà thì thấy cậu ấy đặc biệt âm ỉ, làm tôi đau hết cả đầu.” – Vương Túc ở đối diện đã pha xong rượu đưa cho Mộ Phi, cười khê nói.

Nick nhíu mày: “Bảo bối. Sao em có thể nói thế? Em nói thế anh rất thương tâm đấy.”

Mộ Phi trên trán nổi gân xanh, trừng mắt nhìn Nick một cái, đảo mắt nhìn về phía Vương Túc, cười như hồ ly: “Tôi có một phương pháp, chắc chắn là dùng được.”

Vương Túc thấy Mộ Phi tươi cười, lập tức đoán ra Mộ Phi muốn nói cái gì, nhin không được cười ra tiếng, Mộ Phi cũng cao hứng cười theo.

Nick trừng mắt nhìn Mộ Phi: “Mộ Phi, cậu xong đời rồi, cứ nhiên dám quyến rũ bảo bối của tôi trước mặt tôi.”

“Tôi không có tâm tư đó.” – Mộ Phi trả lời.

Vương Túc ngoắc ngoắc ngón tay: “Em đến đây, anh nói cho em nghe.”

Nick rất ngoan đi qua, Vương Túc ghé vào lỗ tai hần nói: “Ý của cậu ta là anh ở trên giường hoạt động nhiều một chút, em sẽ không còn rảnh rỗi đi nói linh tinh.”

Nick sững sốt, mặt lập tức đỏ bừng, may mắn đèn trong quán bar vốn khó phân biệt, cũng không dễ dàng để thấy mặt cậu ya đang bừng bừng.

Nick mắng: “Mộ Phi, anh không cần gieo rắc cái loại tư tưởng này trên người khác, không cần dạy hư bảo bối nhà tôi.”

“Tôi cũng không có dạy, cậu xem vừa rồi chúng tôi rất ăn ý nha, chứng tỏ cậu ta vốn đã có tư tưởng này rồi.”

Nick chán nản, không nói gì được, chỉ biết mở to mắt trừng Mộ Phi.

Tâm tình Mộ Phi tốt lên nhiều lắm.

Nick lẳng lặng nhìn Mộ Phi, biết nhau nhiều năm như vậy, cảm thấy mình không thể hiểu hết được con người này. Khi mới gặp hắn, hắn đang ngồi trên quầy bar uống say đến không biết gì, khi đó hắn lải nhải rất nhiều, giống như vừa mới gặp một việc gì đó, cả người suy sụp, bộ dáng của hắn làm cho người ta đau lòng.

Có một lần Mộ Phi uống rượu ở quán bar, bị một người đàn ông đến lôi kéo muốn dẫn đi. Hắn liều mạng phản kháng, tay quờ được chai rượu trên bàn, hắn đập chai rượu vào đầu nam nhân kia, nam nhân kia chảy máu, nổi giận liền vung tay tát Mộ Phi một cái. Cái tát đó rất mạnh, Mộ Phi ngã ra đất, khóe miệng chảy máu, nam nhân kia mặt mũi hung tợn lấy chân đạp mạnh lên ngực Mộ Phi, vậy mà hắn không hề rên rỉ một tiếng, cứ nhiên còn cười, nụ cười buồn bã tuyệt vọng, giống như là muốn được giải thoát vậy.

Nick không chịu được, đánh tên kia, cứu Mộ Phi, chạy tới nơi an toàn, sau đó hai người kết bạn, mở quán bar, gọi là Bóng đêm. Mộ Phi nói hắn thích đêm, đêm tối đen như mực có thể che giấu tất cả.

Nick hỏi qua Mộ Phi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, Mộ Phi khẽ cười hỏi lại cậu đã từng yêu ai chưa, yêu đến mức mỗi khi không chịu nổi, yêu đến mức sắp nhìn thấy hi vọng, hi vọng lại chớp mắt tan biến, người mình yêu đột nhiên không thấy, sau đó người tìm cả thế giới cũng không thấy người ta. Thời điểm đó, Nick thực sự không hiểu những lời Mộ Phi nói.

Sau đó, Mộ Phi dần dần bình thường trở lại, không hề say rượu, tuy rằng hắn là sinh viên nhưng vẫn thường xuyên đến quán bar, hắn kết giao với đủ loại đàn ông, một tuần, một tháng, dài nhất cũng là ba tháng, đổi bạn giường như đổi áo quần. Hắn trở nên phóng đảng không kiềm chế được, xuống tay cũng rất ngoan độc, nhìn trúng ai đó thì tuyệt đối không buông tha, nhưng chơi được không bao lâu thì lại không khách khí vứt bỏ.

Sau đó, Nick quen Vương Túc, bắt đầu biết thế nào là yêu một người, cậu nhiều lúc còn tự hỏi Mộ Phi đã thực sự yêu ai chưa, yêu một người thì có cảm giác thế nào. Mộ Phi hoảng hốt, một hồi lâu sau mới nói, không biết.

Nick nghĩ, hắn khẳng định là đã từng yêu, đã yêu, bị tổn thương, cho nên cậu cũng không bao giờ hỏi lại vấn đề này, cứ như vậy vài năm.

Đến khi Nick khôi phục tinh thần, trước mặt Mộ Phi đã có vài cái chén không, cậu giắt lấy ly rượu trong tay Mộ Phi, trách cứ: “Đừng uống nữa, cứ không vui liền đi uống rượu, uống nhiều như thế không tốt.”

Mộ Phi gơ tay đoạt lại chén, kinh ngạc nói: “Hôm nay cậu làm sao vậy, trước kia cậu cũng không nói thế?”

Nick bình tĩnh: “Trước khác giờ khác, trước kia còn trẻ, giờ anh đã già rồi.”

Mộ Phi nhú mày, oán hận: “Cậu mới già, tôi còn trẻ chán!”

Nick đem ly rượu uống hết, đặt mạnh cái chén không xuống bàn, cười nói: “Cuộc sống chính là thế, mỗi ngày đều là bắt đầu, chưa có kết thúc, anh vĩnh viễn cũng sẽ không biết cái gì sẽ diễn ra, ý trời không dễ đoán. Vui vẻ cũng qua, không vui cũng qua, sao anh cứ phải chìm đắm trong đau khổ vậy. Cuộc đời con người ngắn ngủi lắm, biết không?”

Mộ Phi đắm chiêu một lát, sau đó mắng: “Cậu nói mấy lời vớ vẩn gì đấy, uống tiếp thôi!”

Nick nhìn hắn cười.

54. Chương 54: Ý Trời Khó Đoán

Mộ Phi ra khỏi Bóng đêm, không về nhà mình mà đến nhà Mộ Hàn.

Khi đó đã nửa đêm, hắt gõ cửa thật lâu, mới có người ra mở cửa.

Mộ Phi cười hi hi: “Sao chậm quá vậy, anh gõ mãi hết cả tay rồi.”

Sắc mặt Mộ Hàn âm trầm, có chút lạnh lẽo, hàn ý văng khắp nơi, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Anh có biết là mấy giờ rồi không?”

Mộ Phi lách qua người Mộ Hàn, bước vào phòng, tự nhiên như ở nhà mình, đi đến phòng bếp mở tủ lạnh lấy nước uống, Mộ Hàn đóng cửa, xoay người vào nhà, đánh giá Mộ Phi, sắc mặt tuy có dịu đi nhưng vẫn có chút tối tăm.

“Hơn nửa đêm rồi anh đến đây có chuyện gì?” – Mộ Hàn hỏi.

Mộ Phi vốn miệng khô lưỡi khô, uống một chút nước mát, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn hẳn, liền ngồi xuống sofa, thông thả nói: “Không có chỗ ngủ nên đến đây.”

“Sao anh không về nhà mình?”

“Anh để quên chìa khóa trong nhà.” – Mộ Phi nói dối, mặt không đổi sắc.

“Anh có thể ở khách sạn, dù sao anh cũng thường xuyên ở đây mà.” – Mộ Hàn nhún mày.

Mộ Phi cười, đứng dậy, vắn vẹo thắt lưng, tự động đi đến phòng dành cho khách, nói: “Ai nha, mệt muốn chết, anh đi ngủ trước đây, không quấy rầy hai đứa, nhớ nhỏ giọng một chút là được.”

Mộ Hàn tức giận nhìn theo bóng dáng Mộ Phi, cửa phòng nhanh chóng đóng lại, y buồn bực trở về phòng, Diệp Vĩ Gia đang nằm trên giường, thấy y vào, quay đầu hỏi: “Đã trễ thế này còn ai đến vậy?”

Mộ Hàn thuận tay khóa cửa phòng lại, vừa đi vừa cởi áo, không hờn giận nói: “Anh Phi.”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc: “Anh ấy đến làm gì?”

“Anh ấy bảo không có chỗ ngủ.” – Mộ Hàn lên giường, vuốt ve tấm lưng bóng loáng của Diệp Vĩ Gia, tâm tình tốt lên không ít.

Diệp Vĩ Gia thốt lên: “Chắc chắn không phải!”

Mộ Hàn ôm lấy cổ Diệp Vĩ Gia, con người thâm thúy cười ám muội: “Kệ anh ấy, chúng ta tiếp tục.”

Vừa nói xong, liền nhanh chóng hôn Diệp Vĩ Gia.

Mộ Phi lần này đến ở có vẻ không chịu đi, giống như là định ở lại luôn vậy, nhưng mà không giống lần trước hay đi quấy rầy hai người. Tuy nhiên, mỗi buổi sáng khi ngồi ăn cùng nhau, hẳn thường oán giận hai người thanh âm quá lớn, làm hẳn không ngủ được, lại suy nghĩ lung tung.

Loại chuyện này để người khác nói trước mặt mình, tất nhiên là sẽ cảm thấy xấu hổ. Lúc đầu Mộ Hàn với Diệp Vĩ Gia còn tận lực khắc chế, hạ âm thanh xuống, nhưng là chuyện như vậy làm sao mà nhẫn được, cuối cùng hai người đành mặc kệ Mộ Phi, nên làm thế nào thì cứ thế mà làm, hẳn nói thì họ nghe.

Thời gian qua nhanh, chẳng mấy chốc đã đến Trung thu, Tần Hương Lan và Mộ Văn Hải kêu mấy người về nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên. Gần đây, Tần Hương Lan với Mộ Văn Hải cũng ít ra ngoài du ngoạn, có lẽ là do mệt mỏi, nên chỉ ở lại S thị, thỉnh thoảng tham gia một số hoạt động xã giao, thời gian còn lại đều ở trong nhà. Khi rảnh rỗi, Mộ Văn Hải thường chăm sóc hoa cỏ, Tần Hương Lan học làm vài món ăn mới, đôi khi cũng gọi cho Mộ Hàn trao đổi một chút, đương nhiên hỏi thăm nhiều nhất là chuyện tình của Mộ Hàn với Diệp Vĩ Gia. Đối với đứa con này, bà rất trân trọng.

Ba người cùng ngồi xe về nhà lớn của Mộ gia, Tần Hương Lan nhìn thấy bọn họ liền rất cao hứng, thấy Mộ Phi một mình trở về, liền nghi hoặc hỏi: “Sao con lại về một mình, Cao Nam đâu?”

“Mẹ, đây là Trung thu, cậu ấy phải ở cùng gia đình bên đấy.” – Mộ Phi trấn tĩnh nói.

Tần Hương Lan cũng không hỏi nhiều, còn Diệp Vĩ Gia kéo Mộ Hàn đi ở phía sau, hạ thấp giọng hỏi: “Hóa ra dì vẫn chưa biết chuyện này à?”

Mộ Hàn cười cười nhưng không nói, đi theo Tần Hương Lan vào nhà.

Trăng mười lăm rực rỡ sáng soi, hương hoa quế thoang thoảng trong không khí, thời tiết lúc này rất ôn hòa, thoải mái, mấy người liền ngồi ăn cơm chiều.

“Tháng trước, mẹ với cha con đi tham dự một buổi từ thiện, con đoán xem mẹ gặp ai?” – Tần Hương Lan cười tỏa nắng.

“Ai?” – Mộ Phi hỏi trước.

“Bạn học trước kia của con, cái cậu Tề Phong đấy, trước kia vẫn hay đến nhà mình chơi, còn giúp Mộ Hàn học bài. Đứa nhỏ đó cũng không tồi, thành tích học tập tốt, bộ dạng lại được, lễ phép, bây giờ lại còn tự mình tạo lập công ty, phát triển cũng không tồi.” – Tần Hương Lan thao thao bất tuyệt nói, không thấy sắc mặt ba người dần thay đổi.

Diệp Vĩ Gia cúi đầu, đôi mắt trầm tĩnh như nước, Mộ Hàn ho nhẹ một tiếng: “Mẹ, con gặp Tề Phong rồi, công ty chúng ta có một dự án hợp tác với bên đấy.”

Tần Hương Lan không biết bọn họ có khúc mắc, cười nói: “Phải không? Thật là trùng hợp! Mẹ còn bảo cậu ấy nếu rảnh thì đến nhà mình ăn cơm, hôm nào cậu ấy đến đây, mẹ sẽ báo cho các con cùng về cho vui.”

Mộ Hàn nghe, cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu chú ý thần sắc của Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia cũng biết là Mộ Hàn nhìn cậu, cười nói: “Anh sao cứ nhìn em vậy, ăn nhiều một chút đi, đồ ăn dì làm ngon lắm.”

Mộ Hàn cười, theo thói quen sờ đầu Diệp Vĩ Gia, đáy mắt lộ vẻ mềm mại.

Tần Hương Lan gọi điện cho Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia cũng không thể cự tuyệt, liền đáp ứng. Mộ Hàn biết được, cũng không muốn để cậu một mình đi, liền kiên quyết lôi kéo Diệp Vĩ Gia cùng về, thuận tiện lôi cả Mộ Phi theo.

“Mấy người đến rồi, tôi đợi lâu lắm rồi.” – Tề Phong nhìn thấy bọn họ, đứng dậy.

Mộ Văn Hải thấy Mộ Hàn như thấy cứu tinh, vội ngoắc y đến: “Tiểu Hàn, nhanh đến giúp ba, con nói xem bây giờ nên đi thế nào?”

Mộ Hàn đi đến bên bàn cờ vua, xem xét cân nhắc một chút, nhắc nước cho Mộ Văn Hải. Mộ Văn Hải tỉnh ngộ, hưng phấn tiêu sái đi tiếp, toàn bộ ván cờ lập tức đảo ngược.

Tề Phong cười nói: “Chú Mộ, cháu cam bái hạ phong.”

Mộ Văn Hải cười vang: “Tiểu Hàn học chơi cờ cũng là do cháu dạy, không nghĩ tới là sư phụ lại bại dưới tay đồ đệ.”

Tề Phong nói: “Cái này gọi là trò giỏi hơn thầy.”

Hắn nhìn về phía Mộ Hàn, ánh mắt thâm thúy phát ra tinh quang.

Mộ Hàn khẽ cười, Diệp Vĩ Gia trầm tĩnh nhìn Tề Phong, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của gã đang cười nhìn cậu. Sắc mặt Diệp Vĩ Gia hơi trắng, nụ cười của Tề Phong thoát nhìn rất âm áp, nhưng sao cậu lại thấy sau lưng đầy hàn ý thế này.

Tề Phong hiển nhiên là quen thuộc với Tần Hương Lan và Mộ Văn Hải, ba người tán gẫu rất vui vẻ, Mộ Phi thỉnh thoảng nói mấy câu, Mộ Hàn ngẫu nhiên bị Tề Phong hỏi cũng nói mấy câu, chỉ có Diệp Vĩ Gia không nói lời nào, lặng lẽ ngồi ở một bên, giống như người thừa vậy, trong lòng cậu tràn đầy cảm giác tịch mịch.

Diệp Vĩ Gia im lặng rời khỏi phòng khách, muốn đi dạo trong vườn một chút. Trong vườn, mấy gốc quế cổ thụ tỏa hương thơm ngát, ánh trăng nhu hòa rải xuống mặt đất, trời đất an tĩnh, đối lập hoàn toàn với phòng khách tràn ngập tiếng cười.

“Sao lại một mình chạy ra đây?” – Sau lưng cậu một thanh âm vang lên.

Diệp Vĩ Gia dừng bước, xoay người liền thấy Tề Phong đứng đó, thản nhiên nói: “Không có gì cả, chỉ là muốn ra ngoài thôi.”

Diệp Vĩ Gia nói xong liền xoay người, Tề Phong đuổi kịp cậu, đi bên cạnh, cười khê nói: “Kỳ thật, tôi vẫn muốn tìm cậu để nói chuyện. Có rất nhiều chuyện tôi muốn nói với cậu, nhưng mỗi lần gặp nhau, Mộ Hàn đều ở bên cạnh cậu, nên không có cơ hội.”

“Anh muốn nói gì với tôi?” – Diệp Vĩ Gia trực tiếp hỏi.

“Chuyện của tôi với Mộ Hàn, cậu biết bao nhiêu?” – Tề Phong hỏi lại.

Diệp Vĩ Gia ngẩn người. Câu hỏi này của Tề Phong đã chạm đúng vào nỗi đau của cậu, cậu đứng bên cạnh gốc quế, khiến cho người đối diện không thể nhìn rõ khuôn mặt cậu lúc này, chỉ thấy một đôi con người trong trẻo nhưng lạnh lùng, hàn ý bắn ra bốn phía.

Diệp Vĩ Gia cười lạnh: “Anh muốn tôi nói gì? Tôi biết anh thích Mộ Hàn, mặc kệ anh có nói gì, tôi cũng không bao giờ nhường Mộ Hàn cho anh.”

Ánh trăng chiếu vào thân thể cường tráng của Tề Phong, Diệp Vĩ Gia nhìn thấy rõ khuôn mặt tươi cười, quý bí khó lường của hắn, Tề Phong nói: “Chuyện của cậu với Mộ Hàn, đại khái tôi cũng biết, hai người ở bên cạnh nhau bất quá mới được một năm mà thôi. Tôi muốn hỏi cậu. Vì sao cậu lại thích Mộ Hàn? Cậu thích em ấy ở điểm nào? Cậu hiểu em ấy được bao nhiêu? Cuộc sống của em ấy, em ấy thích gì, cậu biết sao?”

Nụ cười trên mặt Diệp Vĩ Gia biến mất, Tề Phong tiếp tục nói: “Em ấy thích ngủ ở thư viện, thích đi dạo ở ven sông, thích uống trà, không thích uống cà phê, thích xem những bộ phim điện ảnh đã cũ, thích sữa tắm có hương chanh.... Diệp Vĩ Gia, so với cậu, tôi hiểu em ấy nhiều hơn, tôi biết em ấy muốn cuộc sống như thế nào, dù sao chúng tôi cũng đã từng ở bên nhau một thời gian dài.”

Diệp Vĩ Gia đứng đó, toàn bộ thân thể cứng nhắc, không thể cử động nổi. Cậu chưa bao giờ biết chuyện này, mà Tề Phong hiển nhiên biết nhiều hơn cậu, sắc mặt cậu càng lúc càng khó coi, âm trầm, tay nắm chặt lại.

“Khi đó tôi hiểu nhầm em ấy, tôi nghĩ là em ấy ghét bỏ điều kiện của gia đình tôi nên mới chia tay, sau đó tôi mới biết là do mẹ tôi ép buộc em ấy. Tôi đã từng oán hận nhiều năm, muốn trả thù em ấy, mãi đến mấy tháng trước tôi mới biết được sự thực, liền vội vàng về nước để gặp em ấy.” – Tề Phong nói xong, khê thở dài, sắc mặt đau thương dần dần đi, lộ ra vẻ tươi cười – “Tôi nghĩ, em ấy không phải không thương tôi, mà là bị ép buộc nên mới chia tay.”

Diệp Vĩ Gia cố gắng bình tĩnh lại, chậm rãi nói: “Cho dù sự thật có thế nào, chuyện của hai người đã là quá khứ, hiện tại, người anh ấy yêu là tôi.”

Ánh mắt Tề Phong hơi mị lên, trong mắt tỏa ra một chút hàn quang: “Cậu cũng chỉ là hiện tại thôi, chuyện tương lai, không ai có thể nói trước được.”

55. Chương 55: Làm Sáng Tỏ

Mộ Hàn vẫn cảm thấy Diệp Vĩ Gia có chút kỳ quái, nhưng không thể nói rõ là kỳ quái ở chỗ nào.

Ngày đó, đột nhiên Diệp Vĩ Gia gửi tin nhắn cho y, nói cậu phải về nhà một chuyến, trong nhà có chuyện. Mộ Hàn nhắn tin hỏi cậu có chuyện gì, Diệp Vĩ Gia chỉ nói có chút chuyện nhỏ, Mộ Hàn gọi điện thoại thì cậu tắt máy.

Mộ Hàn nghĩ là cậu về nhà, mà gần đây y lại có mấy dự án nên cũng bận tối mắt tối mũi, cũng không chú ý nữa. Ngày đó công việc tạm ổn, về đến nhà, nhớ tới đã vài ngày không liên lạc với Diệp Vĩ Gia, không biết là cậu thế nào, gọi điện, di động vẫn tắt máy như cũ, y cảm thấy rất kỳ quái.

Ngày hôm sau, y nhận được điện thoại của mẹ Diệp, hỏi đi động của Diệp Vĩ Gia làm sao mà cứ tắt máy, có phải là có chuyện gì không. Lúc này Mộ Hàn mới ý thức được vấn đề, y vội trấn an mẹ Diệp, sau khi cúp điện thoại, liền nôn nóng đứng lên.

Cứ một lát Mộ Hàn lại gọi điện cho Diệp Vĩ Gia, nhưng máy vẫn đang trong tình trạng không liên lạc được. Y đi hỏi Cao Nam, Cao Nam chỉ nói Diệp Vĩ Gia xin nghỉ dài hạn, cụ thể ra sao thì không rõ. Sau đó nghĩ lại, y nghĩ tới Tề Phong, bởi vì hôm đó y vào vườn tìm Diệp Vĩ Gia, thấy Tề Phong cũng ở đấy, sắc mặt Diệp Vĩ Gia rất khó coi, y không biết là Tề Phong đã nói gì với Diệp Vĩ Gia. Nghĩ vậy, trong lòng y lại càng hoảng sợ.

Tề Phong đang họp thì nhận được điện thoại của Mộ Hàn, gã vốn định không để ý, nhưng nhìn thấy tên người gọi, lập tức đứng lên. Hơn mười ánh mắt nhìn hấn tràn đầy hoảng sợ cùng nghi hoặc, mà Tề Phong còn cười sáng lạn, cả người phát ra phong thái trác tuyệt. Trong lòng gã tràn đầy kích động, đề nghị tạm dừng cuộc họp, vội vàng ra ngoài, tiếp theo là một tràng ồ lên ngạc nhiên của mọi người.

“Tiểu Hàn, sao đột nhiên em lại gọi điện cho anh?” – Thanh âm của Tề Phong trong trẻo.

Mộ Hàn trực tiếp hỏi: “Tôi hôm đó, anh nói gì với cậu ấy?”

Cả người Tề Phong cứng ngắc, mặt lập tức trầm xuống, không còn chút kích động nào hết, giọng điệu cũng lạnh hơn vài phần: “Em gọi điện chỉ để hỏi tôi điều này?”

“Đúng thế.” – Mộ Hàn hiện đang rất lo lắng, trong đầu chỉ muốn biết hiện tại Diệp Vĩ Gia đang ở đâu.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.” – Thanh âm Tề Phong lạnh lùng, sáng giọng nói.

Cả người Mộ Hàn run lên, im lặng hồi lâu không biết nói gì, cả hai đều trầm mặc, nhưng không ai ngắt điện thoại.

Cuối cùng thì Mộ Hàn là người lên tiếng trước, thanh âm mơ hồ, giống như là từ nơi xa xăm nào đó: “Khi đó tôi vẫn còn chưa trưởng thành, tôi thừa nhận là có thích anh, nhưng cũng chỉ là thích mà thôi. Khi đó chúng ta còn quá trẻ, không hiểu tình yêu chân chính, đến khi thực lòng yêu một người, mới hiểu được yêu và thích là hai việc hoàn toàn khác nhau. Tề Phong, chuyện của chúng ta đã qua rồi, tôi cũng đã quên, cũng hi vọng anh quên nó đi, không cần nhớ đến nữa.”

Tề Phong có chút kích động: “Quên? Nói thì dễ lắm, em có biết tâm trạng của tôi mấy năm nay không? Tôi là người cao ngạo thế nào, chắc em đã hiểu rõ, bị người khác từ bỏ thì sẽ không để ý tới nữa, nhưng tôi không thể quên được em. Tôi vẫn nhớ kỹ những lời em nói, cho nên tôi không ngừng cố gắng, so với người khác phải chịu khó khăn gấp vạn lần, chỉ để kiếm được nhiều tiền, để chứng minh cho em thấy tôi có thể làm được những gì. Có thể nói, nếu không có em, tôi cũng không thể có được những thành tựu hôm nay, chính là nhờ em năm đó cho tôi động lực, tôi mới có thể được như hiện tại.”

Sắc mặt Mộ Hàn trắng bệch. Y nhớ những lời y nói khi đó với Tề Phong độc địa cỡ nào, cái gì mà cuộc sống của y quá giàu có, không nghĩ sẽ cùng người nghèo khổ như Tề Phong, nói kỳ thật y cũng chỉ là chơi đùa thôi, bởi vì y không nghĩ hai nam nhân có thể yêu nhau....

Tề Phong chậm rãi bình tĩnh lại, thanh âm cũng dịu dàng hơn: “Mãi đến nửa năm trước, khi tôi nghe cha mẹ tôi nói chuyện, tôi mới biết vì sao khi đó em lại nói những lời như thế, nhưng mà tôi vẫn còn giận em, chuyện như vậy, vì sao em lại không nói với tôi, sao em lại không tin tưởng tôi?”

Cả người Mộ Hàn run rẩy, gương mặt trắng bệch, hai tròng mắt hoảng hốt vô thần, mãi lâu sau, y mới than nhẹ một tiếng: “Dù thế nào đi nữa, người tôi yêu là Diệp Vĩ Gia, không phải là anh.”

Mộ Hàn không cho Tề Phong cơ hội nói tiếp, mạnh mẽ cúp điện thoại, ngồi trên ghế, ánh mắt đại ra.

Chuyện của y với Tề Phong rõ ràng là rất đơn giản, ái muội nhưng lại thuần khiết, cho đến khi chia tay, bọn họ cũng mới chỉ nắm tay mà thôi, ngay cả hôn cũng chưa, chứ đừng nói đến chuyện lên giường.

Năm đó y vẫn còn nhỏ, cảm thấy Tề Phong là người tốt, thoạt nhìn có chút lạnh lùng, nhưng lại thực chăm sóc y, khi nhìn y thì có thể cười, nhưng người khác thì không.

Khi Tề Phong bày tỏ với y, kỳ thực y rất khiếp sợ. Hai người đều là con trai, sao có thể yêu nhau được. Y không nói đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt. Đối với chuyện tình cảm y vẫn còn quá ít kinh nghiệm, nhưng y biết cự tuyệt sẽ làm người kia thương tâm, y không đành lòng làm tổn thương Tề Phong.

Quan hệ của hai người liền như vậy, vừa là bạn bè, vừa là người yêu, không ai nhắc lại chuyện tình cảm nữa, Tề Phong cũng không nhắc đến. Mộ Hàn nghĩ rằng khi đó chẳng qua là gã nhất thời xúc động mà thôi. Sau đó, mẹ Tề Phong tìm y, nói với y rất nhiều. Nhìn thấy những giọt nước mắt của người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi ấy, Mộ Hàn đột nhiên cảm thấy như mình mắc phải một tội lỗi rất lớn. Y nằm trên giường suy nghĩ cả đêm, đến sáng hôm sau, liền chia tay với Tề Phong. Tề Phong khi đó rất đau khổ, như là phải chịu một cú shock lớn, gã cười nói, chúng ta cho tới bây giờ cũng chưa bắt đầu, sao lại phải chia tay, chúng ta vẫn là bằng hữu bình thường thôi.

Sau đó hai người lại là bạn bè bình thường, gặp mặt thì chào hỏi, cười một cái, nhưng mà quan hệ rõ ràng là xa cách hơn nhiều, không cùng nhau ăn cơm, không đi chơi cùng nhau, không hẹn cùng đi thư viện, khi gặp mặt cũng không nói quá ba câu. Về sau, Tề Phong học đại học, được hai năm thì đi du học, bắt vô âm tín.

Người cuối cùng Mộ Hàn nghĩ đến là Mộ Phi. Y không gọi điện cho Mộ Phi mà trực tiếp đến nhà Mộ Phi luôn, gõ cửa mãi không thấy ai mở cửa, may mà lúc trước y có chìa khóa, liền mở cửa đi vào nhà.

Y ngồi thật lâu, đột nhiên nghe thấy thanh âm mình vẫn mong nhớ ngày đêm: “Anh không cần khuyên tôi.”

“Vậy cậu định ở lại nhà tôi cả đời sao? Tôi không ngại đâu, dù sao chúng ta cũng là đồng bệnh tương liên, ở cùng nhau cả đời cũng được.” – Mộ Phi đùa.

“Thiên tài mới ở được với anh cả đời!” – Diệp Vĩ Gia hừ nói.

Cậu vừa ngẩng đầu liền thấy Mộ Hàn mặt lạnh băng, biểu tình dọa người. Diệp Vĩ Gia cảm thấy lạnh dọc sống lưng, khẽ run một chút, hết sức mới giữ được bình tĩnh, nhưng cũng không hề mở miệng, chỉ nhìn về phía trước.

Mộ Phi giật mình, kinh ngạc nói: “Mộ Hàn, em đến khi nào vậy?”

“Sao anh phải giật mình như thế, làm việc gì có lỗi nên chột dạ sao?” – Mộ Hàn tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía Mộ Phi.

Mộ Phi quả thực có chút chột dạ: “Anh thì có thể làm gì có lỗi chứ? Em nói cái gì vậy?”

Mộ Hàn nhìn về phía Diệp Vĩ Gia, cười khẩy nói: “Anh còn tưởng em có chuyện gì, còn lo lắng tìm em khắp nơi, không nghĩ em hiện tại rất tốt, em cảm thấy là anh trai anh hợp hơn đúng không? Muốn ở cùng anh ấy cả đời đúng không?”

Diệp Vĩ Gia thản nhiên: “Không thể nào.”

“Vậy vì sao em nói dối anh là về nhà, kỳ thật là em không về, vì sao không nghe điện thoại của anh, vì sao lại ở cùng với anh trai anh?” – Mộ Hàn chất vấn.

Diệp Vĩ Gia cup mắt: “Chuyện không như anh nghĩ đâu, em chỉ là muốn bình tĩnh một chút thôi.”

Mộ Phi nhanh chóng giải thích: “Mộ Hàn, em đừng có nghĩ lung tung, anh với cậu ấy không có quan hệ gì hết, cậu ấy chỉ là ở nhờ nhà anh thôi.”

Mộ Hàn cười lạnh lùng, hai tròng mắt đen lại, tỏa ra hàn khí: “Thật sự là không có quan hệ gì sao? Các người cho tôi là thằng ngốc phải không? Nghĩ là tôi không biết gì hết!”

Thanh âm của y như hàng loạt mũi dao nhỏ sắc nhọn đâm thẳng vào lòng Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia lên tiếng: “Anh nói thế là có ý gì?”

“Cái này trong lòng em không phải rất rõ ràng sao? Không cần tôi phải nói rõ, khiến cho mọi người đều phải khó xử.”

“....”

Mãi đến khi Mộ Hàn đi rồi, Diệp Vĩ Gia vẫn còn đứng ngây ra đó.

Hóa ra là anh ấy cái gì cũng biết, chỉ là anh ấy không nói ra.

Nhớ tới đêm hôm đó, Mộ Hàn đã nói: “Tiểu Diệp Tử, đáp ứng anh, nếu về sau làm chuyện gì có lỗi, thì em nhất định phải nói cho anh, nếu em không nói cho anh, anh sẽ rất khó chịu.”

Mộ Hàn còn kiên trì bắt cậu đồng ý, có lẽ khi đó y đã biết rồi.

Nghĩ đến đây, cả người Diệp Vĩ Gia lạnh như băng, như là rơi xuống đầm nước lạnh lẽo vậy, cái lạnh từ trong lòng lan dần đến khắp cơ thể, làm cho cả người cậu run lên.

56. Chương 56: Tâm Sự

Có một số việc chính là như vậy, mình càng không muốn người khác biết, thì sự tình có thể đã sớm bại lộ rồi, chính là mình không biết mà thôi. Nếu sớm thẳng thắn, có lẽ chuyện sẽ không đến mức không thể giải quyết được, nếu cố tình che giấu, lại để người phát hiện ra, sự tình lại càng không thể giải quyết được.

Diệp Vĩ Gia không biết là nên giải thích với Mộ Hàn như thế nào, mà cậu cũng không biết là khi giải thích xong, thì hai người sẽ thế nào? Còn có thể như ngày xưa không? Diệp Vĩ Gia rơi vào một mớ bong bong không thể gỡ nổi, tràn ngập phiền muộn.

Cậu không dám về nhà gặp Mộ Hàn, gặp mặt rồi cũng không biết phải làm gì, tạm thời không có chỗ ở, đành ở tạm chỗ Mộ Phi. Khi cậu đến, cũng không mang theo nhiều đồ, hầu hết đều để ở chỗ Mộ Hàn hết rồi, cậu không dám trở về, đương nhiên chỉ có thể năn nỉ Mộ Phi đến lấy giúp.

Mộ Phi vốn áy náy, cảm thấy hẳn nên chịu trách nhiệm về chuyện này, nếu lúc trước không phải là có ý tưởng điên rồ kia, còn cùng Diệp Vĩ Gia lên giường, thì bây giờ đã không có chuyện này. Nhưng mà, ai có thể đoán được chuyện sau này chứ, lúc đó cứ nghĩ là làm thôi. Nhưng mà, bất kể thế nào, hẳn thấy mình vẫn nên đi gặp Mộ Hàn, giải thích rõ ràng sự việc vẫn hơn.

Hai người làm việc ở cùng một tầng, văn phòng cạnh nhau, hẳn đứng ngoài văn phòng của Mộ Hàn, do dự một lát, liền gõ cửa đi vào, Mộ Hàn vẫn đang vui đầu vào làm việc, không ngẩng đầu lên, hỏi một câu: “Có chuyện gì thì nói đi?”

“Anh muốn nói chuyện với em.” – Mộ Phi bước đến bàn làm việc của y, bình tĩnh nhìn, vẻ mặt trầm tĩnh.

Mộ Hàn chấn động, ngẩng đầu, sắc mặt ửng đỏ, giọng điệu lạnh nhạt: “Anh muốn nói gì với em?”

Mộ Phi cảm thấy bầu không khí xung quanh như đặc quánh lại, khiến hẳn thấy buồn, liền kéo ghế ra ngồi xuống, cười cười một chút: “Em sẽ không khiếp sợ chứ?”

Mộ Hàn gạt mình, cười lạnh: “Khiếp sợ? Anh có ý gì?”

Ánh mắt Mộ Phi sắc bén: “Mộ Hàn, chúng ta đã không còn là trẻ con nữa, không thể cứ gặp vấn đề là từ bỏ. Nếu cảm thấy vấn đề chưa được giải quyết, vẫn là nói rõ ràng với nhau đi, chỉ vì một chút hiểu lầm mà chia tay, quả thực không đáng.”

Mộ Hàn thu lại nụ cười, dừng làm việc, tập trung nhìn Mộ Phi: “Anh là anh trai em, em cảm thấy thực may mắn khi có một người anh trai như anh, em không biết anh nghĩ thế nào, trong lòng anh thì ai là người quan trọng hơn? Tiểu Diệp Tử hay là Cao Nam?”

Mộ Phi cảm thấy chấn động, sắc mặt trầm xuống, Mộ Hàn thu hết những biến hóa nhỏ đẩy vào mắt, tiếp tục nói: “Em không đoán được trong lòng anh nghĩ gì, nếu anh thích Cao Nam, anh hẳn sẽ tiếp tục, nhưng anh lại chọn cách là tình nguyện buông tay. Em vẫn thấy anh rất tốt với Tiểu Diệp Tử, nhưng cái cảm giác đây rất vi diệu. Em không hiểu tại sao, sau đó lại vô tình biết được chuyện đó của hai người, em thực sự khiếp sợ, nhưng mà em không nói, em cố gắng làm mình quên đi chuyện kia, vì lúc đó, tình cảm của anh với Cao Nam rất tốt, em với Tiểu Diệp Tử cũng thế, em đã cảm thấy rằng cuối cùng thì tất cả chúng ta đều hạnh phúc, nhưng mà, mọi chuyện lại không như thế. Anh chia tay Cao Nam, Tề Phong đột nhiên lại

xuất hiện, tình cảm của em với Tiểu Diệp Tử cũng vì thế mà rạn nứt, cậu ấy không nghĩ muốn cùng em giải quyết mấy vấn đề này, trực tiếp chuyển đến ở cùng với anh. Khi lòng em như có lửa đốt, lo lắng xem có phải cậu ấy đã xảy ra chuyện gì không, vì sao anh lại không gọi điện báo cho em một tiếng? Rốt cục thì tình cảm của anh là thế nào? Có phải ngay từ đầu anh đã thích Tiểu Diệp Tử, nếu Cao Nam không trở về, anh có lẽ sẽ phát triển tình cảm với cậu ấy đúng không? Hiện tại Cao Nam và anh chia tay, anh lại muốn cùng Tiểu Diệp Tử ở cùng một chỗ?”

Biểu tình của Mộ Hàn rất lạnh nhạt, đáy mắt lộ ra một tia châm chọc.

Mộ Phi tràn đầy khiếp sợ, dần dần tỉnh táo lại, chậm rãi nói: “Anh thật không ngờ em sẽ nói thế. Em nói đúng, lần đầu tiên thấy Diệp Vĩ Gia, anh đã động tâm, anh không phủ nhận điều đó. Từ khi Cao Nam rời đi, anh có quan hệ với rất nhiều nam nhân, nhưng vẫn chưa từng động tâm với ai cả. Diệp Vĩ Gia không giống với những người khác, bộ dáng đau thương lúc đó của cậu ấy làm cho anh thấy chần động, hình ảnh đó giống anh sáu năm trước, khi Cao Nam rời đi. Em có biết đó là cảm giác gì không, giống như có hàng vạn mũi kim đâm vào lòng mình, đau đớn thống khổ, vì thế anh đã không kìm được dẫn cậu ấy đi khách sạn. Vào lúc đó, ai có thể đoán được cậu ấy với em sẽ yêu nhau, Cao Nam sẽ trở về? Đây là việc mà chúng ta không thể đoán được.”

Mộ Hàn ít khi nghe thấy Mộ Phi nói những lời chân thành đến vậy, trước kia chỉ luôn là bộ dáng bất cần đời, lời nói không phân biệt thật giả, sắc mặt y dần dịu đi một chút.

Ánh mắt Mộ Phi có chút mơ hồ: “Chuyện của Cao Nam, anh không phải không muốn níu kéo, nhưng mà anh phải níu kéo thế nào? Mẹ cậu ấy chỉ có thể sống được vài năm nữa, không thể để cho cô ấy chết mà không nhắm mắt, nếu là anh, anh cũng sẽ làm như cậu ấy.”

Khuôn mặt Mộ Phi tràn ngập ưu thương, Mộ Hàn đau lòng nhìn hắn, anh trai y rất ít khi để lộ vẻ yếu ớt của bản thân ra bên ngoài, giống như lời lúc ấy của Lâm Phỉ Phỉ, không phải là không đau, mà là không nói ra mà thôi, đau hay không, chỉ có bản thân mới biết được.

“Anh.” – Mộ Hàn nhẹ giọng gọi gã.

Mộ Phi cười cười: “Không có chuyện gì, anh có thể có chuyện gì sao? Chuyện khi đó, anh quả thực là xin lỗi em, nhưng chuyện đã rồi, cũng chỉ có thể đối mặt mà thôi. Khi nào có thời gian, tìm cậu ấy nói chuyện rõ ràng, chuyện gì cũng có thể giải quyết.”

Mộ Hàn âm thầm thở dài một tiếng, thấp giọng đáp ứng.

Mộ Phi cảm thấy chính mình công đức viên mãn, đứng dậy, cười nói: “Thế này đi, tối nay anh đặt chỗ ở nhà ăn, hai đứa gặp nhau, sớm nói chuyện thì tốt hơn, nhìn hai đứa thế này anh cũng không thoải mái.”

Buổi tối, Mộ Hàn đi đến phòng ăn nhỏ đã được Mộ Phi đặt trước, Diệp Vĩ Gia đã ở đó. Biểu tình của Diệp Vĩ Gia rõ ràng là cứng ngắc một chút, trong mắt có chút kinh ngạc, Mộ Hàn đi đến ngồi đối diện Diệp Vĩ Gia.

Trong phòng thực im lặng, trong khoảng thời gian ngắn, hai người cũng không biết nói gì, không khí có vẻ quá mức yên tĩnh, lại khiến cho người ta cảm thấy không được thoải mái.

Diệp Vĩ Gia thần sắc mất tự nhiên cúi đầu nhìn mặt bàn, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt kể từ khi xảy ra chuyện hôm đó, cậu nghĩ chuyện này là do Mộ Phi sắp xếp, có một số việc, sớm hay muộn cũng phải đối mặt, cậu ngẩng đầu nhìn Mộ Hàn, nói: “Chúng ta nên nói chuyện.”

Mộ Hàn gật đầu: “Anh cũng nghĩ thế.”

“Chuyện của em cùng Mộ Phi, chỉ là ngoài ý muốn.” – Diệp Vĩ Gia giải thích, kỳ thật, lúc đối mặt với Mộ Hàn, giải thích chuyện này, cũng không phải là việc quá khó khăn – “Khi đó em vừa chia tay với Lâm Phỉ Phỉ, em rất đau lòng, uống quá nhiều rượu, đến khi tỉnh lại mới biết đã cùng Mộ Phi làm chuyện đó.”

“Anh biết, anh ấy đã nói qua chuyện này với anh.” – Mộ Hàn nói.

Mộ Hàn lập tức nghĩ tới cái gì đó, mà lúc này, Diệp Vĩ Gia hiển nhiên cũng ý thức được, cậu cảm giận nói tiếp: “Muốn nói sai, chuyện này cũng có lỗi của anh. Ai bảo anh đoạt bạn gái của em, nếu không làm sao em lại đến quán bar uống rượu, không gặp Mộ Phi cũng sẽ không có chuyện đó.”

Mộ Hàn đã ý thức được điểm này, nói cũng đúng, chuyện này một phần nguyên nhân cũng là do y. Y cười nói: “Nhưng nếu anh không làm thế, chúng ta làm sao có thể đến với nhau?”

Có một số chuyện chính là kỳ diệu như vậy, mà Diệp Vĩ Gia lại là nhân vật vớ phải điều kỳ diệu ấy.

Diệp Vĩ Gia đột nhiên cảm thấy ủy khuất, chuyện này từ đầu tới đuôi cũng không phải là lỗi của cậu, mà cậu lại còn làm cho chuyện này rối rắm lên nhiều, cứ giữ mãi trong lòng, bất an lo lắng, luôn cảm thấy có lỗi với Mộ Hàn, hiện tại, cậu cảm thấy cực kỳ ủy khuất.

“Anh lấy có thì có.” – Diệp Vĩ Gia phản bác – “Chả lẽ cứ phải dùng thủ đoạn thế sao?”

Mộ Hàn cũng không biết phải đáp lời thế nào, vội chuyển đề tài: “Chuyện này đã qua, chúng ta không nên so đo nữa, em nói xem, vì sao em lại trốn nhà đi?”

“Cái đó không gọi là trốn nhà, em đi là để bình tĩnh lại.” – Diệp Vĩ Gia sửa lời.

“Vì sao phải bình tĩnh? Em lại nghĩ cái gì? Rốt cuộc đêm đó Tề Phong nói gì với em?” – Mộ Hàn truy vấn.

Diệp Vĩ Gia nghe đến cái tên đó liền không thoải mái, nhũu mày: “Anh với Tề Phong rốt cuộc là đã có chuyện gì? Hai người đã phát triển đến trình độ nào rồi?”

“Chuyện của bọn anh không phức tạp như em nghĩ đâu, bọn anh mới chỉ nắm tay mà thôi, chuyện gì cũng chưa làm, ít nhất là với chuyện mà em đang nghĩ là chưa làm.”

Trong lòng Diệp Vĩ Gia xẹt qua một tia vui sướng: “Thật sự là chỉ có thế thôi?”

Mộ Hàn kiên định gật đầu: “Đúng thế.”

Mộ Hàn nói xong ngồi xuống bên cạnh Diệp Vĩ Gia, ôn nhu nói: “Tiểu Diệp Tử, anh nói rồi, bất kể có chuyện gì xảy ra, anh đều nói cho em, chuyện của Tề Phong, anh cảm thấy là không cần phải nói, bởi vì anh và anh ta khi đó thực sự là không có chuyện gì. Anh không nghĩ là em lại để ý chuyện đó nhiều như vậy, anh cũng không biết anh ta đã nói gì với em, nhưng anh có thể khẳng định một điều, anh với anh ta thực sự là không có gì hết.”

Diệp Vĩ Gia trầm mặc một lát, nói: “Em tin anh, thật sự, anh nói gì em cũng tin.”

“Em có thể nghĩ như vậy là tốt, Tiểu Diệp Tử, về sau chúng ta không cãi nhau có được không? Có chuyện gì thì cứ nói rõ ràng, rồi sẽ giải quyết được không phải sao? Cãi nhau, xung đột, thật sự là rất khó chịu, không có em, một ngày của anh cứ như một năm vậy.”

Diệp Vĩ Gia gật đầu: “Được.”

Mộ Hàn nở nụ cười.

Lần đầu tiên hai người gần nhau như vậy, mở rộng lòng hàn huyên rất nhiều, Mộ Hàn tâm sự với Diệp Vĩ Gia tất cả những thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống của y, kể cả chuyện của Tề Phong.

Diệp Vĩ Gia thở dài: “Vì sao em không biết anh sớm hơn một chút, như vậy em có thể sớm ở cùng anh, có thể chia sẻ cuộc sống với anh.”

Mộ Hàn ôn nhu cười: “Cuộc sống của anh từ nay về sau đã có em rồi, cũng chỉ có em mới chia sẻ với anh mọi chuyện.”

Trong lòng Diệp Vĩ Gia tràn đầy cảm giác vui sướng, Mộ Hàn chân thành thâm tình nhìn cậu, nghĩ thầm, cuộc sống trước đây của anh cũng đã có em!

57. Chương 57: Hôn Lễ

Tháng chín, bắt đầu vào mùa cưới, tháng mười một, rất nhiều người chọn thời điểm này để kết hôn. Việc này cũng không đáng để ý, nhưng mà nếu bên cạnh mình có người kết hôn thì mọi chuyện lại khác.

“Nhanh thật đấy!” – Diệp Vĩ Gia vừa mặc quần áo vừa cảm thán.

“Cái gì nhanh?” – Mộ Hàn khó hiểu hỏi.

Diệp Vĩ Gia thắt cravat, ngắm lại mình trong gương, nói với Mộ Hàn: “Nhanh như vậy, đã đến hôn lễ của Cao Nam rồi. Hai tháng trước nghe nói cảm giác vẫn thấy không thật, hôm nay mới thấy là anh ấy thực sự đã kết hôn rồi.”

Mộ Hàn mỉm cười, ngắm lại quần áo.

Diệp Vĩ Gia quay đầu nhìn y: “Liệu anh trai anh có đến hôn lễ không?”

“Cái này anh cũng không biết, nếu không em gọi điện hỏi thử?”

Diệp Vĩ Gia lắc đầu: “Em không dám đâu. Anh muốn hỏi thì tự gọi đi.”

“Anh cũng không dám.”

Hai người chuẩn bị xong liền ra ngoài, đến khách sạn đã thấy rất nhiều người ở đấy, không chỉ có cách danh nhân trong thương giới, mà còn có cả các ngôi sao của làng giải trí, thế mới thấy được thực lực của Phương gia.

Đây là lần đầu tiên Diệp Vĩ Gia được tham dự hôn lễ, lại là hôn lễ xa hoa long trọng như vậy, hơn nữa ngôi sao mà cậu hâm mộ lại đến, điều này làm cho cậu càng kích động.

“Không ngờ là Phương Vi Vi cũng đến đây, em rất hâm mộ cô ấy, anh nói xem em có thể đi qua xin chữ kí không? Không, nên qua chụp một tấm ảnh chứ.” – Diệp Vĩ Gia nhìn Phương Vi Vi cách đó không xa hào hứng.

Phương Vi Vi mặc một bộ lễ phục màu trắng cổ khoét sâu, tóc hơi búi lên, tao nhã lại phóng khoáng, nụ cười tươi rực rỡ như ánh mặt trời động lòng người.

Mộ Hàn đứng bên cạnh cậu, dăm chiêu: “Hóa ra là em thích cô ấy!”

Diệp Vĩ Gia ho nhẹ một tiếng nói: “Anh đừng hiểu lầm, em chỉ thích xem cô ấy biểu diễn thôi, không phải là thích người ta đâu.”

Mộ Hàn nhún mày: “Anh biết, nhưng mà em có biết thân thế của cô ấy không?”

Diệp Vĩ Gia kinh ngạc nhìn y, lắc đầu.

“Cô ấy là chị gái của Phương Lệ Nhã, là trưởng nữ của Phương gia.”

Diệp Vĩ Gia tràn đầy kinh ngạc: “Không phải chứ?”

Mộ Hàn gật đầu khẳng định: “Trước kia anh gặp cô ấy rồi, khi đó cô ấy vẫn chưa gia nhập làng giải trí.”

Diệp Vĩ Gia càng ngạc nhiên hơn, nhưng nghĩ lại, những người có gia thế quen nhau từ nhỏ cũng không có gì khó hiểu.

Mộ Hàn nói xong, đột nhiên nhớ đến một chuyện, nhin không được cười nói: “Mà còn có một chuyện rất hay.”

“Chuyện gì?”

Mộ Hàn hạ giọng nói: “Cô ấy trước kia thích anh Phi.”

“Không phải chứ?”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy bị đả kích, nữ thần Phương Vi Vi trong lòng cậu trước kia có thể thích Mộ Phi, chuyện này quả là không thể tưởng tượng được. Cậu hình dung ra lúc Mộ Phi đứng cùng Phương Vi Vi, tuy rằng ngoại hình của Mộ Phi rất tuần tú, nhưng mà muốn hai người đứng bên cạnh nhau, cậu vẫn thấy có chút gì đó không được tự nhiên, có thể là do Cao Nam, cũng có thể là do cậu hiểu Mộ Phi nhiều hơn.

Tháng mười, ánh nắng mặt trời ấm áp, nơi tổ chức hôn lễ được bố trí rất đẹp, khắp nơi đều là hoa hồng trắng, thuần khiết mà lại thần thánh.

Cao Nam mặc một bộ tây trang màu trắng, trên mặt là nụ cười tao nhã, cả người toát lên vẻ thanh tao, Phương Lệ Nhã mặc một chiếc váy cưới, trên tay là bó hoa hồng trắng, cô khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh.

Hình ảnh đẹp như vậy, Diệp Vĩ Gia lại thấy thương cảm. Mộ Phi vẫn không xuất hiện, nghĩ lại cũng thế, nếu là cậu cậu cũng không đến. Nhìn người mình yêu kết hôn với người khác, là điều thống khổ cỡ nào.

Mộ Hàn nhìn thấu tâm tư của cậu, liền nắm lấy tay cậu, mỉm cười, thong dong mà lại bình tĩnh tươi cười, nhưng mà trong lòng y cũng thực khẩn trương, cho tới bây giờ y cũng chưa từng làm chuyện gì không chắc chắn như vậy, chính là đánh bạc một phen.

Cha xứ đọc xong lời thề, hỏi chú rể có nguyện ý lấy Phương Lệ Nhã tiểu thư làm vợ không, chú rể nói nguyện ý, đến khi hỏi cô dâu, mãi không thấy câu trả lời, cô dâu trầm mặc, cắn môi, bình tĩnh nhìn chú rể, không muốn mở miệng.

Tất cả mọi người nín thở nhìn chằm chằm vào hai người, tò mò không hiểu cô dâu làm sao, vì sao lại không nói gì hết?

“Lệ Nhã, em sao thế?” – Cao Nam lo lắng nhìn về phía Phương Lệ Nhã, anh đứng gần cô nhất, vẻ mặt của cô anh nhìn rõ nhất, anh không biết là cô làm sao, cô đang cắn chặt môi, trong mắt là một tầng hơi mờ mịt.

Phương Lệ Nhã hít một hơi, mạnh mẽ gạt khăn che mặt ra, nhìn Cao Nam cười: “Cao Nam, em không muốn kết hôn với anh.”

Thanh âm của cô không lớn, nhưng những người ngồi ở hàng ghế đầu có thể nghe thấy, tất cả mọi người đang rất im lặng, khuôn mặt tươi cười của Cao Nam dần chuyển sang màu của bó hoa trên tay cô.

Cao Nam khiếp sợ hỏi: “Em vừa nói gì?”

Phương Lệ Nhã nhắc lại lần nữa: “Em nói em không muốn lấy anh.”

“Vì sao?” – Trong lòng anh đang có rất nhiều tâm sự, kết hôn vốn là chuyện làm cho người ta cao hứng, nhưng anh thì một chút cũng không, hiện tại nghe được câu nói này của Phương Lệ Nhã, trong lòng anh tự nhiên tràn lên một tia vui mừng, nhưng vẫn không nhận được hỏi cô câu đó.

Phương Lệ Nhã cố gắng để ngăn giọt nước mắt đang chực rơi xuống: “Cao Nam, vì sao anh lại phải tự dối lòng mình, anh không yêu em, vì sao lại muốn kết hôn với em?”

Cổ họng Cao Nam có chút run rẩy, chẳng lẽ là cô ấy đã biết chuyện gì sao?

“Em...”

Phương Lệ Nhã cười: “Em vẫn luôn muốn tìm một người mà em thích, đồng thời người đó cũng thích em để kết hôn. Lần đầu tiên gặp anh, em cảm thấy lòng mình rung động, em nghĩ anh là người mà em tìm kiếm lâu nay. Những ngày bên nhau, anh rất tốt với em, săn sóc tỉ mỉ, em nghĩ là anh cũng thích em, nên mới đáp ứng kết hôn với anh, nhưng thực sự không phải thế. Cao Nam, anh có người anh yêu, em không cần kết hôn với anh, em không muốn gả cho một người không yêu mình, anh hiểu chứ?”

Cao Nam sững người đứng ở đó, không biết thế là tốt hay xấu nữa.

Phương Lệ Nhã càng cười sáng lạn: “Cao Nam, một ngày nào đó, em sẽ tìm được người mà em yêu.”

Cô nói xong liền đặt hoa lên bàn, không để ý mọi người đang xì xào bàn tán, bước ra khỏi lễ đường. Cô đi rất nhanh, nhưng vừa mới ra khỏi lễ đường, nước mắt liền thi nhau rơi xuống, như là chuỗi ngọc trai bị đứt, không ngừng lại được.

“Chuyện gì thế này?” – Diệp Vĩ Gia vẫn chưa kịp phản ứng, cô dâu đã biến mất khỏi tầm mắt cậu – “Cô ấy đã chú rể sao?”

“Cô ấy là người tốt, giống như thiên sứ vậy.” – Mộ Hàn cảm khái nói, nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Cả lễ đường ồ lên, xôn xao, Phương gia cũng không đoán được chuyện này sẽ xảy ra, vừa lo lắng lại vừa an ủi khách khứa.

Chỉ có chú rể vẫn đứng yên tại đó, chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, thế nên anh vẫn chưa theo kịp, lời nói của cô vẫn còn đang quanh quẩn trong đầu hắn, anh có chút không thể tin được, như là đang nằm mơ vậy.

Anh bị cự tuyệt sao?

Anh nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, từ lâu lắm rồi, hắn mới có thể cười vui vẻ đến thế.

Mộ Hàn nhẹ nhàng thở phào, ván cược này, y thắng!

Y đang nghĩ ngợi, di động chợt vang lên, là điện thoại của cha mẹ y: “Tiểu Hàn, con nhanh đến đây, chúng ta đang ở bệnh viện, anh con có chuyện rồi.”

58. Chương 58: Vẫn Còn Yêu Nhau

Mộ Hàn đến bệnh viện, Mộ Phi vẫn đang trong phòng phẫu thuật, Tần Hương Lan và Mộ Văn Hải đang chờ bên ngoài. Hai mắt Tần Hương Lan sưng đỏ, hiển nhiên là khóc rất nhiều, nhìn thấy Mộ Hàn, nước mắt lại không nhịn được chảy xuống.

Mộ Hàn ngồi xuống bên người Tần Hương Lan, nắm tay bà, lo lắng hỏi: “Mẹ, có chuyện gì xảy ra thế?”

Khi Tần Hương Lan gọi điện cho y, chỉ khóc thút thít, cũng chưa nói rõ ràng, Mộ Văn Hải nghe điện thoại cũng chỉ nói là Mộ Phi bị tai nạn xe cộ, còn về chuyện xảy ra thế nào thì không nhắc đến. Y không ngờ tới, mình vừa mới giúp Mộ Phi giải quyết một chuyện, tự nhiên anh ấy lại bị tai nạn.

Nước mắt Tần Hương Lan càng lúc càng nhiều, Mộ Hàn nhẹ nhàng khuyên nhủ bà, Mộ Văn Hải cũng an ủi, trên mặt tràn đầy đau thương.

“Nguyên nhân cụ thể của tai nạn, cảnh sát vẫn đang điều tra.” – Mộ Văn Hải đơn giản nói.

Mộ Hàn nhíu mày nhìn cánh cửa khép chặt của phòng phẫu thuật, trong lòng tự trách bản thân, nếu y sớm nói cho Mộ Phi biết chuyện, liệu chuyện này có phát sinh không.

Hôm nay là ngày Cao Nam kết hôn, Mộ Phi lại bị tai nạn xe cộ, người đa cảm, khó tránh khỏi liên tưởng. Mà những người nghĩ như vậy không chỉ có bọn họ, Cao Nam cùng Diệp Vĩ Gia đến sau cũng nghĩ thế.

Cao Nam nhìn phòng giải phẫu sáng đèn, anh cảm thấy khí lực trong người như bị rút hết, anh ngơ ngác không thể tin được, cảm thấy tim mình thất lại, khó thở. Mộ Hàn ở bên cạnh nói gì, anh cũng không nghe ra, cả người lập tức khuyu xuống. Cho tới bây giờ, anh cũng chưa từng trải qua cảm giác khó chịu như vậy, cho dù là năm xưa khi rời khỏi Mộ Phi, cho dù hai người chia tay, vì anh biết, khi anh rời đi, Mộ Phi vẫn có thể sống tốt, nhưng hiện tại không như thế, Mộ Phi nằm trong phòng phẫu thuật, chưa biết sống chết thế nào, anh vừa đau đớn vừa sợ hãi, sợ Mộ Phi sẽ không tỉnh lại.

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, anh cảm thấy như bị sét đánh vậy, mắt mở to, môi run rẩy, thanh âm đứt quãng: “Không thể..... Không thể.....”

Anh vừa nói vừa lắc đầu, thần sắc sầu thảm.

Cho đến giờ phút này, anh mới biết mình sợ mất Mộ Phi nhiều như thế nào.

Mộ Hàn ở bên cạnh an ủi anh: “Không sao, anh Phi sẽ không có chuyện gì.”

Chờ đợi luôn là chuyện khó khăn nhất, đặc biệt lại là ở bên ngoài phòng phẫu thuật, chờ người mình yêu nhất, cảm giác như thời gian trôi qua thật chậm, một giây, một giây thông thả chảy qua.

Phẫu thuật thành công, sau ba ngày hôn mê, Mộ Phi tỉnh lại. Người đầu tiên hắn nhìn thấy là Cao Nam, đầu óc hắn cảm thấy hỗn loạn, cảm thấy như mình đang nằm mơ. Hắn muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới động dậy lại chạm đến miệng vết thương, nhin không được khẽ kêu một tiếng.

Hắn vừa cử động, Cao Nam liền tỉnh, nhìn Mộ Phi, vừa mừng vừa sợ, giống như là đứa nhỏ không biết phải làm sao bây giờ, giọng nói lộ rõ sự run rẩy: “Anh tỉnh rồi?”

Mộ Phi tròn mắt nhìn Cao Nam. Cao Nam lúc này rất tiêu tụy, người gầy đi không ít, quanh mắt là một quầng đen, vừa nhìn là biết ngủ không đủ giấc, râu ria xồm xoàm, nhìn hoàn toàn khác với một Cao Nam ưa sạch sẽ bình thường. Cậu ấy biến thành như vậy từ khi nào? Trong chốc lát Mộ Phi liền hiểu được, hai mắt sáng rực lên.

“Em đừng có nhìn anh như vậy, anh không phải muốn chết.” – Mộ Phi cười, cố gắng ngồi dậy, cũng không biết có phải là do ngủ lâu quá không, mà người hắn không còn chút sức lực nào cả, hắn liền chỉ huy Cao Nam – “Anh muốn ngồi dậy, em có thể đỡ anh không?”

Cao Nam phục hồi lại tinh thần, tiến đến đỡ hắn ngồi dậy. Thân thể tránh không được có tiếp xúc với nhau, chuyện thân mật hai người cũng đã từng làm nhiều lần, nhưng không hiểu vì sao, khi Cao Nam chạm vào cánh tay, thắt lưng Mộ Phi vẫn có chút run rẩy, ánh mắt cũng như sắp khóc.

Anh lo lắng tức trực bên cạnh ba ngày ba đêm, sợ Mộ Phi chưa tỉnh lại, hiện tại thấy Mộ Phi tỉnh lại rồi, lẽ ra anh phải cao hứng mới đúng, nhưng không hiểu tại sao, anh lại cảm thấy đau khổ vô cùng, có cảm giác sắp muốn khóc.

Mộ Phi nhìn anh, giọng nói thô ráp khàn khàn: “Em làm sao thế?”

Cao Nam đỡ Mộ Phi ngồi dậy, đặt một chiếc gối sau lưng hắn, để cho hắn thoải mái dựa vào, cố gắng hết sức không chạm vào vết thương trước ngực hắn, tránh cho hắn lại bị đau.

Lúc này Cao Nam mới nhìn Mộ Phi, gương mặt mệt mỏi lộ ra vẻ tươi cười: “Không sao đâu, anh không có việc gì là tốt rồi.”

Mộ Phi bình tĩnh nhìn Cao Nam, không nói gì, trong phòng lẳng lặng, hương hoa bách hợp nhẹ nhàng, tự nhiên. Hắn không nói câu nào, Cao Nam cũng không biết phải nói gì, hai người cứ như vậy nhìn nhau, giống như là cách xa vạn dặm.

Sau một hồi, Mộ Phi đột nhiên mở miệng: “Anh đói.”

Cao Nam hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Mộ Phi tùy ý nói: “Cái gì cũng được.”

Hắn cảm thấy mình ngủ thật lâu, trong bụng trống trơn, thật là đói mà.

Cao Nam gật đầu: “Vậy anh chờ em một chút, em đi mua đồ rồi quay lại ngay.”

Mộ Phi tựa vào nơi đó, nhìn Cao Nam rời đi, cả người lập tức thả lỏng, thở dài, nụ cười trên mặt cũng biến mất, vừa rồi nói mấy câu cũng làm cho hắn kiệt sức, có lẽ là do vừa tỉnh, thân thể quá yếu, ngay cả nói mấy câu cũng cảm thấy mệt.

Nhưng mà đầu óc hắn vẫn còn tỉnh táo, gã nhớ rõ hôm đó là Cao Nam kết hôn, hắn muốn đến lễ đường, nhưng trên đường đâm vào một chiếc xe, sau đó liền hôn mê bất tỉnh, hắn chậm rãi kéo chăn lên, trong lòng đau đớn.

Chắc Cao Nam đã kết hôn rồi, Mộ Phi âm thầm nghĩ.

Khi Cao Nam quay lại, Diệp Vĩ Gia và Mộ Hàn đang ở trong phòng bệnh nói chuyện cùng Mộ Phi, thấy hắn tiến vào liền lập tức ngừng lại.

Cao Nam để đồ ăn xuống, cười cười: “Hai người đến rồi!”

“Đúng vậy, không nghĩ tới anh tôi lại nhanh tỉnh thế.” – Mộ Hàn cười nói.

Mộ Phi lườm y: “Ý em là anh không nên tỉnh nhanh như vậy, nên ngủ thêm một thời gian nữa?”

Diệp Vĩ Gia nhanh chóng đáp: “Nếu anh còn ngủ nữa, liền xếp thêm một cái giường bên cạnh anh cho Cao Nam, người ta chiếu cố anh ba ngày ba đêm không ngủ, anh thật là không có lương tâm.”

Ánh mắt Mộ Phi nhìn về phía Cao Nam, Cao Nam né tránh ánh mắt đấy, giúp gã đặt chiếc bàn nhỏ lên giường, bày ra vài món ăn, nói: “Em mua vài món, anh xem muốn ăn gì?”

Mộ Phi không chút khách khí cầm đũa, hẳn thực sự là đói lắm rồi, người ta sinh bệnh thì khẩu vị không tốt, ăn không được nhiều, còn hẳn thì khẩu vị vô cùng tốt, ăn từng miếng từng miếng, bộ dáng rất vui vẻ.

Mộ Hàn thấy hẳn vô tâm vô phé cũng không biết nói một tiếng cảm ơn, liền quay sang Cao Nam nói: “Cao Nam, cậu ở bệnh viện bởi anh tôi lâu như vậy, hiện tại anh ấy đã tỉnh, cậu cũng thấy anh ấy không có việc gì rồi, nên yên tâm đi, cậu về nhà nghỉ ngơi một chút đã. Chúng tôi chăm sóc anh ấy cho.”

Cao Nam nhìn Mộ Phi đang vui đầu vào ăn, nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

Cao Nam đi rồi, Mộ Phi tâm tình vô cùng tốt ăn hết mấy món gì đó, ăn no liền mệt rã rời, Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Hàn cũng không làm phiền, nói mấy câu liền ra ngoài.

“Anh không thấy hai người họ lạ sao?” – Diệp Vĩ Gia khẽ nhíu mày.

“Lạ chỗ nào?” – Mộ Hàn đang cân nhắc sắp xếp thời gian để đến Cao gia, nghe thấy Diệp Vĩ Gia nói vậy liền hỏi tiếp.

“Theo lý thuyết, Mộ Phi xảy ra chuyện như vậy, Cao Nam lại khẩn trương như thế, ở trong viện bởi Mộ Phi ba ngày liền. Đến khi Mộ Phi tỉnh lại, lẽ ra hai người phải có nhiều chuyện để nói chứ, không nên lạnh nhạt xa cách vậy.”

“Em không phải cảm thấy là Cao Nam sẽ ôm anh Phi cảm động khóc lóc một hồi, sau đó nói là cậu ta hối hận vì đã chia tay, muốn hai người làm lành?”

“Hắn là thế đi?” – Diệp Vĩ Gia dừng bước nhìn Mộ Hàn.

“Chuyện anh có thể giúp thì anh sẽ làm, về phần hai người họ có thể đến với nhau không, phải xem họ thế nào, đây không phải chuyện chúng ta có thể làm được. Đương nhiên, những thứ vừa rồi em nói nghe cũng đúng, bất quá không giống với con người Cao Nam.” – Mộ Hàn cười khẽ.

Diệp Vĩ Gia sốt ruột: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn muốn chia tay? Cao Nam cũng chưa kết hôn, hai người không thể coi như vậy là hết được.”

Mộ Hàn cười giao hoạt: “Em yên tâm, trong lòng anh Phi biết phải làm gì.”

Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Hàn đến thăm Mộ Phi, vừa lúc hẳn tỉnh lại, hai người kích động, nhất là Diệp Vĩ Gia. Cậu lôi kéo Mộ Phi nói chuyện, mà Mộ Phi hơn phân nửa thời gian là trầm mặc, chỉ thỉnh thoảng ‘ừ’ một tiếng. Mộ Hàn thấy thần sắc hẳn mệt mỏi, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần, nhân lúc Diệp Vĩ Gia vào nhà vệ sinh, liền đem chuyện Cao Nam chưa kết hôn nói cho Mộ Phi, y vừa nói xong, ánh mắt Mộ Phi liền sáng lên, trông rất có sinh khí, Mộ Hàn biết là y đã đoán đúng rồi.

Nếu biết Cao Nam chưa kết hôn, Mộ Phi trong lòng biết mình còn cơ hội, hẳn tự biết phải làm thế nào.

Nửa đêm Mộ Phi tỉnh lại, thấy bên cạnh mình có một người nằm úp sấp, hoảng sợ, dựa vào ngọn đèn mỏng manh trong phòng mới nhận ra đúng là Cao Nam, khi đó hẳn mới yên lòng, lại nhịn không được mà nở nụ cười sung sướng.

Thời khắc đâm vào chiếc xe kia, hẳn nghĩ mình thực sự muốn chết, hẳn không còn gì để vướng bận nữa rồi. Mà khi hẳn tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là Cao Nam, trong lòng hẳn chỉ có một ý nghĩ duy nhất là không bao giờ buông cậu ấy ra nữa.

59. Chương 59: Phụ Trách

Buổi sáng Cao Nam tỉnh lại, Mộ Phi vẫn còn đang ngủ, anh yên lặng nhìn Mộ Phi một lúc lâu, giúp hẳn đắp lại chăn, vội vàng rửa mặt chải đầu, đi mua bữa sáng cho Mộ Phi về, hẳn vẫn đang ngủ, anh để bữa

sáng đó, vội vàng đi làm.

Sáng sớm Tần Hương Lan đến viện thăm Mộ Phi, ở cửa liền gặp Cao Nam, hai người hàn huyên vài câu, Cao Nam lái xe đi rồi, Tần Hương Lan vào phòng Mộ Phi, thấy hắn đang ngồi trên giường, nhìn tinh thần rất tốt, khỏe miệng tươi cười ngồi đọc tạp chí.

Tần Hương Lan thả cặp lồng xuống, thấy trên bàn nhỏ còn đồ ăn, cười nói: “Cao Nam mua?”

Mộ Phi cười gật đầu: “Mẹ, sao mới sáng sớm mẹ đã đến đây?”

“Mẹ lo cho con thôi, sớm biết có người cẩn thận chiều cổ con như thế này, mẹ không cần dậy sớm nấu cháo cho con.” – Tần Hương Lan sáng giọng.

Tần Hương Lan vừa nói vừa kéo ghế gỗ ngồi xuống: “Con đã ăn rồi thì chắc sẽ không ăn nữa nhỉ?”

Tâm tình Mộ Phi vô cùng tốt, cười lấy lòng nói: “Ăn, tất nhiên là phải ăn rồi, đồ mẹ mang đến, cho dù là độc được con cũng ăn.”

Tần Hương Lan tươi cười, Mộ Phi luôn biết cách làm cho bà vui vẻ, bà đưa cháo đến trước mặt hắn, Mộ Phi cười nhận lấy.

“Con thấy thế nào? Có không thoải mái ở đâu không?” – Tần Hương Lan thân thiết hỏi.

Mộ Phi chậm rãi ăn, trả lời: “Tốt rồi ạ.”

Tần Hương Lan nhớ đến chuyện mấy hôm trước, không khỏi buồn bã, đáy mắt có một chút sắc thái kịch liệt, ẩn ẩn một tầng hơi nước, Mộ Phi nhận thấy bà có chút khác thường, vội hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Tần Hương Lan thở dài nói: “Con cũng tốt, Tiểu Hàn cũng tốt, có chuyện gì cũng không nói thật với mẹ. Tốt xấu gì mẹ cũng là mẹ của hai đứa, sao hai đứa có chuyện gì không bao giờ nói cho mẹ biết vậy? Con có biết khi con bị tai nạn, mẹ đã đau đớn thế nào không? Nếu con thực sự bị làm sao, thì con bảo mẹ phải làm thế nào? Làm sao mẹ có thể nhìn mặt mẹ con đây?”

Mộ Phi nhẹ nhàng an ủi nàng: “Mẹ, con xin lỗi, con đã làm cho mẹ khổ sở.”

Mắt Tần Hương Lan đỏ hồng nhìn hắn: “Con với Cao Nam rốt cuộc là có chuyện gì? Con gặp tai nạn có phải là liên quan đến nó không?”

“Việc này có chút phức tạp, hôm nào đó con sẽ nói cho mẹ nghe.” – Mộ Phi cười khê.

“Chắc chắn là có liên quan.” – Tần Hương Lan khẳng định. Bà không ngốc, sống với Mộ Phi bao nhiêu năm như vậy, bà cũng hiểu được một chút về đứa con này – “Trước đó không phải hai đứa rất tốt sao? Vì sao tự nhiên nó lại đi cưới con gái họ Phương?”

Mộ Phi vui đầu ăn cháo, khen ngợi: “Mẹ, lâu lắm rồi con chưa ăn đồ ăn mẹ làm, công nhận là ngon thật!”

“Đừng có đánh trống lảng!”

“Mẹ, con đau đầu, con muốn ngủ một chút, có chuyện gì để sau nói được không?” – Mộ Phi cười nịnh nọt.

Tần Hương Lan tức giận nhìn hắn, thấy hắn vừa mới tỉnh lại, cũng không so đo nhiều.

Mộ Phi nằm viện, chuyện công ty liền do Mộ Hàn xử lý khiến Mộ Hàn ngày nào cũng bận rộn đến tận tối muộn, khổ cực vô cùng. Diệp Vĩ Gia cực kỳ đau lòng, chiều nào tan tầm cũng đi chợ mua đồ nấu cơm, lại rất chịu khó làm việc nhà.

“Hôm nay em đến bệnh viện, anh trai anh tốt lên nhiều lắm.” – Diệp Vĩ Gia đưa quả táo cho Mộ Hàn, Mộ Hàn đưa tay nhận lấy.

“Sức khỏe anh ấy đang hồi phục rất tốt, anh thấy không lâu nữa, có thể xuất viện.” – Mộ Hàn không rời mắt khỏi văn kiện trước mặt.

Diệp Vĩ Gia dựa vào sofa, cắn quả táo: “Em thấy anh ta nằm viện rất vui, sai Cao Nam làm chuyện này kia cũng rất thú vị.”

Diệp Vĩ Gia nhớ đến tình cảnh buổi chiều ở bệnh viện, hận không thể đâm cho Mộ Phi mấy cái. Cao Nam làm việc vất vả như vậy rồi, còn phải đến bệnh viện chiều cổ hủ, vậy mà hắn còn lăm yêu sách, khi thì muốn uống nước, khi thì đòi ăn hoa quả, đòi xem tạp chí, ngay cả đi vệ sinh cũng muốn Cao Nam ôm đi.

Diệp Vĩ Gia nghĩ lại, tức giận cắn quả táo, như là cắn người nào đó.

“Anh ấy là bệnh nhân, chúng ta chiều theo yêu cầu của anh ấy, có chuyện gì cũng phải cố gắng chịu đựng vậy.” – Mộ Hàn mệt mỏi tựa vào sofa.

“Anh ta giống bệnh nhân ở chỗ nào chứ? Em thấy anh ta tinh lực dư thừa ấy.” – Diệp Vĩ Gia căm giận nói.

Thấy Mộ Hàn không trả lời, cậu quay sang, mới phát hiện ra Mộ Hàn đang tựa vào sofa ngủ, trên bàn còn một đồng hồ văn kiện, máy tính còn đang bật, quả táo mới cắn một miếng đã chuyển thâm.

Diệp Vĩ Gia thở dài, ném quả táo vào thùng rác, nhìn Mộ Hàn đau lòng. Từ khi Mộ Phi nằm viện, Mộ Hàn cứ về đến nhà là xem văn kiện, có khi ngủ gục ở bàn làm việc trong thư phòng, mặc dù có về đến phòng, cũng là nằm gục xuống ngủ, hai người đã lâu lắm rồi không nói chuyện cho ra hồn, cả chuyện thân mật cũng ít đi trông thấy.

Diệp Vĩ Gia lắc đầu.

Mộ Phi ở viện hơn một tháng, thật sự là không chịu nổi liền làm âm ỉ đòi xuất viện, không về nhà lớn của Mộ gia, mà là về căn nhà mà hắn vẫn ở. Đã lâu không có người nên trong phòng tràn ngập bụi bặm.

Thương thế trên người Mộ Phi đã tốt lên nhiều, chính là chân trái bị thương nặng nhất, vẫn đang bó bột, Cao Nam bố trí cho hắn xong xuôi, liền bắt tay vào dọn dẹp.

“Về nhà vẫn là tốt nhất!” – Mộ Phi cảm thán.

Mộ Hàn mang hành lý của hắn vào phòng khách, cười nói: “Đó là đương nhiên! Nhưng mà sao anh không về bên kia, trong nhà nhiều người vậy có thể chăm anh tốt hơn.”

Mộ Phi nhún mày: “Anh thích không được sao?”

“Được, tất nhiên là được!”

Diệp Vĩ Gia đưa nước cho Mộ Hàn: “Tôi thấy là anh có ý đồ!”

Mộ Phi nheo mắt, giống lão hồ ly.

Diệp Vĩ Gia không cam lòng yếu thế: “Anh phải biết chừng mực, đừng có khi dễ người ta.”

Mộ Phi cười gian trá: “Tôi có sao?”

Diệp Vĩ Gia lười so đo với hắn, liền qua giúp Cao Nam dọn dẹp.

Buổi tối Mộ Hàn nấu cơm, bốn người cùng nhau ăn. Dưới ánh đèn nhu hòa, trên mặt mỗi người đều mang một chút ý cười tự nhiên.

“Lâu lắm rồi chúng ta không ăn cơm cùng nhau!” – Diệp Vĩ Gia cảm thán, nhìn người đối diện oán giận – “Cũng vì anh mà lâu lắm rồi tôi không được ăn đồ Mộ Hàn nhà tôi làm.”

Mộ Phi không để ý, gấp đồ ăn cho Cao Nam, cười nói: “Vậy cậu nên cảm ơn tôi, nếu không có tôi, hôm nay cậu làm sao có thể ăn đồ Mộ Hàn làm.”

Diệp Vĩ Gia hừ lạnh: “Hừ, tôi thấy anh cũng khỏe lắm rồi, nhanh chóng về công ty xử lý đống hỗn loạn của anh đi.”

“Tôi là người bị thương đó, cậu chưa nghe câu, thương cân động cốt một trăm thiên* à? Ít nhất cũng phải nghỉ ngơi ba tháng, mà tôi thấy ít ra cũng phải nửa năm.” – Mộ Phi gấp một miếng, sung sướng nói.

*Bị thương động đến xương cốt thì phải nghỉ một trăm ngày

Diệp Vĩ Gia nghĩ đến cảnh Mộ Hàn bận rộn nửa năm liền, trong lòng tràn đầy bức tức, ác thanh ác khí nói: “Anh đừng có nằm mơ!”

Mộ Hàn trấn an Diệp Vĩ Gia, quay sang bảo Mộ Phi: “Anh, giờ em mới biết vị trí này quả là bận rộn, khó trách cha vất vả mới có thể buông tay, anh có dự đồ thế nào cha cũng không thềm quay lại.”

Mộ Phi cười gian: “Em thấy nỗi khổ của anh chưa? Cho nên anh khó khăn lắm mới chuyển sang cho em được, anh cũng không dễ dàng nhận lại đâu. Em biết là anh vẫn coi trọng em, không bằng lần này anh tặng vị trí này cho em luôn, về sau chuyện công ty do em quản lý.”

Mộ Hàn liên tục xoa tay: “Miễn đi! Còn như thế nữa thì Tiểu Diệp Tử nhà em sẽ giết em mất.”

Diệp Vĩ Gia đen mặt ăn cơm, Cao Nam đối diện mặt cũng âm trầm không kém.

Mộ Phi không có ý tốt nhìn Diệp Vĩ Gia: “Em có biết cậu ấy tức giận vì chuyện gì không? Là do em quá bận không đủ tinh lực chiều cổ cậu ấy.”

Mộ Hàn gật đầu: “Quả thực là rất bận, mỗi ngày về đến nhà là xem văn kiện, xem xong về phòng là lăn ra ngủ.”

“Cho nên mới nói, có người nào đó bắt mãi!” – Mộ Phi cười hì hì.

Lúc này Mộ Hàn mới hiểu ý tứ trong câu nói của Mộ Phi, quay đầu nhìn Diệp Vĩ Gia, vuốt tóc cậu.

Diệp Vĩ Gia ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Mộ Phi.

Mộ Hàn sau khi giúp Cao Nam dọn dẹp xong, liền lôi kéo Diệp Vĩ Gia đang kích động về nhà.

Trong phòng lập tức yên lặng, chỉ còn âm thanh từ TV truyền đến. Cao Nam ở trong phòng ngủ sắp xếp lại quần áo, trong đầu nghĩ lại những lời Mộ Hàn khi nãy nói với anh, không để ý Mộ Phi đã vào phòng.

“Suy nghĩ cái gì mà mê mẩn như vậy?” – Mộ Phi trầm tư nhìn Cao Nam, nhẹ giọng hỏi.

Cao Nam phục hồi tinh thần, tiến đến giúp Mộ Phi đẩy xe lăn vào phòng ngủ, lắc đầu cười khê: “Không có gì.”

Mộ Phi cũng không hỏi thêm, chỉ nói: “Mọi thứ sắp xếp tốt rồi chứ?”

Cao Nam gật đầu: “Ừ, cũng hòm hòm rồi.”

Mộ Phi đi lại không tiện, có xe lăn thì có vẻ tốt hơn một chút. May mắn là trong nhà cũng rộng rãi, đi lại cũng không có phiền toái gì quá lớn, nhưng Cao Nam vẫn lo lắng.

Cao Nam do dự nói: “Kỳ thật em thấy anh vẫn nên về nhà thì hơn, dù sao có cô chú thuận tiện chăm sóc anh.”

Mắt Mộ Phi sáng lên: “Nhưng trong nhà không có em.”

Cao Nam ngẩn ra, ngây người nhìn gã, Mộ Phi chuyển xe, quay lưng về phía hắn: “Anh muốn tắm rửa, em giúp anh đi!”

Giúp người bị thương tắm rửa thật không dễ dàng, hơn nữa hai người trước kia lại có quan hệ thân mật như vậy.

Cao Nam gọi đầu cho Mộ Phi trước, sau đó giúp gã cởi quần áo, cố gắng không chạm vào vết thương, cẩn thận từng chút một. Nhưng mà anh càng nhẹ nhàng ôn nhu như vậy, càng làm Mộ Phi khó chịu, như kiểu bị con mèo cọ vào vậy, rất ngứa, nơi nào đó trên cơ thể lại có phản ứng.

“Anh.....” – Mặt Cao Nam lập tức đỏ bừng, kỳ thật không phải là không thấy qua, nhưng vẫn ngượng ngùng.

Mộ Phi kéo tay Cao Nam chạm vào nơi đó, ánh mắt sáng quắc: “Những chuyện em làm thì em phải phụ trách.”

Nơi đó nóng bỏng vô cùng, mặt Cao Nam đỏ bừng, lần đầu tiên anh lấy tay giúp Mộ Phi làm loại chuyện này. Mộ Phi vẻ mặt hưng phấn, tận hưởng cảm giác tuyệt vời do Cao Nam đem lại.

60. Chương 60: Thành Toàn

Sáng sớm, mí mắt Cao Nam giật không ngừng, hần nhìn Mộ Phi đang ngủ say bên cạnh, nhẹ nhàng gỡ tay chân hần đang quấn trên người mình xuống, ngáp ngáp bước vào phòng tắm.

Vào phòng tắm, anh chợt nhớ tới chuyện tối qua.

Sau khi giúp Mộ Phi làm chuyện đó, Mộ Phi nói phải đáp lễ, kiên quyết phải giúp anh làm, khiến cho anh ngay cả lời cự tuyệt cũng không thể nói, liền bị Mộ Phi cưỡng chế lấy tay giúp, làm xong hần còn ghé vào lỗ tai anh nói: “Anh biết lấy tay làm cũng không thoải mái, chính là hiện tại thân thể anh không tốt, không thể làm gì được, cho nên em tạm thời phải nhẫn nhịn.”

Nghe Mộ Phi nói xong, mặt Cao Nam đen như đáy nồi.

Cao Nam té nước lên mặt, nhìn vào gương, những giọt nước không ngừng nhỏ xuống, anh thở dài, tinh thần hơi khá lên một chút.

Anh làm bữa sáng, vào trong phòng thấy Mộ Phi đã tỉnh lại, liền nói: “Em làm bữa sáng rồi, đến ăn đi!”

Mộ Phi cố gắng ngồi dậy, Cao Nam thấy vậy, liền đến hỗ trợ, Mộ Phi cười: “Anh thật vô dụng, làm gì cũng cần có người hỗ trợ.”

“Sao anh lại nói thế? Anh đang bị thương, đến khi vết thương lành sẽ lại bình thường thôi mà.” – Cao Nam an ủi.

Mộ Phi ngồi xong, hai chân buông xuống bên giường, chân trái bó bột, nhìn thực công kênh, hần cúi đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Nếu như anh mãi không khỏi thì sao? Em có thể chiếu cố anh suốt được không?”

Cao Nam vi lăng, lập tức nói: “Sao có thể thế được, anh không cần lo lắng.”

Mộ Phi cầm lấy tay Cao Nam, kiên trì nói: “Ai mà biết được, nói không chừng là không thể khỏi thì sao? Cao Nam, em nói đi, nếu thực sự không khỏi được, em có thể tiếp tục chăm sóc anh như bây giờ không?”

Cao Nam trầm mặc trong chốc lát, gật gật đầu: “Có, em vẫn sẽ chăm sóc anh.”

Mộ Phi giống như là trẻ con có kẹo, cao hứng cười, nhưng đáy mắt lại lộ ra một tia giả hoạt.

Mộ Phi ăn bữa sáng Cao Nam làm, dường như nhớ đến chuyện gì, nói: “Anh quên không hỏi em, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày em đều chăm sóc anh, vậy Phương Lệ Nhã thì sao? Cô ấy có tức giận không?”

Nếu Mộ Phi không đề cập đến, Cao Nam cũng đã quên, từ khi Mộ Phi bị tai nạn, anh đã quên mất chuyện Phương Lệ Nhã, lúc này nhắc đến, anh mới nhớ ra, từ sau hôn lễ, anh không gặp Phương Lệ Nhã lần nào, tin cô ra nước ngoài cũng là do mẹ anh nói cho.

Cao Nam cười khổ một chút: “Cô ấy đi rồi.”

“Sao lại thế? Không phải hai người kết hôn sao?” – Mộ Phi kinh ngạc hỏi anh.

Cao Nam ngẩng đầu nhìn hần: “Em với cô ấy chưa kết hôn.”

Chuyện này Mộ Phi đã sớm biết, nhưng nghe thấy từ chính mồm Cao Nam nói ra thì lại là một loại cảm giác khác, khóe miệng hần không tự giác nhếch lên, hỏi tiếp: “Vì sao thế?”

Cao Nam lắc đầu: “Không biết.”

Đây là lời nói thật, khi nghe những lời Phương Lệ Nhã nói ở hôn lễ, anh không rảnh để suy nghĩ, anh cũng không biết tại sao Phương Lệ Nhã lại nói thế.

“Không kết hôn em thấy rất khổ sở sao?” – Mộ Phi nhìn vẻ mặt mờ mịt của Cao Nam, nhú mày.

Cao Nam lại lắc đầu: “Không phải thế, chỉ là không hiểu vì sao cô ấy lại có quyết định như thế?”

Mộ Phi không tới lễ đường, cho nên không biết chuyện gì xảy ra, mà hần cũng không muốn biết, hần chỉ cần biết là, Cao Nam không kết hôn, đây là sự thật.

“Cô ấy quyết định thế nào là chuyện của cô ấy, em quyết định thế nào mới là điều quan trọng.”

Cao Nam sững sốt, nhìn về phía Mộ Phi.

Mộ Phi trấn tĩnh nói: “Anh muốn đi gặp cha mẹ em.”

Cao Nam kinh ngạc: “Anh muốn làm gì?”

Mộ Phi cầm lấy tay Cao Nam: “Cao Nam, trải qua chuyện lần này, anh tin mọi chuyện đều có thể giải quyết, anh chờ em nhiều năm như vậy, thiếu chút nữa anh cũng đã chết, điều này làm cho anh hiểu rõ anh không thể mất em lần nữa, từ nay về sau, bất kể có chuyện gì, anh cũng sẽ không buông tay em.”

Sắc mặt Cao Nam chậm rãi dịu xuống, Mộ Phi nói tiếp: “Anh đã nói, em quyết định thế nào mới là quan trọng nhất, anh đã nghĩ rất rõ ràng, còn em thì sao, anh muốn biết là em nghĩ thế nào?”

Mấy vấn đề này, Cao Nam đã muốn sớm nói cùng Mộ Phi, chính là không thể ngờ Mộ Phi lại nói trước, Cao Nam thở dài: “Em cũng không muốn mẹ em phải chịu kích động, dù sao hiện tại sức khỏe của bà cũng không được tốt.”

Nghe được lời này, Mộ Phi cũng đại khái đoán được ý tưởng trong lòng Cao Nam, trong lòng hẳn không khỏi vui vẻ, cười nói: “Em yên tâm, chuyện này anh sẽ giải quyết tốt, sẽ không để em phải khó xử, chỉ cần em không buông tay anh ra là được.”

Cao Nam không cự tuyệt, gật đầu đồng ý.

Mộ Phi đã có kế hoạch trong đầu, cũng không muốn chần chừ thêm nữa, bảo Cao Nam ba ngày sau hẹn cha mẹ anh gặp mặt tại một quán trà nhỏ nhưng lại rất cổ kính, hương trà tản mạn bốn phía.

Người Cao gia cũng không xa lạ với Mộ Phi, ông Cao thực ra còn là người hòa ái dễ gần, biết Mộ Phi thời gian trước bị tai nạn, lúc này còn đang ngồi xe lăn, còn thân thiết hỏi thăm vài câu, bà Cao thì sắc mặt không thể coi là đẹp, đi đến ghế, ngồi xuống trầm mặc.

Trên chiếc bàn làm từ gỗ lê thượng đẳng là dụng cụ pha trà. Ông Cao là người thích uống trà, vừa ngồi xuống liền nghịch mấy thứ đó, rồi cười với Mộ Phi: “Bác bình thường cũng thích pha trà, nhưng trong nhà dụng cụ lại không có đủ, nên lần nào pha cũng không được hương vị như mong muốn, lần này có đủ đồ thế này, nhất định sẽ pha được trà ngon.”

Mộ Phi lễ phép nói: “Nếu bác thích, hôm nào cháu sẽ tặng bác một bộ dụng cụ pha trà.”

Ông Cao cười trung hậu: “Sao bác có thể nhận được.”

Mộ Phi mỉm cười nói: “Bác không cần khách khí, sau này chúng ta đều là người một nhà, không cần phải phân chia rõ ràng như vậy.”

Sắc mặt mẹ Cao trầm xuống, trong mắt mang theo một tia kinh miệt, hừ lạnh một tiếng: “Ai là người một nhà với cậu?”

Cao Nam cúi đầu cũng có thể cảm nhận được tia nhìn giận giữ của mẹ mình, Mộ Phi ngồi bên cạnh nắm lấy tay anh, ý bảo không cần lo lắng. Cao Nam hiểu ý, không nói gì, loại cảnh tượng này quả thật là dày vò.

Mộ Phi vẫn ôn hòa như cũ: “Cô, chú, hôm nay cháu mời cô chú đến đây là có chuyện muốn nói.”

Ấm nước nhỏ trên bàn đã sôi, ông Cao lấy ấm xuống, bắt đầu rửa chén, vừa hỏi: “Thế à? Có chuyện gì thì nói đi!”

Mộ Phi lựa chọn từ ngữ, vẫn cảm thấy nên đi thẳng vào vấn đề thì tốt hơn: “Kỳ thật, cháu với Cao Nam đã ở bên nhau khá lâu rồi.”

Thân thể Cao Nam cứng đờ, cảm thấy như ngừng thở, cúi đầu càng thấp, không dám nhìn biểu tình trên mặt cha mẹ y lúc này. Điều ngạc nhiên là không thấy cha mẹ anh rống giận với Mộ Phi, anh ngẩng đầu nhìn, cha anh không có biểu tình gì khác thường, mẹ anh ngồi đó, sắc mặt âm trầm, đáy mắt tràn đầy tức giận.

“Vậy thì sao? Cậu muốn thế nào?” – Bà Cao tức giận, hung tợn hỏi.

Mộ Phi chậm rãi, nói rõ ràng, kiên định: “Cháu với Cao Nam thật lòng yêu nhau, nhiều năm nay, cho dù đã có lúc chia cắt, nhưng chúng cháu đã vượt qua, cháu hi vọng từ nay có thể ở bên cạnh em ấy, cùng nắm tay em ấy đi đến cuối đời. Vì thế, cháu hi vọng cô chú có thể thành toàn cho chúng cháu.”

Bà Cao tức giận, không nói được gì. Ông Cao buông bình trà nhỏ trong tay, nhìn về phía Cao Nam hỏi: “Tiểu Nam, con nghĩ thế nào? Ý của con giống của cậu ấy sao?”

“Con.....” – Cao Nam không biết trả lời thế nào, hai người đối diện hẳn đều là những người thân nhất của anh, là người đã nuôi dưỡng anh thành người, hi vọng anh có tiền đồ, có thể thành gia lập nghiệp, làm rạng danh cho gia đình, hiện tại muốn anh nói với họ anh là đồng tính luyến ái, anh yêu một người đàn ông, đây là chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Ông Cao cười ôn hòa: “Tiểu Nam, con là con cha, là người thân yêu nhất của ta với mẹ con. Nuôi con lớn là trách nhiệm của cha mẹ, mà hiện tại con đã trưởng thành, con đường tương lai còn dài, con phải tự lựa chọn con đường đi của mình, cha mẹ không thể chọn cho con được. Cuộc đời con người ngắn ngủi lắm, hạnh phúc mà sống mới là điều quan trọng nhất, yêu ai, sống cùng ai con mới có thể hạnh phúc cả đời. Cha không phải là người phong kiến bảo thủ, tuy rằng nhận thức con là đồng tính luyến ái có điểm khó khăn, nhưng mà không có nghĩa là cha cản trở con đi tìm hạnh phúc của mình.”

Cao Nam bị những lời này làm cho cảm động, trong lòng ấm áp dạt dào, sống mũi cay cay, hần phát hiện ra mình vẫn chưa hiểu hết về cha mình.

“Cha....” – Thanh âm Cao Nam run rẩy.

Bà Cao lạnh lùng nói: “Đừng tưởng cha con nói thế là xong, có chết tôi cũng không đáp ứng, Cao Doanh ta không có đứa con như thế.”

“Doanh Doanh.” – Cao ba ba ngồi bên cạnh ôn nhu gọi, kết quả bị vợ mình xem thường.

Cao Nam giống như đứa nhỏ làm sai chuyện gì, ánh mắt đáng thương nhìn mẹ mình, bà Cao thấy cậu như vậy, cũng cảm thấy đau lòng, bà có mỗi một đứa con, tự nhiên là dồn hết tình yêu cho nó, cuối cùng bà thở dài: “Tôi mặc kệ, hai đứa muốn làm gì thì làm.”

Cao Nam nghe bà nói vậy, mỉm cười: “Mẹ, con biết mẹ là người tốt nhất mà.”

Mẹ Cao khinh thường nhìn hẳn, lại liếc mắt về phía Mộ Phi, bộ dáng lạnh băng: “Tôi có thể thành toàn cho hai đứa, nhưng nên nhớ tôi không hề thích hai đứa bên nhau! Nếu về sau cậu dám bắt nạt con tôi, đừng trách tôi không khách khí.”

Mộ Phi mỉm cười ôn nhuận: “Cô yên tâm, cháu sẽ không để cậu ấy phải chịu thiệt thòi gì.”

Cao Nam run rẩy, sao có cảm giác như là mình bị gả đi vậy?

61. Chương 61: Gần Nhau

Bốn người cùng ăn cơm xong, Mộ Phi tiến bước hai vị phụ huynh, liền dẫn Cao Nam về nhà.

Phong cảnh ban đêm của S thị rất đẹp, đứng trên ban công, có thể nhìn thấy ánh đèn từ các căn nhà trải dài, thật ấm áp.

Cao Nam bưng chén nước đến ban công, nhìn thấy Mộ Phi đang ngắm cảnh phía xa, trên khuôn mặt điềm tĩnh nở nụ cười.

“Có thấy lạnh không?” – Vừa đến ban công, có gió thổi tới, mới là đầu mùa đông nên cũng có chút lạnh.

Mộ Phi nhận chén nước từ tay Cao Nam, trên mặt là nụ cười sáng lạn: “Không lạnh, không thấy lạnh chút nào cả.”

Cao Nam nhìn hẩn một lát, liền tựa vào tường, cũng nhìn về phương xa, sau một lúc mới mở miệng: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Muốn hỏi gì thì hỏi đi. Với em anh cũng không có gì phải giấu diếm.” – Mộ Phi trong lòng sung sướng đáp ứng, hẩn uống một ngụm nước ấm, thoải mái thở ra.

“Thái độ của cha mẹ em rất kỳ quái, thấy anh nói thẳng như vậy, mà họ không hề kinh ngạc, cũng không hề tức giận, nhất là mẹ em, sao bà ấy có thể nhẫn nhịn được chứ?” – Cao Nam thần nhiên nói, quay đầu nhìn Mộ Phi.

“Chẳng lẽ em muốn anh bị mẹ em mắng, bị cha em đánh?” – Mộ Phi hơi nhứ mày, tà nghệ nhìn hẩn.

“Sao có thể thế được?” – Trong lòng anh mong giải quyết êm đẹp chuyện này cỡ nào chứ, cha mẹ hẩn có thể tức giận, nhưng không nghĩ tới là mọi chuyện lại rất thuận lợi, ngược lại còn khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái, không nên quá thuận lợi như vậy. Cao Nam thần sắc hoảng hốt nghĩ.

“Em cũng đừng có suy nghĩ linh tinh, anh nói cho em biết một sự thật, chúng ta có được ngày hôm nay, thật sự là phải cảm ơn Mộ Hàn rất nhiều, tất cả đều nhờ giúp đỡ của nó cả.” – Mộ Phi cười híp mắt, em trai hẩn, khả năng thuyết phục là số một, kỳ thật hẩn cũng ngạc nhiên, không biết Mộ Hàn đã dùng cách gì để thuyết phục cha mẹ Cao Nam.

“Mộ Hàn?” – Cao Nam kinh ngạc nhìn gã.

Mộ Phi gật đầu: “Trước khi chúng ta đi gặp cha mẹ em, Mộ Hàn đã gặp hai bác trước rồi, đã kể hết chuyện của chúng ta cho cha mẹ em, còn về việc nó thuyết phục cha mẹ em thế nào thì anh cũng chịu.”

Cao Nam thoải mái, khó trách cha mẹ anh sau khi nghe Mộ Phi nói một chút cũng không kinh ngạc, hóa ra là đã sớm biết.

Mộ Phi nghiêng đầu nhìn Cao Nam trong chốc lát, ý cười càng đậm: “Kỳ thật anh còn một chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì?” – Cao Nam hỏi.

“Phương Lệ Nhã đột nhiên thay đổi chủ ý không muốn kết hôn với em, cũng là do Mộ Hàn làm.” – Mộ Phi bấm bấm chỉ tiết.

Cái này gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê. Hẩn ở trong, lúc ấy không thể bình tĩnh nghĩ được nhiều biện pháp như vậy. Rốt cuộc vẫn là Mộ Hàn nhìn thông suốt.

Cao Nam giật mình, Mộ Hàn vốn kín đáo, hóa ra vẫn âm thầm thực hiện kế hoạch. Thảo nào y thường xuyên tới giúp đỡ mình, còn cố ý thân cận với Phương Lệ Nhã để tìm hiểu rõ về cô ấy, mới có thể nghĩ ra cách tốt nhất để khuyên nhủ.

Cao Nam suy nghĩ, đột nhiên anh nở nụ cười, có lẽ là phải cảm ơn Mộ Hàn, không có y giúp đỡ, anh với Mộ Phi chắc không thể về lại bên nhau.

Gió lạnh phơ phất, thổi bay vài sợi tóc trên trán anh, nụ cười tỏa sáng như ánh đèn phía xa kia, mọi lo lắng trong lòng tan biến, cả người thoải mái thư thái rất nhiều.

Mộ Phi nghiêng đầu nhìn, Cao Nam khi cười lộ lên như ánh nắng ấm áp, giống như là ánh mặt trời chiếu vào tim hẩn, khiến cho cả người hẩn đều nóng lên.

Hẩn di chuyển xe lăn, đối diện với Cao Nam, chậm rãi tiến đến gần, nắm chặt lấy tay Cao Nam, giống như trẻ con đòi ăn kẹo: “Làm sao bây giờ, anh muốn...”

Cao Nam mặt mày tối sầm, cố gắng rút tay về, nhưng Mộ Phi nắm quá chặt, hẩn hít sâu, ôn tồn cự tuyệt: “Anh bị thương, không thể, chờ vết thương của anh tốt lên rồi nói sau.”

“Nhưng anh khó chịu.” – Mộ Phi ủy khuất nhìn Cao Nam.

Cao Nam bình tĩnh: “Chịu đựng.”

Mộ Phi than nhẹ một tiếng, buông tay, cúi đầu, tự mình đẩy xe lăn đi vào, Cao Nam nhìn theo bóng dáng của hắn, cảm thấy cô đơn thê lương, không khỏi có chút đau lòng, đang định nói một hai câu an ủi, chợt nghe Mộ Phi nói: “Em không muốn thì thôi, nhưng dù sao em cũng phải giúp anh tắm rửa.”

Những lời Cao Nam định nói lên đến miệng rồi lại nuốt trở vào, tắm rửa! Anh cảm thấy da đầu run lên, mấy ngày nay vẫn giúp hắn tắm rửa, mỗi ngày đều giúp hắn giải quyết vấn đề cá nhân, anh cứ nghe thấy hai chữ tắm rửa là đau đầu, nhưng mà lại không thể để người đang bị thương tự mình tẩy rửa, như vậy cảm giác có chút vô nhân đạo.

Cao Nam giúp Mộ Phi tắm rửa như bình thường, ngoài tắm rửa ra thì còn làm một số chuyện khác nữa, nhưng mà người kia có vẻ như không được thỏa mãn, khi ngủ vẫn còn không thành thật, cứ ôm lấy anh cọ cọ, cọ đến mức anh thấy không thoải mái, ngủ cũng không yên.

“Anh làm gì thế hả? Không ngủ đi!” – Trong bóng đêm, Cao Nam nhìn không được quát lớn, một bên gỡ tay người nào đó ra.

Thanh âm của Mộ Phi ủy khuất: “Chồng em đang bắt mãi!”

Cao Nam ngăn cản tay hắn, thật sự là không chịu nổi, xoay người đối diện với hắn, bắt đắc dĩ nói: “Em đã nói anh hiện tại đang bị thương, phải tĩnh dưỡng cho tốt, không cần cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó được không?”

“Anh là thanh niên trai tráng khỏe mạnh, nếu với người mình yêu không có ý nghĩ khác, thì chắc chắn là có vấn đề rồi, không tâm lý có vấn đề thì là thân thể có vấn đề.” – Mộ Phi chính nghĩa nói.

Khóe miệng Cao Nam run rẩy, trong đầu nảy lên ý niệm muốn đấm hắn một phát, nhưng phải cố kiềm lại, anh chậm rãi nói: “Nhưng anh cũng phải hiểu rõ tình trạng lúc này chứ, em biết anh khó chịu, nhưng mà anh đang bị thương, em không muốn anh bị thương thêm nữa.”

Mộ Phi nâng đùi phải đặt lên đùi Cao Nam, Cao Nam nhẹ nhàng động, muốn đẩy hắn ra, chỉ nghe Mộ Phi “Ồi” một tiếng, Cao Nam hoảng hốt, vội vàng mở miệng, sốt ruột hỏi: “Sao thế? Đụng vào miệng vết thương sao?”

Mộ Phi vẻ mặt đau đớn kịch liệt: “Em có muốn cự tuyệt thì cũng nên nhẹ nhàng thôi, không thể mưt sát chồng em vậy chứ.”

Cao Nam nghĩ là đã đá vào chân trái Mộ Phi, vẻ mặt áy náy: “Thực xin lỗi, không phải em cố ý.”

Mộ Phi nằm thẳng tắp trên giường, ánh mắt khép hờ, đầy mắt tràn đầy lưu quang, làm cho người ta thấy gian trá.

“Cao Nam, đến thôi, chúng ta làm thôi. Hôm nay ba mẹ em vất vả lắm mới thành toàn cho chúng ta, anh cả ngày hưng phấn đến không ngủ được, nghĩ đến sau này chúng ta có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ, liên đặc biệt cao hứng, muốn ôm em.”

Cao Nam nghiêm mặt nhìn hắn, trừng mắt: “Làm gì có ai như anh, đã nói sau này có thể ở bên nhau, sao cứ phải gấp thế.”

Mộ Phi mềm giọng cầu xin: “Đối với anh hôm nay là ngày đặc biệt mà. Em đáp ứng anh đi. Em không biết là hai người yêu nhau ở bên nhau, càng yêu càng muốn làm sao? Hay là em không thương anh?”

Trên trán Cao Nam nổi đầy gân xanh, cuối cùng không chịu nổi Mộ Phi thế này, miễn miễn cưỡng cưỡng đáp ứng, nhưng sau đó anh nhanh chóng hối hận.

Người nào đó cư nhiên bắt anh dùng miệng làm!

“Chúng ta chưa thử qua thôi!” – Mộ Phi vô sỉ cười.

Kỳ thật là hắn vẫn muốn thử xem, còn ở trong đầu suy nghĩ rất nhiều lần, mỗi lần nghĩ tới Cao Nam ghé vào dưới thân, hắn liền cảm thấy đặc biệt hưng phấn.

Người ta bị thương, không cần so đo, Cao Nam tự mình an ủi!

Cao Nam vừa tự an ủi mình, vừa làm theo tâm ý của Mộ Phi...

Đợi đến khi Mộ Phi thấy mỹ mãn ôm Cao Nam ngủ, Cao Nam một chút buồn ngủ cũng không có, lặng yên nhìn Mộ Phi đang ngủ say, suy nghĩ miên man.

Từng nghĩ tới vô số chuyện xảy ra trước kia, mãi đến hôm nay mới được viên mãn.

Trên thế gian này, chuyện hạnh phúc nhất là được gặp một nửa của mình, có thể cùng người ấy bên nhau đến hết đời.

Anh rốt cuộc cũng hiểu được cái gì là một lòng bên nhau, vĩnh viễn không rời.

62. Chương 62: Cầu Hôn

Buổi trưa, Cao Nam cùng Diệp Vĩ Gia ăn cơm, vì mấy hôm trước Diệp Vĩ Gia bị cảm, nên không ăn cơm mà ăn cháo, thoát nhìn rất thanh đạm.

“Có cảm nghiêm trọng không?” – Cao Nam thân thiết hỏi cậu.

Diệp Vĩ Gia uống một ngụm cháo, khẽ mỉm cười: “Không sao rồi.”

“Sao không xin phép nghỉ ngơi một chút?”

Diệp Vĩ Gia thở dài: “Tôi cũng muốn, nhưng mà gần đây công việc của chúng ta nhiều hơn, chắc làm đến cuối năm mất.”

Cao Nam tỏ vẻ đồng ý, gần đây công việc quả thực rất nhiều, mỗi ngày anh đều mệt không chịu được.

Diệp Vĩ Gia nhìn Cao Nam một cái, hỏi: “Gần đây sắc mặt anh không tốt lắm, công việc nhiều như thế, về nhà lại phải chăm sóc tên kia, chắc là mệt lắm.”

Cao Nam nhẹ nhàng cười, thấy Diệp Vĩ Gia ăn cháo, lại nhớ đến bữa sáng hôm nay của anh và Mộ Phi.

Sáng sớm Cao Nam đã dậy ninh cháo, phòng bếp hương gạo thơm bay bay, thuận tiện anh làm thêm vài món ăn kèm, sau khi làm xong thì vào phòng gọi Mộ Phi ra ăn.

“Cao Nam, sao anh thấy em làm món gì cũng ngon nhỉ?” – Mộ Phi tâm tình rất tốt, cười tủm tỉm nói xong, lại uống một ngụm cháo.

Cao Nam đẩy gọng kính, cười hỏi: “Em có thể hiểu là anh đang khoa trương quá không?”

“Đó là đương nhiên, anh chưa bao giờ nói dối.” – Mộ Phi cợt nhả nói.

Cao Nam cười cười, vùi đầu ăn cháo, cảm giác được ánh mắt cực nóng của người nào đó, liền ngẩng đầu nhìn đối phương, nghi hoặc hỏi: “Sao thế? Nhìn em vậy làm gì?”

Mộ Phi liếc mắt đưa tình: “Mắt anh hình như có cái gì đó vậy, khó chịu lắm, em xem giúp anh.”

Mộ Phi nói xong liền dụi mắt, Cao Nam cảm thấy kỳ quái, vừa rồi vẫn còn không sao, liền đi đến trước mặt Mộ Phi. Hắn hơi cúi người, vươn tay, định xem trong mắt Mộ Phi có gì, đột nhiên lại bị Mộ Phi ôm vào lòng, hôn lên môi.

Bị hôn bất ngờ, Cao Nam giật mình, đợi đến khi Mộ Phi buông anh ra, anh thở hổn hển, mặt đỏ bừng: “Anh lừa em!”

Mộ Phi nhún vai nói: “Ai bảo em dụ dỗ anh?”

Hơi thở Cao Nam ổn định lại, hắn nhíu mày hỏi: “Em dụ dỗ anh khi nào?”

Ánh mắt Mộ Phi càng nóng rực: “Vừa rồi đấy! Em ngồi trước mặt anh ăn cháo, làm cho anh nghĩ tới chuyện tới qua, còn không phải là dụ dỗ sao? Nếu không chúng ta làm lại một lần đi!”

Sắc mặt Cao Nam chuyển từ hồng sang trắng, rồi từ trắng sang đen, đến khi xanh lại, sao sáng nay hẳn lại đi nấu cháo cho tên kia chứ, sao tối qua anh lại đồng ý làm giúp tên kia chứ?

Cao Nam đen mặt đi vào phòng, cầm áo khoác với cặp sách, đi ra ngoài cửa nói: “Anh từ từ ăn đi, ăn xong không cần dọn.”

Mộ Phi ở sau lưng hẳn kêu to: “Anh muốn ăn em!”

.....

“Anh nghĩ cái gì vậy? Trông lạ lắm đấy.” – Diệp Vĩ Gia vẫy vẫy tay trước mặt hẳn, nhìn hẳn hốt hoảng, nhin không được hỏi.

Cao Nam phục hồi tinh thần, lắc đầu bật cười: “Không có gì.”

Anh lại nhìn cháo hoa trong bát Diệp Vĩ Gia, những lời buổi sáng của Mộ Phi vẫn còn quanh quẩn trong đầu anh, anh cảm thấy càng nhìn lại càng giống thứ gì đó, anh lắc đầu, cố gắng xóa đi hình ảnh đó, sao ở chung với Mộ Phi, anh lại trở nên dễ dàng liên tưởng như vậy!?

“Sao Mộ Hàn không đi ăn cơm cùng cậu?” – Cao Nam uống một ngụm canh nóng, cảm thấy thoải mái cả người, hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Diệp Vĩ Gia lại cảm thấy ủy khuất, lại tràn đầy đau lòng oán giận nói: “Còn không phải là do tên Mộ Phi kia, tôi thấy hẳn chỉ là chân không đi được thôi, cũng không phải đầu óc bị tổn thương gì cả, xử lý công việc vẫn có thể làm, hơn nữa, anh đi làm, hẳn ở nhà một mình cũng không ai chiều cổ, cả ngày ở nhà buồn chán cỡ nào chứ. Còn không bằng đến công ty làm vài chuyện lặt vặt, anh khuyên hẳn thử đi!”

Cao Nam ngẫm lại cũng thấy thế. Anh đi làm, cũng lo lắng cho Mộ Phi ở nhà một mình, tuy cha mẹ Mộ Phi ngày nào cũng đến, nhưng mà cũng chỉ một lát thôi, thật không biết là hẳn ngày nào cũng ở nhà làm gì?

Cao Nam gật đầu: “Tôi sẽ về nói với anh ấy.”

Diệp Vĩ Gia nghe vậy, cao hứng nở nụ cười, Cao Nam mắt sáng lên: “Tôi thấy là cậu đang bắt măn đúng không? Mộ Hàn nhiều việc như vậy, về nhà còn phải giải quyết công việc, không có thời gian để làm chuyện khác với cậu, nên cậu mất hứng?”

Diệp Vĩ Gia trừng mắt nhìn hẳn: “Anh nói cứ như thể tôi là oán phụ vậy?”

“Vốn là thế mà.”

Diệp Vĩ Gia hừ nhẹ một tiếng, Cao Nam khoái trá cười.

Buổi tối Cao Nam về nhà, trong đầu còn đang suy nghĩ xem nên nói với Mộ Phi chuyện Diệp Vĩ Gia đề nghị như thế nào. Vào phòng lại phát hiện trong nhà không có người, anh tìm kiếm khắp nơi, mà vẫn không thấy bóng dáng Mộ Phi, anh sợ hãi, vội gọi điện thoại cho Mộ Phi nhưng không ai nghe máy, hẳn lại càng lo lắng hơn, gọi điện cho Tần Hương Lan.

“Cao Nam à, sao thế? Có chuyện gì vậy?” – Tần Hương Lan ôn nhu hỏi.

“Dì à, Mộ Phi có ở chỗ dì không?” – Cao Nam cố gắng giữ bình tĩnh.

Tần Hương Lan cười nói: “Đúng vậy, dì định gọi sớm cho cháu, nhưng quanh đi quẩn lại lại quên mất, cháu sang đây ăn cơm đi. Dì làm nhiều đồ ăn lắm.”

Cao Nam nhẹ cả người, thoải mái hơn hẳn, cười đáp ứng, gác điện thoại liền đi tắm rửa một chút rồi lái xe đến nhà lớn của Mộ gia.

Nhà lớn của Mộ gia hẳn đã đến vài lần, rất lớn, lại thanh tĩnh, ngày xưa hẳn rất hâm mộ Mộ Phi có thể có ngôi nhà xinh đẹp như vậy.

Lúc này, nhìn vào cánh cửa Mộ gia, suy nghĩ nhiều, nhưng cũng không nghĩ được ra điều gì, anh lái xe vào gara, xuống xe, đi bộ về phía nhà chính. Đường đi lát đá xanh, hai bên là cây thường xanh, xa xa có ánh đèn tỏa ra từ cửa sổ.

Anh đi được một lát, xung quanh đột nhiên sáng bừng lên, ánh đèn khiến hấn lóa mắt, anh xoay người nhìn bốn phía, ngọn đèn óng ánh, như những ánh sao trên bầu trời đêm.

Trong kinh ngạc, anh nghe thấy âm thanh của Mộ Phi: “Cao Nam, em có nguyện ý gả cho anh không? Cả đời ở bên anh, chỉ yêu một mình anh.”

Khóe miệng Cao Nam run rẩy, người kiêu ngạo như Mộ Phi cũng có thể nói ra những lời này! Anh quay người lại, thấy Mộ Phi ngồi ở xe lăn cách đó không xa. Dưới ánh đèn, có thể thấy trên mặt hấn là nụ cười tự tin tuyệt mỹ, thoạt nhìn lại có chút gian xảo.

Cao Nam vẫn đứng đó không nhúc nhích, Mộ Phi chậm rãi đẩy xe lăn đến gần, chậm rãi lên tiếng: “Cao Nam, chúng ta kết hôn đi! Anh yêu em. Tuy rằng những lời này có chút muộn, nhưng mà anh cũng không muốn trì hoãn thêm nữa. Cao Nam, anh yêu em, anh muốn cùng em trải qua cả quãng đời còn lại, đến khi chúng ta thành hai lão già, vẫn có thể nắm tay nhau đi tản bộ, có thể cùng nhau ngắm bình minh và hoàng hôn.”

Mộ Phi dừng lại cách Cao Nam một quãng, nóng bỏng nhìn người yêu: “Trong lòng anh chỉ có một người thôi, từ trước đến giờ vẫn không thay đổi. Anh nghĩ ngày xưa trong cuộc sống của anh, trong lòng anh, cũng chỉ có một mình em mà thôi.”

Cao Nam bị ánh mắt nóng bỏng của Mộ Phi nhìn đến đỏ mặt, nói: “Sao lại có người mặt dày nói ra những lời này chứ, em không phải là con gái, sao lại gả cho anh được!”

Mộ Phi cười vui vẻ: “Anh chỉ cưới em thôi!”

Cao Nam trừng mắt: “Không phải là giống nhau sao?!”

Mộ Phi hào khí nói: “Thế nào cũng được, Cao Nam, chúng ta kết hôn đi!”

Cao Nam trầm mặc không nói nhìn Mộ Phi, Mộ Phi cảm thấy sốt ruột, đã quên là chân mình đang bị thương, đứng lên. Một cơn đau truyền từ đùi đến, đau đến mức hấn kêu ra tiếng, thiếu chút nữa thì ngã. Cao Nam thấy tình cảnh như vậy, cuống quýt đỡ Mộ Phi, Mộ Phi thuận thế ôm lấy hấn, cả hai ngã xuống.

Cao Nam trách cứ: “Anh không biết mình đang bị thương sao? Nếu vết thương nghiêm trọng hơn thì làm thế nào?”

“Em sợ anh sẽ tàn phế sao? Có phải là anh tàn phế thì em sẽ không muốn anh?”

“Sao lại thế được? Sao em có thể không cần anh chứ?”

“Vừa rồi sao em lại suy nghĩ lâu như vậy mà không đáp ứng lời cầu hôn của anh?” – Mộ Phi cau mày, hờn giận nói.

“Em.....” – Cao Nam quanh co – “Em không nghĩ là anh đột nhiên lại làm chuyện thế này, chỉ bất ngờ mà thôi.”

“Vậy em đồng ý không?” – Mộ Phi mong chờ hỏi.

Cao Nam nhẹ nhàng gật đầu.

Mộ Phi cao hứng lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong là hai chiếc nhẫn, hấn lấy một cái, đeo vào ngón áp út tay trái cho Cao Nam.

Chỉ một lát sau, pháo hoa nổ sáng cả trời đêm, xa hoa, tráng lệ.

Diệp Vĩ Gia cùng Mộ Hàn đứng sau cửa, nhìn hai người hạnh phúc ôm nhau.

Diệp Vĩ Gia khinh thường hừ nhẹ: “Ngây thơ! Anh trai anh sao càng ngày càng ngây thơ vậy?!”

Mộ Hàn sờ sờ mái tóc Diệp Vĩ Gia, sủng nịch nhìn cậu, ánh mắt thâm tình: “Anh ấy vốn vẫn ngây thơ mà.”

Diệp Vĩ Gia âm thầm nghiêng răng, chuyện ngây thơ như vậy, mà sao cậu lại hâm mộ chứ!

63. Chương 63: Kết Hôn Đi

Diệp Vĩ Gia không biết có phải do hôm đó cậu than vãn với Cao Nam xong, Cao Nam về tìm Mộ Phi nói chuyện, thế nên Mộ Phi mới đi làm trở lại, khiến cho lượng công việc của Mộ Hàn giảm đi rất nhiều.

Mộ Hàn tan tầm về nhà thường kể chuyện hành vi của Mộ Phi cho cậu nghe, tất cả mọi người đều nhận ra, tổng giám đốc dạo này tinh thần rất tốt, giống như một làn gió xuân ấm áp thổi vào công ty, làm cho mọi người cũng ấm áp theo.

Diệp Vĩ Gia lơ đãng nói: “Mộ Phi sắp kết hôn, đương nhiên là tâm tình tốt rồi, mà tâm tình tốt, tự nhiên sẽ nhẹ nhàng với cấp dưới, cái này có gì phải tò mò.”

Mộ Hàn ôn nhu cười: “Nhiều năm vất vả như vậy, xem ra là đã tu thành chính quả.”

“Khi nào thì bọn họ kết hôn?”

“Cuối năm nay.”

Diệp Vĩ Gia gật đầu, nằm xuống sofa, gối đầu lên đùi Mộ Hàn, nhớ tới chuyện Mộ Phi cầu hôn Cao Nam, trong lòng có chút buồn bực, cậu nhắm mắt, không nói gì.

Mộ Hàn cũng không nói gì, âm nhạc nhẹ nhàng vây quanh, tràn ngập căn phòng, ánh đèn tỏa ra ánh sáng ấm áp, y khẽ mỉm cười, tựa vào sofa, nhìn Diệp Vĩ Gia đang nằm trên đùi mình, nụ cười càng ôn nhu hơn.

Cuối năm, công việc của Diệp Vĩ Gia lại giảm bớt, vì mấy hạng mục quan trọng đều đã hoàn thành, quản lý quyết định thưởng cho cả phòng, ra ngoài liên hoan hát hò.

Chỉ mấy khi quản lý hào phóng một lần, đến nhà hàng ngon nhất ở S thị, mọi người đều hưng phấn không thôi. Mà đã ăn thì không thể không uống, Diệp Vĩ Gia cũng uống không ít, nên đi WC cũng lảo đảo, liêu xiêu.

Trong WC, cậu ghé vào bồn rửa nôn, cảm giác thoải mái hơn một chút, lại rửa mặt, lúc này mới tỉnh táo được một phần, sau đó chậm rãi tiến đến bồn cầu kéo khóa quần.

Cậu liếc sang người đứng bên cạnh mình, nhìn có điểm quen mắt, nhìn kỹ, đúng là Tề Phong, cậu không ngờ là, khi cậu quay sang, khiến cho nước tiểu văng lên đùi phải của Tề Phong, cậu ngây người, lúc này thì hoàn toàn tỉnh táo.

Diệp Vĩ Gia cười mĩa: “Xin lỗi, uống hơi nhiều, không cố ý.”

Tề Phong nhú mày, nhìn bộ tây trang màu đen điểm vài giọt nước, lông mày gần như thành một đường thẳng, cắn răng nói: “Cậu cố ý?”

Diệp Vĩ Gia vừa chỉnh thắt lưng vừa nói: “Sao lại thế được? Chỉ là lâu lắm rồi không gặp anh, không nghĩ lại gặp anh ở đây, kinh ngạc quá, nên mới bất trật.”

Tề Phong run rẩy, xoay người lấy khăn lau quần, gã có cảm giác muốn phát điên đến nơi rồi, chỉ muốn đem bộ quần áo này cởi ngay xuống.

Tề Phong hừ lạnh một tiếng: “Tôi thấy cậu có vẻ rất thoải mái, trả thù sao?”

Diệp Vĩ Gia đến bên cạnh gã rửa tay: “Phiền anh lo lắng, hôm nay tôi rất thoải mái.”

Tề Phong nhìn cậu, tỏ vẻ đánh giá: “Thật không hiểu nổi Tiểu Hàn sao lại thích cậu!”

Diệp Vĩ Gia nổi giận: “Thế thì sao? Anh muốn đánh nhau à? Thích tôi thì sao, còn hơn là thích người như anh!”

Ngay từ đầu, Diệp Vĩ Gia đã không ưa Tề Phong, vẫn thấy gã không vừa mắt, rất muốn đấm cho hắn một cái, hôm nay quả là trời cho cơ hội.

Trong người Diệp Vĩ Gia có chút men, lại bị tình địch khiêu khích, tiềm năng bạo lực trong cơ thể hoàn toàn được khơi dậy, một đấm hướng về Tề Phong, dùng cả hai tay, sau đó đến cả chân cũng dùng.

Mộ Hàn đến WC liền thấy Diệp Vĩ Gia với Tề Phong đang đánh nhau, hai người mặt mũi đỏ bừng, Tề Phong nằm trên đất, Diệp Vĩ Gia ngồi trên người gã, một tay tóm cổ áo gã, một tay đè Tề Phong xuống, Tề Phong thì đang liều mạng giãy dụa.

“Hai người đang làm gì vậy?” – Mộ Hàn quát.

Diệp Vĩ Gia nghe tiếng, quay đầu nhìn thấy Mộ Hàn đứng ở cửa, vẻ mặt tức giận.

Tề Phong giành nói trước: “Không có gì, chỉ là chúng ta đang trao đổi, chỉ là trao đổi thôi.”

Mộ Hàn đi tới, một tay tóm lấy Diệp Vĩ Gia đứng lên, Diệp Vĩ Gia gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy, chúng ta chỉ là trao đổi thôi!”

“Trao đổi cái gì?” – Mộ Hàn lạnh giọng hỏi.

Tề Phong chậm rãi đứng lên, phủi phủi bụi, chỉnh lại quần áo, cười nói: “Trao đổi một vấn đề rất tâm đắc!”

Mộ Hàn nhíu mày: “Có cần thiết phải đánh nhau không?”

Tề Phong chỉnh quần áo cho cẩn thận, cười đến sáng lạn: “Đàn ông mà, có vấn đề cần dùng đến vũ lực để giải quyết.”

“Thắng thế nào mà thua thì thế nào?” – Mộ Hàn hỏi.

Tề Phong giảo hoạt cười: “Đánh thắng thì được em, còn nếu thua thì vĩnh viễn không gặp lại em nữa.”

Mặt Mộ Hàn trầm xuống, tức giận nói: “Hai người dám lấy tôi đánh đổ?”

Tề Phong tiêu sái cười đi ra, Diệp Vĩ Gia tức giận, cái đồ bại hoại, đúng là miệng chó không thể mọc ra ngà voi, cứ nhiên lại chơi cậu một vố. Đợi cho Tề Phong đi khuất, cửa đóng lại, Diệp Vĩ Gia quay đầu nhìn Mộ Hàn, vẻ mặt tươi cười lấy lòng.

“Mộ Hàn, anh đừng tin lời hắn ta, anh nghe em giải thích đã.”

Mộ Hàn cười lạnh: “Tốt, anh xem em giải thích thế nào.”

“Em uống rượu, thấy Tề Phong đứng bên cạnh, không nghĩ là nước tiểu của em bắn lên quần hắn ta, hắn tức giận khiêu khích em, còn động thủ đánh em, em liền đánh hắn.” – Diệp Vĩ Gia chậm rãi giải thích với Mộ Hàn.

“Chỉ thế thôi?” – Mộ Hàn vẻ mặt lạnh nhạt.

Diệp Vĩ Gia nhu thuận gạt đầu.

“Không lấy anh ra cá cược.”

Diệp Vĩ Gia sống chết lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi, sao em có thể làm chuyện như thế này, anh là của em, sao em có thể đem anh cho hắn được.”

Cũng muốn đánh đổ, nhưng có thua cũng không cho! Diệp Vĩ Gia âm thầm nghĩ.

Mộ Hàn mỉm cười, theo thói quen sờ đầu Diệp Vĩ Gia, Diệp Vĩ Gia cao hứng nở nụ cười, đột nhiên nghĩ tới cái gì, thất kinh hỏi: “Anh nói buổi tối có hẹn, chính là đi ăn cơm với tên kia?”

Mộ Hàn không phủ nhận: “Đúng thế.”

Mặt Diệp Vĩ Gia lập tức lạnh xuống: “Vì sao?”

“Cũng không có gì, anh ấy phải đi, nên anh đi tiễn.”

Diệp Vĩ Gia đầu tiên là giật mình, nhưng lại mừng như điên, tên chương mắt này cuối cùng cũng đi, cậu cố gắng kiềm chế nội tâm đang vô cùng sung sướng đẩy lại, hỏi tiếp: “Anh chỉ đến tiễn hân thôi?”

Mộ Hàn gật đầu: “Đúng vậy, nếu không thì anh có chuyện gì để gặp anh ta đâu.”

Diệp Vĩ Gia cao hứng tiến đến ôm Mộ Hàn, vươn người lên hôn y, Mộ Hàn hôn lại cậu, hai người hôn nhau nồng nàn, đột nhiên có người đẩy cửa đi vào, Diệp Vĩ Gia cả kinh, quay đầu nhìn, may là người quen, nhẹ nhàng thở phào.

Cao Nam cười nói: “Mọi người còn tưởng người bị làm sao, bắt ta tới xem, hóa ra là rơi vào vòng tay của Mộ Hàn.”

Diệp Vĩ Gia đỏ mặt.

Mộ Hàn cúi đầu cười.

Tết Nguyên Đán, Diệp Vĩ Gia một mình về nhà. Ngày ngày vẫn gọi điện cho Mộ Hàn, nhưng không hiểu vì sao, mỗi ngày nói chuyện mà vẫn thấy nhớ. Hồi tưởng lại Tết năm ngoái, Mộ Hàn đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, cậu vẫn có chút gì đó chờ mong, nếu Mộ Hàn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu thì tốt biết bao.

Bất quá, Mộ Hàn không thể xuất hiện như mong muốn của cậu. Mừng một Tết, sáng sớm Mộ Hàn đã gọi điện chúc tết, buổi tối hai người cũng gọi điện nói chuyện phiếm hồi lâu, cuối cùng, Mộ Hàn nói: “Tiểu Diệp Tử, anh rất rất nhớ em.”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Vĩ Gia lăn qua lăn lại ở trên giường mà không ngủ được, liền đứng lên đặt vé máy bay, mua vé mai bay đi S thị.

Xuống máy bay, lầy hành lý, trong lòng cậu như có lửa đốt nhanh chóng về nhà của hai người. Mở cửa, cả nhà trống vắng, không thấy có ai. Cậu buồn bực vứt hành lý ngồi xuống sofa, cậu muốn cho Mộ Hàn ngạc nhiên, không nghĩ là lại thất bại.

Tối hôm qua, khi trò chuyện, Mộ Hàn còn nói là ở nhà một mình, mà sao giờ chả thấy ai vậy? Cậu đang miên man suy nghĩ thì bỗng nghe thấy tiếng cửa mở, cậu vội hào hứng hân lên, lòng tràn đầy chờ mong nhìn ra cửa, vừa thấy bóng dáng của Mộ Hàn, cậu liền nhanh chóng chạy đến ôm lấy y.

“Em đã về rồi!” – Mộ Hàn cười khê hôn lên trán cậu.

Diệp Vĩ Gia sững sốt, buông Mộ Hàn ra: “Anh biết em sẽ về sao?”

“Đương nhiên biết, nếu hôm nay em không về thì anh sẽ đến đó tìm em.” – Mộ Hàn ôn nhu nói.

Diệp Vĩ Gia cao hứng: “Thật thế chứ?”

“Đúng vậy, em không về thì ai đi Hà Lan đăng kí kết hôn với anh?”

Diệp Vĩ Gia cảm thấy có chút gì đó không thật, thế nên khi hai người làm xong thủ tục kết hôn, cậu vẫn lơ mơ như đang trên mây vậy.

“Anh véo em một cái xem, em thấy như mình đang nằm mơ vậy.” – Diệp Vĩ Gia thì thào nói.

Mộ Phi không khách khí vươn tay véo cậu một cái, Diệp Vĩ Gia la oai oái: “Sao anh lại véo mạnh thế hả? Mà ai cho anh véo tôi?”

Mộ Phi cười toe toét: “Tôi làm cho cậu tỉnh táo một chút thôi!”

Diệp Vĩ Gia hung hăng trừng mắt liếc hần, thật không hiểu nổi sao cậu lại phải kết hôn cùng ngày với hần chứ!!!!

Nơi cử hành hôn lễ là một giáo đường ở ngoại ô.

Cối xay gió cùng với những bông hoa tulip.

Hai người đứng trước mặt cha xứ, Tần Hương Lan với Mộ Văn Hải đứng một bên nhìn hai người, ánh mắt âm áp.

Diệp Vĩ Gia nhìn Mộ Hàn nhu tình đeo nhẫn cho cậu, chiếc nhẫn bạc nhỏ nhắn được khảm kim cương, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Kết hôn! Cuối cùng thì hai người cũng kết hôn!

Nghi thức đơn giản xong xuôi, sáu người theo trình tự đi ra ngoài.

Diệp Vĩ Gia thỉnh thoảng lại vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón áp út, khuôn mặt rạng rỡ, cậu vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Vậy là cậu đã kết hôn với Mộ Hàn rồi sao?

“Không đúng! Anh còn chưa cầu hôn em, sao em lại gả cho anh được?” – Diệp Vĩ Gia đang nằm trên giường bỗng nhảy dựng lên, lớn tiếng nói.

Mộ Hàn từ trong phòng tắm đi ra: “Đã kết hôn rồi, em còn muốn cầu hôn sao?”

“Nhưng như thế này không đúng. Sao anh có thể không cầu hôn em? Anh phải cầu hôn trước chứ?” – Diệp Vĩ Gia tiếp tục ồn ào.

“Chúng ta đã kết hôn rồi.” – Mộ Hàn đưa tay lên, trên ngón áp út là chiếc nhẫn giống của Diệp Vĩ Gia.

Diệp Vĩ Gia buồn bực nhìn y, sao lúc đấy lại bị y dắt mũi đi chứ, có ý tốt về thăm, lại bị y dụ dỗ đến Hà Lan đăng ký kết hôn. Tất cả tiến triển thật mau, khiến cho cậu không còn thời gian để tự hỏi bản thân nữa, đến khi phản ứng lại thì đã kết hôn rồi, nhẫn cũng đã đeo rồi.

Mộ Hàn đến gần cậu, ôm lấy cậu, ôn nhu nói: “Loại chuyện kết hôn này không phải nên tốc chiến tốc thắng thì tốt hơn sao?”

Diệp Vĩ Gia hừ lạnh.

Mộ Hàn thành thật nói: “Kỳ thật, trước kia em đã cầu hôn anh rồi, anh cũng đã sớm đáp ứng cưới em rồi, em không nhớ sao?”

Diệp Vĩ Gia sững sốt: “Khi nào?”

Mộ Hàn cười: “Lâu lắm rồi, chắc em cũng không còn nhớ rõ nữa rồi.”

Diệp Vĩ Gia nghĩ nghĩ, mãi mà không thể nhớ ra.

Mộ Hàn cũng không để cho cậu nghĩ nhiều, trực tiếp hôn cậu, ôn nhu nói: “Tiểu Diệp Tử, anh yêu em.”

Diệp Vĩ Gia trong lòng run lên, ánh mắt sáng rực rỡ: “Em cũng yêu anh.”

Sau đó, vào một ngày nào đó, Diệp Vĩ Gia cũng nhớ ra, khi đó cả hai người còn rất nhỏ.

Khi đó hai người mới tầm sáu bảy tuổi, cùng mấy đứa trẻ trong khu hay chơi trò gia đình, trong đó có một cô bé rất xinh tên là Đình Đình, bộ dáng rất xinh đẹp, dễ thương. Cô bé đó rất thích Mộ Hàn, mỗi lần chơi trò gia đình đều muốn làm cô dâu của Mộ Hàn.

Mà Diệp Vĩ Gia lại cực kỳ ghét cô bé đó, mỗi lần đều đến quấy rối, phá hỏng hôn lễ, người ta cướp tân nương, còn cậu thì cướp tân lang rồi chạy. Có một lần, khi kéo Mộ Hàn bỏ chạy, Mộ Hàn cười hỏi cậu: “Em kéo anh làm gì, phải kéo Đình Đình đi chứ?”

Diệp Vĩ Gia thở phà phì nói: “Người em muốn kéo là anh, sao em có thể nhầm được!”

Mộ Hàn vừa giận vừa buồn cười: “Sao em lại kéo anh đi?”

Khi đó Diệp Vĩ Gia nhỏ hơn Mộ Hàn, bộ dáng trắng trẻo mũm mĩm, vì chạy một đoạn đường dài mà mặt đỏ lên, cậu nói: “Em ghét Đình Đình, bộ dạng khó coi chết đi được, anh muốn cưới cậu ấy thì không bằng cưới em đi!”

Mộ Hàn khi đó nhin không được, cười ra tiếng.

Hóa ra, rất nhiều chuyện là do có mục tiêu từ bé!